

Asisu Nỗi Loạn

Contents

Asisu Nỗi Loạn	2
1. Mở Đầu - Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04 - 05	8
3. Chương 06 - 07	15
4. Chương 08 - 09 - 10	20
5. Chương 11 - 12 - 13	26
6. Chương 14 - 15	32
7. Chương 16 - 17	38
8. Chương 18 - 19	45
9. Chương 20 - 21 - 22	52
10. Chương 23 - 24	57
11. Chương 25 - 26 - 27 - 28	62
12. Chương 29 - 30	71
13. Chương 31 - 32	79
14. Chương 33 - 34 - 35	87
15. Chương 36 - 37	96
16. Chương 38 - 39	103
17. Chương 40 - 41	110
18. Chương 42 - 43	116
19. Chương 44 - 45	121
20. Chương 46 - 47	126
21. Chương 48 - 49	133
22. Chương 50 - 51	140
23. Chương 52 - 53	147
24. Chương 54 - 55	154
25. Chương 56 - 57	159
26. Chương 58	165
27. Chương 59 - 60	170
28. Chương 61 - 62	177
29. Chương 63 - 64	183
30. Chương 65 - 66	188
31. Chương 67 - 68	195
32. Chương 69 - 70	200
33. Chương 71 - 72	208
34. Chương 73 - 74	214
35. Chương 75 - 76	221
36. Chương 77	228
37. Ngoại Truyện (hết)	234

Asisu Nổi Loạn

Giới thiệu

Giới thiệu Không phải chứ, vừa vất vả trở về từ thế giới Hunter, lại bị ném vào trong cơ thể của Asisu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/asisu-noi-loan>

1. Mở Đầu - Chương 01 - 02

Mở đầu

Trong không gian hỗn độn.

Mọi thứ trong phạm vi tầm nhìn đều bị sương mù bao phủ.

Trong một góc của khoảng không, đột nhiên có một tia sáng xẹt qua giống như sao băng rơi xuống chân trời. Đến gần nhìn sẽ phát hiện, đó là người duy nhất ở nơi này, kết giới vô hình lập tức tự động hình thành một không gian hình lập phương.

Oán hận ngồi xuống dưới đất, vẻ mặt Tử Huyền tràn đầy tức giận. Nhìn thấy nơi này là biết ngay cô lại bị lôi trở về nơi ngu ngốc kia rồi.

Không phải đã nói sau khi cô xuyên vào thế giới Hunter để ngăn cản Kaito tử vong thì sẽ để cô rời đi sao? Tại sao khi cô vất vả lắm mới đánh chết con kiến kia, lại bị rơi vào thế giới song song, lại bị nhốt ở nơi này một lần nữa? Đùa hả?!

Tiến không được, lùi cũng không xong. Không phải chứ, đồ ngu ngốc kia không phải đã quên cô rồi chứ... tuy rằng không biết đã bao lâu trôi qua, nhưng cũng có thể khẳng định là đã bị nhốt mấy ngày rồi.

Không biết tình hình của Gon sao rồi?... Không đúng, hiện giờ còn nghĩ làm gì, cô rồi việc quá! Khi nào mới có thể thoát ra ngoài chứ..

Ngay trong lúc Tử Huyền tức giận, bất bình thì một tia sáng lại lóe lên, một vật thể từ xa bay vút tới. “Rầm!” Một tiếng vang lên, một quả cầu ánh sáng đụng vào kết giới của cô, rơi phịch xuống đất.

“...”

Nhanh chóng đứng dậy, một thiếu niên đẹp trai mặc áo bào trắng rũ rũ tóc, sửa sang lại quần áo, có ý muốn cứu vãn hình ảnh bản thân, sợ rằng vừa rồi bị ngã sẽ làm hỏng hình tượng mất, ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Tử Huyền.

Hết rồi, hết rồi, hình tượng thoát tục siêu phàm của ta lại bị hủy...

“Khụ, khụ...” Giả vờ hắng giọng, người vừa tới lại một lần nữa xây dựng khí chất “tao nhã thanh cao.” “Hi, Tử Huyền... Á! Đợi chút! Đừng đánh tôi! Cô mau dừng tay, tôi là tử thần đó!... Dừng, dừng, đánh người không đánh vào mặt nha! Chị hai... chị bình tĩnh một chút, bình tĩnh, cứu mạng với...”

(... nhẹ nhàng che chắn cảnh tượng bạo lực...)!

“Hu hu, người ta biết lỗi rồi mà...” Ngồi thu lu một góc, Mạch Nguyên đáng thương co ro giữ chặt góc áo bị xé rách, trên mặt là chỉ chít năm dấu móng tay, vụng trộm lên án người nào đó tàn nhẫn hung ác.

Đầu sỏ gây chuyện mở miệng hít thật sâu, sảng khoái đứng ở bên cạnh, thời tiết hôm nay thật tốt nha...

“Nói mau, sao lại thế này, sao lại nhốt tôi ở đây?”

Nói tới chuyện chính, cái người đang ngồi thu lu một góc trông nằm trên đất kia lại tỉnh dậy, đứng lên.

“Ha ha. Chuyện là thế này. Cô cũng biết lúc trước tôi trông coi thế giới Hunter...” Đột nhiên thấy sao bay đầy trời: “À, tôi là người đẹp trai tao nhã, cực kì đáng yêu, cô biến thái...”

Một cú đâm vung tới, không gian lại yên tĩnh.

Khóc không ra nước mắt: “Người ta không nỡ để Kaito chết mà thôi, cho nên mới ngàn chọn vạn tuyển lựa chọn cô xuyên tới thế giới Hunter cứu người...”

Tử Huyền ngoáy ngoáy lỗ tai, không có hứng thú nghe hán nói nhảm.

Ai oán nhìn cô một cái, Mạch Nguyên tiếp tục nói: “Vốn đã đồng ý cho cô trở về, nhưng mà, lần này để cô tới nơi đây thực sự không phải lỗi của tôi... Cô đừng trợn mắt với tôi! Thật mà, lần này là... là em gái tôi - Mạch Nhân!”

Gì chứ? Em gái?

“Thời gian trước con bé đi quản lí không gian Ai Cập, nhìn thấy cái gì mà “nữ hoàng sông Nile” gì đó, đột nhiên khóc nức nở, cầu xin tôi, nói là... Con bé muốn thay đổi vận mệnh của cô gái Asisu kia...”

Asisu? Nữ hoàng sông Nile? Thế là thế nào?

“Thế thì liên quan gì tới tôi?”

Quan sát sắc mặt của Tử Huyền xong, hán mới tiếp tục nói: “Bởi vì, dù sao cô cũng đã có kinh nghiệm xuyên không một lần rồi, lần này mà đi tìm người không có kinh nghiệm thì thà cho cô xuyên thêm một lần nữa...” Nhìn sắc mặt Tử Huyền càng ngày càng đen lại, giọng nói trong trẻo càng ngày càng nhỏ dần... Hu hu, sớm biết thế này đã không hứa với em gái rồi! Cố chấp cái gì chứ?

Hừ lạnh một tiếng, Tử Huyền khoanh tay, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào gã thần chết không biết trời cao đất dày kia. “Lấy cớ để nuốt lời... ỷ mình có thần lực... không cần biết đương sự có đồng ý hay không... Dám lôi người khác ra đùa giỡn hả?!” Mỗi một câu nói lại bước gần thêm từng bước, làm cho vị tử thần cao cao tại thượng kia chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Là tên khốn kiếp nào lừa gạt ta là loài người không có thần lực, ngay cả ta là thần mà cũng trở nên hèn mọn đây này! Tại sao phụ nữ lại hung dữ như vậy cơ chứ?

“Chuyện... chuyện này, cô cứ bình tĩnh nghe tôi nói xong đã, tôi không có dối ý, chuyện tôi hứa với cô nhất định tôi sẽ làm.” Nói ra những lời này, cảm giác áp lực trên người mình nhẹ hơn một ít, Mạch Nguyên vội vàng nói tiếp: “Em gái tôi cảm thấy Asisu phải trả giá nhiều như vậy, lại không có được hạnh phúc, vì thế muốn đưa cô ấy đi, đến một thời không khác cho cô ấy bắt đầu lại từ đầu, nhưng mà không thể làm ảnh hưởng tới thế giới xung quanh, cho nên mới hi vọng cô có thể lấy thân phận của Asisu mà sống sót ở thế giới đó. Đây cũng không giống lần trước xuyên qua làm nhiệm vụ, lần này tương đương với việc sống lại nha, cô cũng không phải chịu bất kì áp lực nào, có thể một lần nữa bắt đầu cuộc sống làm người của cô mà! Đây cũng coi như thực hiện lời hứa thôi...”

Nghìn nọt nhìn Tử Huyền, thấy cô vẫn thờ ơ như không, vì thế tung ra con át chủ bài: “Thực ra thế giới kia cũng rất hay mà! Cô có thể trở thành nữ hoàng! Không cần phải vất vả giống như ở trong Hunter! So với lời hứa đưa cô quay về thế giới thực còn thú vị hơn ấy.”

Cuối cùng nhân vật chính cũng có phản ứng: “Thật sao?”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Ra sức gật đầu. “Tôi làm sao dám lừa cô chứ, chỉ cần cô đi thử, sẽ biết là tôi không nói dối!” Vừa nói, vừa ra sức thể hiện sự chân thành.

“Hừ, sợ là đi rồi không thể quay lại được, mà tôi cũng không thể tìm thấy cậu thôi.”

“...”

Đợi một lúc lâu sau vẫn không thấy nói năng gì, Mạch Nguyên căng thẳng sắp không chịu nổi nữa, rốt cuộc cũng đợi được chính chủ mở miệng: “Một khi đã như vậy, được rồi...” Dù sao thì cũng không có lựa chọn nào khác, không phải sao? “Nhưng mà...”

Không đợi cô nói xong, sợ cô đổi ý, Mạch Nguyên vội vàng triển khai pháp lực, mở hố đen hút cô vào trong. “Đợi chút, tôi còn nhiều chuyện chưa hỏi! Đây...” Chỉ còn vang lại giọng nói rồi biến mất trong không trung.

“Oa! Cuối cùng cũng đưa cô ta đi được.” Đứng dậy, tự nhận mình rất anh tuấn lắc lắc mái tóc dài, Mạch Nguyên ngửa đầu cười to: “Ha ha ha ha ha... Em gái à, anh trai em là người lợi hại nhất! Ha ha ha ha...”

Chương 1: Thần điện Hạ Ai Cập

Từ từ tỉnh dậy...

Hic... đau quá!

Ôm đầu, Tử Huyền cắn răng, đồ ngu ngốc kia lại giống lần trước, trực tiếp nhét cái thế giới này vào trong óc cô! Đúng là tra tấn mà!

Toàn bộ thông tin chen chúc vào trong bộ não, khiến đầu cô như phình to ra, đau đớn vô cùng. Sau khi xong thì hoa cả mắt. Từ từ nhắm hai mắt lại nhắm nạy một lát, cơn đau dần dần giảm bớt, Tử Huyền mới có sức lực “xem xét” tin tức trong đầu.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.truyenfull.com/ - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Gì thế này, lại là không gian giả thuyết sao? Toàn bộ tư liệu đều lấy từ truyện tranh. Mà Asisu này... Đúng là nữ hoàng, nhưng là nữ hoàng Ai Cập mất đi tình yêu. Như vậy, nơi này là...

Hiện giờ cô đang nằm trên một cái giường lớn xa hoa lộng lẫy vô cùng thoải mái, lọt vào tầm mắt chính là màu vàng rực rỡ của cung điện.

“Nữ hoàng, người tỉnh rồi sao? Có cần nô tì vào giúp ngài rửa mặt chải đầu không ạ?”

Một thị nữ không biết đã quỳ gối bên cạnh giường từ khi nào.

Sống lưng lạnh toát, từ bao giờ tỉnh cảnh giác của cô lại kém đi như vậy, có người tới bên cạnh mà lại không biết?... Không, có lẽ, nguyên nhân do thân thể này chẳng?

Thị nữ không đợi phản ứng của Asisu, phát hiện cô đang ngồi trên giường, giống như đang suy nghĩ gì đó. “Có chuyện gì không đúng sao, bệ hạ?”

“À, không, không có gì.” Hình như cô gái này không xuất hiện từ trong truyện tranh thì phải. “Người là ai?”

“Khởi bẩm bệ hạ, nô tì là Jinna.” Cho rằng Asisu vừa tỉnh dậy không nhìn rõ, Jinna cung kính trả lời.

“Ồ, Jinna, đây là đâu vậy?”

Tuy có thắc mắc không hiểu vì sao nữ hoàng lại hỏi như vậy, nhưng Jinna vẫn lập tức trả lời: “Thưa bệ hạ, đây là thần điện Hạ Ai Cập.”

Hạ Ai Cập? “Vậy, hiện giờ Thượng Ai Cập ra sao?” Dù cô biết toàn bộ câu chuyện, nhưng cũng không có nghĩa là cô biết mình bị sáp nhập vào giai đoạn nào.

Jinna quỳ rạp trên đất, cho rằng chủ nhân của mình đang lo lắng, nhẹ nhàng mở miệng: “Xin bệ hạ hãy yên tâm, vừa rồi nữ quan Ari đã truyền tin về, kế hoạch Thượng Ai Cập đã được chuẩn bị tốt, hai ngày sau khi tiến hành hôn lễ, Carol sẽ vĩnh viễn biến mất. Chỉ có nữ hoàng Asisu tôn quý mới có tư cách làm hoàng phi Ai Cập.”

Kế hoạch? Hôn lễ? Chẳng lẽ...

Tử Huyền đứng dậy: “Jinna! Từ đây trở về Thebes mất bao lâu?” Xem ra tình tiết trong tác phẩm đã phát triển tới đoạn này, tốt nhất nên ngăn cản, nếu cô đã không phải là nữ hoàng trước kia, vậy thì cần gì làm tổn thương Carol, rồi lại gây phiền toái cho chính mình.

“Hai đến ba ngày ạ.”

“Lập tức phái một người tin cậy tới báo cho Ari, ngừng kế hoạch lại. Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn quay về Thượng Ai Cập.”

“Chuyện này... bệ hạ vì sao...” Jinna ngạc nhiên, sao bỗng nhiên lại dừng kế hoạch? Vì sao? Nữ hoàng Asisu không diệt trừ cô gái sông Nile nữa ư?

“...”

Chết tiệt! Nhất thời kích động nên quên bém đi mất, trước tiên phải tìm ra một lí do hợp lí... đúng là xúc động sẽ làm hỏng việc.

Cúi đầu nhìn thị nữ, làm sao bây giờ nhỉ...

Nhiều năm cao ngạo nên đã sớm hình thành thói quen sát khí, Tử Huyền lạnh lùng mở miệng: “Jinna, ta nói sao thì làm như vậy đi, sao? Người dám chất vấn mệnh lệnh của ta sao?”

Jinna rét run. Cảm giác nữ hoàng hiện giờ không giống lúc bình thường, một khắc vừa rồi cô cảm thấy tử thần đã đứng bên cạnh mình, thật đáng sợ! Khiến cô chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

“Nô tì không dám, nô tì không dám! Xin bệ hạ hãy tin tưởng nô tì luôn luôn trung thành với người. Nô tì xin đi chuẩn bị ngay ạ!”

“Còn không mau đi đi.”

Nhìn thị nữ sợ phát run khom người rời khỏi phòng, Tử Huyền vừa lòng thu hồi sát khí. Oa, may mắn chỉ là thị nữ, còn có thể hù dọa được. Lần tới phải chú ý cẩn thận mới được...

Nhưng...

“Bệ hạ.”

Tiếng nói đột ngột vang lên. Tử Huyền vội quay đầu lại, dùng quạt lông che giấu bản thân mất tự nhiên. Thị nữ vừa mới đi ra không hiểu vì sao lại quay trở lại. Chẳng lẽ làm việc nhanh như vậy sao?

“Bệ hạ, vậy còn hoàng tử xứ Hittite thì xử lí thế nào ạ?”

Hic, không phải là chuyện tốt nha... Cái gì? Hoàng tử nước Hittite? Izumin!

Đúng rồi, suýt nữa thì quên việc này, vị hoàng tử tao nhã kia giờ đây đang ở trong địa lao của cô cơ mà!

Chương 2: Hoàng tử Izumin

Izumin, là hoàng tử nổi tiếng trong lịch sử Hittite. Trong truyện tranh, hấn tao nhã trong sáng như trăng bạc... trầm tĩnh, lạnh lùng; rất giỏi mưu lược, năng lực quân sự đỉnh cao, khí chất cao nhã, đẹp trai tuấn tú, trời sinh vương giả, là sự kiêu ngạo của đế quốc Hittite.

Trong thế giới của cô gái sông Nile, hấn si tình với Carol làm say mê trái tim của biết bao cô gái.

Mà hiện giờ, vị hoàng tử điện hạ vĩ đại này đang bị giam trong địa lao của cô...

Oa... thật dễ dàng tưởng tượng ra tạo hình của vị hoàng tử này khiến bao cô gái say đắm, đây chính là bạch mã hoàng tử chân chính! Chỉ khác ở chỗ... hấn cười lạc đà mà thôi...

Nhưng giờ không phải lúc thưởng thức vẻ đẹp trai của hấn, đối với Tử Huyền mà nói, hấn đã trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay.

“Jinna, mau đi trước dẫn đường, ta muốn tới địa lao.”

“Vâng.”

“...”

“Vì sao còn chưa đi?” Đã trả lời rồi, vì sao cô nàng thị nữ này vẫn còn đứng yên bất động thế nhỉ? Lại còn ánh mắt kì quái nhìn lên cô nữa?

“Bệ hạ không đổi ý phục sao ạ?”

Y phục? Cúi đầu nhìn y phục của bản thân. Một thân váy ngủ sa mỏng...

Ừ, thật mờ ảo, thật mỏng lung, thật gợi cảm!... Nhưng, nếu cứ như vậy đi gặp hoàng tử địch quốc, nhất định sẽ bị kết luận, cô có ý đồ dùng mỹ nhân kế.

“...”

Đổi y phục xong xuôi, ra khỏi phòng, đi theo Jinna vòng vèo ngõ ngách xuyên qua thần điện. Tử Huyền vẫn duy trì nét tao nhã nữ hoàng trên mặt.

Nếu sau này không phải đi sang thời không khác, bản thân sẽ ở lại nơi này làm chủ nhân thần điện đi... Thực ra vài năm nay xuyên không cũng mệt mỏi, thế giới này cũng tương đối an toàn, cũng đủ để cô nghỉ ngơi.

Từng bước đi trong thần điện hùng vĩ, Tử Huyền có chút cảm khái khi xuyên qua lịch sử. Không phải là Hunter, không phải ở hiện thực, đây là lịch sử ba nghìn năm lắng đọng...

Đi tới đi lui chậm rãi, cô cảm thấy có chút hoa mắt choáng váng, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, ngay cả bước chân cũng chậm lại. Buồn ngủ quá, rất muốn ngủ... Nhìn Jinna đi phía trước chỉ còn lại một cái bóng mờ ảo.

Chết tiệt! Thân thể này và linh hồn vẫn chưa kết hợp hoàn toàn, vì sao chứ? Cô sắp không chịu được nữa rồi... Nhưng vẫn còn nhiều chuyện phải làm, giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi!

Nắm chặt tay lại, móng tay thon dài cắm vào làn da mềm mại, cơn đau làm tinh thần tỉnh táo hơn. Jinna tiếp tục đi về phía trước, không phát hiện ra sự khác thường của nữ hoàng, từ từ đi về phía địa lao.

Một lát sau, hai người đi tới cửa một tầng hầm.

“Bệ hạ, đến rồi ạ.”

Tử Huyền nhìn xuống dưới, cầu thang bên dưới kéo dài, dài mãi ẩn sau trong bóng tối. Bên trên tường cắm vài cây đuốc cháy bập bùng, mơ hồ nhìn thấy đường đi. Địa lao dày đặc âm khí, từ phía dưới phảng phất như muốn thoát ra.

Phía dưới nơi này, đằng sau cánh cửa có hoàng tử mưu lược kia sao?

“Jinna, có đoản kiếm không?”

“Đoản kiếm? Xin bệ hạ đợi một lát, nô tì đi lấy ngay.”

Chờ Jinna tránh đi, Tử Huyền chậm rãi dựa vào bức tường, cô đang rất mệt mỏi. Yếu ớt thở dài, sao đồ ngu ngốc kia lại vội vàng ném cô tới đây như vậy, cô còn chưa có thời gian “hòa hợp” với thân thể này kia mà, phải biết rằng, đối với “hành động phi pháp xâm chiếm cơ thể người khác” thì việc dung hợp thân thể là vô cùng quan trọng. Lần trước bị ném tới thế giới Hunter, là bám vào trong thân thể của một bé gái, có thể dễ dàng nắm giữ, nhưng thân thể này đã nhiều năm làm nữ hoàng, không đơn giản như vậy.

Liếc mắt nhìn cửa địa lao, lại thở dài, còn có một phiền toái lớn hơn chờ ở dưới. Theo tình tiết trong truyện, Izumin dùng thanh kiếm sắt giấu trong mái tóc chặt đứt cửa sổ để vượt ngục, mà trước đó, Asisu muốn mượn của hắn một vạn binh lực, ý đồ muốn đánh Thượng Ai Cập... Đen mặt lại, không thể không khen ngợi, Asisu này điên cuồng lên thật đáng sợ.

Mệt mỏi quá...

Tử Huyền đang miên man suy nghĩ thì bị Jinna vội vã đi tới cắt ngang. “Bệ hạ, nô tì đã mang đoản kiếm tới...”

Jinna trợn mắt, nhìn cảnh tượng trước mặt. Chỉ thấy Tử Huyền cầm lấy đoản kiếm trong tay cô, không chút do dự, rạch một đường vào lòng bàn tay, một vết máu đỏ tươi nhanh chóng xuất hiện trên làn da non mịn của Asisu, sau đó nắm chặt tay lại, quăng đoản kiếm đi, xoay người đi xuống cầu thang.

Nữ hoàng đang làm gì vậy?! Sững sờ nhìn theo bóng dáng Tử Huyền, rốt cuộc Jinna cũng hoàn hồn chạy theo... Quên đi, nữ hoàng làm như vậy nhất định là có lý do, cô không nên phỏng đoán linh tinh.

...

Trong địa lao tối đen như mực, Izumin đang ngồi trên mặt đất mọc đầy cỏ dại, xung quanh còn vài binh lính Hittite. Đồng hồ ồn này hoàn toàn không làm lu mờ khí chất của hắn, ngược lại càng thêm nổi bật sự trầm tĩnh lạnh lùng của hắn.

Nhìn vết thương trên tay khiến tinh thần tỉnh táo hơn, Tử Huyền tỉ mỉ thưởng thức chàng hoàng tử vương giả này. Chẹp chẹp, nguyên tác truyện tranh và người thật không giống nhau chút nào, một tuyệt tác mỹ mãn đang ở ngay trước mắt cô... Tử Huyền nhớ tới giọng điệu quen thuộc của Pisoga, “trái cây ngon(1)”...

(1) Pisoga có thói quen chờ đợi thủ trưởng thành, giống như trái cây chín mọng rồi mới giết.

Nhưng mà cũng thật khó đối phó.

May mắn là Asisu này bình thường quen sống an nhàn sung sướng, chỉ một vết thương cũng làm cơ thể đau đớn vô cùng, lực miễn dịch cực thấp. Cảm nhận cơn đau tê buốt dưới tay mới đủ tinh lực để cho Tử Huyền đối phó với vị hoàng tử anh minh mưu trí này.

“Thật không hổ danh là hoàng tử Hittite khí vũ hiên ngang, ngay cả khi bị giam trong địa lao cũng không che được khí độ phi phàm của ngài.”

Đám thị vệ hoàng tử vừa nhìn thấy Tử Huyền, lập tức chắn ở phía trước, cảnh giác nhìn vị nữ hoàng đã giam bọn họ ở trong địa lao. Mà Izumin thì nhướng mày nhìn cô, trong mắt không hề có chút khiếp sợ lo lắng.

“Nữ hoàng Asisu cũng thật danh bất hư truyền, canh phòng Hạ Ai Cập tới mức giọt nước cũng không rỉ ra, cũng giữ ta trong cái địa lao này kia mà.”

“Ha ha, làm gì có, hoàng tử quá khen rồi. Ta cũng chỉ là một người con gái mềm yếu, chẳng qua không dám coi thường mà thôi.”

“Thật ngưỡng mộ hoàng đế Menfuisu, các cô gái bên cạnh hắn đều vô cùng lợi hại.”

“Ai Cập địa linh nhân kiệt... nhưng thật ra người như hoàng tử cũng hiếm thấy vô cùng.”

Cười nhiều, làm mặt cô mỗi nhừ, không có thói quen nói chuyện vòng vèo như vậy.

Tốt nhất đi thẳng vào vấn đề đi.

“Vậy hoàng tử có muốn ra khỏi địa lao này chứ?”

“... Nữ hoàng vẫn muốn một vạn binh lực kia sao? So với mạng của ta, hiển nhiên là có lời hơn.”

Trước đó, Asisu đã đưa ra ý kiến một vạn binh lực rồi sao? Vậy bây giờ... Hừm, thực ra cũng không tệ, tương kế tựu kế là được rồi, khiến cho hắn hiểu nhầm chị em ta bất hòa, Thượng Hạ Ai Cập trở mặt, làm cho hắn bớt cảnh giác. Chờ tới khi hắn tấn công Ai Cập, ta sẽ dùng một mẻ lưới tóm gọn. Đúng, ý kiến hay!

Izumin đắm chiêu nhìn sắc mặt Asisu, kì lạ thật, nếu so sánh với lúc trước muốn mượn binh lực, dường như có cái gì đó không thích hợp.

“Khụ khụ.” Ánh mắt Izumin rất sắc bén, không thể để hắn đoán được âm mưu này. “Vậy hoàng tử đồng ý viết thư cho quốc vương rồi, Jinna, đem giấy bút cho hoàng tử.” Cười cười. “Hi vọng lần này chúng ta hợp tác vui vẻ.” Thư tín mà người tự tay viết, xem ra chỉ có thể cho vào viện bảo tàng của ta mà thôi.

Cầm bức thư, Tử Huyền thưởng thức nét chữ tiêu sái của hoàng tử.

“Hiện giờ, có thể thả ta ra ngoài rồi chứ?”

Gì? Kế tiếp phải làm...

“Không...” Chậm rãi mở miệng, “Người là tù nhân của ta, chờ ta thắng trận trở về, sẽ thả người về nước. Hoàng tử đành phải chịu khổ thêm vài ngày nữa nhé.”

Cười tươi rạng rỡ, Tử Huyền từ từ đi ra khỏi địa lao.

“Hoàng tử!” “Hoàng tử, làm sao bây giờ?” Đám thuộc hạ nhốn nháo hỏi.

“Đừng lo lắng, khi phụ vương nhìn thấy lá thư này nhất định sẽ nổi giận, chắc chắn sẽ đẩy binh tấn công Ai Cập, ta ở bên trong làm nội ứng, đến lúc đó còn sợ Ai Cập không nằm trong tay ta sao?” Tự tin nhếch khóe miệng, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười, khí thế như vậy, giống như sắp hoàn thành nghiệp lớn ngay trước mắt.

2. Chương 03 - 04 - 05

Chương 3: Người đẹp cười ngựa đen

Ra khỏi địa lao, Jinna vội vã đi chuẩn bị xe ngựa.

Tử Huyền trở về phòng tìm cái rương gỗ, cẩn thận cất bức thư mà Izumin đã tự tay viết.

Chờ Jinna chuẩn bị xong sẽ xuất phát ngay.

Tuy cảm nhận rõ ràng cơn đau trong lòng bàn tay, nhưng vẫn còn cảm thấy văng đầu, cô cũng không dám tới gần giường, sợ nhất thời không chống chọi nổi cơn thèm ngủ, chuyện kia đang hồi gay cấn rồi. Đành phải đứng bên cạnh cửa sổ, vừa phải cử động tay chân để thích ứng với thân thể, vừa phải sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

Khi cô ở địa lao, thị vệ phái đi thông báo cho Ari đã xuất phát. Tiếp theo, có lẽ hoàng tử Izumin sẽ rất nhanh thoát khỏi địa lao đi tới Thượng Ai Cập. Nếu thị vệ kia tới kịp tìm được Ari ngăn cản kế hoạch, chờ hoàng tử đến Thebes thì hôn lễ đã cử hành xong, Carol cũng không thể ngã xuống sông Nile trở lại tương lai.

Nhưng nói như vậy, giữ Carol lại vẫn còn khả năng bị Izumin bắt đi. Dù sao Ruka vẫn còn ở bên cạnh, hôn lễ đông người phức tạp mà cô ta ngu ngốc như vậy, chỉ cần dùng chút kế sách sẽ mắc mưu thôi.

Tuy hiện giờ Izumin có tình cảm với Carol nhưng cũng mới chỉ là thích thú và tò mò, còn chưa tiến triển tới mức yêu. Chỉ sợ hấn muốn trả thù Menfuisu, có dã tâm với Ai Cập, nếu không sẽ không đợi đến lúc Carol trở thành hoàng phi, có được một nửa quyền lực với Ai Cập mới tới cướp cô ta, điều này cũng không bảo đảm được hấn sẽ không gây thương tổn cho Carol, làm loạn Ai Cập.

Không được! Nếu có thể đi trước hoàng tử một bước, thì không thể để hấn làm rối cục diện, cô ngồi ở vị trí nữ hoàng Ai Cập còn chưa nóng chỗ đâu, sao có thể để hấn phá hủy chứ? Và lại, đồ ngu ngốc kia chắc không lừa cô đâu, Carol chắc là kiếp trước của em gái cô chuyển thể.

Em gái... hồi ức về một thời rất xa... Không có tình cảm quá sâu sắc, đối với cô mà nói, ở kiếp trước có quan hệ huyết thống với một người mà thôi.

Nhưng, nếu đã trùng hợp đi tới nơi này, sẽ dựa vào tình hình mà giúp đỡ con bé một chút.

Bên ngoài cửa sổ, ánh nắng rực rỡ, thời tiết không tệ. Thế giới mới này không âm trầm giống như Hunter.

Jinna đi vào phòng, liền nhìn thấy một bức tranh tuyệt mỹ như vậy. Nữ hoàng mặc tử sa lạnh lẽo đứng trước cửa sổ, còn nở nụ cười dịu dàng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, gió nhẹ lướt qua làm những sợi tóc mềm mại phất phơ trong gió, dưới ánh mặt trời sáng chói, làm nổi bật dung nhan tuyệt trần thanh khiết.

Tâm trí Jinna kích động, bệ hạ Asisu đẹp như vậy, là nữ tư tế(2) của Ai Cập! Là nữ hoàng Ai Cập! Đây là chuyện đáng tự hào cỡ nào?

(2) Tư tế là người được giao phụ trách trông coi về tế tự, lễ nghi, cúng tế, thờ phụng của một tôn giáo hoặc giáo phái. Tư tế cũng là một chức quan trong triều đình Ai Cập cổ đại.

Cô cứ ngẩn ngơ đứng nhìn như vậy, không dám lên tiếng quấy rầy khoảnh khắc thần thánh này.

“...”

“Jinna.” Từ lúc thị nữ mới đi vào phòng, Tử Huyền đã biết, nhưng đợi lâu như vậy vẫn chưa thấy cô ta mở miệng, ngược lại còn có dáng vẻ sợ hãi, đành phải quay đầu hỏi.

“Ngựa chuẩn bị xong rồi chứ?” Nơi này xe ngựa chưa có lò xo giảm xóc, đi đường nảy rất mạnh, tốc độ còn kém hơn cả cưỡi ngựa, cho nên cô mới sai Jinna đi chuẩn bị ngựa.

Câu nói cắt ngang luồng suy nghĩ sùng bái của Jinna, cô quỳ xuống, phục hồi ý thức, biết bản thân vừa mới có hành vi bất kính, liền cúi đầu: “Bẩm bệ hạ, trong thần điện chỉ con ngựa Jinuo là chạy nhanh nhất, nhưng con ngựa này dã tính cao, cho tới bây giờ chỉ nghe theo lệnh của người chăn ngựa, mà người đó vừa chết, cho nên chưa có ai chế ngự được con ngựa đó cả. Cho nên nô tì đã chuẩn bị cho bệ hạ một con ngựa khác...”

... Khéo như vậy sao? Nói đi, tác giả lòng dạ hiểm ác cố ý làm khó ta à?

“Không cần thay ngựa, ta phải cưỡi con ngựa chạy nhanh nhất!” Còn chần chờ mãi thì không biết diễn biến sẽ đi tới đâu.

“Nhưng mà...”

“Cứ như vậy đi, đi đi, đem con ngựa đó đến cho ta.”

Ở trong thế giới mộng ảo đáng yêu, các cô gái đều tưởng tượng, sẽ có một hoàng tử cưỡi ngựa trắng mang tới hạnh phúc ình. Vì thế mà hình ảnh bạch mã hoàng tử đã trở thành tượng trưng cho sự hạnh phúc.

Nếu hoàng tử tao nhã cưỡi con ngựa trắng, vậy công chúa cưỡi cái gì?

Đáp: Cùng hoàng tử cưỡi chung một con ngựa.

Vậy nếu không chờ hoàng tử đến thì công chúa cưỡi gì?

Đáp: Mời cưỡi ngựa đen xứng đôi với ngựa trắng.

...

Đây là một con ngựa đen, dáng vẻ không tệ, rất hùng dũng! Chẳng qua tính tình thô bạo, phì phì thổi khí hí dài, hắt đầu không coi Tử Huyền ra gì.

“Người đâu, mang con ngựa này kéo sang chuồng bên cạnh đi.” Binh lính vội vàng tiến tới kéo con ngựa đi qua, Tử Huyền cũng đi theo, sau đó bước vào, đóng cửa lại, chặn mọi người ở ngoài. “Không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép tiến vào.”

Chuồng ngựa nhỏ, con ngựa đen cao ngạo đứng đó nhìn một cô gái duy nhất đứng chung trong chuồng, hừ mũi tỏ vẻ khinh bỉ, quay đầu không thèm để ý tới cô.

“Chà, thật là bướng bỉnh...” Tử Huyền cười cười tới gần con ngựa, mà nó thì gõ cộp cộp móng trước ra vẻ uy hiếp.

“Nghe nói mày không để cho những người khác chạm vào, rất cương quyết. Nhưng... hừ, mày biết không, tuy tao không còn là kẻ sống trong thế giới động vật hoang dại của Gon, nhưng vẫn có thể hòa mình vào động vật và tao cũng có cách để chúng phải khuất phục đầu hàng...”

Jinuo nhìn cô gái chậm rãi tới gần mà chột dạ. Kì lạ thật, vì sao nó cảm thấy có nguy hiểm? Không phải nó khỏe hơn con người sao.

“Hài, mày hung dữ thật đấy a, tao đã quên chưa nói...” Tử Huyền cười tươi quyến rũ, đột nhiên đi tới trước mặt con ngựa, vừa lòng nhìn con ngựa đen giật mình vì gương mặt phóng đại áp sát nó, tiếp tục nói nốt...

“So-với-mày-tao-còn-hung-dữ-hơn.”

...

Chương 4: Chạy tới thượng Ai Cập

Bên ngoài chuồng ngựa, đám binh lính lo lắng không yên. Nguy rồi, sao nữ hoàng Asisu có thể ở một mình bên cạnh con ngựa hung dữ đó chứ? Con ngựa đó từng làm không ít người bị thương! Nhưng vì mệnh lệnh của nữ hoàng, không ai dám đi vào! Jinna ở bên ngoài càng lo lắng tới mức đi lại không ngừng.

“Jinna, hay người đi vào khuyên nhủ nữ hoàng, để nữ hoàng mau ra ngoài, bên trong rất nguy hiểm...”

Còn chưa dứt lời, trong phòng truyền ra tiếng vang lớn...giống như đang diễn ra một cuộc chiến, tiếng động hỗn loạn. Chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí dài.

Đã xảy ra chuyện gì?! Tất cả mọi người không kiềm chế được, chuẩn bị xông vào, lại nghe thấy giọng của Tử Huyền: “Không được vào!” Làm ọi bước chân khựng lại!

Làm sao bây giờ? Nữ hoàng không cho phép. Có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ...

Trong thần điện ồn ào ầm ĩ.

“Mau, đi tới chuồng ngựa, nữ hoàng Asisu tự mình thuần hóa Jinuo rồi!”

“Cái gì! Con ngựa đó rất hung dữ! Nữ hoàng sẽ gặp nguy hiểm mất!”

“Đúng thế! Nhưng nghe nói nữ hoàng không cho phép ai lại gần, chúng ta mau tới xem đi.”

Thanh âm ồn ào nhanh chóng chạy về phía chuồng ngựa, đám thị nữ binh lính đều lo lắng chạy tới.

Trong địa lao.

“Hoàng tử, không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, thật ầm ĩ.”

“Ừm. Cần thận quan sát, có lẽ đây là cơ hội của chúng ta.”

“Hoàng tử, tiếng bước chân đều đi về phía tây, cũng không thấy đám thị vệ đâu nữa.

Nhưng bọn họ dùng xiềng xích giam giữ hoàng tử, phải làm thế nào mới trốn được đây?”

Izumin đã có dự định từ trước, cởi bỏ dây cột tóc, bỏ kiếm sất xuống mặt đất. Nhìn thấy thanh kiếm, bọn lính đều kinh ngạc và vui mừng không thôi: “Tốt rồi, hoàng tử, chúng ta có thể thoát khỏi nơi này.”

So với vẻ mặt mừng rỡ của binh lính Hittite thì ở chuồng ngựa, khuôn mặt binh lính Ai Cập lại u sầu phiền não.

Một lát sau, căn phòng nhỏ tập trung sự chú ý của mọi người cũng mở ra.

Tử Huyền đi ra ngoài, Jinna vội nghênh đón: “Nữ hoàng, người có bị thương chỗ nào không?” Nhìn thấy Jinna lo lắng, cười cười, lắc đầu.

Tầm mắt mọi người lướt qua trên người Tử Huyền một vòng, xác định nữ hoàng tôn quý không bị thương mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu chú ý tới cái bóng đen đi theo sau nữ hoàng...

“...”

Con ngựa đen chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, đối lập hoàn toàn với nụ cười vô tội của Tử Huyền.

Chỉ thấy con ngựa vô cùng kiêu ngạo ngày trước, giờ đây mặt mũi bầm dập, trên người chỉ chít vết thương, chán nản cúi đầu đi sau Tử Huyền, trong khóe mắt nó, dưới ánh mặt trời còn phản quang một giọt nước (Giờ kính lúp lên nhìn: theo khoa học chứng minh, giọt nước mà chúng ta bình thường vẫn gọi là... nước mắt! Con người chỉ khi nào cực kì xúc động mới tự bài tiết ra chất lỏng đó! Trước mắt xem ra, động vật cũng giống như vậy!)

Trước cảnh tượng đó, mọi người... sốc...

Mà Tử Huyền, dường như quan do cô tự tạo ngày càng rộng mở. Nhờ phúc của nó, tinh thần của cô hăng hái lên rất nhiều.

Jinuo nhìn ánh mắt cô, có chút hoảng loạn lùi về sau vài bước, dè dặt dùng ánh mắt to ngáp nước nhìn Tử Huyền.

Thần Amun(3) a! Thần Anuket(4) a! Mọi người từ trong đáy lòng reo hò ầm ỉ!

(3) Thần Amun: Đáng sáng tạo, có biểu tượng là thần Đầu Cừu

(4) Thần Anuket: Nữ thần sông Nile, có biểu tượng là cây sậy.

Con ngựa đáng thương! Nhìn ánh mắt yếu ớt của nó, nhìn biểu hiện sợ hãi của nó, nhìn thân hình bị thương của nó đi! Vài binh lính yêu ngựa thậm chí còn toát mồ hôi giùm nó, nhìn nó bị đả thương như thế lộ vẻ không đành lòng.

Làm gì vậy, mấy người này sao lại dùng ánh mắt ấy nhìn cô. Còn không phải tại bọn họ quá nuông chiều con ngựa này, bình thường cũng không trách móc trừng phạt nó, có bị nó đá cũng cắn răng mím môi nhẫn nhịn, làm con ngựa này kiêu ngạo tới tận trời! Cô dạy cho nó một bài học mới đem lại chút hiệu quả, nhìn con ngựa này ngoan hơn nhiều đấy chứ...

Bất mãn trước phản ứng của mọi người, phe phẩy cái quạt lông, Tử Huyền ra lệnh: “Đóng yên ngựa, lập tức xuất phát...”

Con ngựa này chạy rất nhanh, ngồi trên mình ngựa, cầm dây cương, Tử Huyền cảm giác như mình đang bay vậy, gió thổi vù vù qua tai, mang theo cát bụi, quất vào gò má đau rát.

Nhưng lo lắng cho hôn lễ xảy ra chuyện, chỉ có thể bạt mạng mà chạy đi.

Jinna hoảng sợ nhìn bóng dáng Tử Huyền, nữ hoàng Asisu lại có thể cưỡi ngựa cao như thế sao? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật khó có thể tưởng tượng được đây là nữ hoàng từ nhỏ quen sống an nhàn sung sướng trong cung. Nhìn lại mình, bản thân cũng không cưỡi ngựa thành thạo, nữ hoàng vốn không định để cô theo hầu hạ, nhưng do nữ quan Ari tiến cử, muốn cô ở bên cạnh chăm sóc nữ hoàng, lại không cam lòng không thể đi theo bên người nữ hoàng, vì thế... cầu xin được đi theo.

Cũng không thể làm vương chân nữ hoàng!

Khê cần môi, Jinna kéo nhanh dây cương, cố gắng tăng tốc chạy theo bóng dáng phía trước, nhưng càng vội càng phạm sai lầm. Con ngựa bị cô kéo gấp, hí lên một tiếng, bước chân bị rối loạn, mà Jinna lại nóng vội kéo dây cương, muốn cho ngựa chạy nhanh hơn mà bản thân mình lại không theo kịp tiết tấu! Đột nhiên con ngựa dưới thân nhảy dựng lên, hất Jinna xuống đất!

“Á...”

Tử Huyền nghe thấy tiếng thét chói tai vội quay đầu lại, nhìn thấy thị nữ bị ngựa hất xuống, văng trên đất, mà con ngựa kia bị chấn động mà chạy sang hướng khác.

“Jinna!”

Quay ngựa lại, Tử Huyền chạy về phía bên cạnh Jinna, xuống ngựa coi thương thế của cô. Jinna ngã nằm dưới đất, toàn thân đau đớn, hoảng sợ quá độ mà sắc mặt trắng bệch. Cánh tay phải không cử động được, có lẽ bị trật khớp. Tay trái bị mài dưới đất, một vết xước rất dài, máu tươi chảy ròng ròng. Trên người còn rất nhiều chỗ bị trầy da, miệng vết thương đều bị đá dăm găm vào.

Thấy Tử Huyền cau mày khi nhìn vết thương trên người mình, Jinna cảm thấy rất hổ thẹn. “Bệ hạ, nô tì xin lỗi. Là do nô tì cưỡi ngựa không tốt, không thể vì nô tì mà khiến bệ hạ chậm trễ, không cần lo lắng cho nô tì, bệ hạ mau đi đi!”

Tử Huyền cũng không đáp lại lời cô, quay đầu phân phó binh lính: “Lấy thuốc tói, băng bó vết thương cho cô ta.” May mà nữ hoàng xuất hành, chuẩn bị sẵn đủ mọi thứ.

“Bệ hạ, không cần đâu ạ, Jinna không sao, xin bệ hạ mau đi đi!” Nói xong liền giẫy giụa muốn đứng dậy, bị Tử Huyền ấn xuống.

Nơi này là đường nhỏ hẻo lánh, dân cư thưa thớt, cô nàng bị thương nặng như vậy, ngựa lại chạy mất, để cô ta ở lại không phải rất nguy hiểm sao? Tốt xấu gì thì cô ta cũng là người đầu tiên khi cô tỉnh dậy nhìn thấy, lại luôn tận tâm chăm sóc, vất vả quá lãng phí.

“Ta và người cưỡi chung một con ngựa đi thôi.”

Jina ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc. “Không! Sao có thể như vậy! Jinna chỉ là một thị nữ mà thôi! Không thể làm ảnh hưởng tới tôn nghiêm của nữ hoàng!” Kích động nhìn Tử Huyền, Jinna lo lắng nói.

Nhìn đi, vẫn còn quan niệm giai cấp mạnh mẽ như vậy, chứng tỏ tuyệt đối trung thành với thân thể này! Bản thân không hiểu biết nhiều về thế giới Ai Cập cổ, tìm được một thuốc hạ trung thành cũng không phải dễ dàng! Càng phải cố!

(Mỗ tác giả: Lòng dạ nham hiểm! Mỗ Huyền: Ta mới quen cô ta mới hai ba tiếng thôi, cô muốn ta nghĩ gì nữa? Mỗ tác giả: Ta chưa nói gì hết)

Tử Huyền nhìn thị nữ đang hoảng loạn mà bình thần nở nụ cười: “Bỏ người lại, nếu chẳng may gặp nguy hiểm gì, không phải hình tượng của bản cung sẽ bị hủy sao? Thần dân Ai Cập sẽ nghĩ gì về ta? Cho nên, mau đi thôi.” Sau đó sai người băng bó qua cho Jinna, rồi lôi cô lên lưng Jinuo, bản thân mình cũng trèo lên ngựa.

“Đi!” Nghênh ngang rời đi, để lại một loạt thị vệ há hốc mồm tròn mắt nhìn theo.

Nữ hoàng cao quý thế nhưng lại...

“Nguy rồi, mau đuổi theo! Đuổi theo nữ hoàng!” Rốt cuộc cũng có người phản ứng lại, đã không còn thấy bóng dáng nữ hoàng của bọn họ...

Chương 5: Hôn lễ hỗn loạn

Giống như Tử Huyền chạy tới thượng Ai Cập, còn có hoàng tử Izumin.

“Hoàng tử, chúng ta đã tới kinh thành Thebes.” Người hầu cung kính nói.

Thủ đô của Ai Cập, kinh thành Thebes, có hàng trăm cánh cửa đồ sộ kiên cố. Hiện giờ, vương quốc giàu có nhất thế giới đang chìm đắm trong không khí vui sướng. Hôn lễ đang tiến hành, là thời khắc toàn dân mong đợi. Bọn họ tin tưởng con gái của nữ thần Haby(5) - nữ thần sông Nile vĩ đại sẽ trở thành hoàng phi của Ai Cập! Tương lai Ai Cập sẽ càng thêm phồn vinh!

(5) Thần Haby: Nữ thần sông Nile có đầu cừu, ngoài ra thần sông Nile còn có một nữ thần khác tên là Anuket.

“Đi hỏi xem, hôn lễ đang tiến hành nơi nào?”

“Vâng.”

Izumin nhìn xung quanh vô cùng náo nhiệt phồn hoa, quân dân Ai Cập đúng là như thể đồng tâm. Trên khuôn mặt của mọi người đều tràn đầy vui mừng, nơi nơi đều nhảy múa.

Vùng đất dồi dào, trù phú như vậy. Izumin nhớ tới lời của Asisu trong địa lao từng nói... Ai Cập là vùng đất địa linh nhân kiệt. Hừ, địa linh nhân kiệt thì sao? Bàn tay siết chặt lại, run rẩy ẩn dưới tà áo dài, một ngày nào đó, vùng đất này sẽ thuộc về Hittite!

“Hoàng tử, hiện giờ hoàng đế Ai Cập đang ở bãi săn sư tử(6).”

(6) Nghi thức cuối cùng trong đám cưới hoàng thất chính là săn sư tử tế thần Amun.

Săn sư tử ư? Hiện giờ có lẽ Carol đã kế thừa vương vị, chắc chắn những đế quốc nhìn Ai Cập như hổ rình mồi càng chú ý tới cô nàng, trước mắt là thời điểm sứ giả các quốc gia hỗn tạp, không biết có kẻ nào ra tay hay không. Chỉ hi vọng trong lúc hỗn loạn, Ruka có thể bảo vệ cô gái.

“Đi, chúng ta đi tới bãi săn.”

Ở bãi săn bắn, đang tiến hành hoạt động. Menfuisu rất dũng mãnh, dưới ánh mắt lo lắng của Carol, đã giết chết một con sư tử. Đám đông reo vang âm ỉ.

“Hoàng thượng đã giết chết một con sư tử! Hoàng thượng đã giết chết một con sư tử.”

“Thật tốt quá!” Nghe được tiếng hoang hô, tâm tình Carol yên tâm một chút, vỗ vỗ mặt, nở nụ cười, đôi mắt xanh thăm nhìn chăm chăm về phía trước. Váy cưới lộng lẫy, trang sức vàng chói lóa, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời xán lạn, càng thêm chói mắt, khuyh quốc khuyh thành. Algol nhìn thấy cô như vậy, tinh thần càng thêm khuấy động.

“Tetis, Tetis, chúng ta qua xem đi.”

“Vâng.” Tetis mỉm cười, Carol giống như cô bé vậy, dù có được thân phận tôn quý, nhưng vẫn thân thiết như vậy, đúng là một hoàng phi thiện lương.

Carol tìm một chỗ trống có tầm nhìn vừa vặn ngồi xuống, váy cưới tung bay trên bãi cỏ, nạm vàng khảm ngọc, lóe ánh sáng rực rỡ, giống như từ trên thảo nguyên nở ra một đóa hoa vàng. Cô nhìn chăm chăm về phía bãi săn, nơi đó, người cô yêu đang chiến đấu với sư tử vì hôn lễ của bọn họ, chăm chú nhìn động tác dũng mãnh Menfuisu nên cũng không phát hiện ra mối nguy hiểm tới gần.

Ẩn sâu dưới bãi cỏ, có một vài bóng người lén lút đi tới. Vì Asisu đang đau lòng ở hạ Ai Cập, Ari càng thêm quyết tâm phải phá hỏng hôn lễ.

“Thật đúng lúc, Carol đang ở gần đây. Mau cho sư tử uống thuốc.”

“Vâng, thưa nữ quan Ari.”

Loại thuốc kia làm tăng dã tính của sư tử, Ari cầm một bộ xiêm y có dính mùi của Carol cho con sư tử đã đỏ ngầu mắt lên ngồi ngửi. “Hãy ngửi mảnh vải này và đi xé xác con bé ấy đi!”

Cái lồng đen từ từ mở ra, con sư tử đã điên cuồng trong tư thế sẵn mỗi từng bước từng bước lại gần phía sau Carol. Mấy thị nữ cầm đồ uống phía sau nhìn thấy bóng đen bên người lướt qua, sắc mặt trắng bệch: “Á... sư tử, sư tử!”

Không còn kịp nữa rồi, Tetis kinh hoàng nhìn sư tử đã giẫm lên góc váy của Carol.

“Á...”

“!” Carol thảm thiết kêu lên. Người thanh niên đang vùng vẫy trong bãi săn quay đầu nhìn lại, trong khoảng khắc không thở nổi, hét lên: “Carol! Ta đã bảo nàng phải ở trên thuyền cơ mà.” Cầm chặt vũ khí, Menfuisu nhảy tới, giờ trường mâu đâm về phía sư tử.

“Mau kéo Carol ra!”

Đám binh lính vội vàng kéo Carol từ dưới thân sư tử ra. Mà con sư tử điên kia lại tấn công ngược về phía Menfuisu!

Nhìn thấy cảnh này, ai cũng hoảng hốt: “Quân đâu! Mau xông lên cứu hoàng thượng!”

Binh lính như tên bắn vọt tới. Lúc này, Izumin kịp chạy tới bên ngoài bãi săn, chỉ nghe được bên trong truyền ra âm thanh huyền ảo.

“Sao lại thế này, ở trong bãi săn đã xảy ra chuyện gì?” Cô gái sông Nile không xảy ra chuyện gì chứ, hiện giờ cô ta rất quý giá, không thể để xảy ra sơ suất gì.

“Mau, tiến vào bãi săn đi.”

“Hoàng tử, sẽ bị binh lính Ai Cập phát hiện ra mất!” Các tùy tùng vội vàng ngăn cản, mà Izumin đang lo lắng, căn bản nghe không vào, chỉ muốn xông lên.

Trong bãi săn, tất cả đều hỗn loạn.

Menfuisu dùng khiên chống đỡ sư tử, mà con sư tử điên ấy sức lực lớn, đè lên Menfuisu nằm dưới mặt đất.

“Không, Menfuisu, chàng không thể chết, đất nước Ai Cập rất cần chàng, có hiểu không?” Cầm lấy đoản kiếm trong tay, Carol gắng gượng đứng dậy, dùng hết sức đâm đoản kiếm vào mắt trái của sư tử.

Con sư tử bị thương giữ một chân đè lên Menfuisu, chân còn lại giẫm lên người Carol.

“Súc sinh! Mau thả Carol ra cho ta!”

“Menfuisu, chàng chạy mau!”

Bị mùi máu tươi hấp dẫn, đám sư tử vây quanh lại đây. “Nguy rồi, mau giết chết sư tử!” Imhotep cuống quýt chỉ huy.

Giữa lúc hỗn loạn, binh lính hạ Ai Cập cuống cuống tìm Ari. Làm sao đây, nữ hoàng sai hân đi tìm Ari ngăn cản kế hoạch, lại không nói kế hoạch là gì, bây giờ vẫn chưa tìm thấy Ari, chỉ mong sao không làm hỏng việc của nữ hoàng.

Menfuisu phần nộ đâm thương vào mắt phải sư tử, nhưng vì cả đôi mắt bị mù càng khiến con sư tử điên cuồng hơn. Bị trọng thương nhưng vẫn không lùi bước. Con sư tử này thật kì quái! Chẳng lẽ đã bị hạ thuốc? Nghĩ như vậy, tể tướng Imhotep vội vàng nhắc nhở Menfuisu: “Bệ hạ! Xin hãy cẩn thận! Có lẽ đây là một âm mưu! Con sư tử này bị điên rồi!”

Âm mưu? Là ai! Là ai muốn giết hại Carol của hân! Menfuisu lại tấn công về phía sư tử, dùng khiên đẩy nó ra. Đám binh lính cũng đều đâm trường mâu về phía sư tử: “Mau, thừa dịp này giết chết nó đi.”

Trải qua một vòng nhân sư hỗn chiến, Menfuisu thở hổn hển, rốt cuộc cũng giết chết được con sư tử điên ấy.

Mọi người reo hò vang dội, những con sư tử khác bị binh lính vây quanh giết chết. “Carol, ổn cả rồi.” Menfuisu ôm người con gái đã bị thương vì hân, âm thầm thề, tình yêu của ta vĩnh viễn thuộc về nàng.

Dịu dàng bế Carol lên nhuyễn kiệu(7), đưa về hoàng cung trị liệu.

(7) Nhuyễn kiệu: loại kiệu có đệm mềm.

Trốn ở một nơi bí mật gần đó quan sát tình hình, trong lòng Ari vô cùng căm tức. “Khốn kiếp, Carol được cứu rồi sao?” Biết ăn nói thế nào với nữ hoàng Asisu đây? Một gã lính thấy thế, vội nói: “Ari, chúng ta vẫn chưa hết hi vọng đâu, lúc này binh lính đang hộ tống hoàng thượng tới thần điện.”

“Đúng rồi. Chúng ta còn một con sư tử khác, mau thả nó ra.”

“Vâng, thưa nữ quan.”

Mọi người đang xử lí hiện trường bãi săn, chuẩn bị đem thi thể sư tử đưa tới thần điện hiến tế. Nhưng đúng lúc đó... một con sư tử từ trong bụi cỏ bay nhanh ra, ngay khi mọi người chưa kịp phản ứng, nó nhảy về phía kiệu, cản bả vai Carol chạy đi.

“Carol!” “Hoàng phi!”

Rốt cuộc cũng đi tới bên trong bãi săn, Izumin kinh ngạc nhìn tình cảnh trước mắt: “A! Đó là cô gái sông Nile! Mau mang tên đến!”

Lúc này, ở chỗ tối Ari thoải mái bật cười, bị thương như vậy, tuyệt đối không thể sống nổi! Ha ha, trời giúp ta rồi, con bé Carol đã bị dòng nước cuốn đi. Nữ hoàng Asisu đã có thể trở lại bên cạnh hoàng đế Menfuisu.

“Nữ quan Ari, nữ quan Ari.” Rốt cuộc thì binh sĩ Tử Huyền phái đi cũng tìm được Ari.

Binh lính thần điện hạ Ai Cập? “Có chuyện gì?”

“Nữ hoàng sai thuộc hạ tới tìm nữ quan nói tạm dừng kế hoạch, mà thuộc hạ tìm mãi không thấy nữ quan, hiện giờ thế nào rồi? Nữ hoàng Asisu đang trên đường tới đây.”

“Cái gì?!” Tại sao nữ hoàng lại muốn cô dừng kế hoạch? Sau khi sư tử bị Menfuisu vung thương tới, đã làm rơi cô gái xuống sông Nile. “Nhưng mà... kế hoạch đã thành công.”

“...”

3. Chương 06 - 07

Chương 6: Nữ hoàng trở về

Phi ngựa trở về, Tử Huyền vất vả lắm mới chạy tới bãi săn bắn, thế mà lúc tới nơi chỉ còn nhìn thấy một mảnh vàng chói lọi phía dưới con sư tử, chứng minh cho định luật đầu tiên(8) của Newton.

(8) Định luật đầu tiên của Newton: Mọi vật đứng yên hoặc chuyển động thẳng đều sẽ đứng yên hoặc chuyển động thẳng đều mãi mãi nếu không bị buộc phải thay đổi trạng thái bởi một ngoại lực tác động trên vật. Theo định luật này mọi vật đều có một “quán tính,” hay một thói quen mà vật ở trạng thái cân bằng.

“ ... ”

Vẫn không kịp. Tử Huyền có chút tiếc nuối, chỉ chậm một bước, vẫn không kịp ngăn lại.

“Carol! Carol!” Menfuisu điên cuồng chạy theo con sư tử tới bờ sông, nhìn thấy nước sông đã cuốn Carol đi, thả người muốn nhảy xuống dòng nước.

“Hoàng thượng.” Unasu vội vàng chạy tới.

“ ... ”

Đám binh lính đang tìm kiếm chung quanh đột nhiên cảm thấy kì quái, tại sao tự nhiên lại không nghe thấy tiếng của hoàng đế nữa?

Giống như một bụi hoa nở muôn vàn màu sắc, lại nhìn giống như đuôi của một con công.

... Thật đột ngột.

Lòng hiếu kì khiến mọi người đều quay đầu nhìn về phía hoàng đế. Hình ảnh mà bọn họ nhìn thấy chính là, vị hoàng đế Menfuisu cúi kính đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, hôn mê. Mà phía sau hắn...

Từ sa phiêu tán, bó sát xung quanh vóc người xinh đẹp, tóc đen mịn, mềm mại động lòng người, cho dù phong trần mệt mỏi cũng không che lấp được phong thái nữ hoàng. Đương nhiên, nếu như người xem bỏ qua chi tiết bàn tay nhu nhược kia đang cầm cái gì...

“ ... ”

Nhất định là bọn họ chiến đấu với đám sư tử quá mệt mỏi, nên mới nảy sinh ra ảo giác! Nói cách khác, làm sao bọn họ có thể nhìn thấy nữ hoàng Asisu đánh hoàng đế Menfuisu... ngất?

Vắt con dao đánh ngất Menfuisu xuống đất, Tử Huyền lắc lắc cánh tay, bị thương nặng như vậy còn định nhảy xuống nước sao? Chỉ tổ thêm việc cho người khác. Quay lại đối mặt với mọi người.

Imhotep là người đầu tiên có phản ứng, đi tới phía trước: “Nữ hoàng, không phải người đã quay về thần điện Hạ Ai Cập sao?” Sao nữ hoàng lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ mấy con sư tử vừa rồi...

Liếc mắt một cái nhìn người được xưng là tể tướng trí tuệ của Ai Cập đang nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngờ, Tử Huyền cũng không để ý lắm, dù sao ông ta cũng không có chứng cứ. Nhưng mà đột nhiên trở về, cũng phải có lí do.

“Ta ở thần điện Hạ Ai Cập đã được thần linh chỉ thị, biết hôn lễ sẽ có sự cố, sợ hoàng đế gặp chuyện không may nên phải trở về.” Đây là một quốc gia coi trọng thần thánh, lấy lí do này ông ta cũng không thể kiểm chứng. Quả nhiên, cứ lấy danh nghĩa thần linh, cái gì cũng có thể sắp xếp.

Carol biến mất như vậy, chắc chắn sẽ có nhiều hoài nghi, phỏng đoán, trước hết phải xử lí vấn đề dân tâm đã. Được, lần này lại tiếp tục lời mấy vị thần vạn năng ra lòe thiên hạ thôi!

Không đợi Imhotep mở miệng, Tử Huyền đi thẳng tới đài cao bên cạnh, hô to với hàng ngàn vạn dân chúng bên dưới.

“Hỡi thần dân Ai Cập, hôn lễ hỗn loạn, đây chính là sự khảo nghiệm của thần linh đối với tình yêu của hoàng đế và hoàng phi. Vừa rồi chúng ta cũng đã thấy, hoàng đế và hoàng phi đều nguyện ý vì đối phương mà trả giá bằng sinh mệnh, tình cảm của hai người họ là chân thành tha thiết mãi mãi không thay đổi!”

Nghe thế, Imhotep kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên đài cao, nữ hoàng đã thừa nhận hoàng phi sao?!

Ánh mặt trời xuyên thấu qua những tầng mây, như thần quang chiếu sáng lên đài cao. Làn gió cuồng loạn thổi bay mái tóc dài và bộ tử sa của cô. Đón ánh nắng, nghịch gió, lúc này Tử Huyền giống như nữ thần, lộ ra khí thế vương giả, làm người ta thuyết phục. Đám người ngưỡng mộ nữ hoàng của bọn họ, ngay cả Imhotep cũng rung động trước khí thế của nữ hoàng.

Tử Huyền lại tiếp tục lên tiếng, tất cả mọi người tập trung tinh thần lắng nghe. “Mọi người không cần lo lắng, nữ thần sông Nile đã đưa hoàng phi về thủy cung dưỡng thương! Chờ khi thương thế lành hẳn, cô gái sông Nile sẽ quay trở về Ai Cập, trở thành hoàng phi của Ai Cập vĩ đại!”

Nghe xong, đám đông ồ lên: “Hóa ra là cô gái sông Nile trở về dưỡng thương!” “Thật may quá.” “Hoàng phi vạn tuế!” “Nữ hoàng Asisu vạn tuế!”

Tử Huyền nhìn đám người đang vui mừng bên dưới, lòng dân đã tạm thời ổn định, mới quay đầu lại chỉ huy hiện trường.

Nhìn Unasu đang quỳ gối bên cạnh Menfuisu: “Unasu, đỡ hoàng thượng về cung bằng bó vết thương đi.” Menfuisu được nâng dậy trở về, cô quay sang phía Minue, nhẹ giọng nói: “Minue, chỉ huy binh lính tiếp tục tìm kiếm bên bờ sông Nile, đặc biệt là khu vực hạ lưu sông.” Cũng không biết khi nào Carol mới trở lại, nếu nhớ không nhầm thì chính là nổi lên ở hạ lưu sông. Chuẩn bị sẵn sàng như thế thì sẽ không lo cô ta bị người khác cướp đi, cũng khiến mấy người này tin tưởng không phải cô thừa cơ nhảy vào. Hiện giờ Asisu cũng không còn là Asisu trước kia nữa, Tử Huyền không muốn mọi người vừa nhìn thấy cô là lại có cảm giác cô tới tranh đoạt Menfuisu. Hơn nữa, vị hoàng đế tính tình bộp chộp dễ cáu giận kia không có khí độ để vương, không phải mẫu người cô thích.

“Imhotep, phái binh lính cải trang thành dân chúng, mấy ngày này tung tin cô gái sông Nile về sông dưỡng thương, không lâu sẽ trở lại. Cần phải làm cho lòng dân tin phục.”

“Vâng, thưa nữ hoàng.” Imhotep cung kính đáp. Nữ hoàng Asisu không hổ danh là nữ hoàng Ai Cập, sắp xếp thỏa đáng như vậy. Mà quan trọng nhất chính là, dường như nữ hoàng đã chấp nhận cô gái sông Nile là hoàng phi của Ai Cập rồi, nếu như thế thật, thì Ai Cập đúng là có phúc.

Lơ đãng liếc qua, nhìn thấy trên tử sa có vài giọt máu, cái gì? Ánh mắt hướng về phía trước...

“Nữ hoàng! Tay của người?” Tại sao lại chảy nhiều máu như vậy?

Tay?

Lúc này Tử Huyền mới nâng tay trái lên nhìn, chỉ thấy vết cắt do chính mình tự cứu, do dùng sức ma sát với dây cương ngựa mã đã rách toạc ra, máu thịt mơ hồ, dường như còn có thể nhìn rõ vết dây thừng hằn lên. Máu không ngừng chảy ra, ầm ứ cả một mảnh tử sa.

Nhìn thấy bàn tay bị thương như vậy, trong lòng mọi người đều run sợ. Nữ hoàng Asisu quen được chiều chuộng từ nhỏ thế mà lại bị thương nặng như vậy. Coi như không có việc gì xảy ra, chỉ tập trung chỉ đạo mọi việc, nữ hoàng đã khiến ọi người đều bàng hoàng!

Cũng không có cảm giác đau đớn mấy, Tử Huyền chỉ lạnh nhạt liếc qua, nếu không như thế, làm gì có sức lực mà ứng phó cơn hỗn loạn này. Sau đó, đưa tay giấu sau làn váy, chuẩn bị rời khỏi.

“Nữ hoàng, xin hãy để ngự y trị liệu một chút.”

Tử Huyền bình thản nói: “Không cần, ta tự lo được.” Bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó: “À, đúng rồi, suýt nữa quên mất, sắp xếp mọi thứ, tối nay mở yến tiệc, mở tiệc chiêu đãi sứ giả các nước... Còn nữa, có một thị nữ của ta bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, bảo ngự y tới khám đi.”

Đang nói, đột nhiên Tử Huyền cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, hoa mắt chóng mặt, thân thể lắc lư như sắp ngã.

“Nữ hoàng!”

Minue không hề nghĩ ngợi, trực tiếp xông tới đỡ được Tử Huyền. Nhìn Tử Huyền trong tay mình, phải dựa vào mình mới có thể đứng vững được, lại nhớ tới lời nói trước kia của nữ hoàng, trong lòng thầm lo lắng.

Đối với nữ hoàng mà nói, bản thân y chỉ là một cận thần không hơn không kém, mà lúc này lại xông lên đỡ nữ hoàng, không biết người sẽ nghĩ thế nào?

Nghĩ như vậy, Minue lo lắng muốn rút tay về, bên tai lại truyền tới tiếng nói nhẹ nhàng. “Cảm ơn khanh, Minue.” Tử Huyền lắc lắc đầu, xác định là không còn cảm giác chóng mặt mới mở miệng: “Ta không sao, các người đi làm việc đi.”

Đi hai bước, lại quay đầu, mọi người cho rằng cô muốn hạ mệnh lệnh gì đó, vội vàng cung kính chờ đợi.

“... Dem con sư tử đầu tiên nấu lên cho ta, đêm nay ta muốn ăn nó cho hả giận.” Sau đó phất tay áo rời đi.

“...”

Nhìn Tử Huyền đi tới bên nhuyễn kiệu, Minue vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, nữ hoàng không trách cứ hấn sao?

“Dường như nữ hoàng rất mệt mỏi.” Imhotep vuốt chòm râu, nói.

“Tay chảy nhiều máu như vậy, thị nữ ngã bị thương, lần này rốt cuộc tại sao nữ hoàng Asisu lại trở về, thật khó mà giải thích được.” Chỉ cần nhớ tới bàn tay đầm đìa máu kia, tim Minue lại đau nhói.

“Xem ra, đúng như lời hoàng thượng từng nói, dù thế nào đi nữa nữ hoàng và hoàng thượng vẫn là chị em ruột thịt, hiểu được điều đó nên nữ hoàng đã trở lại.” Ánh mắt Imhotep hướng về phía chân trời, giờ chỉ còn chờ cô gái sông Nile trở lại mà thôi, Ai Cập nhất định sẽ càng thêm cường thịnh.

Chương 7: Lưu luyến

Ngồi nhuyễn kiệu rời đi, hiển nhiên Tử Huyền đã quên mất một chuyện, đó là hoàng tử Izumin đứng bên sườn núi đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Nấp ở chỗ khuất, Izumin nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu tím càng lúc càng xa kia, vẫn còn suy tư mãi.

Asisu trước mắt khác hẳn Asisu lúc mới gặp ở địa lao. Lúc bắt được hấn, nếu không phải nhận được bả câu đưa thư của Thượng Ai Cập gửi tới, có lẽ Asisu đã sớm giết chết hấn rồi. Mà khi cô xem xong bức thư, sự ghen tuông dữ dội dường như khiến cô mất đi lí trí, thậm chí còn muốn mượn hấn một vạn binh lực đi tấn công Thượng Ai Cập, như muốn phá hỏng hôn lễ. Nhờ đó, hấn đã biết chị em bọn họ trở mặt, Ai Cập xảy ra nội chiến, khiến cho hấn thêm tin tưởng việc công chiếm Ai Cập.

Mà Asisu hiện giờ, không có sự phẫn nộ, bình tĩnh lí trí, toàn thân lộ ra khí chất trong trẻo, thanh thoát. Thật kì lạ, cô ta yêu Menfuisu sâu đậm như vậy, sao không thừa cơ tuyên bố cô gái sông Nile đã chết, đoạt lại tâm tư hoàng đế, mà ngược lại, lại dùng tin tức của cô gái sông Nile trấn an lòng dân?

Thật không hiểu nổi, tại sao chỉ qua một đêm, Asisu lại thay đổi như vậy? Chẳng lẽ ở Hạ Ai Cập có ý đồ diễn kịch cho hấn xem? Nhưng cũng không cần như vậy... Hoặc là, lúc này cô chỉ giả vờ, thực ra đang âm thầm thực hiện kế hoạch gì đó?

Izumin không thể nào lí giải nổi, dường như nữ hoàng này có rất nhiều vấn đề. Vừa rồi cô cao ngạo giống như một nữ thần, khí thế như vậy khiến hấn muốn tin tưởng từng câu nói của cô. Cô gái sông Nile vốn đã không tầm thường, có lẽ giống như lời Asisu nói, quay trở về bên mẫu thân dưỡng thương... Đêm nay quan sát ngắm sao một chút cũng tốt, còn phải chú ý tới vị nữ hoàng Ai Cập này mới được.

Cô gái sông Nile biết trước tương lai, nữ hoàng Asisu thần bí khó lường, chẳng lẽ tất cả các vị thần đều đặc biệt che chở ảnh đất này? Hoàng đế Menfuisu, người đứng là kẻ may mắn!

Không giống với Izumin có ý đồ xâm chiếm lãnh thổ, suy nghĩ của Algol(9) đơn giản hơn nhiều. Có thể ngắm nhìn dung mạo tuyệt đẹp của Asisu, hấn cực kì vừa lòng. Hấn đóng giả làm sử giả tới Ai Cập, ngoài lên lút xem xét thực lực của Ai Cập, còn có một điều quan trọng hơn, chính là tới ngắm người đẹp!

(9) Algol: vua xứ Assyria.

“Chẹp chẹp, quả nhiên nữ hoàng Asisu xinh đẹp như lời đồn đại, nếu cô gái sông Nile chưa thể trở về, vậy thì trước hết cứ để nữ hoàng về tay ta đã!” Nghĩ như vậy, Algon hưng phấn nở nụ cười, hoàn toàn xem nhẹ lời nhắc nhở của cận thần.

“Đại vương, không thể được đâu ạ, đó là nữ hoàng Ai Cập...”

Trở về cung điện, Tử Huyền vừa mới đi tới cửa cung, đã thấy Ari chạy ra tiếp đón.

Bởi vì lính Hạ Ai Cập mới đưa tin tức tới nơi, tuy rằng không kịp, nhưng Ari vẫn nhanh chóng rút lui, cũng không để lộ ra chuyện thả sư tử, coi như cũng đỡ được phần nào.

Khuôn mặt Ari tràn đầy lo lắng: “Nữ hoàng Asisu, tay của người thế nào rồi? Jinna thật bất cẩn! Lại để nữ hoàng bị thương nặng như vậy!”

Đây chính là nữ quan Ari - người đối xử tốt nhất với Asisu ở Ai Cập, tuy rằng cô làm không ít chuyện xấu, nhưng tất cả việc này, cũng chỉ vì nữ hoàng của cô mà thôi.

Tử Huyền nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, Ari. Không phải là lỗi của Jinna, cô ta hầu hạ ta rất tốt, là do ta không bằng bó vết thương thôi.”

“Vâng xin người băng bó lại đi, nô tì đã chuẩn bị thuốc rồi ạ.”

“Được.” Lặng lẽ ngồi trên giường mềm mại xa hoa, nhìn Ari cẩn thận băng bó.

“Đừng băng bó cẩn thận quá, yến tiệc tối nay không thể hủy bỏ, đừng để sứ giả các nước chú ý.”

“Bệ hạ, bị thương nặng như vậy, người chịu khổ rồi. Là nô tì không tốt, không ở bên cạnh hầu hạ người...”

Nhìn Ari áy náy như vậy, Tử Huyền len lén thở dài, Asisu à, cô có một thị nữ trung thành như vậy là thần linh đã bồi thường cho cô rồi, lúc cô bị thương, lúc cô khóc, còn có người xót xa cho nỗi đau của cô.

“Là do ta chạy quá nhanh thôi.”

“... Bệ hạ...” Ari do dự không biết có nên hỏi hay không.

“Muốn hỏi vì sao ta lại ngăn cản kế hoạch ư?” Tử Huyền nghĩ nghĩ, hỏi thẳng.

“Ari, giết Carol cũng không có ích lợi gì, chỉ làm Menfuisu càng thêm điên cuồng mà thôi. Giống như ta yêu Menfuisu bao nhiêu năm, có người cướp mất hắn, làm ta chỉ có thể hoài niệm. Bọn họ cũng vậy... Chuyện này nói sau, giờ chuẩn bị cho ta tắm rửa thay y phục, buổi tối còn có yến tiệc phải tham dự.”

“Vâng, nô tì đi chuẩn bị ngay.”

Yến tiệc, chính là ăn sơn hào hải vị, uống rượu ngon, ngắm người đẹp, nghe nhạc... À, còn thuận tiện trao đổi tình cảm.

Đúng thế. Tay phải nắm chặt đập vào tay trái. Bốp! Ai ui, đau chết ta rồi. Quên mất tay trái vẫn còn vết thương, lần đánh nhau với Irumi(10) cũng thế. Hừ, Irumi, chắc chắn ngươi vẫn còn ôm hận việc ta quyt nợ ngươi hai trăm triệu zeni(11) chứ gì? Đồ nhỏ mọn. Mà vừa mới đập tay vào muốn làm gì ấy nhỉ?

(10) Irumi là sát thủ hàng đầu trong thế giới Hunter.

(11) Zeni: đơn vị tiền tệ trong thế giới Hunter.

À, lần này trong bữa tiệc, phải đối xử hòa hảo với các sứ giả, khiến họ mau rời khỏi Ai Cập... Nếu bọn họ không chịu đi... đá về luôn!

Tham dự yến tiệc, nữ hoàng chính là đại diện cho toàn bộ Ai Cập, đương nhiên trang phục phải lộng lẫy.

Ở đuôi mắt vạch một đường kẻ xanh thẫm, xoa dầu thơm lên mái tóc, trang sức rực rỡ, y phục lộng lẫy, tất cả các chi tiết nhỏ đều không thể bỏ qua. Chờ đến khi đám thị nữ trang điểm cho Tử Huyền xong, cũng đã chạng vạng tối.

Tử Huyền ngắm nhìn khuôn mặt trong gương, thật ra khuôn mặt này có vài phần giống cô, cô chỉ không có nét uy nghiêm ẩn chứa trong đôi mắt này mà thôi.

Nhìn ánh chiều tà trên sông Nile, lại một lần nữa tự nhắc nhở bản thân, thân phận hiện tại của cô là nữ hoàng.

Sau đó đứng dậy, thản nhiên ra khỏi phòng, đi qua dãy hành lang tiến về đại sảnh đang tổ chức yến tiệc.

Cung điện của Asisu ở phía đông, cung điện của Carol ở phía tây, như vậy chỗ giữa này là nơi ở của Menfuisu. Ủ mà... đến bây giờ hắn còn chưa tỉnh sao? Chẳng lẽ cô ra tay nặng như vậy? Nghĩ thế, Tử Huyền đi tới cung điện của Menfuisu.

“Tham kiến nữ hoàng.” Đám thị nữ quỳ rạp trên mặt đất.

“Các người lui xuống trước đi.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Vén tấm sa mỏng, Tử Huyền nhìn thấy Menfuisu đang nằm trên giường. Ánh chiều tà chiếu thẳng vào trong phòng, yếu ớt chiếu trên người hắn, tỏa màu vàng ấm áp. Không còn cái gắt, lo lắng, luống cuống, hiện giờ hắn chỉ nằm yên lặng trên chiếc giường lớn xa hoa.

Đây chính là vị hoàng đế Ai Cập khiến Asisu si mê, tan nát cõi lòng đến điên cuồng!

Từ nhỏ hai chị em che chở lẫn nhau, khắc sâu dưới đáy lòng, ao ước lớn lên có thể làm cô dâu của hắn... Nguyên vọng bao năm sắp thành hiện thực, lại đột nhiên xảy ra biến cố, khó trách Asisu không thể buông tay. Một người đàn ông đẹp trai, khí phách ngời ngời như vậy, có mấy cô gái có thể không động tâm cơ chứ?

Đưa tay xoa nhẹ mặt Menfuisu! Khuôn mặt anh tuấn, tuổi trẻ sôi nổi, vị hoàng đế thiếu niên này đẹp như một cô gái vậy...

Đợi chút, ta đang làm gì vậy? Giống như chạm phải nước sôi nóng bỏng tay, Tử Huyền nhanh chóng rút tay lại.

“...”

Có chỗ không đúng, bản thân cô chưa bao giờ vừa gặp một người đàn ông xa lạ đã không thể khống chế được như vậy, cho dù hắn đẹp trai tới đâu, nhưng mấy anh chàng ở thế giới Hunter đẹp trai không thua kém gì hắn...

Chẳng lẽ... là do thân thể này? Là do thân thể này quyến luyến hắn?

Nghĩ vậy, khuôn mặt Asisu phỉếm hồng. Không ngờ tình yêu của Asisu lại lớn như vậy, ngay cả khi linh hồn không còn mà vẫn có thể thao túng được thể xác!

“Nữ hoàng.” Đột nhiên có tiếng nói vang lên, khiến cho tim Tử Huyền đập mạnh suýt bay ra khỏi lồng ngực. Imhotep? Ông ta vào đây từ lúc nào, nhìn thấy những gì?

Cẩn thận kiềm chế cảm xúc, đứng dậy.

“Bệ hạ, đã lâu như vậy, vì sao hoàng thượng vẫn còn chưa tỉnh?”

“À...” Tử Huyền điềm nhiên nói: “Lần đầu tiên ta ra tay chưa có kinh nghiệm, hơi nặng tay một chút, lần tới ta sẽ khống chế tốt hơn.”

“...”

Tia sáng cuối cùng của mặt trời đã biến mất, trên mặt đất vẫn còn lưu lại chút hơi nóng. Bóng đêm nặng nề bao phủ bốn phía, những ngọn đèn trong hoàng cung cũng lần lượt được đốt lên.

“Yến tiệc bắt đầu rồi sao?” Không ngờ lại tới chậm.

“Vâng, xin mời nữ hoàng di giá.”

“Đi thôi.” Vấn đề của thân thể này, rồi cũng sẽ có cách giải quyết sớm thôi.

4. Chương 08 - 09 - 10

Chương 8: Yến tiệc tiễn khách

Đền đuốc rực rỡ, có thể so sánh với những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, những vũ công xinh đẹp nhún nhảy mê hoặc lòng người. Những tấm sa nhẹ nhàng tung bay, ăn uống linh đình. Trong bữa tiệc, nhóm sứ giả nhiệt tình đối ẩm buồn chuyện, trong lòng đều chất chứa ý đồ xấu xa.

“Sao Asisu vẫn chưa đến?” Đầy thị nữ đang rót rượu ra, Algol ồn ào hỏi.

“Đại vương, xin hãy nhỏ tiếng một chút, sứ giả các nước khác đang ở đây...”

“Đừng dài dòng!” Nghển cổ nốc cạn chén rượu, Algol lại nhìn về phía cửa lớn.

“A! Rốt cuộc cũng đã tới.”

Tử Huyền mỉm cười đi vào đại sảnh, ngồi trên ghế cao nhất. “Các vị, ta đến chậm, thật thất lễ.”

Nhóm sứ thần cúi người hành lễ với nữ hoàng Ai Cập.

Thấy Asisu càng đẹp hơn so với ban ngày vài phần, Algol trực tiếp đi tới. “Nữ hoàng khách khí quá rồi, người đẹp trang điểm luôn tốn thời gian, chờ đợi một chút đâu có đáng là bao.”

Thằng cha này là ai thế nhỉ? Lục lợi, lục lợi, lục lợi, nhớ ra rồi. Gã là... Algol, hoàng đế của Assyria, là kẻ... háo sắc.

“Cảm ơn sứ giả Assyria đã thông cảm.”

Algol tham lam nhìn Asisu che miệng cười. “Nếu chờ đợi có thể đổi lấy lời vàng ngọc của nữ hoàng, bắt ta chờ bao lâu cũng không sao.”

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường đều kinh ngạc.

“Đại... Đại vương...” Lời nói yếu ớt của cận thần không ai để ý tới, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Algol đang đứng trước mặt Tử Huyền.

Sứ giả Assyria lại to gan lớn mật thế sao? Dám nói như vậy với nữ hoàng Ai Cập? Tất cả các sứ giả đều kinh hãi.

Imhotep vuốt chòm râu dài, nhìn kỹ vị sứ thần đến từ vương quốc Assyria. Mà Minue càng nhìn gã càng chú hơn, chỉ là một sứ thần mà dám nói những lời vô lễ như vậy, đó là nữ hoàng bệ hạ tôn quý.

“Ha ha ha ha.” Đột nhiên Tử Huyền ôn nhu cười lên tiếng, phá tan bầu không khí căng thẳng.

“Sứ giả Assyria cứ nói đùa, xin mời ngồi, yến tiệc tiếp tục đi nào.” Sau đó không nhìn hấn, quay lại nói chuyện với mọi người.

Tử Huyền giơ cao li rượu trong tay: “Các vị sứ giả, mọi người vất vả đường xa tới đây tham dự hôn lễ của hoàng đế và hoàng phi. Đêm nay lẽ ra là tiệc cưới của hoàng đế, đáng tiếc... Có lẽ mọi người cũng đã biết, hoàng phi quay về bên mẫu thân dưỡng thương, cho nên đám cưới tạm thời chưa hoàn thành, nhưng vẫn muốn cảm ơn các vị đã mang tới những lời chúc phúc của quốc vương các nước. Xin mời các vị hãy tận tình hưởng thụ rượu ngon và đặc sản của Ai Cập.”

Tiệc tối chính thức bắt đầu.

Đương nhiên Algol đâu chịu để người đẹp lơ là hấn, lúc Tử Huyền không chú ý, tiến tới nắm tay cô, vuốt ve da thịt mềm mại trên tay. “Lời đồn quả không sai, nữ hoàng Asisu đúng là người đẹp mê hoặc hồn phách...” Người đẹp như vậy, nên ở trong hoàng cung của hấn mới phải.

Đám sứ giả ngoài mặt thì hưởng thụ tiệc rượu, nhưng đều lén lút quan sát Algol, giờ thấy hấn hành động lớn mật như vậy, đều hoảng hốt.

Tử Huyền còn chưa nói gì, Minue đã tiến lên trước ngăn Algol lại: “Xin sứ giả Assyria hãy giữ tự trọng!”

Algol liếc mắt nhìn hắn, tràn đầy khinh thường. “Người là ai, nữ hoàng còn chưa mở miệng, người lắm lời làm gì?”

Nghe thế, Minue càng thêm phẫn nộ, hoàng thượng không có ở đây, chỉ có nữ hoàng chủ trì yến tiệc, sao có thể để kẻ khác xâm phạm nữ hoàng. Vừa muốn mở miệng, đã bị Tử Huyền nhân nhặt cắt ngang: “Minue, lui xuống đi.”

Sau đó tươi cười quyến rũ, nhìn thẳng vào ánh mắt Algol: “Ta nghe nói vương quốc Assyria mỹ nữ nhiều như mây, e rằng dung mạo của ta cũng không thể xuất chúng hơn các nàng, là sứ giả đã quá lời rồi.”

Algol bị nụ cười này câu hồn đoạt phách, chỉ có thể si ngốc trả lời: “Nếu hoàng đế Assyria có thể nhìn thấy một người dung nhan tuyệt sắc như nữ hoàng đây, đảm mỹ nữ trong hậu cung đã sớm bị dẹp bỏ.”

“Ha ha, sứ giả nói thật dễ nghe. Đáng tiếc hôn lễ đã kết thúc, các vị sứ giả nên quay về nước báo cáo tình hình cho quốc vương đi thôi, hoàng đế Assyria chắc chắn cũng đang chờ sứ giả trở về sớm đó.”

Lời này vừa nói ra, tất cả các sứ thần đều hiểu ý cô. Nếu hôn lễ tổ chức không thành công, các người cũng không nên ở Ai Cập quá lâu, tốt nhất nên quay về sớm đi.

Nhưng có kẻ cố tình không thức thời như vậy...

“Không cần lo lắng, mỹ nhân của ta, hoàng đế Assyria không cần ta vội trở về đâu.”

Một câu đại bất kính như vậy, nếu Tử Huyền không biết thân phận đích thực của hắn, cũng cảm thấy hắn quá cuồng vọng rồi.

“Vậy ư? Những sứ thần khác của Assyria cũng có ý như vậy sao?”

Đám thủ hạ của Algol đột nhiên bị điểm danh, không biết nói sao, lắp bắp: “Chuyện này... chuyện này...”

“Gì?” Không hài lòng trước phản ứng của bọn họ, Algol quay đầu trừng mắt một cái, mấy người đó lập tức nháy mắt lia lịa.

Trong lòng Tử Huyền trợn trừng mắt, cầu xin người diễn xuất chuyên nghiệp một chút có được không, hiện tại người là sứ thần, không phải là đại vương đâu! Biểu hiện vừa rồi, mọi người đều nhìn ra thân phận của người cao hơn so với bọn người kia, hơn nữa câu nói kia lại do người tự tiện quyết định!

“Thật vui khi nghe sứ giả Assyria lại thích Ai Cập như vậy, nhưng chuyện về trễ, nếu hoàng đế Assyria nghĩ Ai Cập lưu luyến giữ người thì còn dễ nói, chẳng may lại hiểu lầm sứ thần không làm tròn trách nhiệm thì không tốt rồi.”

Rút tay ra: “Nếu sứ thần đã yêu thích Ai Cập như vậy, xin mời uống một li rượu Ai Cập đi.”

Algol không nghi ngờ gì, giơ li rượu nốc cạn, không chú ý tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Tử Huyền.

Nhìn Algol đã uống xong, “Ồi, sao sứ thần lại uống nhanh như vậy?”

“... Có gì không đúng sao?”

“Loại rượu này rất nặng nha! Phải chậm rãi nhấp nháp, nếu uống quá nhanh...”

Lời còn chưa nói xong, Algol phát hiện bản thân dần dần mơ hồ, ngay cả mặt Tử Huyền cũng không nhìn rõ nữa.

“A... Asisu...” ầm ầm ngã xuống đất.

“... Sẽ say rượu.”

Sao cô không nói sớm?

Hắn uống quá nhanh đấy chứ, không kịp nghe...

“...” ← Đây là phản ứng của mọi người khi nhìn Algol ngã xuống

“Không ngờ tửu lượng của hắn lại thấp như vậy, thật đáng tiếc.” ← Đây là phản ứng của Tử Huyền, vui sướng khi có người gặp họa.

Biểu hiện của người không nói như vậy.

Ngay cả Minue cũng hết nói nổi. Thực ra Tử Huyền đã sớm chuẩn bị thuốc mê giấu trong vòng tay, nhân lúc Algon không chú ý đã đổ xuống. Cũng không thể nói trước ở yến hội có xảy ra sai lầm gì hay không, chẳng hạn như mấy vị sứ giả không chịu trở về, linh tinh gì đó... nguyên nhân Tử Huyền chuẩn bị thuốc mê là muốn giết gà dọa khỉ, chẳng qua Algon xui xẻo biến thành con gà kia mà thôi...

Thuốc mê đúng là hữu hiệu, quét sạch toàn bộ phiên toái, chuẩn bị thuốc là đúng đắn a... Oa ha ha ha ha...

“Ừm... Nếu vị sứ giả này đã say rượu, xin mời các sứ thần khác của Assyria sáng mai hãy đưa hắn về nước, xin hãy yên tâm, Ai Cập nhất định sẽ chuẩn bị tốt cho các người lên đường.”

“Hay là... các vị muốn ở Ai Cập vài ngày?”

“Không cần, không cần, trong nước còn bận nhiều việc, thật sự không dám ở lại quấy rầy, ngày mai chúng tôi muốn trở về nước.”

“Vậy làm phiền các vị nhắc hộ lời cảm ơn và lời thăm hỏi ân cần của hoàng đế Ai Cập tới quý quốc.”

“Nữ hoàng khách khí quá rồi.”

Ngày hôm sau, đám sứ thần nhanh chóng rời khỏi Ai Cập.

Thực ra, Tử Huyền cũng không ngờ có thể đuổi họ về sớm như vậy, nhưng lúc đó ra tay quá nặng, cũng không biết khi nào Menfuisu mới tỉnh lại, mà thân thể chính mình, đã sớm không thể chống đỡ được nữa...

Chương 9: Hôn mê bất tỉnh

Cung điện của Asisu.

Một người đàn ông cao tuổi đứng ở bên ngoài cửa cung. Chòm râu dài màu bạc, trên người mặc một kiện áo bào trắng, trong đáy mắt ông thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng sắc bén, thần thái của một người đã trải qua nhiều lần tang thương, đây đúng là Imhotep.

“Nữ hoàng bệ hạ vẫn chưa tỉnh sao?”

“Vâng.” Ari cúi đầu trả lời.

“...”

Sau khi yến hội chấm dứt, nữ hoàng Asisu đã sai người đuổi toàn bộ đám sứ giả say rượu đó về nước. Ngay khi sứ thần cuối cùng rời khỏi đại điện, đột nhiên nữ hoàng ngất đi, khiến tất cả mọi người lo lắng.

Imhotep vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ, không để ý thấy Ari len lén quan sát ông. Phần lớn thời gian, Imhotep luôn ở bên cạnh hoàng đế Menfuisu thảo luận việc quốc sự, rất ít khi đến cung điện của nữ hoàng, không ngờ hôm nay lại chờ ngoài cửa lâu như vậy để hỏi thăm tin tức.

Lại nhớ tới nữ hoàng còn đang mê man, trong lòng cô tràn đầy lo lắng.

“Ari, chị ta vẫn còn chưa tỉnh lại sao?” Không biết Menfuisu đã tới gần từ khi nào.

“Hoàng thượng.” Ari cung kính quỳ trên mặt đất trả lời. “Nữ hoàng vẫn chưa tỉnh ạ.”

“... Ta vào xem!” Nói xong đẩy cửa bước vào.

Cung điện nguy nga lộng lẫy, ở giữa là một chiếc giường lớn xa hoa, bốn phía là những trụ cột có tượng rắn vòng quanh, trang trí theo phong cách cổ xưa. Tấm màn sa màu trắng trong suốt từ trần nhà rủ xuống mặt đất, chỉ cần một luồng gió thổi qua, lại cuốn lượn tung bay, lộ ra bóng người như ẩn như hiện sau lớp sa mỏng.

Menfuisu chậm rãi đến gần, vén tấm màn sa, nhìn người trên giường.

Tử Huyền vẫn nằm im không nhúc nhích, những lọn tóc phủ trên gối, có vài sợi tóc vương trên khuôn mặt, màu đen của tóc đối lập hoàn toàn với sắc mặt tái nhợt của cô.

Ánh mắt long lanh mê người thường ngày giờ nhắm lại, hàng lông mi dài phủ xuống. Khuôn mặt không trang điểm càng lộ rõ nét mệt mỏi.

“Đã hơn hai ngày rồi, sao vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại?” Menfuisu nhìn Asisu tiều tụy nằm đó, thì thào hỏi.

Imhotep đứng sau lưng mở miệng an ủi: “Ngự y nói, nữ hoàng mệt mỏi quá sức, thể lực không chống đỡ nổi nên mới ngất đi, thần tin rằng nữ hoàng sẽ nhanh chóng tỉnh lại.”

“Chị vì ta mà đã hao tâm tổn sức!” Trong lòng người thanh niên tràn ngập áy náy và tự trách... “Thị nữ đi theo từ Hạ Ai Cập nói như thế nào?”

“Thị nữ đó nói, đột nhiên nữ hoàng hạ lệnh về Thượng Ai Cập, thậm chí còn tự mình thuần phục một con ngựa hung ác, ngày đêm không nghỉ trở về. Về phần bàn tay, là do lúc thẩm vấn hoàng tử nước Hittite lên vào xâm nhập mà bị thương, do quá nóng ruột nên nữ hoàng không có thời gian băng bó. Trải qua thời gian dài cưỡi ngựa trên đường, dây cương ma sát khiến cho vết thương nặng hơn, mới chảy nhiều máu như vậy, sợi dây cương đó đã bị máu ngấm tới ẩm ướt...”

Đến đây Imhotep không thể nói tiếp được nữa, cứ nhớ tới sợi dây cương đầm máu kia, ông lại cảm thấy bàng hoàng.

“... Khi chị đuổi tới bãi săn, chắc chắn thân thể đã rất mệt mỏi, vậy mà lại còn cố sức chỉ huy quyết đoán, dự yến tiệc... Để rồi tới tận bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại...” Nhìn băng vải trên tay Tử Huyền, lại phần nộ đứng dậy. “Tên hoàng tử Izumin đáng ghét! Dám lén lút lên vào Ai Cập, làm chị ta bị thương, ta nhất định không tha cho hắn!”

“Imhotep! Lập tức hạ lệnh, lùng bắt hoàng tử Hitite, có lẽ hắn vẫn chưa rời khỏi Ai Cập!”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Trước khi rời đi, lại liếc nhìn Tử Huyền đang ngủ say trên giường, chiếc giường to như vậy càng khiến thân hình cô thêm mảnh mai.

“Ari, chăm sóc chị ta cho tốt, bao giờ chị ấy tỉnh lại, lập tức thông báo cho ta.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Nhìn theo bóng dáng Menfuisu và Imhotep đi xa, Ari mới quay đầu lại gọi người vẫn tránh sau tấm màn sa.

“Jinna, ra đi.”

Một thị nữ băng bó đầy người chậm rãi đi ra. “Nữ quan Ari.” Jinna phủ phục trên mặt đất.

“Lần này người làm rất tốt, không nói những lời không nên nói. Nhưng, lại không chăm sóc tốt nữ hoàng, tội của người rất lớn.”

Đầu Jinna càng cúi thấp hơn: “Nữ quan Ari, là Jinna đã không làm tròn trách nhiệm, nô tì cam nguyện chịu phạt.”

“... Nhìn vết thương trên người người nặng như vậy, tạm thời ta không phạt người. Người lui xuống đi, chờ khi nào nữ hoàng tỉnh lại rồi nói sau.”

“Vâng.”

Jinna lui xuống, Ari lại xoay người đến bên cạnh giường Tử Huyền. Nhìn dung nhan kiều diễm đang ngủ say, tim cô đau nhói.

Ôi, những vị thần che chở cho Ai Cập, cầu xin các ngài bảo hộ cho nữ tư tế của các ngài, nữ hoàng vĩ đại của Ai Cập, Asisu bệ hạ.

Ari thành tâm hướng về phía mặt trời cầu nguyện, mà Tử Huyền vẫn cứ im lìm, lặng lẽ nằm đó, không nghe thấy gì hết...

Chương 10: Tỉnh lại

“Oa, Tử Huyền! Chị thật giỏi nha, ngay cả mấy con sói chẳng mấy khi hòa thuận với con người cũng đi săn thỏ cho chị!” ← Ánh mắt lấp lánh như sao, tràn đầy ngưỡng mộ.

“Ừ, coi như nó thức thời.” ← Được khen ngợi, mỗ Huyền đắc ý dào dạt.

“Nhưng mà... em quen nó đã lâu, cũng chỉ có thể khiến nó không tấn công em mà thôi, cũng không thể trở thành bạn bè, chị làm cách nào vậy?”

“À, rất đơn giản thôi, đập cho nó vài cái là được ấy mà.” ← Mỗ Huyền thần nhiên nói.

“...” ← Gon hoàn toàn không biết nên nói gì. Xoay người, cậu vô cùng thương cảm nhìn mấy cục u đầy to tướng trên đầu con sói, mà mỗ sói sau khi đối diện với Gon, nhanh chóng trầm hạ quyết tâm. So với nữ đại ma đầu đáng sợ kia, cậu nhóc này hiền lành hơn nhiều, nhất định sau này sẽ làm bạn bè với cậu ta!

...

“A, Tử Huyền... Huyền... lâu rồi không gặp mặt...”

Lông tơ dựng đứng... Không phải hán đang ở đấu trường trên không sao?

Ha ha, Pisoga, sao anh lại ở đây thế?”

“Ha ha... a... Tôi đặc biệt vì Tử Huyền mà đến nha... Thế nào, chúng ta đấu một trận chứ...?”

Khóe miệng cô run rẩy. Kaito, vì cứu anh mà tôi đã cố gắng trở nên mạnh hơn, nếu tôi chết ở đây, thành quỹ cũng không buông tha cho anh!

“Đợi chút! Pisoga.” Vội vàng né tránh mấy lá bài, cô kêu lên: “Đấu với anh một trận cũng được thôi, nhưng mà tôi sợ anh nhất thời hưng phấn quá độ, đánh chết tôi thì sao?”

“Sao có thể như vậy... Tử Huyền là một loại trái cây rất đặc biệt...” Ở đầu ngón tay lại biến ra một lá bài, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ cạnh quạt bài, “Trái cây chưa chín mà đã hái sẽ rất đáng tiếc... Cô không tin tôi sao?”

Người như ngươi đáng tin à?

“Tôi có một đề nghị! Tìm một trọng tài, để chẳng may có lúc anh không bình tâm được “làm thật” tôi lúc nào không biết.”

“Ừm... Được...” Lại có người có khả năng ngăn ta sao?

Ôi ôi ôi ôi...

“Hi! Vậy là tốt rồi.” Lôi điện thoại ra, “Alo, Irumi?”

“Xoạt” Pisoga thần nhiên tráo bộ bài.

“... Irumi... Nếu ngươi thấy chết mà không cứu, được thôi, ta chết cũng chẳng sao, số tiền sáu mươi triệu zeni ta nợ ngươi đừng hòng đòi lại được, ngươi nói xem, tốt xấu gì nếu ta còn sống, chẳng phải ngươi vẫn có thể lấy tiền sao?... Được rồi, được rồi, tiền nợ tăng thêm một trăm triệu zeni là được chứ gì...”

...

“Đại ca, anh thật sự muốn đi tìm tộc Kuruta sao?”

“Đương nhiên, màu mắt đỏ chính là một trong bảy màu đẹp nhất thế giới, hiện tại ta đang có hứng thú với kiến thức mới mẻ một chút.” Đang cầm mặt vào quyển sách, Chrollo ngẩng đầu lên nói.

“Có vấn đề gì sao?” Bình thường thực hiện phi vụ nào đi chẳng nữa, không phải cô ta không có ý kiến gì hết sao?

Vấn đề là ở trên mặt anh viết rõ ràng rành “kiến thức mới mẻ một chút” không đơn giản như vậy!

“Cũng không có vấn đề gì, chẳng qua, anh có thể buông tha cho Kurapika được không?”

“Ừa? Vì sao?” Ngẩng cao đầu, đôi mắt đen nhúu mày nhìn thành viên trong đội đang do dự.

“Ừm... Lúc tôi bị thương, cậu ta đã từng cứu tôi.”

“Phải không?”

“... Đại ca, anh có thể không cười như vậy có được không?”

“?”

“Anh cười như vậy làm tôi cảm giác không biết bao giờ sẽ bị anh lừa bán...”

...

Phù, cũng có khả năng ta đã sớm bị bán, chẳng qua bản thân lại không biết mà thôi.

Ừm, chân tay đau nhức, bị sao thế nhỉ...

Mở to mắt, Tử Huyền nhìn bốn phía xung quanh... Là cung điện Ai Cập.

Cố gắng ngồi dậy, chậm rãi dựa vào thành giường, suy nghĩ một chút rồi cũng nhớ ra. Kí ức chỉ dừng lại tới đoạn yến tiệc chấm dứt, có lẽ đã bị ngắt quãng sau đó.

“Bệ hạ.” Một tiếng thét kinh hãi vang lên, phá tan sự yên tĩnh.

Tử Huyền quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Ari đang kinh ngạc và mừng rỡ. “Bệ hạ, cuối cùng người cũng đã tỉnh lại. Thật may quá!”

Ari quỳ trước giường, đôi mắt rưng rưng lệ.

Nhìn Ari, Tử Huyền cảm thấy cảm động, tuy rằng không phải cảm động vì bản thân mình, mà là cảm động thay cho Asisu đang ở thời không khác, “Ừ, Ari, ta không sao. Ta ngủ bao lâu rồi? Sao tay chân đều tê mủi như vậy?”

“Đã năm ngày rồi, thưa bệ hạ. Ngày nào hoàng thượng cũng tới thăm người, tất cả mọi người đều chờ người tỉnh dậy.”

Năm ngày? Lâu như vậy, thân thể không hoạt động nên sinh ra mệt mỏi. “Ta chỉ mệt mỏi quá sức mà thôi, đã để người lo lắng rồi.”

Ari nhìn Tử Huyền vừa mê man tỉnh dậy, “... Nữ hoàng bệ hạ, tuy lúc trước người đã nói nhường cho Carol và hoàng thượng ở bên nhau, nhưng nô tì vẫn còn muốn nói, người yêu hoàng thượng như vậy, vì hoàng thượng trả giá nhiều như vậy, người mới xứng đáng là hoàng phi của Ai Cập. Chỉ cần người muốn, người vẫn có thể trở về bên cạnh hoàng thượng...”

Ari vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này sao?

“Ari.” Tử Huyền nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, nhìn ánh mặt trời ấm áp tỏa sáng dưới mặt đất, từ từ mở miệng. “Người biết không? Tình yêu, là một thứ không thể miễn cưỡng được. Yêu là yêu, không yêu chính là không yêu, cho dù có mất bao nhiêu thời gian, sức lực, tiền tài, thậm chí là tính mạng, cũng chỉ là tự an ủi bản thân mà thôi, không thể cưỡng ép đối phương yêu thương người. Nếu không, cho dù người đạt được mục đích, tình cảm của đối phương hoặc là cảm kích, hoặc là áy náy, chứ không phải là tình yêu, khiến cho bản thân càng thêm đau lòng, không có được một tình yêu trọn vẹn!”

Tình cảm Menfuisu dành cho ta chỉ là tình cảm chị em, không phải tình yêu nam nữ, trước kia là do ta quá u mê. Hắn không từ chối hôn ước với ta, bởi vì lúc đó hắn chưa trải nghiệm qua cái gọi là tình yêu, cảm thấy cưới ai cũng không sao. Nhưng tới bây giờ, hắn đã có Carol, ở bên ta, hắn không cảm nhận được cảm giác yêu là thế nào, ở bên Carol, hắn đã tìm được. Đó là duyên phận. Hắn yêu ai là quyền của hắn, hôn nhân của hắn không bao gồm cả ta trong đó, nếu như ta cứ tiếp tục cố chấp, người chịu tổn thương chỉ là ta mà thôi.”

Ari nghe xong, trong lòng càng thương tâm: “Bệ hạ...”

Đột nhiên Tử Huyền chuyển giọng, đổi sang âm điệu nhẹ nhàng: “Hơn nữa, Ari, buông tay không phải tốt hơn sao? Menfuisu đã yêu Carol, sự thật đó không thể nào thay đổi được, ta cứ ôm giữ mãi một mối tình, nhìn bọn họ uyên ương ngọt ngào, trong lòng sẽ càng thêm đau đớn, không bằng ta rút lui, tự đi tìm một

bầu trời cho riêng mình. Ngắm lại, không bị trói buộc, không bị bó buộc trong cương vị một hoàng phi, ta càng thêm tự do tự tại... Người nói xem, Ari, với điều kiện của ta, chẳng lẽ sau này không tìm được một người chỉ yêu mình ta sao?”

Giọng nói nghẹn ngào, thương tâm, lại có chút làm nũng của cô gái trẻ, khiến cho Ari không biết phải làm sao.

“Không đâu, bệ hạ là nữ hoàng vĩ đại nhất, là người xinh đẹp nhất, trí tuệ uyên thâm, cao quý tào nhã, đủ để mê hoặc toàn bộ thiên hạ!”

“Ha ha! Đúng, chính là như thế. Ari, đi chuẩn bị nước tắm đi, nữ hoàng xinh đẹp muốn tắm rửa...”

“Vâng.” Ari cũng cười. “Nô tì đi chuẩn bị ngay.”

Chờ Ari lui ra ngoài, Tử Huyền mới tiếp tục mở miệng. “Tối lâu như vậy rồi, ra đi.”

Vừa nói xong, từ sau lớp màn sa trùng trùng điệp điệp một bóng người chậm rãi đi ra.

Lời vừa nói kia, một phần muốn cho Ari hiểu rõ tình cảm hiện giờ của bản thân, để Ari không cần lo lắng, một phần để thân thể này bớt đi tình cảm cố chấp, cuối cùng là muốn nói cho người đứng sau màn sa nghe thấy.

Tử Huyền nhìn vào khuôn mặt người đó, dịu dàng mỉm cười, nụ cười ấy dường như khiến cả căn phòng bừng sáng. Nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Menfuisu.”

5. Chương 11 - 12 - 13

Chương 11: Cảm ơn chị

Vàng thái dương che chở Ai Cập rải xuống những tia sáng vàng rực rỡ, ánh mặt trời càng làm nổi bật nét xa hoa của hoàng cung. Làn gió nhẹ lướt qua, những tấm màn sa trong suốt tung bay trong gió, màu vàng rực rỡ, màu trắng mờ nhạt, càng khiến cho không khí mờ ảo như giấc mộng.

Sau tầng tầng lớp lớp màn sa, mỹ nhân tha thướt dựa vào thành giường, nở nụ cười khuynh thành. Trước giường, người thanh niên đang lặng lẽ đứng đó.

“Menfuisu.” Âm thanh mềm mại, dịu dàng.

“Chị.” Đáp lại là một tiếng trầm trầm.

Đây là một cảnh đẹp thế nào a... Người con trai anh tuấn, người con gái tuyệt đẹp nhìn nhau, giống như trong tiên cảnh.

Nhưng...

“Đột nhiên chị nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“... Ngày hôm đó, chị đã quên chưa ăn thịt sư tử.”

Khung cảnh mộng ảo mơ hồ biến mất ngay lập tức, dường như ngay cả ánh mặt trời cũng run rẩy.

“...” Ngay cả vị hoàng đế khí phách của Ai Cập cũng không thốt nên lời.

“Tiếc thật! Hôm đó chị còn bảo bọn họ chặt cái đầu sư tử kia, nhiều ngày như vậy, chắc chắn đã thối rữa hết rồi!”

“...”

“Định ăn nó cho hả giận, sao chị lại quên mất chuyện quan trọng như vậy cơ chứ?” (Mô tác giả: Quan trọng cái gì?)

“VẬY...” Rốt cuộc cái người đang run rẩy kia cũng hoàn hồn: “Chị, nếu chị muốn ăn thịt sư tử, em đi săn một con về cho chị.”

“Thật sao?” Hai mắt Tử Huyền sáng lên, chờ mãi mới nghe được mấy lời này của người!

“Em đi săn sư tử cho chị sao? Em trai ngoan... Lần này nhớ gọi nhiều người đi cùng, mỗi người một tay, chị không tin con sư tử kia lại có thể chống đỡ được...”

Tử Huyền hưng phấn cao độ, bắt đầu lên kế hoạch xem nấu thịt sư tử như thế nào, mà Menfuisu lại cúi đầu không nói gì.

“Menfuisu?” Tạm dừng ca khúc lái nhải liên miên, tên nhóc này không hỏi hận đây chứ?

“Chị...” Sắc mặt trầm ngâm, Menfuisu chậm rãi đi tới gần, quỳ gối xuống bên giường Tử Huyền, cúi đầu: “... Em xin lỗi. Khi em quyết định cưới Carol, đã để chị đau lòng rồi...”

“...” Tử Huyền cũng hết nói nổi, lúc này người mới cảm nhận được tình cảm của Asisu sao?... Này này, tuy rằng thân thể này là chị người, nhưng mà ta không có thói quen bị người khác sờ sờ đâu, không cần cầm tay ta...

“Chị có thể nghĩ thông suốt như vậy, thật tốt quá...”

“Menfuisu.” Lại vẫn xúc động khiến hai tay phát run sao? Xem ra tình cảm chị em giữa cậu ta và Asisu cũng rất sâu đậm. Tử Huyền nhẹ nhàng rút tay ra, lặng lẽ đặt bên sườn. “Chị là chị của em, đương nhiên hi vọng em có thể có được hạnh phúc. Trước kia, chị bị tình yêu làm mờ mắt, hành vi hơi quá khích, hi vọng em không để ý.”

“Sao có thể như vậy, là do em không tốt...”

“Thực ra, không sao cả, em và Carol yêu thương lẫn nhau, nếu cô ấy có thể đem tới hạnh phúc cho em, chị cũng yên tâm buông tay. Hơn nữa, dù chị không trở thành vợ em, nhưng em vẫn sẽ như trước là em trai của chị, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau, không phải sao?”

“Đương nhiên! Từ nhỏ chị luôn bảo vệ em, chị mãi mãi là chị của em.”

Vậy là tốt rồi, nếu đã tiếp nhận thân thể của Asisu, về sau sẽ thay cô ấy bảo vệ người.

“Chị, hiện giờ cảm thấy thế nào, đã đỡ hơn nhiều chưa?” Nhớ ra Tử Huyền vừa mới tỉnh lại không lâu, Menfuisu lại vội đứng dậy, hỏi.

“Không sao, chẳng qua nằm lâu quá, tê mỗi một chút.” Nói xong lại giật giật khuỷu tay thả lỏng.

Người kia nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Sau này chị phải bảo trọng thân thể, không cần vất vả như vậy. Đặc biệt lần này, bị thương nặng như vậy sao không chịu băng bó sớm. Nói tới mới nhớ...” Menfuisu kích động gầm gừ: “Chị yên tâm, Izumin khiến chị bị thương, em sẽ không tha cho hắn!”

“...” Gì?

“Tên hoàng tử Hittite đáng ghét, lúc nào cũng đối nghịch với Ai Cập chúng ta, đầu tiên thì cướp Carol, giờ lại làm thương chị, đúng là không coi Ai Cập ta ra gì.”

“...” Hơ, hoàng tử Izumi khiến ta bị thương à? Sao ta lại không biết?

Jinna, là cô khiến Izumin chịu tiếng xấu rồi.

“Hừ, hắn lén lút vào Ai Cập chắc chắn là muốn tới phá hỏng hôn lễ, cũng có khả năng con sư tử nổi điên là do hắn giở trò...”

... Làm tốt lắm! Jinna, cô cũng không tồi đâu!

“Chị...” Menfuisu quay đầu nhìn Tử Huyền, “Chị cứ nghỉ ngơi cho khỏe, em đi tra xét xem bên phía Hittite thế nào, không thể để hắn cứ gây bất lợi cho Ai Cập mãi được!”

“Ừ, em đi đi.”

Trong ánh mắt vui vẻ đưa tiễn của Tử Huyền, Menfuisu rời khỏi cung điện, lúc đi tới bên ngoài hành lang, đột nhiên dừng bước, nhìn bầu trời cao vời vợi và ánh mặt trời đỏ dài trên sông Nile.

Hít sâu một hơi, như trút được gánh nặng.

Chị...

...Cảm ơn chị.

Trên khuôn mặt đẹp trai xuất hiện một nụ cười mãn nguyện, bước chân của chàng thanh niên kiên định hơn rất nhiều.

Chương 12: Năng lực niệm khôi phục

(Hắc: Nói qua một chút là Niệm - trong thế giới Hunter:

Niệm (Nen) chính là khả năng kiểm soát năng lượng sinh mệnh phát ra xung quanh con người, ta gọi năng lượng đó là “khí”.

Mỗi người có một lượng rất nhỏ năng lượng này, nhưng thường không thể giữ cho nó không tiêu mất. Kỹ thuật giữ nó lại có thể được gọi là “triển (Ten)”, tập “triển” có thể làm cho thân thể cường tráng hơn, trẻ trung mãi mãi. Cũng dùng để phòng thủ, tức là dùng “khí” của chính mình để phòng ngự “khí” của đối phương.

“Tuyệt (Zetsu)” chính là kỹ thuật đoạn tuyệt “khí” phát ra bên ngoài cơ thể. Nó có thể trị được mọi mệt cực độ và xóa khỏi âu lo.

“Luyện (Ren)” là một kỹ thuật tạo ra lượng “khí” nhiều hơn bình thường).

Tử Huyền nhìn Menfuisu rời đi, sau đó thân thể mềm nhũn, nằm vật xuống giường.

Phù! Cuối cùng cũng đi rồi.

Chậm rãi nâng tay trái lên giờ trước mặt.

“...”

... Thân thể khốn kiếp!

Khi bị Menfuisu cầm tay, nếu không phải ý thức của cô ra sức chống lại, chỉ sợ cái bàn tay này đã không an phận, sớm thoát khỏi sự khống chế, kéo cổ Menfuisu, nhào vào trong lòng hắn rồi!

Tình yêu của Asisu khắc sâu trong thân thể này, xem ra phải vất vả thêm một thời gian nữa rồi.

Trong đầu Tử Huyền hiện lên một khung cảnh. Menfuisu và Carol liếc mắt đưa tình, ôm ôm ấp ấp. Mà bản thân đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh đó, liền đi tới, ôm cổ Menfuisu và nói với Carol: Nhìn các em ân ái như vậy, chị rất vui...

“...”

Hài, không được! Nhất định phải khiến cho thân thể này hoàn toàn thích ứng với những hành vi thân mật của Menfuisu mới được!

Ngọn lửa cháy bùng lên, đây chính là ngọn lửa của ý chí chiến đấu!

“Bệ hạ.”

Được rồi, lửa lần sau cháy tiếp cũng được.

Ánh mắt khẩn trương nhìn về phía thị nữ: “Ari, chuẩn bị xong rồi sao?” Nằm lâu như vậy, rất muốn tắm một cái cho thư giãn...

“Vâng, thưa bệ hạ.” Ari dịu dàng cười. “Nô tì cho vài thị nữ tới đỡ ngài đi.”

A, Ari thật cẩn thận, biết ta hiện giờ chân tay bủn rủn, không đi nổi. “Đi thôi.”

Hơi nước bốc lên, khiến cho quanh cảnh xung quanh mờ ảo mơ hồ. Trên một ao tắm lớn như vậy là một pho tượng rắn hổ mang màu hổ phách, thân thể dựng đứng, mỗi phiến vảy được điêu khắc cẩn thận, mang đậm phong cách cổ xưa. Dòng nước ấm không ngừng từ miệng xả chảy ra đổ xuống ao, tạo ra những làn khói mờ ảo tầng tầng lớp lớp.

Tử Huyền mặc một chiếc váy lụa mỏng, chậm rãi đi xuống ao, dòng nước ấm áp, vuốt ve làn da cô.

Ừm... thật là thoải mái...

Lấy tay vục nước, cảm nhận dòng nước chảy xuống qua khe hở của ngón tay, làn nước êm dịu khiến tâm tình Tử Huyền thư giãn hơn rất nhiều.

“Ha ha” trong lòng thầm cười, Tử Huyền đập nhẹ tay lên mặt nước, khiến bọt nước bắn lên tung tóe, xoay người lặn vào trong ao. Nước vẫn là tốt nhất, khiến cho cô có thể bình tĩnh hơn. Tiện tay vung lên không trung, hơi nước trong không khí dừng dừng cô đọng lại hóa thành một đóa hoa sen trong tay cô. Từ nước biến thành hoa se, giữa đóa hoa còn nhìn rõ dòng nước đang lưu chuyển, kiều diễm ướt át.

Tốt rồi! Niệm lực đã hồi phục.

Từ lúc mới tỉnh lại trên giường, cô phát hiện cả người phát ra tia sáng màu tím sáng rọi, biết rằng thân thể này đã thích ứng, niệm lực mà linh hồn từng sử dụng dần dần thấm vào trong thân thể này.

Nhưng mà... Năng lực thật ít ỏi...

Dù sao có còn hơn không...

Cảm giác quen thuộc từ trong trí nhớ, Tử Huyền có thể dung nhập với hơi nước, tạo ra nước, biến nước thành vũ khí. Nhớ lại ngày trước, cô dùng “niệm,” tích tụ năng lượng không lồ rồi phóng ra không trung, toàn bộ hơi nước trong không khí vây quanh Chimera(12) khiến nó chết đuối. Tuy vừa ra trận đã sử dụng chiêu này, ngay cả Kaito bên cạnh cũng hết nói nổi, nhưng nếu thật sự đấu trực diện với nó, bản thân cô cũng không có phần thắng a... mà, con kiến kia cũng xui xẻo, bị chết đau đớn như vậy...

(12) Chimera: một loài kiến trong Hunter.

Amen, sấm hối thay con kiến kia một chút, ai bảo số mạng mày không tốt, tao tới thế giới Hunter lâu như vậy chính là để đánh bại mày, nếu mà thất bại, hóa ra tao sống vô dụng bao nhiêu năm à...

Nhưng, hiện tại niệm lực không đủ, có lẽ do lần trước phóng ra quá nhiều năng lượng, không khôi phục lại được; cũng có thể do đây không phải thế giới Hunter, bị hạn chế...

Mặc kệ là vì sao, chỉ cần chút năng lượng này, cũng đủ để cô làm nghiêng trời lệch đất Ai Cập rồi.

Ở trong nước ấm ngụp lặn một hồi, Tử Huyền mới đứng dậy, khoác một tấm áo dài đặt trên nệm thấp bên ngoài, để Ari tiến tới lau khô tóc, thị nữ khác bê dầu ô liu tới, chuẩn bị bôi lên người cô.

“Không cần bôi.” Bôi lên người, da lấm dầu như vậy, cô không cần. “Mang y phục tới đây, ta muốn ra ngoài hít thở không khí.”

“Vâng.”

Chọn một bộ sa mỏng, sai Ari chuẩn bị bữa tối, Tử Huyền tự mình đi ra ngoài cung điện.

Từ Hạ Ai Cập chạy tới Thượng Ai Cập, cứ vội vã mà đi, chưa có thời gian quan sát quốc gia mà cô sẽ sinh sống. Ánh mặt trời lơ lửng trên sông Nile, ánh chiều tà chiếu những tia sáng bàng bạc chói lọi trên mặt nước. Những ngư dân đang thu lưới, dường như có thể nhìn thấy những vảy cá bạc trong lưới nhảy nhót, mọi người túm năm tụm ba ở bên bờ sông nói chuyện.

Làn gió từ sông thổi tới, lướt qua mái tóc ẩm ướt của cô, làn váy lụa mỏng tung bay, phần phật nhẹ nhàng.

Hít sâu một ngụm khí ẩm ướt, cả người thoải mái vô cùng. Đây đúng là một quốc gia trù phú màu mỡ.

Thế giới này an toàn hơn Hunter nhiều, hơn nữa, bản thân là nữ hoàng, có rất nhiều việc vặt không cần tự ra tay, thích hợp với tính cách lười biếng của Tử Huyền, niệm lực đã khôi phục, chừng ấy đã đủ bảo vệ bản thân bình an sống sót ở Ai Cập cổ đại.

Thực ra, như vậy cũng không tệ lắm.

Tử Huyền lại nhớ tới lời của tên nhóc tử thần kia từng nói... lần này không giống với lần xuyên qua trước, tương đương với sống lại, cô có thể một lần nữa bắt đầu lại cuộc đời mà không có chút áp lực nào!

Sống lại a... Ha ha, cảm giác tốt lắm...

Hơn nữa, còn có Carol... Carol, chỉ chờ cô trở lại...

Đứng lặng trong gió, khoe miệng Tử Huyền cong lên ý cười, nhìn sông Nile êm đềm. Đã bao lâu rồi không thấy thanh thần như vậy?

Chương 13: Jamari

Vương quốc Assyria.

“Khốn kiếp! Chắc chắn Asisu đã hạ thuốc vào trong chén rượu kia!” Hôn mê bất tỉnh và bị đuổi về nước, đến ngày hôm qua Algol mới tỉnh lại. Hôn mê nhiều ngày như vậy, đám ngự y lại không tìm ra lý do vì sao, tất cả bệnh lý đều giống với tình trạng say rượu, điều này khiến hắn rất buồn bực.

“Các ngươi là một lũ ngu ngốc!” Chỉ thẳng tay vào đám cận thần khúm núm phía dưới. “Lũ vô dụng, người ta mới chỉ dọa một chút, chân tay đã mềm nhũn, còn dám tự tiện đưa ta về nước!”

Đám quan lại nhốn nháo đẩy nhau, cuối cùng một vị quan già nua run rẩy đứng lên đáp lời: “Đại vương, chúng thần sợ nữ hoàng Ai Cập kia làm hại ngài.” Sau khi Algol uống xong li rượu kia, ngã rầm xuống đất, khiến cho đám sứ thần đều hết sức sợ hãi.

“Hừ, làm sao nàng dám hại bốn vương, ta là sứ giả của Assyria, có Assyria làm chỗ dựa, nếu nàng muốn giết ta, chẳng lẽ không e ngại hai quốc gia sẽ chinh chiến sao?”

Nhưng mà đại vương, lúc ấy ngài đâu có giống sứ giả, làm gì có sứ giả nào dám bất kính với nữ hoàng Asisu như thế, nếu nữ hoàng thật sự tức giận, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay, hủy thi diệt tích người a... Đám đại thần khóc không ra nước mắt nghĩ thầm.

“Nhưng...” xoa cằm, Algol bày ra dáng vẻ chờ mong. “Nữ hoàng Asisu là một người rất thú vị... Ừm, đáng vẻ xinh đẹp, cử chỉ cũng vô cùng phóng khoáng... Còn cô gái sông Nile kia, mắt xanh tóc vàng hiếm có, thân hình bé nhỏ như vậy lại dám đối diện với sư tử. Hừ, chờ Ai Cập rơi vào tay ta, sẽ đem hai mỹ nhân này về hậu cung của ta.”

Nếu như trước kia, chắc chắn các đại thần sẽ phụ họa vuốt đuôi, nhưng lúc này, bọn họ không dám nói gì. Đại vương ơi, tuy rằng chúng thần không thể miêu tả sự nguy hiểm của nữ hoàng Ai Cập kia, nhưng lần này đi sứ tới Ai Cập, chúng thần đều cảm thấy, Ai Cập... không dễ đối phó a...

“Đại vương, thần vừa do thám Ai Cập trở về!” Một tên lính Assyria chạy vào đại điện.

“Tốt lắm, ta đang chờ ngươi đây. Thế nào, có tin tức gì của Carol không?”

“Dạ, họ vẫn chưa tìm ra cô gái.”

“Lạ nhỉ, một tuần trôi qua rồi còn gì.” Nhíu mày: “Cô gái sông Nile chính là điểm yếu của Ai Cập, hiện nay các quốc gia có dã tâm thôn tính Ai Cập đều đang thăm hỏi tin tức của nàng ta, chúng ta cũng không thể chậm chạp được... Dù thế nào đi nữa, hai mỹ nữ Ai Cập kia phải thuộc về ta!”

Đột nhiên, một thanh âm mềm mại vang lên: “Đại vương, cô gái sông Nile kia không phải bị sư tử cắn bị thương sao? Chỉ e là đã chết dưới lòng sông Nile rồi...” Một cô gái xinh đẹp quyến rũ chậm rãi đi vào đại điện.

“Cung nữ Jamari, người đang được đại vương sủng ái đấy!” “Đúng vậy, đúng vậy, có Jamari tới, lửa giận của đại vương sẽ sớm tắt thôi.” Mọi người thở phào, chờ đợi nàng giống như mọi khi tới trấn an Algol.

Nghe mọi người bàn tán, trong lòng Jamari rất đỗi ý. Nhưng Algol lại hét lớn một tiếng, “Im đi! Jamari, cô gái sông Nile sẽ không chết!”

Toàn đại diện ồ lên ồn ào, “Đại vương vừa nặng lời với Jamari, ngài vốn rất sủng ái cô ta cơ mà!” “Xem ra đại vương đã thật lòng say mê mỹ nhân Ai Cập rồi.”

Cái gì?! Mỹ nhân Ai Cập? Algol, chàng vì một nữ nhân khác mà quát mắng ta?

Jamari kinh ngạc, từ trước tới nay Algol luôn sủng ái cô, mà Algol cũng quay đầu đi không thèm để ý tới Jamari.

“Mọi người nghe đây, ai có thể đưa ra kế sách nào tốt nhất, ta sẽ trọng thưởng!”

Nghe thế, các đại thần liền hưng phấn bàn bạc ý kiến.

“...”

Tức chết đi được. Ta là sủng cơ của đại vương, là đệ nhất mỹ nữ của vương quốc Assyria! Từ sau khi Algol đi Ai Cập trở về, lại không thèm liếc mắt nhìn ta một cái?!

Thấy Algol không chút che giấu âm mưu của mình, Jamari ghen tuông dữ dội. Chỉ vì một con nhóc và một nữ hoàng Ai Cập sao?

Nhìn đám đại thần đang ra sức thảo luận làm cách nào giúp Algol chiếm được Ai Cập, Jamari càng thêm tức giận, không cam lòng. Hừ, nghe nói tình yêu hai cô gái kia dành cho hoàng đế Ai Cập đều rất sâu đậm...

“Đại vương, thần thiếp có một kế sách có thể lung lay Ai Cập.”

“Sao?” Algol ngạc nhiên. “Nói thử nghe xem.”

Một lòng muốn đoạt lại sự sủng ái, trả thù cô gái sông Nile, Jamari ngẩng đầu lên, nói ra kế sách: “Hoàng đế Menfuisu say mê cô gái sông Nile, thần thiếp có một cách, có thể mê hoặc trái tim hoàng đế Menfuisu!”

“Ý nàng là dùng sắc đẹp của nàng đi quyến rũ hoàng đế Ai Cập sao?” Nghĩ một lúc, Algol hào hứng đứng dậy: “Được lắm, nàng đúng là người thích hợp nhất! Nếu thành công, nàng muốn gì ta cũng đồng ý!”

“Vâng, nếu thần thiếp thành công, cái gì ngài cũng đồng ý với thần thiếp sao?”

“Đúng thế, nàng muốn gì?” Algol vui vẻ nói.

“... Thần thiếp muốn làm hoàng hậu!”

“!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Jamari, mà Algol nghĩ một lát, lại cười to thành tiếng.

Giữa đại diện, đồng ý chấp nhận lời hứa. “Nàng muốn làm vợ ta ư... Được, ta sẽ cho nàng làm hoàng hậu!”

...

Được hứa hẹn như vậy, Jamari cảm thấy hài lòng, nhanh chóng sửa soạn hành lý lên đường, Algol nhìn theo bóng nàng rời đi, thấy tay một cái.

“Hừ, cô ả khoác lác, đi đâu khuất mắt ta cho rồi!”

Trở về cung điện: “Người ta muốn chính là cô gái sông Nile bắt chấp tính mạng bảo vệ hoàng đế, là nữ hoàng Asisu xinh đẹp tuyệt trần...”

Trong đầu lại mơ tưởng ôm ấp hai mỹ nữ trong ngực.

“Đại vương.” Một đại thần đi tới. “Vương quốc Hittite đang hi vọng liên minh với chúng ta, hoàng tử Izumin đang ở sa mạc Arabia chờ gặp ngài.”

“À, vương quốc Hittite... Có lẽ bọn họ muốn nhắm nhe Ai Cập, để xem quốc gia giàu có này sẽ rơi vào tay ai? Chuyện này càng ngày càng thú vị!”

Hoàng cung Ai Cập.

...Nhàm chán quá.

Đều đã đi lang thang hết cái hoàng cung này rồi, mấy ngày đầu còn cảm thấy thú vị, giờ càng lúc càng chẳng có trò gì chơi.

Tuy Menfuisu đã tin việc Carol đi dưỡng thương, nhưng ngày nào cũng tới bờ sông Nile dò tìm, bàn chuyện quốc sự bận tới mắt tới mũi, nhưng cứ rảnh lúc nào lại đi ra ngoài tìm Carol...

Chep! Làm ơn đi, bị sư tử cắn đấy! Sao có thể dễ dàng như vậy được!

“Nữ hoàng, hoàng thượng đã trở về!”

Tử Huyền quay đầu, nhìn thấy một con ngựa trắng từ xa phóng tới, Menfuisu xoay người, từ trên mình ngựa nhảy xuống.

“Imhotep, đã có tin tức gì chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa có, thưa bệ hạ.”

Menfuisu vô cùng thất vọng, xoay người nhìn thấy Tử Huyền đứng gần đó.

“Chị!” Nhanh chóng đi tới. “Sao không ở trong tấm cung nghỉ ngơi, thân thể có chỗ nào khó chịu hay không?”

“... Menfuisu, Carol sẽ trở về, nhưng cô ấy bị thương nặng như vậy, em phải cho cô ấy thời gian, sẽ không nhanh như vậy đâu.” Nhìn Menfuisu mệt mỏi, cô cảm thấy nên khuyên bảo cậu ta, nếu không, thân thể này chắc chắn sẽ phản kháng.

“Em biết, nhưng em vẫn không thể yên tâm...”

Hài, quá quan tâm sẽ cuồng loạn như vậy.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Tiếng gọi âm ỉ của Unassu cắt ngang đoạn đối thoại của hai chị em.

“Có chuyện gì thế, Unasu?”

Chỉ thấy vẻ mặt Unasu mừng rỡ pha lẫn kinh ngạc. “Có một người nói đã gặp công nương Carol bên bờ sông Nile!”

Cái gì?

“Cái gì?” Nghe được tin này, Menfuisu phấn khích tỉnh táo lại. “Là thật sao?”

“Vâng, tình huống vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng thần vẫn chạy về thông báo với ngài trước.”

“Unasu, mau chuẩn bị ngựa!” Menfuisu nhảy từ trên đài cao xuống, nhanh chóng chạy tới bờ sông Nile.

“...”

Một người lữ hành gặp qua Carol sao?

Tử Huyền nghĩ nghĩ, khóe miệng chậm rãi nở một nụ cười xấu xa.

Ừm... có trò vui để chơi rồi...

6. Chương 14 - 15

Chương 14: Yến hội chi tranh

“Cô gái kia chính là... người lữ hành tên Jamari sao?”

Cuối cùng cũng có một người chính mắt nhìn thấy Carol, khiến Menfuisu yên lòng hơn rất nhiều, hoàng cung Ai Cập lại chuẩn bị tiệc tối long trọng. Chờ khi Ari vất vả trang điểm cho Tử Huyền xong, vị nữ hoàng này chậm rãi đi tới cửa cung đã nhìn thấy vũ nữ bên người Menfuisu.

Menfuisu... Người đã là đàn ông có vợ! Làm sao có thể để một người đàn bà khác uốn éo trong lòng như thế này? Chuyện này nếu để Carol thấy được... Không được, không chỉ vì Carol, mà còn vì Asisu, phải giữ sự trong sạch cho Menfuisu. Phải để cho ả vũ nữ này hiểu được, muốn chiếm chồng của người khác, cần phải có một bản lĩnh cao như thế nào.

“Chị! Chị đã đến rồi! Mau tới bên này ngồi đi.” Menfuisu nghe thấy tiếng quân lính thông báo, vội chạy tới đón tiếp Tử Huyền. “Đúng như lời chị đã nói, Carol thật sự đã quay về bên mẫu thân dưỡng thương.”

Nhìn Menfuisu cười vui vẻ như vậy, tâm tư Tử Huyền cũng mềm mại hơn, mỉm cười đi tới.

Imhotep cũng rất vui vẻ. “Nữ hoàng Asisu, xem ra chỉ còn ít ngày nữa cô gái sông Nile có thể quay về Ai Cập rồi. Đây là đúng là phúc phận mà thần linh ban xuống cho Ai Cập.” Chung quanh tràn ngập âm thanh nhiệt liệt chúc mừng.

Vũ nữ kia lưu luyến không rời, đi theo Menfuisu quỳ xuống bên thuyền sập “Tham kiến Nữ hoàng, thần thiếp là Jamari.” Vừa hành lễ với Tử Huyền, vừa lén lút quan sát cô.

Đây là nữ hoàng Ai Cập khiến hoàng đế Algol nhớ mãi không quên sao? Quả nhiên là một người rất xinh đẹp, nhưng ta cũng không thua kém cô đâu!

Tử Huyền chậm chậm ngồi xuống bên cạnh Menfuisu, phe phẩy chiếc quạt lông vũ, cố ý nhìn cô gái đang quỳ dưới chân mình kia, lộ ra vẻ mặt đăm chiêu. “Gì? Jamri à... Cái tên này hình như ta đã nghe qua ở đâu đó thì phải?”

Những lời này khiến Jamari đang say đắm vẻ đẹp của Menfuisu lấy lại tinh thần, trong chốc lát, dường như ngừng thở. Chẳng lẽ nữ hoàng từng nghe tới tên nàng sao? Nguy rồi, nếu để người ta biết nàng chính là người được hoàng đế Assyria sủng ái nhất thì chết chắc rồi!

Kìm nén nỗi sợ hãi, nở nụ cười cứng ngắc. “... Có thể, là trùng tên...”

“Cũng đúng.” Tử Huyền giữ cây quạt lại. “Cái tên như vậy giống như cỏ dại lan tràn, cũng không hiểu đám phụ nữ nghĩ thế nào, cái tên này có gì hay ho nhỉ, sao ở đâu cũng thấy người tên là Jamri, có lẽ đúng là trùng tên rồi!” Cười rất ngây thơ.

“Chị, Jamri là một vũ nữ, chu du khắp các nước, đương nhiên sẽ đặt cái tên không quá nổi bật rồi.”

“... Vâng.” Miễn cưỡng trả lời, trong lòng vũ nữ quỳ dưới mặt đất kia có oán thán cũng không thể bộc phát. Ngay cả vị hoàng đế thiếu niên tuấn mĩ mà cô vừa gặp đã yêu kia lại phụ họa theo lời nói của nữ hoàng sao?

Từ xưa tới nay, vẻ đẹp của cô đều khiến người khác hâm mộ, ngay cả hoàng đế Algol cũng nói tên của cô cũng đẹp giống như con người cô, đây là lần đầu tiên có người không thêm để mắt tới cô, châm chọc cô như vậy, đáng chết!

Tử Huyền nhìn thấu tâm tư không cam lòng của Jamri, lại hỏi tiếp. “À, vũ nữ kia... Ngươi đầu cầm kia là của người sao?”

Ngươi đầu cầm kia không hề nhỏ, đứng giữa đại điện, khiến người ta phải chú ý.

Nhắc tới Ngươi đầu cầm, rõ ràng sắc mặt Jamri tươi tỉnh hơn rất nhiều. Đó là nhạc cụ mà cô vẫn lấy làm kiêu ngạo, chính là báu vật trong hoàng cung Assyria, lúc Algol độc sủng cô đã ban tặng. Ngày trước, mỗi lần dùng Ngươi đầu cầm này biểu diễn trong hoàng cung Assyria, không biết có bao nhiêu phi tần trong hậu cung ao ước. Dường như cây đàn này đã thành biểu tượng của cô, biểu hiện cô không chỉ là một vũ nữ tầm thường, mà chính là sủng phi được yêu chiều của hoàng đế.

“Vâng, thưa nữ hoàng bệ hạ, đây là đàn của thần thiếp.”

“Ồ... làm giả thật giống!”

Đồ giả?!

Đồng tử (con người) trong mắt Jamri như co lại.

Menfuisu quay đầu hỏi Tử Huyền. “Sao chị nhìn ra đàn này không phải đồ thật?”

“Ha ha.” Tử Huyền cười cười với người đã được coi là em trai của cô trong thế giới này, “Một vũ nữ chu du khắp các nước là một kẻ có thân phận hèn mọn, làm sao có thể có được một nhạc cụ lịch sự, tao nhã, tuyệt đẹp, giá trị xa xỉ thế này cơ chứ? Có lẽ là mô phỏng theo một nhạc khí của quốc gia nào đó rồi.”

Menfuisu hiểu ra. “Chị nói đúng lắm. Jamri, ai chế tạo nhạc cụ này cho nàng vậy, tay nghề không tệ.”

Khuôn mặt Jamari hết trắng lại đỏ. Tuy bản thân lấy thân phận vũ nữ trà trộn vào hoàng cung Ai Cập, nhưng tốt xấu gì thì cô cũng là một sủng phi, một mỹ nhân kiêu ngạo nhiều năm. Nếu không phải chuyển công du tới Ai Cập lần này, nhất định Algol vẫn sủng ái, ôn nhu chăm sóc cô, trong hoàng cung Assyria còn rất nhiều người nịnh bợ cô mà dẫu tặng biết bao nhiêu vàng bạc châu báu. Cô là ai mà lại đi dùng một cây đàn làm giả, giá rẻ? Sao có thể như vậy? Hơn nữa bị người mình thích nói ngay trước mặt như vậy, cảm giác thân phận bản thân thật thấp hèn, khiến trong lòng cô rất không thoải mái.

“Nhưng ta rất thích.” Đầu sở gây chuyện lại bắt đầu trêu chọc cô. “Tuy là đồ giả, nhưng chế tác cũng rất tinh xảo.”

Đây chính là loại đàn báu vật nha! Jamari rất cảm kích. Cây đàn này được làm từ một loại cây đã tuyệt chủng từ lâu chế thành, có tuổi thọ hơn ba trăm năm, tiếng đàn trong trẻo mà du dương, bất kì loại đàn nào cũng không thể so sánh. Năm đó, nghệ nhân Molly cũng nhờ cây đàn này mới khiến hoàng đế thứ tư của vương triều Assyria mê đắm, cô vất vả lắm mới được Algol ban cho. Bây giờ lại bị nói là hàng giả?! Nhưng lại không thể phản bác, chỉ có thể nuốt hận trong lòng.

“Nếu nữ hoàng thích, Jamri, ta sẽ thưởng cho nàng một nhạc cụ khác, nàng hãy dâng nó cho nữ hoàng đi.”

Cái gì? Trong nháy mắt, sắc mặt vũ nữ trắng bệch, đang muốn mở miệng, lại nghe giọng nói uyển chuyển của Tử Huyền,

“Sao lại có thể như vậy được, đây có lẽ là thứ mà Jamari yêu quý.”

Không ngờ nữ hoàng Ai Cập lại đột nhiên buông tha cho cây đàn của cô, cô đã giữ lại được cây đàn bảo bối thân yêu, vừa rồi mới oán hận, nay Jamari ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn về phía Tử Huyền, nhưng...

“Như vậy đi, người chuyển tới ở trong cung của ta, lúc nào ta muốn nghe nhạc, sẽ cho người mượn.” Tử Huyền cười rạng rỡ.

Đáng tiếc nụ cười đó không lọt vào trong mắt Jamari, cảm giác bị lừa gạt, khiến cho tâm tình cô trăm mối tơ vò, phần nộ tới mức sắp nôn ra máu, Menfuisu ngồi bên cạnh còn tiếp lời.

“Ý kiến hay, để Jamari ở trong cung hầu hạ nữ hoàng, thỉnh thoảng còn có thể đánh đàn khiến nữ hoàng vui vẻ.”

“Không! Hoàng đế Menfuisu!” Ta là cô gái đẹp nhất Assyria, sao chàng lại không chút do dự mà đẩy ta ra ngoài như vậy? Hơn nữa, rõ ràng nữ hoàng không ưa cô, nếu rơi vào tay người này, cô sẽ không còn đường sống!

Jamari cuống quýt nép sát vào trong lòng Menfuisu. “Là cô gái sông Nile muốn thần thiếp thay nàng hầu hạ bệ hạ.”

Người đứng là đồ mặt dày!

“Carol nói như vậy sao?” Menfuisu do dự.

“Vâng, cô gái sông Nile đã căn dặn như vậy.” Nhìn thấy hần dao động, Jamari nhân cơ hội góp lời. “Đúng rồi, hoàng thượng vẫn còn chưa xem qua điệu múa của thần thiếp! Xin hãy để thần thiếp vì ngài mà múa một điệu đi.” Đợi xem xong điệu nhảy của ta, nhất định ngài sẽ yêu thương ta, ngài sẽ không để ta rời xa ngài!

Nói xong, rời khỏi nhuyển sập, nhẹ nhàng đi tới giữa đại sảnh, hòa mình trong âm nhạc nhảy múa uyển chuyển.

Hoàng đế Menfuisu, hoàng đế đẹp trai, xin hãy nhìn thiếp, xin hãy nhìn thiếp, thiếp đã từng rất dễ dàng chiếm được tâm tư của Algol bộ hạ đó!

Bước chân khẽ lướt nhẹ, vòng eo lắc lư, gợn tay, liếc mắt, vô cùng hấp dẫn.

“Múa đẹp lắm!”

“Đúng vậy, rất đẹp!”

Tử Huyền nhìn đám đại thần trong sảnh đường mê đắm nhìn theo từng bước nhảy của cô gái kia, quả nhiên Jamari này rất mê người, có lẽ, cô ta có ý đồ dựa vào sắc đẹp muốn ở lại bên người Menfuisu chẳng?

Đáng tiếc, tuy Menfuisu vừa đăng cơ không lâu, ngoài Carol, hậu cung cũng không giống như những vị hoàng đế khác có ba ngàn gia nhân, vì bên người phụ hoàng hần có quá nhiều mỹ nhân, khiến hần đã sớm miễn dịch với các cô gái đẹp, nếu không hần đã sớm kết hôn với Asisu, sao có thể còn đi chú ý tới một cô nhóc mười mấy tuổi như Carol?

Tử Huyền cười lạnh, quay đầu nói với Menfuisu. “Jamari nhảy đẹp, đàn cũng giỏi, dạo này chị ở trong cung thấy nhàm chán, mượn người của em có sao không? Dù sao cũng có nhiều người hầu hạ em, có lẽ Carol cũng không để ý đâu.”

Ngồi bên dưới, thờ ơ quan sát đã lâu, đột nhiên Imhotep mở miệng ủng hộ Tử Huyền, “Đúng vậy, nữ hoàng bộ hạ vừa mới khỏi bệnh, có một vũ nữ ở trong cung hầu hạ cũng sẽ làm cho tâm tình nữ hoàng thư giãn hơn nhiều, thân thể sẽ mau chóng bình phục.”

Gì? Sao hôm nay lão hồ li này lại như vậy... Hừ, xem ra ông ta cũng nghi ngờ thân phận của Jamari, sợ cô ả làm hại hoàng đế, nên mới giao cô ả cho ta, nữ hoàng mà trước kia ông ta cũng không hề coi trọng. Cũng tốt, dù sao cũng hợp ý ta.

“Nếu chị đã nói như vậy, đương nhiên là được, để Jamari tới hầu hạ chị đi.”

Vì thế trong lúc Jamari đang đắm chìm trong mộng ảo dùng điệu múa để mê hoặc hoàng đế, thì số phận cô đã được quyết định rồi.

Liếc mắt nhìn mỹ nhân đang nhảy múa kia, hờn hờn, Jamari, ta thành tâm mời người tới hoàng cung của ta làm khách. Ha ha... a...

Chương 15: Giao dịch

Nữ hoàng Asisu đúng là có bản lĩnh, nghe nói hoàng đế Ai Cập hủy bỏ hôn ước với cô ta vì cô gái sông Nile, cứ nghĩ rằng cô ta đã bị thất sủng, không ngờ lại có bản lĩnh khiến hoàng đế Menfuisu nghe lời! Xem ra, hoàng đế Algol không phải nhất thời bị vẻ bề ngoài của cô ta thu hút... Tức thật!

“Như vậy, người đã hiểu người phải làm gì rồi chứ?”

“Cái gì?” Vừa rồi chỉ mãi suy nghĩ, Jamari không hề nghe được thị nữ mà Asisu phái tới nói những gì.

Nói nhiều như vậy mà người nghe lại từ tai nọ sang tai kia như thế, Jinna bực mình, không dùng giọng điệu ôn tồn hòa khí như trước. “Đơn giản thôi, hiện giờ người đi xách nước đổ đầy bể, chuẩn bị tốt để nữ hoàng chuẩn bị tắm rửa.”

“Lấy nước?!” Lần này Jamari đã nghe rõ: “Sao có thể như vậy được? Ta là vũ công, ta không làm việc nặng nhọc như vậy.” Nghĩ cũng không muốn nghĩ, ta được chiều chuộng tới mức hai tay chưa từng bao giờ làm việc thấp hèn như vậy. “Ta chỉ đánh đàn nhảy múa, ta sẽ không đi lấy nước. Asisu đang ở đâu, ta muốn tìm nàng nói rõ ràng!”

Jinna nhú mày: “Nên nhớ, hiện giờ người là thị nữ, nói chuyện với nữ hoàng phải dùng tôn xưng, phải lễ phép.” Cũng không chờ cô ta trả lời, chỉ đường: “Đi theo hướng đông, tới một hành lang rẽ phải, đi qua hoa viên, quẹo trái một đoạn, lại đi thêm mấy trăm bước, có thể nhìn thấy tắm cung của nữ hoàng.”

“Hừ.” Nghe xong lời thị nữ nói, Jamari hất đầu đi về hướng được chỉ. Asisu đáng ghét, đừng hòng ta lấy nước cho người!

Nhẹ nhàng núp vào một góc khuất không ai nhìn thấy, Jinna nhún nhún vai, xoay người đẩy cửa lớn bên cạnh đi vào.

“Nữ hoàng Asisu, ngại quá, có lẽ tiểu thư Jamari bị lạc đường trong cung, nếu ngài muốn gặp cô ấy, có lẽ phải chờ lúc khác.” Cung kính, rất tự nhiên.

“...” Tử Huyền tựa vào nhụyễn sạp không nói gì nhìn Jinna, trong lòng xót thương cho Jamari ba giây.

Hài, cô gái đáng thương, nhất định là người đã chọc giận Jinna rồi, tuy rằng bề ngoài nhìn không ra, nhưng Jinna đúng là kiểu người phúc hắc nha. Nếu không, trước đó làm sao có thể khiến hoàng tử Izumin bị oan cơ chứ... chẹp chẹp, chuyện này cũng tốt cho người, giúp người rèn luyện thân thể...

Đương nhiên, bởi vì Ai Cập là một quốc gia màu mỡ, hoàng cung này thật sự rất rộng lớn...

“Đúng rồi.” Nhớ ra, liền nói tiếp: “Phái vài người “chỉ đường” cho cô ta, cẩn thận đừng dẫn tới chỗ Menfuisu.”

Jinna cười cười: “Vâng, thưa bệ hạ.” Lui xuống sắp xếp.

“Này! Thị nữ kia!”

Một thị nữ khẽ kêu một tiếng đi ra từ chỗ rẽ, chỉ thấy Jamari thở hổn hển dựa vào cột trụ, đi cả một buổi sáng khiến chân tay cô mềm nhũn, nếu không phải từ nhỏ tập nhảy múa có rèn luyện thể lực, e rằng đã sớm ngã quỵ. “Cung điện của Asisu ở chỗ nào?”

“Đi tới hành lang phía trước, ban công đằng kia chính là cửa điện.”

Không cần hỏi nhiều, thị nữ đã nói ra đáp án. Jamari cũng không nghĩ ra có điều gì không ổn, bởi vì trước đó cô từng hỏi qua nhiều thị nữ, họ cũng đều chỉ đường cho cô.

Chẹp, hoàng cung Ai Cập nuôi một đám nô tì ăn hại, nếu có ai đến ám sát, nhất định có thể dễ dàng tìm thấy mục tiêu. Trong lòng Jamari âm thầm khinh thường cung cách cai quản của hoàng cung Ai Cập.

Nhưng, thật may mắn, đi lâu như vậy, rốt cuộc cô cũng tới nơi...

“...”

Nữ quan chết tiệt! Đây không phải nơi cô đứng ban đầu sao? Khốn kiếp! Dám đùa giỡn ta à?

Nổi giận bùng bùng Jamari dùng sức đẩy cửa tiến vào, “Asisu!”

Bên trong, Tử Huyền đã đợi thật lâu, lười biếng dựa vào nhụyễn sạp, trong tay đang cầm một chùm nho chín mọng, nghe thấy tiếng động, nhướng mày nhìn về phía cửa.

Nhìn thấy nữ hoàng đang nhàn nhã, Jamari càng phẫn nộ, muốn trút giận.

“Ai nha, Jamari! Rốt cuộc ngươi cũng tới! Ta chờ ngươi lâu quá rồi...” Gương mặt Tử Huyền ngời sáng, tươi cười tiếp đón người đối diện: “Mau tới đây ngồi đi, nghỉ ngơi một lát...”

Gi? Vừa mới tràn đầy tức giận, Jamari không kịp phản ứng lại.

Tử Huyền không đợi Jamari kịp hiểu, liền nói tiếp: “Chẳng lẽ tiểu thư Jamari đang tức giận sao? Thật ngại quá, là ta dạy dỗ không nghiêm, mới để Jinna làm càn như vậy. Jinna, còn không mau giải thích với tiểu thư Jamari đi!”

“Vâng”, Jinna từ bên trong bước ra, cúi người trước Jamari. “Là do Jinan không tốt, khiến tiểu thư mệt mỏi, thật sự xin lỗi.”

Chuyện này... sao lại thế này? Jamari ngây người.

“Ừ, Jinna cũng đã xin lỗi rồi, hi vọng tiểu thư Jamari không so đo với cô ấy...” cười tươi như hoa, biểu hiện của cô khiến Jamari chỉ có thể ngơ ngác trả lời: “Vâng...”

Nghe được câu trả lời muốn nghe, Tử Huyền càng cười tươi hơn. “Vâng, mau ngồi đi...”

Tử Huyền cười đến mê người lại không bố trí phòng vệ, nhưng Jamari lại không tự chủ được lui về sau từng bước, “Không thể, Jamari là vũ công, thần thiếp đứng ở phía dưới là được rồi...”

“Ừm... cũng tốt!” Không gượng ép. “Vây, tiểu thư Jamari có thể trả lời ta một vấn đề được chứ?”

Không biết là chuyện gì, nhưng cô nàng vũ công đã có cảnh giác, “Không biết là vấn đề gì ạ?”

Phe phẩy chiếc quạt lông che mặt, nhìn chăm chăm Jamari, tới khi mũi nhọn bị nhìn chăm chăm tới mức toát mồ hôi, Tử Huyền nằm trên nhuyễn sạp mới từ từ mở miệng.

“Tiểu thư Jamari... yêu Menfuisu sao?”

Nữ hoàng muốn thử cô sao?

Trong lòng Jamari kinh hãi, lần này thông minh quỳ xuống. “Nữ hoàng bề hạ, hoàng đế Menfuisu tuần mã dũng mãnh, bất kỳ cô gái nào nhìn thấy cũng sẽ yêu thương. Nhưng nghe nói hoàng đế chỉ yêu một mình cô gái sông Nile, Jamari cũng không dám mơ tưởng!”

Bình tĩnh lại, rốt cuộc Jamari cũng ý thức được nơi này là Ai Cập, không phải là Assyria, nếu để nữ hoàng phát hiện cô mơ tưởng hoàng đế, e rằng sẽ chết thảm...

“Đừng nhắc tới cô gái sông Nile trước mặt ta.” Đang ngay ngắn trên nhuyễn sạp, Tử Huyền đột ngột phần nộ... “Jamari... người không biết ẩn tình bên trong...”

“Ẩn tình bên trong?”

“Đúng vậy.” Buông quạt lông xuống, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy đau thương, Tử Huyền dừng lại một lúc, cố gắng nói hết. “Hừ, Jamari, chắc chắn người cho rằng Menfuisu đối xử với ta rất tốt, nói gì nghe vậy.”

Chẳng lẽ không đúng?

“Người không biết đó thôi, đây chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài.” Ra vẻ không đành lòng nhắc tới. “Chỉ cần cô gái sông Nile trở về, hẳn sẽ lại không để ý tới ta. Cô gái sông Nile luôn bất hòa với ta, nhiều lần châm ngòi phá hoại tình cảm chị em ra, ý vào sự sủng ái của hoàng đế, không ngừng xa lánh ta. Cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó... Ta sẽ bị tước đi địa vị nữ hoàng Ai Cập!”

Không ngờ cô gái sông Nile lại có sức hấp dẫn tới vậy?! Nhìn biểu hiện của nữ hoàng mà tự mình suy diễn thành “người không hiểu được trong lòng ta đau thế nào đâu...”, trước tin tức bất ngờ này, Jamari vô cùng kinh ngạc.

Ở trên nhuyễn sạp, Tử Huyền tiếp tục diễn, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà một góc 45°, đột nhiên trang nghiêm, giống như một cô gái dù bị dẫm kích tới mức trời sập đất nứt vẫn kiên cường đứng lên. “Ta không cam lòng, ta không thể ngồi chờ chết!” Nắm chặt tay, nhìn vũ công quỳ dưới đất, “Jamari, người hãy giúp ta, chúng ta thực hiện một giao dịch, được chứ?”

Bị ánh mắt chờ mong lẫn sợ hãi cầu xin sự thương hại của nữ hoàng nhu nhược mà kiên cường kia nhìn chăm chăm, Jamari không nói được nên lời, “... Giao dịch?”

“Đúng vậy. Đây là mục đích mà ta cho người tới tẩm cung của ta hầu hạ ta.” Sửa lại dáng ngồi, Tử Huyền lại đổi sang hình tượng chị gái tốt bụng.

Trời ạ! Nhìn kỹ thuật diễn xuất cao siêu của nữ hoàng, Jinna âm thầm thét lớn trong lòng. Nữ hoàng Asisu, nô tì bá phúc người! Người quá lợi hại! Người thật vĩ đại!

Vẫy vẫy tay ngăn ánh mắt rực lửa đủ để đốt cháy cung điện của Jinna. “Ta nhận thấy người rất yêu thương Menfuisu...”

“...” Jamari không biết nên trả lời thế nào, nữ hoàng thay đổi như vậy, cô chưa kịp thích ứng.

Nhìn thấy Jamari do dự, Tử Huyền hướng dẫn từng bước. “Ta có thể giúp người nhân lúc cô gái sông Nile không có ở đây có thể chiếm được trái tim của hoàng thượng, nhưng tới khi người được hoàng thượng sủng ái, phải giúp ta giữ vững địa vị nữ hoàng, được chứ?”

Giúp ta chiếm được trái tim hoàng đế?! Nghĩ tới Menfuisu đẹp trai, Jamari vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm trong lòng, nếu có nữ hoàng giúp sức, cô có thể dễ dàng mê hoặc vị hoàng đế thiếu niên đẹp trai kia!

... Nhưng mà, có điểm kì quặc, “Lúc thần thiếp mới tới, không phải nhiệm vụ của thần thiếp là lấy nước sao?” Nếu đã muốn thực hiện giao dịch, sao có thể ép cô đi lấy nước, lời nói của nữ hoàng thật đáng ngờ.

“Ha ha, đó là vì muốn tốt cho người.” Nói dối không chớp mắt, “Người cũng biết đó, trong hậu cung Ai Cập thịnh hành nhất là múa bụng, mà Menfuisu càng yêu thích những người có eo thon nhỏ mềm mại... để người đi lấy nước chính là muốn rèn luyện thắt lưng của người, khiến cho Menfuisu càng chú ý tới người!”

Thật sao?

Trong lòng Jamari âm thầm suy tính. Mặc dù còn nghi ngờ, nhưng nếu lời nữ hoàng nói là thật, nếu từ chối sẽ mất đi cơ hội, hơn nữa có vẻ như cô ta muốn lợi dụng cô, hừ, chờ tới khi cô có được trái tim hoàng đế, có thể mượn cơ hội trừ bỏ cô ta! Như vậy, đồng ý với cô ta cũng là ý tưởng không tồi.

Vì thế nhẹ nhàng gặp người hành lễ. “Vị địa vị vĩnh viễn của nữ hoàng Asisu, Jamari nguyện vì nữ hoàng dốc sức lực cống hiến.”

Ha ha! Con cá đã cắn câu!

Kìm hãm sự hưng phấn trong lòng, Tử Huyền làm ra vẻ trút được gánh nặng ngàn cân.

“Người nguyện ý giúp ta thì tốt quá rồi, từ nay về sau cứ nghe theo mệnh lệnh của ta mà làm việc đi!”

“Vâng.” Asisu, chờ tới khi người phát hiện bị ta lợi dụng người, sẽ thế nào nhỉ? Ha ha, Jamari âm thầm tính kế mừng thầm.

Chep chep, kĩ thuật diễn xuất kém như vậy, cái gì cũng lộ rõ trên mặt thế kia, người còn phải học hỏi nhiều! Tử Huyền giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt bộc lộ dã tâm của Jamari. “Vây, chúng ta nên thảo luận một chút về cách thức giúp người chiếm được trái tim hoàng đế.” Lệnh cho Jinna chuẩn bị chỗ ngồi cho Jamari, bản thân cầm li rượu lên nhấp một ngụm. “Về sở thích của Menfuisu... ta có một thông tin bí mật, cực kì ít người biết tới...”

“Cái gì... là sở thích gì?” Bị thần thái bí hiểm của Tử Huyền hấp dẫn, trong lòng Jamari vô cùng căng thẳng, hồi hộp chờ cô nói hết.

“Đó chính là...” Dừng một chút, “Thực ra, Menfuisu rất thích... Mĩ... nữ... đầu trọc...”

7. Chương 16 - 17

Chương 16: Trang điểm lộng lẫy

Bỗng nhiên Jamari đứng phắt dậy: “Nữ hoàng Asisu! Người đang đùa giỡn thần thiếp sao?” Nói xong, xoay người đi về phía cửa.

“Đứng lại!” Tử Huyền quát một tiếng chói tai, đám thị vệ nhanh chóng vây quanh chặn cửa cung, ngăn Jamari lại: “Đùa giỡn người à?... Người không xứng!”

“Người...” Đường bị chặn, Jamari vừa cuống vừa tức, nổi giận chỉ tay về phía Tử Huyền: “Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Tử Huyền không để ý tới cô ta, lạnh lùng hạ lệnh cho thị nữ: “Jinna, đem ra đây!”

Yinna lui xuống, một lát sau bê một khay tròn lên, trên khay được trùm một tấm lụa mỏng, đem tới trước mặt Jamari.

“Đây là cái gì?” Jamari cũng không nhắc tấm lụa lên, nhìn Tử Huyền cao cao tại thượng đang ngồi đằng kia.

Jinna nhìn theo ánh mắt Tử Huyền, tự nhắc tấm lụa lên, trong nháy mắt, ánh sáng chói mắt từ tay cô tỏa ra bốn phía, ánh sáng vàng óng rực rỡ, Jamari theo bản năng nâng tay lên che tầm mắt, nhắm mắt nhìn, hóa ra là một mái tóc vàng óng!

“Đây là...”

“Đây là tóc giả của cô gái sông Nile.”

“Cái gì?!” Jamari kinh ngạc ngẩng đầu, “Tóc giả của cô gái sông Nile sao?”

Theo lời đồn đại, tóc của cô gái sông Nile vàng óng rực rỡ lóa mắt, cực kì hiếm thấy, chẳng lẽ... lại là tóc giả?

“Đúng thế.” Tử Huyền hồ hững nhìn Jamari đang ngạc nhiên tột độ: “Hừ, tất cả mọi người đều cho rằng, nàng ta trời sinh tóc vàng, là hoàng kim công chúa, đáng tiếc, sự thật không phải là như vậy. Thực ra, ngay cả một cọng tóc, nàng ta cũng không có!”

“Không... Không thể có chuyện đó... Tất cả các quốc gia, ngay cả các sứ giả đều nhìn thấy, nếu nàng đội tóc giả, tại sao không có ai phát hiện ra?”

“Người cho là, mọi người đều có thể tới gần hoàng phi một nước sao? Thực chất, mọi người đều không thể tiếp cận lại gần để nhìn cho kĩ. Huống hồ, dân chúng không phải là những người bảo sao nói vậy ư, chỉ cần là tin tức từ hoàng cung truyền ra, xác định nàng có mái tóc vàng, còn ai dám chất vấn?... Nếu không phải nàng ta lợi dụng điểm này để tiếp cận Menfuisu, người cho là, bằng sắc đẹp của bản cung, lại có thể thua dưới tay một con bé nô lệ hay sao?”

Đúng thế, vì sao hoàng đế Menfuisu oai hùng như thế lại không cưới một nữ hoàng xinh đẹp, mà lại cưới một con bé nô lệ. Chẳng lẽ mọi chuyện đúng như lời nữ hoàng nói? Có thể lắm... chẳng qua hoàng đế Menfuisu ham mê mấy thứ kì quái mà thôi!

“Không tin sao?” Nhìn thấy hết mọi biến đổi trên sắc mặt Jamari, Tử Huyền cười lạnh: “Đây là sự thật, người có thể không tin! Từ nhỏ Menfuisu sinh sống trong hoàng cung Ai Cập, hậu cung của tiên đế có vô số người đẹp, hẳn đã sớm nhìn chán. Tính nết có chút cổ quái, chẳng có gì là lạ. Đáng giận chính là hẳn lại thích cô gái sông Nile!”

Đứng bật dậy, khí phách vô cùng, Tử Huyền hào hứng như phong sinh thủy khởi⁽¹³⁾, càng nói càng hăng say, “Cô gái sông Nile mượn cơ hội hạ bệ bên cạnh Menfuisu lén lút tìm hiểu sở thích của hắn, dần dần hiểu rõ bí mật này, cho nên trong một đêm tối như mực, nàng cạo bỏ toàn bộ mái tóc, tỉ mỉ trang điểm rồi đột nhập vào hoàng cung...”

(13) Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc.

Menfuisu chưa từng nhìn qua một mỹ nữ nào lại có cái đầu bóng lưỡng như thế, nhất thời hưng phấn, liền hứa để nàng làm hoàng phi... Ôi... cũng là do ta nhất thời sợ ý, ta tiếc mái tóc dài của mình, tưởng rằng sớm muộn gì ta cũng sẽ làm hoàng phi, tưởng rằng không ai biết được bí mật này, tưởng rằng... hu hu...”

Jinna vội vàng đi tới: “Nữ hoàng, xin đừng đau lòng, long thể quan trọng hơn.”

“Ừm...” Tử Huyền chậm rãi ngẩng đầu, để cho Jamari nhìn thấy giọt nước vương trên khóe mắt nàng.

“...” Nhìn nữ hoàng như vậy không giống như đang giả vờ, chẳng lẽ hoàng đế Menfuisu thật sự cổ quái như vậy... nhưng “Không phải nói cô gái sông Nile là con gái của nữ thần, có năng lực biết trước tương lai hay sao?”

Con nhỏ này sao khó lừa gạt vậy...

“Hừ, người tin sao? Cái gì mà biết trước tương lai, con gái nữ thần ư, chẳng qua là muốn để dân chúng tin nàng ta từ trên trời rơi xuống, xứng đáng làm hoàng phi mà thôi.” Tử Huyền sửa lại dáng ngồi hoàn hảo, phong cách nữ hoàng cao ngạo: “Jamari, ta nói cho người biết nhiều như vậy, chỉ có một mục đích, chính là giao dịch với người. Lựa chọn người một phần là do cô gái sông Nile cũng rất xinh đẹp, mà ta thấy người quyền rũ động lòng người, nếu là người, có thể mang tới cảm giác non trẻ tươi mới cho Menfuisu, nhân

cơ hội đó, giành lấy trái tim của hắn.” Bởi vì ta đánh cược người là mỹ nữ kiêu ngạo đệ nhất vương quốc Assyria.

“Trong cung không giống những nơi khác, hoàng đế sủng phi tần không thể chỉ có một, khắp nơi thế lực cần binh quân. Mà hiện tại, hậu cung Ai Cập chỉ có một cô gái sông Nile, mà ả lại có ý đồ hãm hại ta, chính vì thế, ta sẽ giúp người tranh đoạt địa vị.” Dừng một chút, “Về phần người, có quyết tâm hi sinh hay không, là do người tự quyết định, ta cũng không bắt buộc. Cơ hội chỉ có một, nếu người không nắm bắt, ta e rằng không có lần thứ hai, người tự mình suy nghĩ đi.”

Nói xong những lời này, Tử Huyền cũng không để ý tới cô ta, đứng dậy đi về phòng nghỉ...

Một... hai... ba... bốn... năm...

“Nữ hoàng Asisu!”

Ô la la...

“Nghĩ xong rồi sao?”

“... Vâng, thần thiếp chấp nhận phối hợp với ngài.” Chỉ cần có được tình yêu của hoàng đế Ai Cập, thì sau này tóc vẫn có thể dài ra!

“Tốt lắm, ta đã không nhìn nhầm người, rất quyết đoán.” Ta giỏi quá cơ... Ngay cả bản thân ta cũng tự thấy phục chính mình...

“Jinna!”

“Vâng.”

Mĩ...

... Nữ

Đầu...

... Trọc

...

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt... Đầu bóng xuất thế...

Tử Huyền vừa lòng thưởng thức cái đầu ni cô bóng lưỡng, ôi ôi... ta là thiên tài...

“A... Nữ hoàng Asisu, như vậy, là được rồi chứ?” Jamari không quen cảm giác đầu mình lại nhẹ như vậy, dè dặt hỏi Tử Huyền đang đi vòng quanh cô.

“À! Thật sự rất hoàn mỹ!” Lúc này cô muốn thuốc trợ tim lắm rồi, “Không ngờ Jamari người không chỉ có dung mạo xinh đẹp, ngay cả khung đầu cũng đẹp như vậy, Menfuisu mà nhìn thấy, chắc chắn sẽ khen ngợi!”

“... Thật ư?” Đối với Jamari, kích lệ chính là liều thuốc hữu hiệu nhất.

“Tiếp theo cần phải có chút thay đổi, cũng nghe ta đi.”

Ngay cả đầu còn có thể thế này, Jamari cắn môi nói “Vâng.”

“Ngoài mái tóc vàng ra, cô gái sông Nile còn có đôi mắt xanh như nước sông Nile, xinh đẹp động lòng người, ánh mắt của người thì...”

“Thì sao? Nữ hoàng bệ hạ?” Căng thẳng nhìn Tử Huyền.

“... Không sao, chúng ta sẽ dùng phấn ám khói trang điểm mắt người thành màu xanh là được rồi”

“Phấn ám khói?”

“Đúng thế, có thể khiến mắt người vô cùng mê hoặc.”

“Thật sao?” Vui sướng chờ mong có được ánh mắt mê hoặc.

“Ừm!” Trịnh trọng gật đầu.

“Jinna!”

“Vâng.”

“Tốt rồi, khăn đội đầu màu vàng, ánh mắt màu xanh lam, tóc vàng mắt xanh đã có đủ, chỉ còn thiếu một chút nữa là hoàn hảo.”

“Thiếu cái gì?”

“Làn da trắng như tuyết!”

“Chuyện này...” Jamari cúi đầu nhìn nước da mình.

“Không sao, thực ra cô gái sông Nile cũng không phải trời sinh da trắng, thực tế là nàng ta đã trộm của ta rất nhiều mỹ phẩm xa xỉ mới được như vậy. Ôi, tiếc là làn da của ta rất miễn cảm với mỹ phẩm, lần này sẽ để cho người dùng.”

“Tạ ơn nữ hoàng bề hạ.”

“Jinna!”

“Vâng.”

...

Thực ra, đó chính là bột mì...

Nhìn người trước mặt, toàn thân bám đầy bột mì, đầu trống trơn, trên khuôn mặt trắng bệch là hai vòng tròn màu xanh, ở giữa là hố mắt sâu, ánh mắt bên trong đang nhìn cô chăm chăm.

“Khụ!” Trời ạ, làm ơn đi, có phải người muốn đi “Cos(14)” thành quốc bảo gấu mèo(15) không thế?

(14) Cos: Cosplay có nghĩa là nhập vai, người “Cos” sẽ mặc một bộ trang phục mô phỏng theo nhân vật ảo mà họ yêu thích. Không chỉ đơn giản là khoát trang phục lên người, họ còn phải thực sự “yêu” nhân vật mà mình “Cos.”

(15) Gấu mèo: hay còn gọi là gấu trúc, là quốc bảo của Trung Quốc.

Jinna, cảm người không được cười!

Điềm đạm nhìn Jamari: “Đúng là khí chất trời sinh, không giống người thường. Ta tin rằng Menfuisu sẽ không thể thờ ơ trước sức hấp dẫn của người.” Hắn chỉ có thể trực tiếp nôn ra mà thôi.

“Như thế này ư, thật sự hoàng đế Menfuisu sẽ thích sao?”

“Hãy tin ta,” Hùng hồn nhấn mạnh, “Ta là chị của hắn, từ nhỏ nhìn hắn lớn lên, không ai hiểu hắn hơn ta. Giờ người cứ ở đây tập múa gì đó đi, làm việc lâu như vậy ta cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị cho tốt, buổi tối ta sẽ đưa người đi tham gia yến hội.”

Để lại một thị nữ cam chịu nhìn Jamari nhảy múa tung bột phấn bụi mù, Tử Huyền tao nhã đi ra đại điện, sau đó...

“Phì! Ha ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha ha... Rất buồn cười!”

“Ha ha, nữ hoàng bề hạ.” Jinna vừa cười vừa nhìn nữ hoàng cười tới mức run cả người.

“Đùa vui lắm! Ta rất chờ mong tiệc tối a! Ha ha ha...”

“Nữ hoàng thật lợi hại, khiến cho Jamari tin tưởng, không nghi ngờ gì cả.”

“Ha, ha ha... Đúng rồi, nhớ là không thể để nàng ta soi gương, còn nữa, trả lại cái khăn trùm đầu cho Kaputa đi, có lẽ lão đầu heo kia đang tê tâm liệt phế(16) nghĩ nơi này đào ở đâu ra lắm vàng như vậy.”

(16) Tê tâm liệt phế: đau khổ tột cùng.

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Ha ha, Menfuisu, chị sẽ tặng cho em một món quà đặc biệt nha...

Chương 17: Yến tiệc tan rã.

“Um...”

Tử Huyền thoải mái đứng dậy bước ra khỏi bể tắm, “Jinna, tới giờ chưa?”

“Thưa nữ hoàng, tiệc tối cũng sắp bắt đầu.”

“Ồ... chúng ta cũng phải mau chuẩn bị thôi, phải mau chóng giới thiệu mỹ nhân “khuyhnh quốc khuyhnh thành” mới được...”

“Vâng.”

Các vương triều Ai Cập rất biết vợ vét của cải, thế nên toàn bộ hoàng cung Ai Cập đắm chìm trong vàng son, xa hoa lộng lẫy, ngày ngày múa hát ca mừng cảnh đất nước thái bình. Vì thế Tử Huyền vừa lằm bằm than xa xỉ ời là xa xỉ, phá sản ời là phá sản, vừa thay đổi y phục, chuẩn bị tham gia yến tiệc, còn không quên mang theo thành quả cả buổi chiều của cô... một mỹ nhân đủ “khuyhnh quốc khuyhnh thành...”

...

Đại sảnh hoàng cung...

“Hoàng thượng, lần này hôn lễ bị gián đoạn, chờ cô gái sông Nile trở về, cũng nên tổ chức lại lần nữa.”

“Đúng thế, Imhotep,” Menfuisu gật gật đầu, “Cứ chọn sẵn một ngày lành đi, nhưng mà vẫn chưa xác định được bao giờ Carol mới trở về...”

Minue ngồi bên cạnh, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy nữ hoàng đi tới cửa cung “Bệ hạ, nữ hoàng tới rồi.”

“Chị!” Menfuisu nghe thấy vậy, quay đầu, “Chị tới muộn thế.”

Ai da, Menfuisu, chị tới chậm mới là tốt cho em đó... ha ha ha...

Tử Huyền cười cười không nói, bước sang bên cạnh một bước, lộ ra một bóng người lúc nãy bị làn váy của cô che khuất...

“Phụt!”

Menfuisu vừa nâng li ngâm được một ngụm rượu nhưng không giữ nổi, trực tiếp phun hết ra ngoài.

“Tể... tể tướng đại nhân! Tại sao trong yến tiệc của hoàng cung lại có thể xuất hiện loại phụ nữ thế này?” Kaputa nâng tay lên, nhìn chăm chăm vào mớ tóc vàng óng mà bản thân phải tốn rất nhiều vàng mới chế ra được, vừa liếc nhìn một cái, đôi mắt giống như bị mù luôn...

“Ka... Kaputa...” Imhotep muốn giải thích rằng chính ông cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng giống như bị sét đánh giữa trời quang, hoàn toàn làm rối loạn suy nghĩ của ông, không thể nào nói nên lời.

“Á!” Tetis không để ý, tay giữ không vững, làm rơi nghiêng bình rượu, ào ào đổ thẳng xuống đầu Unasu, mà Unasu đang bị kinh hoàng đến mất hồn mất vía, nhờ bình rượu dội vào đầu mới tỉnh táo lại, rút kiếm ra khỏi vỏ. “Thích khách ư?” Nhưng sao lại có loại thích khách như vậy chứ...

“Cái gì? Thích khách!” Minue nghe thấy hai từ “thích khách” phản xạ có điều kiện, phóng vọt tới muốn giữ cô gái đang dọa mọi người hoảng hốt kia, không ngờ Unasu cũng chạy tới, sau khi cùng tận mắt nhìn thấy “mỹ mạo như hoa” kia, cả hai cùng luống cuống chân tay, vì thế...

Bình bình bốp bốp! Keng keng! Hự hự!

“ ... ”

... Sức đề kháng của mọi người kém quá!

Sau khi toàn bộ bụi bặm tan ra, Tử Huyền cũng buông tay che ở mắt xuống, thưởng thức toàn bộ đại sảnh đang hỗn loạn.

Minue và Unasu ngã bổ nhào một chỗ, va trúng Kaputa, cái đầu bóng lưỡng của Kaputa đập vào cái bàn vàng, làm toàn bộ rượu đổ tràn xuống dưới, ướt hết mặt lão, mà cái bàn lại đổ đè lên chân lão làm lão không thể cử động, miệng rên hừ hừ, tay giữ chặt lấy góc áo bào của Imhotep: “Sau khi ta chết, nhớ an táng ta và vàng... Ta, ta còn muốn chôn cùng... hai người kia...”

Imhotep lặng lẽ gật đầu...

Mà bên kia...

Vừa rồi Menfuisu mới phun hết rượu ra, phun thẳng vào lớp hóa trang trên mặt Jamari...

Tử Huyền liếc mắt đánh giá... Chẹp, chất lượng phấn mắt không tốt... Không chống nước...

Tự thấy vì mình mà xảy ra toàn bộ rối loạn, Jamari cũng ngơ ngác, chuyện này... trang điểm thế này thật sự đẹp đến kinh hoàng thế sao?

“Người... Người là ai?!” Cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, Menfuisu mới mở miệng hỏi.

“Bệ hạ, thần thiếp là Jamari đây mà...” Jamari then thùng nói.

Nếu là Jamari trước đây, biểu hiện này có lẽ giống như làn nước mùa xuân, khuấy động lòng người, nhưng lúc này, mọi người chỉ cảm thấy giống như bị sét đánh ngang tai, “xoẹt” một tiếng, chém đại sảnh ra thành hai phần... Mà sau khi bị dính nước, lớp phấn mắt lại từ từ chảy thành hai hàng nước màu xanh nhạt tràn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô...

“Nàng, nàng là Jamari ư?!”

Menfuisu không thể tin được, tuy rằng bản thân không để ý, nhưng sắc đẹp của Jamari cũng không tệ, sao, làm sao có thể biến thành như vậy?

Jamari nhìn hoàng đế Ai Cập đang khiếp sợ, trong lòng rất đắc ý, lúc trước nữ hoàng cũng nói cho nàng biết, bản thân thay đổi rất lớn, giống cô gái sông Nile mấy phần, chắc chắn có thể khiến hoàng đế kinh ngạc, xem ra đúng thế thật! (Menfuisu: (cắn khần tay) rõ ràng là ta đang sợ hãi mà...)

“... A, ha, Ja... Jamari, sao nàng lại biến thành như vậy?”

Jamari liếc mắt một cái, mọi người che mặt chạy mất.

“Bệ hạ, vì thần thiếp muốn an ủi nỗi cô đơn thiếu vắng cô gái sông Nile của ngài, nên mới cố ý trang điểm như vậy, ngài có hài lòng không?”

Menfuisu chưa kịp trả lời, Tử Huyền đã mở miệng trước, “Đúng vậy, Menfuisu, Jamari thật lòng thật dạ thương em! Vì muốn giúp em bớt đau khổ nhớ Carol, nên mới đến tìm ta, ngay cả một mái tóc đen mượt cũng vì em mà cắt, em cũng không nên phụ tâm ý của nàng!”

Nghe nữ hoàng góp lời giúp mình, trong lòng Jamari mừng thầm, bệ hạ, ngài đã biết rồi, đây đều là vì thiếp yêu ngài...

... Hu hu, chị, hóa ra là chị!

Trong lòng Menfuisu ai oán vô cùng, chị, em làm sai cái gì thì chị cứ nói thẳng ra, sao phải tra tấn mọi người như vậy làm gì...

Ai bảo người thấy ai đến cũng không kiên quyết chối từ, mặc kệ đám phụ nữ ve vãn bên người!

Jamari phát hiện hoàng đế không hề vui vẻ trước sự thay đổi của cô, ngược lại trốn tránh khắp nơi, trong lòng càng vững tâm. Lúc trước nữ hoàng đã nói, thực ra hoàng đế Menfuisu rất hay xấu hổ, đặc biệt là

ở trước mặt người chàng thích, thậm chí chàng còn không dám nhìn mặt cô gái kia... Được, cô phải thừa thắng xông lên!

“Bệ hạ, để thần thiếp nhảy múa hầu ngài một điệu được không?”

Nhảy, nhảy múa?

“Xoẹt!” Lại một tia sét đánh xuống

“Không, không cần đâu, Jamari...”

Nhưng Jamari không đợi Menfuisu nói xong, đã lắc eo, khoa chân múa tay vui sướng đứng dậy, thoảng chốc, bụi bay mù mịt...

“ ... ”

Bỗng nhiên Tử Huyền nhớ tới một câu hát... Ngàn lời vạn ý em chưa thể nói hết... Anh vung tay lên cắt đôi một cuộc tình(17)...

(17) Ngàn lời vạn ý em chưa thể nói hết... Anh vung tay lên cắt đôi một cuộc tình: là một câu hát trong phim “Tân dòng sông li biệt.”

Ồ... Hình như kế tiếp không phải như vậy... Thôi, quên đi, dù sao, Menfuisu đã hóa đá ngay chỗ!

...

“Hài! Đại tư tế Kaputa, sao ngài lại bị thương nặng như vậy, nào, để ta đưa ngài tới chỗ ngự y khám xem thế nào!”

“Đúng, có thể bị gãy xương rồi! Không thể đi lại được!”

Kaputa yếu ớt muốn nói, “Thực ra chân thần không sao cả...”

Bốp! Unasu thẳng chân đạp thêm một cái.

“Đúng thế, thật sự bị gãy xương rồi, mau, mọi người tới phụ giúp đi!

Vì thế một đám người hùng hùng hổ hổ khiêng Kaputa đang khóc không ra nước mắt chạy ra ngoài...

Các người, mấy tên khốn này! Sao có thể để lại mình ta đối diện với tai họa này!

Trong lòng Menfuisu âm thầm hò hét, nhìn đám thần tử chạy như bay, bao gồm cả Imhotep, lá gan của mọi người đột nhiên to lên rất nhiều, không ai quay đầu lại nhìn hoàng đế. Bệ hạ, ngài phải thông cảm cho chúng thần, kia kia là món quà mà nữ hoàng Asisu dùng mảnh dành tặng riêng cho ngài! Chúng thần, chúng thần sẽ không quấy rầy ngài!

Tử Huyền nhìn những người khác chen chúc ở lối ra, không quan tâm, vẫn cứ bình thản hưởng thụ bánh nướng mà cô ưa thích... Cả đại sảnh chỉ còn lại Menfuisu và Minue cố kiềm chế ở lại, run run đối diện với vẻ đẹp “kinh thể hãi tục” đập thẳng vào thị giác, (Minue, người quả là trung thần!) nhưng cũng không bao lâu sau, Menfuisu không chịu được nữa, mở miệng nói...

“Ja... Jamari, nàng trang điểm thế này...”

“Menfuisu,” Tử Huyền thần nhiên cắt ngang, “Jamari là người được Carol cứu, lại còn sắp xếp để chăm sóc em. Phải biết thương hoa tiếc ngọc với mỹ nữ đấy nhé, không thể dùng lời nói làm thương tổn người ta...”

... Carol...

... Được rồi, ta nhìn!

Nhưng tới lúc Jamari hưng phấn nhảy múa sát tới bên cạnh hắn, Menfuisu hoàn toàn suy sụp...

Jamari liếc mắt một cái... giống như sao chổi Halley va vào trái đất...

“ ... ”

Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa! Bỗng nhiên Menfuisu đứng phắt dậy... Nhưng mà giọng nói của hắn lại vô cùng không hợp với khí thế.

“... Chị, chị à, em thấy hơi mệt, về tẩm cung trước...” Nói xong nhanh chóng thoát đi.

Tử Huyền nhìn tốc độ bước đi cực nhanh của Menfuisu, nháy mắt một cái với Jamari đang sững sờ tại chỗ..

“A! Hoàng thượng, để Jamari hầu hạ ngài nghỉ ngơi!” Vì thế lại một bóng người cuống cuống đuổi theo.

“Á” Menfuisu suýt nữa ngã sấp xuống, tốc độ chạy càng tăng nhanh hơn.

Hu hu! Người không cần tới đây a a a a a a a... Nếu để người hầu hạ, ta sẽ gặp ác mộng mất, a a a a a a a a a a a a...

8. Chương 18 - 19

Chương 18: Gặp lại Jamari (1)

Asisu...

Asisu...

Asisu...

Người dám đối xử với ta như vậy...

Người dám trêu đùa ta như vậy!

Ta thề, ta sẽ không để người được yên ổn! Ta sẽ khiến người sống không bằng chết!

Ai dà...

Tại sao làm nữ hoàng rồi mà vẫn không thể nhàn nhã qua ngày, còn phải tham gia mấy loại hội họp đáng ghét thế này chứ?...

Trong phòng nghị sự của hoàng cung Ai Cập, Tử Huyền ngồi trên nhuyễn sạp, che giấu sự chán nản dưới vẻ ngoài tôn quý tao nhã, đang ngồi tính toán xem trưa nay ăn vịt hầm hay là vịt nướng! Mà bên cạnh, nhân vật chính Menfuisu đang ngồi lắng nghe các đại thần bẩm báo quốc sự.

“Nữ hoàng bề hạ, dường như tâm tình của hoàng thượng không được tốt...”

Tử Huyền liếc mắt nhìn người nóng tính bên cạnh: “... Tư xuân ấy mà.”

“...”

“Được, cứ quyết định như vậy đi!” Menfuisu lớn tiếng nói, “Tiếp theo!”

“Khởi bẩm bề hạ, tiếp theo là báo cáo về việc mở rộng kênh đào...”

“Đã biết, chi tiết thì hãy để Imhotep xử lý! Kế tiếp!”

“... Vâng, tiếp theo là...”

Nhìn Menfuisu xử lý chính sự với “cường độ cực cao” như vậy, các đại thần lo lắng liếc nhìn nhau, “dường như hôm nay tâm tình bề hạ không được vui...”

“Đúng thế, cô gái sông Nile vẫn chưa trở về, bề hạ rất lo lắng.”

“Vậy phải làm sao bây giờ...”

Tai họa thứ hai khiến cho các đại thần sầu lo (thứ nhất đích thị là Carol) vẫn cứ nhanh chóng giải quyết từng vấn đề như trước.

“Việc khai thác đồng ở Nubia gặp trở ngại gì sao, vì sao sản lượng lại sụt giảm như vậy?!”

“Chuyện này...”

“Khởi bẩm bệ hạ!” Một thị vệ vội vàng chạy vào đại điện, “Có tin tức của sứ giả từ Nubia báo về!”

Gì? Không phải nghe mấy điệu lải nhải nữa rồi... có tin tức báo về. Tử Huyền đang ngồi nhàn nhã bên cạnh đột nhiên hưng phấn hẳn lên, sứ giả? Có chuyện gì tốt sao...

Mà Jinna nhìn nữ hoàng hưng phấn như thế, chỉ có thể cười trừ, đúng là nữ hoàng không thích hội nghị chút nào.

Cô và nữ hoàng phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn thấy một gã nô lệ bị trói chặt.

“Người này là ai?”

“Bẩm hoàng thượng, nô lệ phu mỏ ở Nubia đang làm loạn, chúng thần đã bắt được kẻ cầm đầu.”

Vừa nghe xong, Menfuis vốn đã không kiên nhẫn, liền đập bàn đứng dậy: “Khốn kiếp! Hóa ra sản lượng đồng giảm sút là do bọn phản đồ các người làm loạn! Quân đâu, lôi tên này ra chém đầu làm gương cho bọn nô lệ!”

Nói xong, lại rút luôn kiếm muốn chém chết tên kia “Dám chống lại ta chỉ có con đường chết!”

“Bệ hạ!” Imhotep kinh hoảng, “Xin hãy gia ân!”

...

“... Kiếm?!”

Chuyện kia xảy ra trong nháy mắt, Imhotep không thể nào ngăn kịp, trở mắt nhìn lưỡi kiếm chuẩn bị chém xuống người gã nô lệ kia, mà lúc này...

Lẽ ra phải nhìn thấy máu... nhưng đột nhiên kiếm lại gãy thành bốn năm mảnh, rơi xuống đất.

“...” Sao có thể như vậy?!

Tại sao một thanh kiếm đồng đang yên đang lành lại bị gãy?!

Nhìn đám quân thần đang khiếp sợ dưới đại điện, Tử Huyền chậm rãi mở miệng, “Menfuisu. Đừng nóng nảy như vậy, thân là hoàng đế mà không giữ nổi bình tĩnh cũng không hay đâu.”

Chị?!

Mọi người nghe thế liền quay đầu nhìn về phía cô, mà cô còn đang nhàn nhã thưởng thức li nước trái cây, giống như không chú ý tới sự kinh ngạc của mọi người khi nghe thấy cô nói như vậy.

Lúc này khi thanh kiếm chuẩn bị chém xuống cánh tay trái của gã nô lệ, Tử Huyền đã sử dụng niệm, nhanh chóng hủy vũ khí.

Nếu ở đây có người biết dùng “Ngưng(18),” sẽ nhìn thấy một sợi chỉ mảnh của niệm, một đầu nối ở ngón tay của Tử Huyền, một đầu nối với thanh kiếm.

(18) Ngưng (Gyou): là khả năng nhận biết khí của những người khác, bằng cách tập trung toàn bộ khí quanh mắt. Đây là một trong các kỹ thuật Niệm (Nen) trong Hunter.

Niệm của Tử Huyền có thể chuyển biến thành “Quấn(19),” toàn bộ hơi nước xung quanh cô giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, hấp thụ trên niệm của cô, tùy theo năng lực niệm mà chuyển động, vừa rồi, cô sử dụng niệm bám vào thân kiếm, hơi nước quấn lấy đường kiếm, phá hủy kết cấu đồng từ bên trong, phá nát thanh kiếm.

(19) Quán (Kou): Kou cho phép khí quán lấy một phần cơ thể đối phương (chân, bàn chân, nắm tay, hoặc bất cứ bộ phận nào miễn là nó thuộc cơ thể). Nó cũng có thể trở thành một vũ khí giết người lợi hại. Đây là một trong các kĩ thuật Niệm (Nen) trong Hunter.

“... Chị, đây là... sao lại thế này?” Chần chừ một lúc, Menfuisu vẫn đưa ra câu hỏi, tuy rằng rõ ràng Tử Huyền ngồi cách bản thân rất xa, không thể chạm tới thanh kiếm này, nhưng cách nói vừa rồi lại phảng phất như thừa nhận chuyện thanh kiếm vỡ vụn có liên quan tới cô.

Tử Huyền không trực tiếp trả lời, mà lại quay sang hỏi gã nô lệ Nubia: “Người, vì sao lại muốn làm phản?”

Gã nô lệ vẫn đang cúi đầu quỳ trên mặt đất kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nữ hoàng, những người ở đây vừa nghe chuyện phản loạn đã tự định tội hắn, rốt cuộc cũng có người nghe hắn giải thích sao?

“Khởi bẩm nữ hoàng bệ hạ.” Cúi rạp người trên mặt đất, vóc dáng tiều tụy thể hiện rõ sự chân thành kính phục, “Bệ hạ, chuyện chúng thần phản loạn là có nguyên nhân, xin hãy nghe nô tài giải thích, chúng thần chỉ không muốn sản xuất ra đồng không đạt chất lượng thôi ạ!”

“Có ý gì?” Menfuisu ngạc nhiên, “Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, chúng thần là nô lệ khu mỏ phía Tây, cai quản chúng thần là một viên đội trưởng vì muốn đuổi kịp tiến độ, muốn phải tăng nhanh tiến độ sản xuất đồng, hoàn toàn không để ý tới chất lượng, bắt chúng thần ngày đêm làm việc, nếu ai chậm trễ sẽ bị quất roi hành hình, chúng thần không còn cách nào khác! Kết quả vì không muốn bị đánh, tốc độ sản xuất của chúng thần tăng lên rất nhiều, nhưng...” Nét mặt gã nô lệ vô cùng tiếc nuối, “Chất lượng đồng làm ra lại cực kém... chúng thần biết, dùng loại đồng kém chất lượng này, về sau sẽ có rất nhiều vấn đề, khiến hoàng thượng nổi giận, tất cả chúng thần sẽ bị giết!... Chúng thần không muốn chết, cho nên mới nổi dậy phản kháng, muốn tìm một đường sống... Hoàng thượng, xin người hãy tha cho chúng thần! Tha cho chúng thần với! Chúng thần thật sự không muốn làm đồng kém chất lượng...”

“...”

Tin tức này nằm ngoài dự đoán của mọi người, nên toàn bộ đại diện đều trầm mặc.

“... Unasu, “ Tử Huyền khẽ nhắm mắt, “Cách chức gã đội trưởng kia, từ hôm nay trở đi, người này sẽ là đội trưởng phụ trách khu phía Tây.”

“Vâng.”

Unasu dẫn gã nô lệ đi xuống, một lát sau, Menfuisu chậm rãi đi đến trước mặt Tử Huyền, “... Chị.”

Tử Huyền không mở mắt nhìn hắn, “Nhớ kĩ, không phải cứ nóng nảy hung tàn là dũng mãnh, là có thể khiến mọi người kính phục. Trị quốc không thể không có đầu óc như vậy, em là vua một nước, ngay cả cảm xúc bản thân cũng không thể khống chế tốt thì làm thế nào cai quản toàn bộ Ai Cập.”

Chuyện này...? Nữ hoàng đang giáo huấn hoàng đế ư?!

Các đại thần khác nghe được những lời này của nữ hoàng đều kinh ngạc ngẩng đầu, không phải nữ hoàng luôn luôn dung túng cho hoàng đế ư? Một nữ hoàng luôn luôn đồng tình với hành động của hoàng đế lại nói chuyện như vậy ư?

Nhìn ánh mắt của các đại thần, Tử Huyền hiểu rõ bọn họ đang suy nghĩ điều gì.

... Do sợ hãi mất đi người mình yêu, Asisu luôn đồng tình với việc làm của Menfuisu, thậm chí còn khiến bản thân trở nên hèn mọn, ủng hộ người trong lòng, kết quả thì thế nào chứ... Cậu được ước thấy, tìm mọi cách lấy lòng, coi niềm vui nỗi buồn của người thành niềm vui nỗi buồn của mình, cuối cùng mất đi phong thái bản thân, thành kẻ luôn dựa dẫm vào người khác, cuối cùng, cũng khiến Menfuisu mất đi hứng thú, thậm chí còn từ chối hôn lễ...

Tình yêu, vĩnh viễn không thể yêu đến mức mất lí trí như vậy...

“... Xin lỗi, chị. Là em quá nóng nảy.” Sự thật ngay trước mắt, Menfuisu cũng nhận ra sai lầm của bản thân, nhưng còn thanh kiếm kia...

Sau này còn sống lâu ở đây, sớm muộn gì cũng bị phát hiện niệm lực, không bằng nhân cơ hội này tìm một lí do để giải thích, về sau sẽ tiện sử dụng niệm hơn.

Tử Huyền nghĩ như vậy, cũng vất bỏ được mọi lo lắng trong lòng.

“Đó là thần lực mà thần sông Nile ban cho ta.”

Thần sông Nile ban cho thần lực?!

“Chị, chị đang nói cái gì?!”

Tử Huyền quay đầu đi, không để ý tới nét mặt khiếp sợ và khó hiểu của Menfuisu và các đại thần, qua cửa cung, nhìn về sông Nile đang phản chiếu ánh sáng mặt trời, bình tĩnh trả lời.

“Con gái nữ thần sông Nile trở thành hoàng phi Ai Cập, cũng đồng thời cướp đi tình yêu, hôn nhân và địa vị của ta. Là nữ tư tế của thần điện, ta thành tâm hầu hạ các vị thần Ai Cập nhiều năm như vậy, lại đột nhiên bị thần cướp đi hạnh phúc mà bản thân ao ước từ lâu... Lí do nữ thần sông Nile ban thần lực cho ta, là hi vọng có thể bù đắp cho ta, bù đắp cho nhiều năm ta đã chờ đợi và những gì ta đã mất.” Dừng một lát, lại tiếp tục nói.

“Thực ra, ta không cần bù đắp, so với thần lực, ta chỉ cần người mà ta đã yêu thương nhiều năm. Từ nhỏ nhìn hắc lớn lên, từ nhỏ đã quan tâm nhất cử nhất động của hắc, vì hắc mà lo lắng, vì hắc mà chịu nhục... Mỗi một ngày, một đêm trôi qua, chỉ hi vọng có một giấc mơ đẹp, có một tình yêu vững bền, hi vọng có thể ngủ một giấc vĩnh viễn không tỉnh lại... Nhưng, mơ rồi vẫn phải tỉnh, nước mắt cuốn trôi mọi thứ...”

Khi Tử Huyền nói những lời này, giọng nói như ẩn như hiện, mang theo nỗi niềm ưu thương nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ cung điện, khiến tất cả mọi người đều cảm động. Chỉ có chính cô mới biết, đây là nỗi đau của cơ thể này, bộc lộ nỗi đau trước trời đất.

Chính mình cũng biết trước, những người trong hoàng cung Ai Cập này, khi Menfuisu và Carol chuẩn bị lại hôn lễ, cũng đồng thời thúc giục Asisu nhận lời cầu hôn của hoàng đế Ragashu, trong đám cưới của Menfuisu và Carol, bọn họ tin tưởng Asisu đã cam tâm tình nguyện gả đến Babylon. Có ai từng thật lòng trân trọng tình yêu của nữ hoàng? Tại sao tất cả mọi người có thể tin rằng tâm tư nữ hoàng có thể thay đổi sau một đêm?

Nhưng cũng tốt, thay đổi thái độ của bản thân với Menfuisu cũng dễ dàng khiến người ta tin tưởng, chẳng qua nỗi bi thương của Asisu vẫn thỉnh thoảng quanh quẩn chưa thoát đi hết.

“Menfuisu,” Tử Huyền quay đầu lại nhìn chăm chú vào ánh mắt tràn ngập áy náy của vị hoàng đế Ai Cập, đột nhiên mỉm cười, khuôn mặt lộ rõ vẻ thanh thản. “Không cần quá lo lắng cho chị, đó đã là Asisu của quá khứ, hiện giờ chị đã dần dần thay đổi, chị sẽ dùng thần lực mà nữ thần sông Nile ban tặng để bản thân vui vẻ.”

“Vâng.”

“...”

Minue vô cùng đau lòng nhìn nữ hoàng mà mình yêu sâu sắc, Asisu bệ hạ, người muốn buông tay rồi sao? Người có biết rằng, tâm tình của thần cũng rất giống người?

Không muốn không khí tiếp tục trầm lắng, lên tiếng hỏi: “Thưa nữ hoàng, nói như vậy, thanh kiếm kia bị gãy cũng là do thần lực của người điều khiển ư?”

Những người khác nghe thấy câu hỏi cũng hoàn toàn bình tĩnh, bị nỗi đau thương của Asisu bao trùm, rốt cuộc cũng nhớ tới trọng điểm.

“Đúng vậy...”

Hóa ra là như vậy! Thật thần kì! Sao lại có thể như vậy!

Imhotep cũng nhân cơ hội góp lời “Thật tốt quá rồi, có một hoàng đế Menfuisu dũng mãnh, cô gái sông Nile cơ trí và thần lực của nữ hoàng Asisu, Ai Cập đã được thần linh ban phúc lành!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Ai Cập nhất định càng thêm cường thịnh!”

Đám người hưng phấn sôi nổi đứng dậy bàn tán, không khí bị thương khi nãy cũng đã phiêu tán, Tử Huyền cảm kích nhìn về phía Minue, thật may, còn có một người đồng cảm với nỗi đau của Asisu.

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên như sấm sét đánh xuống cung điện.

“Nàng nói dối! Nữ thần sông Nile không thể ban thưởng thần lực cho kẻ làm tổn hại cô gái sông Nile!”

... Jamari?

Chương 19: Gặp lại Jamari (2)

Jamari đã gạt sạch lớp trang điểm lần trước, cả người thanh thoát hơn hẳn, ngoại trừ mái tóc xoắn vẫn chưa mọc lại được. May mắn cô ta còn hiểu được lấy ngắn nuôi dài, dùng một lớp khăn thêu hoa trùm đầu, chỉ để lộ khuôn mặt xinh đẹp, cũng không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp của cô ta.

Nhưng mà... cũng không cần dùng ánh mắt hung ác ấy trợn trừng nhìn cô như vậy chứ...

“Hoàng đế Menfuisu, chính nữ hoàng Asisu đã sắp xếp sự tử, chính nàng đã hại cô gái sông Nile!”

Menfuisu vô cùng kinh ngạc, “Jamari, người nói cái gì?!”

Tất cả các đại thần đều yên lặng, nhìn vũ nữ quỳ trên mặt đất, ánh mắt Imhotep càng sắc bén hơn.

“Bệ hạ, khi thần thiếp chuyển tới cung điện của nữ hoàng, có một dịp đã nghe được thị nữ bên người nữ hoàng - nữ quan Ari thảo luận chuyện thả sư tử với một tướng quân ở thần điện hạ Ai Cập! Hoàn toàn chính xác! Chính nữ hoàng đã mưu hại cô gái sông Nile!”

Ủm... Tử Huyền gạt gù trong lòng, hóa ra là nghe lén Ari nói chuyện sao?

“Jamari!” Menfuisu nhảy phắt tới trước mặt Jamari, giọng đoán kiểm về phía cô ta: “Người nói bậy bạ gì hả, còn dám nói lung tung, ta sẽ giết người.”

Lưỡi dao sắc bén lóe lên, khiến thân thể Jamari khẽ run run, nuốt nước miếng nói: “Thật mà, bệ hạ, xin hãy tin tưởng thần thiếp, Jamari sẽ không lừa gạt người! Thần thiếp có thể đối chất với nữ quan kia!”

“Nói láo! Chị ta là nữ hoàng Ai Cập, không thể làm tổn hại lợi ích Ai Cập!”

“Đừng nóng nảy, Menfuisu!” Tử Huyền miễn cưỡng liếc mắt nhìn Jamari một cái, “Người đã có thể khẳng định như vậy, đương nhiên ta cũng đồng ý sai Ari ra đối chất với người. Jinna, Ari đâu?”

“Bệ hạ, vừa rồi ngài từ Hạ Ai Cập vội vã trở về, còn thiếu rất nhiều đồ dùng, hai ngày trước nữ quan Ari đã xuất phát về Hạ Ai Cập rồi ạ.”

Jinna rất thông minh, một câu nói không chỉ trả lời Tử Huyền, mà còn nhắc nhở mọi người, lần trước nữ hoàng không để ý tới thương thế bản thân, giục ngựa trở về, trong lòng chỉ nghĩ tới bảo vệ hoàng đế và hoàng phi.

Trải qua bao nhiêu biến cố, dù trong lòng các đại thần có nghi hoặc thế nào, vừa nghe lời này lại vô cùng kiên định.

“Đúng thế, trong hôn lễ ngày đó, nữ hoàng vội vã từ Hạ Ai Cập trở về, xử lý hôn lễ hỗn loạn, nữ hoàng sao có thể làm hại cô gái sông Nile được!”

“Hơn nữa, lúc ấy nữ vương còn công bố tin tức cô gái sông Nile bình an để mọi người yên tâm!”

Chỉ có Imhotep dường như vẫn dăm chiêu.

Menfuisu nghe các đại thần nghị luận ào ào, quay đầu tiếp tục thẩm vấn Jamari: “Jamari, người có âm mưu gì? Dám tung lời đồn thất thiệt trong hoàng cung Ai Cập!”

Jamari không ngờ mọi chuyện lại phát triển như vậy, tại sao không có ai tin cô? “Hoàng thượng, thần thiếp nói đều là sự thật, thần thiếp nghe thấy Ari nói chuyện hạ thuốc sư tử! Có lẽ, có lẽ lúc ấy nữ hoàng giấu đầu hử đuôi...”

“To gan!” Kiếm của Menfuisu nhích tới vài phần, trên cổ Jamari rơm rớm vết máu.

“Jamari, ta niệm tình người mang tới tin tức của Carol, không tính toán với người. Nếu không, chỉ cần những lời báng bổ chị ta như vậy, ta đã sớm giết người rồi.”

Carol? Cô gái sông Nile!

“Hoàng thượng, thực ra chuyện này cũng là do cô gái sông Nile nói cho thần thiếp biết!”

“Cái gì?!”

Tuy không cam lòng, nhưng đúng là cô gái sông Nile là mấu chốt khiến hoàng đế tin tưởng, Jamari cắn răng lấy Carol ra làm bằng chứng.

“Đúng vậy, là cô gái sông Nile nói cho thần thiếp. Nàng bảo thần thiếp tới hầu hạ hoàng thượng, cũng muốn thần thiếp nói sự thật cho hoàng thượng biết, toàn bộ mọi chuyện đều do nữ hoàng Asisu sắp đặt.”

“Ồ?” Là vai chính trong chuyện này, bị Jamari lên án từ đầu tới giờ, Tử Huyền mới chậm rãi lên tiếng, “Vậy sao lúc trước người không nói, mà phải nhẫn nhịn tới bây giờ?”

“Ta... là vì lúc đầu ta không thể tin được, hơn nữa sợ nữ hoàng trả thù, nên mới chưa nói... Nhưng hiện giờ ta nghĩ nữ thần sông Nile sẽ phù hộ ta, vì thế ta mới nói ra sự thật!”

“Hừ, Jamari!” Tử Huyền nhướn mày nhìn vũ nữ: “Người thật sự từng gặp qua cô gái sông Nile sao? Thực ra, mục đích chính của người là muốn tiếp cận Menfuisu.”

Giọng của Tử Huyền rất nhẹ, nhưng lời nói ra lại khiến Jamari đổ mồ hôi lạnh.

Nghe thế, Menfuisu hung tợn nói: “Jamari, mau trả lời! Nếu người dám lừa ta, ta sẽ giết người ngay lập tức!”

“Hoàng... hoàng thượng?”

Chàng... sẽ giết ta sao?

Chàng sẽ giết ta sao?

Sao chàng có thể tuyệt tình, độc ác như vậy? Ta là cô gái đẹp nhất Assyria kia mà!

Jamari phủ phục trên mặt đất, “Hoàng thượng, nếu người không tin thì hãy giết thần thiếp đi, dù sao tính mạng này của thần thiếp cũng là do cô gái sông Nile cứu!”

“Cái gì? Carol cứu mạng người ư?”

“Vâng. Như người đã biết, thần thiếp chỉ là một vũ nữ lữ hành, thường xuyên phiêu bạt khắp nơi. Lần trước thần thiếp đi qua sa mạc, vì thiếu nước mà ngất đi, trong giờ phút sinh tử, một cô gái tóc vàng đã cứu thiếp, cho thiếp uống nước. Thiếp hỏi nàng tên là gì, nàng nói nàng là con gái nữ thần sông Nile và cho phép thiếp tới hầu hạ hoàng thượng.”

Đám đại thần lại ồn ào bàn tán, chắc chắn là cô gái sông Nile rồi, cô ấy là cô gái lương thiện nhất, thường xuyên cứu giúp người khác.

Menfuisu suy nghĩ một lúc, thở ra, không sai, chắc chắn là Carol rồi. Đang muốn giải thích với Tử Huyền thì...

“Hừ, vậy ta hỏi người, băng vải của nàng buộc bên vai trái hay bên vai phải?”

“Chuyện này... lúc ấy ta vừa mới tỉnh lại, nên không chú ý...”

“Sau khi bị thương, nàng rơi vào sông Nile, làm sao có thể xuất hiện ở sa mạc phương xa?”

“... Có lẽ nàng tới là do nghe thấy lời cầu nguyện của ta, dù sao nàng cũng là con gái nữ thần...”

“Vậy nàng đã có sức lực cứu người, vì sao không tự mình trở về nói hết chân tướng mọi chuyện cho Menfuisu biết?”

“...”

“Nếu người đã gặp qua nàng, vì sao ta lừa người nói nàng đội tóc giả mà người cũng tin? Nói làn da trắng như tuyết của nàng là do bôi phấn lên, người cũng không biết rằng đó không phải là sự thật sao?”

“Ta...”

“Ngưu đầu cầm tinh xảo của người cũng không phải là đồ giả, mà là trân bảo của hoàng cung Assyria, vì sao lúc trước người không phản bác?”

“... Không, đó là...”

“Mấy tháng trước, ngưu đầu cầm kia đã được hoàng đế Algol tặng cho sủng cơ đệ nhất Assyria, vì sao người lại có được nó? Vì sao sủng cơ kia cũng tên là Jamari nhỉ?”

Liên tiếp đưa ra câu hỏi, ánh mắt Tử Huyền vô cùng sắc bén, phảng phất như có thể nhìn thấy Jamari, khiến Jamari khó thở, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng. Mà sắc mặt Menfuisu cũng dần tái nhợt.

“Jamari! Hóa ra người là gian tế của Assyria! Ta giết người!”

“Khoan đã!” Tử Huyền ngăn Menfuisu lại, cầm li nước: “Hừm. Nói nhiều như vậy đúng là khiến người ta khát nước.”

“... Chị, ả dám lừa gạt em. Còn dám phỉ báng chị, để em giết ả.”

Tử Huyền liên tục lắc đầu, sau đó lộ ra hàm răng trắng bong, tà ác mỉm cười: “Chị nghĩ tới một trò đùa rất vui...”

Như có một cơn gió lạnh thổi qua, mọi người đều cảm thấy run rẩy...

“Ai dà, cái gương này quá hẹp, đổi cái khác đi!”

“Vâng.”

“Jinna, trang điểm cho cô ta xong chưa?”

“Đã xong, thưa nữ hoàng. Làn da trắng mịn, cặp mắt xanh lam.”

“Ừm. Dùng khăn trùm đầu màu vàng nhé. Người đâu, mang tới một sợi lụa màu hồng phấn tới đây.”

...

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Đây là phản ứng đồng loạt của vua tôi Ai Cập.

Mà ở một nơi khác, Tử Huyền khí thế ngất trời chỉ huy đám thị nữ.

... Hoàng đế Algol, đây là báo ứng của người.

... Từ nay về sau, nhất định không thể chọc giận nữ hoàng.

... Hết rồi, mắt ta như muốn mù luôn!

... Thực ra, phải đối mặt với “mỹ nhân” thế này, hoàng đế Algol cũng thật đáng thương...

Nhìn Tử Huyền đang dùng sức thắt một nơ bướm màu phấn hồng to tướng trên người Jamari... Người đáng thương tất có chỗ đáng giận! Hắn không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!

“Bộp bộp” Tử Huyền vỗ tay, cuối cùng cũng xong xuôi.

Bạn nhỏ Jamari, chúng ta đều thân thiết an ủi cô.

Cảm ơn hi sinh lớn lao của cô, đã khiến cuộc sống nữ hoàng của ta không nhàm chán như vậy.

Mà lúc này, cô không cần phải từ chối, ngoan ngoãn nằm chờ trong gương về nước, đợi gặp vị hoàng đế Algol ngàn vạn ân sủng của cô đi. (vẫy tay).

Mặc dù có chút áy náy, nhưng ta vẫn muốn nói, chúc cô thuận buồm xuôi gió!

Hay ít nhất, cô nhất định phải đứng vững trước mặt hoàng đế Algol nhé!

9. Chương 20 - 21 - 22

Chương 20: Tập tranh mỹ nhân

Trước một bức tranh vô cùng hoàn mỹ trắng lợt, mọi người có thể trực tiếp bỏ qua những chi tiết thừa, chúng ta chỉ ngắm nhìn nữ hoàng xinh đẹp và trang sức xa hoa quý giá!

Được, chúng ta bắt đầu vào chủ đề chính.

Thường thấy các phiên bản cô gái sông Nile trên truyền hình, tôi cũng bon chen một chân, ứng cử cho diễn viên mà tôi yêu thích, đương nhiên Phạm Băng Băng là ứng cử viên xuất sắc nhất cho vị trí nữ hoàng của chúng ta, tuy rằng cô ấy có rất nhiều scandal, nhưng tôi vẫn rất thích cô ấy, cảm thấy cô ấy rất xinh đẹp, kĩ năng diễn xuất khá ổn. Cho dù có tin đồn cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng thẩm mỹ thành xinh đẹp như vậy nhìn rất vừa mắt nha, có thể cho chúng ta thưởng thức vẻ đẹp cũng không tệ.

Tôi cảm thấy cô ấy có thể đảm đương được vị trí của Asisu, đủ xinh đẹp, có thể vẫn chưa có đủ khí chất nữ hoàng, nhưng có thể dùng kĩ năng diễn xuất để bổ sung.

Tôi luôn ủng hộ cô ấy.

Tiếp theo là Keira Knightley. Trước đây khi xem cô ấy đóng trong phim “Cướp biển vùng Caribbean” đã khiến tôi phải giật mình ngưỡng mộ, vẻ đẹp nước Anh, vô cùng quý phái, quả thật là có khí chất của một nữ hoàng, nhưng mà cô ấy hơi gầy...

Thực ra Angelina Jolie cũng khá thích hợp, một nữ thần gợi cảm, nhưng mà miệng hơi lớn một chút!

Nói đến vẻ đẹp gợi cảm, Monica Bellucci cũng không kém. Dù sao khuôn mặt cô vẫn phảng phất chút lạnh lùng băng giá, một vẻ đẹp cao quý không thể xâm phạm, dường như được tạo ra theo tiêu chuẩn của một nữ hoàng... hãy xem một bộ phim của cô ấy, bạn sẽ cảm giác được khí chất nữ hoàng như thế nào.

Đương nhiên, trong số các diễn viên từng đóng vai nữ hoàng Ai Cập, không thể không nói đến vai diễn Cleopatra kinh điển của Elizabeth Taylor, có lẽ bà chính là khuôn mẫu để tác giả tạo nên Asisu...

Còn có một siêu mẫu rất nổi tiếng trong làng thời trang và cũng là một nữ diễn viên, mỹ nhân này chính là Halle Berry... Tôi cực kì thích những clip quảng cáo của cô ấy, hồi trước thường xuyên ngồi chờ trước tivi để xem quảng cáo, mỹ nhân quyến rũ a, đã dụ dỗ thời thơ ấu của tôi như thế...

Vấn đề lựa chọn người diễn vai Carol, cái nhìn đầu tiên chính là phải tìm một người thật giống một công chúa tóc vàng hồn nhiên, mắt có thể không phải màu xanh, cái này không phải là vấn đề, đeo kính sát tròng là được...

Tôi khá là thích cô bé Hermione... thật đáng yêu... đây là hình mẫu của Carol khiến tôi vừa lòng nhất, nhất là nhìn thấy bộ ảnh chụp thời trang của cô bé.

Bộ ảnh chụp trong rừng rất đẹp, tiếc là không giống vẻ mặt của Carol khi bị hoàng tử Izumin truy đuổi trong rừng rậm... vẻ mặt cô bé tương đối vui vẻ!

Chọn cô gái nhỏ này vì kết thúc của truyện, cảm giác như mộng ảo, đúng là tôi rất thích xem ảnh mỹ nhân, mọi người thấy hình tượng nhân vật nào phù hợp có thể cùng tôi trao đổi, đề xuất nha.

Phần còn lại chính là các anh chàng điển trai, có thời gian lại buồn tiếp nhé...

Chương 21: Carol mất tích

“Rầm!”

Tử Huyền đập bàn đứng dậy, tờ giấy trong tay bị cô dùng sức vò nát.

“Nữ hoàng, đã xảy ra chuyện gì sao?” Jinna cẩn thận hỏi, nhìn sắc mặt nữ hoàng không vui, rốt cuộc bức thư gửi từ Hạ Ai Cập về đã viết gì?

“... Fu*k!” Tử Huyền cố gắng kiềm chế, rốt cuộc vẫn không nhịn được buột miệng chửi, “Unasu đang làm cái gì hả? Ta đã điều binh lực Hạ Ai Cập đi cùng hãn hộ tổng Carol trở về! Kết quả hãn lại để người khác mang Carol đi! Rốt cuộc hãn có phải là tướng lĩnh hay không? Có loại tướng vô dụng thế à?!”

“... Người nói là, cô gái sông Nile đã bị cướp đi ư?!”

“Đúng vậy. Vất vả lắm mới chờ vết thương của cô ta lành lặn, ta sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đã bảo Ari đi hỗ trợ, thế những vẫn xảy ra chuyện!”

Khó trách nữ hoàng lại tức giận như vậy, vì cô gái sông Nile chưa trở về đã khiến hoàng đế cáu kỉnh không ngừng...

“Bệ hạ, xin hãy bình tâm, đã có nữ quan Ari và tướng quân Nakuto, chắc sẽ nhanh chóng có tin tức thôi ạ.”

“Hi vọng là như vậy.”

Lạ thật, dựa theo tình tiết trong tác phẩm, là Ari và quan binh Hạ Ai Cập tập kích Carol mới tạo cơ hội cho Ruka đưa Carol đi, hiện giờ ngay cả binh lính Hạ Ai Cập cũng tham gia bảo vệ Carol, tại sao vẫn có người đánh lén? Kẻ đánh lén là ai, vì sao lại biết được Carol sẽ xuất hiện ở Hạ Ai Cập, sau đó có thể nhanh chóng phái lính tới bắt cóc? Còn nữa, binh lính tập kích lại có thể chống lại quân lính Hạ Ai Cập nhiều như vậy...

Chết tiệt! Tình huống hoàn toàn khác với trong truyện!

Không biết Menfuisu đã biết tin này hay chưa, với tính tình hãn nhất định sẽ không chịu ngồi yên, sẽ nhanh chóng chạy tới Hạ Ai Cập, ta phải qua xem mới được.

“Jinna, chúng ta tới phòng nghị sự.”

“Vâng.”

Lúc này, tâm tình Menfuisu đã chuyển từ trạng thái phấn chấn chờ đón Carol trở về sang trạng thái cuồng loạn.

“Cái gì?! Carol bị đánh lén, hiện giờ không rõ đang ở nơi đâu sao?!”

“Vâng, thưa hoàng thượng, chúng thần và quân lính thần điện Hạ Ai Cập cùng nhau hộ tống cô gái sông Nile về thành Thebes, nhưng đột nhiên lại xuất hiện một đoàn quân không rõ lai lịch tập kích, trong lúc giao chiến, Unasu chặn hậu để cho Ruka đưa cô gái sông Nile đi trước, chúng thần muốn đánh đám quân kia xong sẽ quay lại với bọn họ, nhưng đám quân đánh lén vô cùng dũng mãnh, hơn nữa số lượng lại rất đông, chúng thần không thể nào ngăn cản nổi...”

“Sau đó thì sao? Carol đi về hướng nào?!”

“Có lẽ tiến vào sa mạc Arabia, có lẽ trong lúc giao chiến, một phần của đám binh lính kia cũng đuổi theo tới sa mạc, hơn nữa cho tới bây giờ Unasu và binh lính vẫn chưa tìm được cô gái sông Nile, có lẽ cô gái sông Nile đã rơi vào tay bọn bắt cóc...”

Nghe binh lính tường trình, sắc mặt Menfuisu ngày càng tái nhợt, Carol, ngày đêm lo lắng cho nàng, đợi thật lâu mới biết tin nàng trở về, thế mà giờ này lại sống chết không rõ ư?!

Là kẻ nào, là kẻ nào dám cướp Carol của ta?

“Hoàng thượng...” Imhotep tiến tới, “Hoàng thượng, sa mạc Arabia nằm giữa biển Đỏ và Địa Trung Hải, bắc giáp Ai Cập, phía nam giáp Assyria, lên tí nữa là Hittite, rất nguy hiểm, nếu không nhanh chóng cứu cô gái sông Nile trở về, chỉ e...”

“Imhotep, có phải các nước láng giềng toan tính phá hoại hôn lễ của ta, bọn chúng có ý đồ xâm chiếm Ai Cập ư?” Ánh mắt Menfuisu lạnh buốt, bọn láng giềng khôn kiếp, âm mưu xâm chiếm ư?

“Hoàng thượng...” các đại thần đều vô cùng lo lắng, “Cô gái sông Nile mất tích, chỉ sợ thần dân Ai Cập và các nước chư hầu sẽ bạo động!”

“Đúng vậy, thần cũng cho là như vậy, xin hoàng thượng hãy nhanh chóng đi cứu cô gái sông Nile trở về!”

“Lâu nay sa mạc Arabia vẫn được coi là điểm nóng tranh chấp của Ai Cập và Assyria, nếu như đế hoàng đế Assyria bắt được sẽ rất nguy hiểm, hoàng thượng, phải nhanh chóng đi cứu cô gái sông Nile ạ!”

Nói thừa, Carol bị bắt cóc, sao ta có thể không đi cứu nàng ngày lập tức cơ chứ?

“Ta lập tức xuất phát...”

“Khoan đã...”

Một tiếng quát chói tai, mọi người quay đầu, chỉ thấy nữ hoàng đang đứng ở bậc thang ngoài cung điện.

Menfuisu vội nói, “Chị! Hiện giờ không rõ Carol ra sao, em muốn đi cứu nàng!”

“Chờ một chút, em không thể đi!”

“Chị?! Đó là Carol! Em không thể không đi!” Không phải chị đã chấp nhận Carol rồi sao? Vì sao lại không cho em đi cứu nàng?

“Đúng vậy, thưa nữ hoàng bề hạ, cứu cô gái sông Nile trở về là mục đích chung...”

Tử Huyền lạnh lùng cắt ngang, “Đủ rồi, Imhotep, ta chưa nói là không cứu, nhưng Menfuisu không thể đi.”

“Vì sao?”

“Em đi cũng được, nhưng em có nghĩ tới em đi rồi thì đất nước này sẽ ra sao không? Hiện giờ vẫn chưa biết kẻ nào tập kích Carol, chẳng may đây là cái bẫy dụ em ra khỏi Ai Cập, sau đó phái quân sang tấn công Ai Cập thì sao? Em đi, chắc chắn Minue cũng đi, còn phải mang một phần đông binh lực đi bảo vệ em, đi tìm Carol, nếu lúc này quân địch tập kích, vua không có, đại tướng quân không có, chẳng lẽ em muốn Imhotep thay em giữ ấn soái xuất binh sao? Còn phải ứng phó trước bạo động của dân chúng thế nào?”

“Nhưng, Carol đang gặp nguy hiểm.”

“Chị biết, vì thế... để chị đi.”

“...”

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

“... Chị, chị vừa nói gì?”

“Em không thể đi, em còn phải ở lại trấn thủ Ai Cập, nếu không kẻ thù thừa cơ nội bộ quốc gia lục đục mà nhảy vào xâm chiếm. Còn chị thì có thể, em cũng biết chị được nữ thần sông Nile ban cho thần lực, chị có đủ năng lực cứu Carol. Vì thế chỉ có chị đi mới là thích hợp nhất. Carol là hoàng phi Ai Cập, lại bị bắt cóc ngay trong lãnh thổ Ai Cập, sự việc này làm tổn hại uy nghiêm Ai Cập trầm trọng! Chị là nữ hoàng Ai Cập, chị phải bảo vệ thanh danh Ai Cập, hơn nữa chị còn có thần lực của sông Nile ban cho, chị có trách nhiệm phải đi cứu con gái nữ thần.”

Nữ hoàng nói rất có lí, tình thế hiện nay chưa rõ thế nào, có thể là một cái bẫy, nếu cả hoàng đế và hoàng phi đều rơi vào tay kẻ thù, Ai Cập sẽ gặp nguy hiểm. Hơn nữa, nữ hoàng rất có năng lực...

Nghĩ như vậy, Imhotep đã thay đổi, quay sang khuyên nhủ Menfuisu: “Hoàng thượng, nữ hoàng Asisu nói rất đúng, hiện giờ chúng ta vẫn không biết rõ âm mưu của kẻ thù thế nào, chẳng may bọn chúng đợi người rời đi sẽ tập kích phía sau, Ai Cập sẽ gặp nguy hiểm, chi bằng...”

Thực ra khi nghe xong lời Tử Huyền, Menfuisu cũng hiểu rõ tình huống trước mắt rất phức tạp. Nhưng cứ giao tất cả mọi chuyện ủy thác cho chị, không chỉ lo lắng cho Carol, mà hắn cũng rất lo chị hắn gặp nguy hiểm.

Tử Huyền thấy Menfuisu do dự, cũng không nói nhiều, khuôn mặt đẹp xoay sang hướng khác, nhìn về góc khuất bên ngoài hoàng cung, mọi người cũng di chuyển tầm mắt theo nữ hoàng.

Rầm! Một tiếng động lớn vang lên, chỉ thấy cây cột đá to lớn nổ tung, vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“...” Quả nhiên là năng lực thần thánh!

“Menfuisu, đừng do dự nữa, chị đủ sức bảo vệ chính bản thân và cứu Carol trở về!”

Sự thật ngay trước mắt, quả thật Asisu có năng lực.

“Hoàng thượng, xin hãy lấy quốc gia làm trọng!”

“Hoàng thượng, xin hãy để nữ hoàng đi cứu cô gái sông Nile trở về.”

“Hoàng thượng...”

Các đại thần lú lú đứng dậy, ào ào khuyên bảo Menfuisu, dù sao Menfuisu cũng là hoàng đế Ai Cập, Ai Cập cần hắn bảo vệ, mà nữ hoàng có thần lực lại đồng ý xuất binh cứu viện, để nàng đi là thích hợp nhất.

“... Em hiểu rồi. Chị, xin hãy bảo trọng. Và nhanh chóng cứu Carol trở về.”

Thực ra, tất cả những chuyện này Tử Huyền không để vào mắt, cô chỉ cảm thấy, hiện tại bản thân đang là nữ hoàng Ai Cập, lí do cô làm việc này, một phần là muốn giúp Asisu giữ gìn thanh danh Ai Cập...

Mà quan trọng hơn chính là...

Không cần suốt ngày lẫn lộn trong hoàng cung Ai Cập nhàm chán này, cô đã có thể sang nước khác chơi rồi...

Chương 22: Hai mục tiêu

“Khanh nói là, có khả năng binh khí này là của Assyria ư?”

Lạ thật, tình tiết trong truyện là sau khi Izumin đưa Carol đi thì Algon mới biết tin Carol xuất hiện ở Ai Cập, vậy tại sao lúc này lại có đông quân lính Assyria đến vậy? Không thể có chuyện Algol chờ khi biết tin mới tập kích, mà là hắn đã chuẩn bị sẵn binh lực từ rất lâu, nhưng bọn chúng làm cách nào biết được Carol sẽ xuất hiện ở Hạ Ai Cập? Nếu không, phải chăng là chúng điều binh rải rác quanh Ai Cập?

Cứ coi như Algol muốn dùng Carol để uy hiếp Ai Cập, nhưng điều nhiều binh lực như vậy rất nguy hiểm, nếu như bị phát hiện, đánh lén bất thành mà giữa hai nước còn xảy ra chiến tranh. Assyria không cường thịnh bằng Ai Cập, không có cô gái sông Nile, điều kiện vật chất cũng không thể sánh với Menfuisu, Assyria đối đầu trực diện với Ai Cập là hạ sách. Hơn nữa, binh lính Ai Cập không yếu, trong thời gian ngắn có thể điều động binh lực tiến vào như vậy, khả năng lớn nhất chính là... Chúng đã tích lũy gián điệp lâu ngày trong hàng ngũ Ai Cập.

Ở thế giới này, trong quân đội của mỗi quốc gia đều tồn tại cơ sở ngầm của các quốc gia khác. Ai Cập lại là vùng đất màu mỡ mà đa số các quốc gia đều mơ ước, hoàng đế trẻ lên ngôi, các nước láng giềng e sợ hoàng đế Ai Cập trẻ tuổi sung mãn sẽ phát động chiến tranh mở rộng lãnh thổ, chắc chắn sẽ gài gián điệp trà trộn vào quân đội Ai Cập.

Vì lí do gì, khiến Algol không tiếc đem quân đội ngầm vất vả xây dựng bao năm qua để bắt cóc Carol? Muốn cướp Carol có rất nhiều cơ hội, vì sao lại dùng nhiều người như vậy trong lúc này... Rủi ro quá lớn, đầu tư không có lợi nhuận...

... Chẳng lẽ, là do món quà lần trước đã kích hắn quá lớn, trong cơn thịnh nộ, hắn muốn trả thù Ai Cập ư?

... Được rồi, lí do này có vẻ hợp lí đấy, hắn giận phát điên, không thể nhẫn nhịn được nữa.

“Khởi bẩm nữ hoàng, chúng thần đã lục soát khắp sa mạc Arabia, vẫn không phát hiện tung tích của công nương Carol và Ruka.”

“Ừm, ta biết rồi.” Quả nhiên là đã rời đi, “Mang bản đồ lại đây.”

Lúc này, chỉ có thể dự đoán là Assyria bắt cóc Carol, dù sao vẫn có Ruka bên cạnh, hắn một lòng muốn đưa Carol về bên hoàng tử của hắn, có thể đã thành công.

Vả lại, tốt xấu gì thì nhân vật chính trong truyện cũng là cô gái sông Nile, dù thế nào đi nữa thì không thể có chuyện cô ta vừa trở lại đã bị Algol bắt đi.

... Chỉ hi vọng là như thế.

Đặt cược vào Ruka thôi!

“Unasu, liên lạc với gián điệp nằm vùng ở Assyria, chú ý tới hành động của Algol, bất cứ hành động lạ nào cũng phải báo cáo, sau đó, nhanh dẫn binh tới gần biên giới Assyria dò la tin tức của Carol.”

“Vâng... vậy có khả năng là công nương Carol bị gã hoàng đế Algol tàn bạo bắt cóc ư?”

“Ừm, nhưng khả năng đó không lớn lắm. Các khanh cũng không thể khẳng định chắc chắn đây là binh khí của Assyria. Nhưng cũng không thể không đề phòng. Các khanh điều tra phía Assyria, còn ta... ta sẽ tới Hittite.”

“Sao ạ?!” Nữ hoàng muốn tới Hittite ư?

Ari vẫn luôn yên lặng cầm bình dầu ô liu bên cạnh ngẩng phắt đầu lên, “Nữ hoàng bệ hạ, người muốn tới Hittite ư? Nơi đó rất nguy hiểm!”

Về mặt Unasu hoảng hốt, “Nữ hoàng, nếu cần tới Hittite điều tra, có thể phái một đạo quân khác tới.”

... Không được đâu, nếu đúng là Carol bị bắt tới Hittite, ta sẽ lợi dụng bức tường thành cao chót vót kia, dùng niệm lực đưa Carol rời khỏi đó.

“Không, phải để ta tự đi, ta có thần lực, có khả năng cứu Carol ra ngoài!”

“Nhưng mà, thưa nữ hoàng, Hittite là quốc gia đối địch với Ai Cập! Hơn nữa, chưa chắc Carol đã bị bọn chúng bắt cóc ạ...”

“Hừm... Dầu sao thì vẫn có khả năng chúng bắt có Carol không phải sao? Nhiều quốc gia có âm mưu với Carol như vậy, nhưng chỉ có Hittite có khả năng làm được. Nhìn bản đồ này mà xem... qua sa mạc Arabia, ngoài Assyria thì Hittite là quốc gia bất lợi với chúng ta nhất.” Lí do hơi gượng ép một tí, nhưng cứ nói bừa cho qua đi.

“Cứ cho đây là trực giác mà thần linh cho ta, ta cảm thấy ta nên đi xem. Ari, người hãy yên tâm, ta không gặp nguy hiểm được đâu.”

“Nữ hoàng... Nếu người không thể không đi, xin hãy để Ari đi theo.”

Chỉ khi đối mặt với người thật lòng trung thành với Asisu, trái tim Tử Huyền mới mềm lại.

“Ari, đừng lo...” nhẹ nhàng an ủi, “Đừng quá lo lắng cho ta, ta đủ sức bảo vệ mình. Nếu đưa cả người đi cùng, ta sẽ phải lo lắng cho sự an toàn của người, sẽ phân tâm. Vì thế, ở lại Hạ Ai Cập chờ ta không phải là tốt hơn sao?”

“Nữ hoàng...” Ari cũng tự hiểu bản thân không có năng lực, không giúp được gì, khom người quỳ rạp trên mặt đất, “Người nhất định phải bình an trở về.”

“Ừ.”

“Được rồi, Unasu, đi chuẩn bị những việc ta giao đi. Ari, giúp ta sắp xếp một chút, chuẩn bị đồ đi tới Hittite.”

...

Nói là sắp xếp, nhưng Tử Huyền cũng cầm rất ít đồ đi theo. Không mang quần áo, niệm lực có thể giữ cho quần áo sạch sẽ. Huống hồ, có ai thấy lũ hành thay đổi y phục chiến đấu không? Chỉ cần không phải trường hợp cố ý trang điểm, bọn họ vĩnh viễn chỉ mặc một bộ quần áo.

Thức ăn và bản đồ cần phải mang theo, Unasu sắp xếp một tiểu đội đi cùng Tử Huyền, nhưng bị cô từ chối, còn nói đùa là, bọn họ chỉ làm cô vướng chân chứ chẳng giúp được gì, thời khắc quan trọng nhất có khi còn cản trở cô hành động. Tử Huyền chỉ mang theo một binh sĩ để chỉ đường, vì vấn đề quan trọng nhất là cô không biết đường.

Sau đó dưới ánh mắt lưu luyến của Ari, cô kiên quyết đặt bước chân đầu tiên khám phá vùng đất mới ở thế giới này.

Mục tiêu, Hittite thẳng tiến!

10. Chương 23 - 24

Chương 23: Núi rừng Liban (1)

Ai da...

Ai dà...

(Thở dài...).

Tử Huyền ảo não thở dài, một mình đứng lẻ loi, ánh mắt mờ ảo vô hạn.

Sao lại xui xẻo như vậy chứ, mới đi được không bao lâu, gã lính dẫn đường kia nói đi ra dò đường, sau đó... bị một trận bão cát cuốn đi mất.

Tuy Tử Huyền có bản đồ... Bản đồ, bản đồ, bản đồ... xem không hiểu.

Vì thế, nữ hoàng vĩ đại của chúng ta lại thở dài một lần nữa, dừng cảm nhìn thẳng vào cảnh vật xung quanh.

Một khu rừng đầy những gốc cây tẻ tùng cổ thụ xanh ngắt che bầu trời. Dưới đất là thảm lá khô tích tụ từ trăm ngàn năm qua, một tầng thật dày, phía dưới sớm hóa thành bùn đất, đi trên bề mặt cảm giác vừa mềm vừa nhũn nhũn. Cho dù đang là ban ngày, đi dưới bóng cây trùng điệp như vậy, nơi này vẫn vô cùng âm u. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng lá khô loạt xoạt bị đạp dưới chân.

Nơi này... có lẽ núi rừng Liban.

Nói cách khác, khi này cô vội vã bước đi, đã đi đúng hướng, ra khỏi Liban là có thể tới Hittite.

“...” Nhưng, cô đã đi vòng vo rất lâu vẫn không ra khỏi khu rừng này được, được rồi, rõ ràng là cô đã bị lạc đường.

Mỗi gốc cây đều to lớn như nhau. Chọn một cái rễ cực to ngồi xuống, bây giờ phải làm thế nào nhỉ? Carol còn đang chờ cô tới cứu, vậy mà giờ cô vẫn còn bị lạc trong rừng rậm không ra được...

Tuy rằng trước kia đã sống cùng với Gon ở đảo cá voi, nhưng cô là kẻ mù đường, những đường đi mà cô biết đều nhờ bản năng sống lâu với động vật của Gon, rời cậu ta, cô chẳng khác nào củi mục trong núi, đối thì không đối chết được, nhưng mà không thể nào ra được.

Bây giờ cô đang ở trong thế giới sông Nile, còn Gon đang ở trong thế giới Hunter, không thể chờ cậu ta tới tìm. Chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình để đi ra ngoài. Xác suất may mắn cực thấp, chẹp chẹp!

Tử Huyền ngẩng đầu nhìn cây gỗ sam cao ngất, khu rừng này thật may mắn, không bị chặt cây, không bị giẫm đạp, không bị văn minh nhân loại quấy rầy, lặng lẽ trưởng thành nơi đây, trải qua sương gió theo năm tháng. Nhưng, cần gì cao lớn như vậy, người ta nhìn đường thế nào a?

Đang lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng vang mơ hồ nơi xa xa... Có người.

Đứng dậy, thân ảnh Tử Huyền nhanh chóng lướt ra ngoài.

...

Là bầy sói.

Một đám sói cục kì hung ác.

Cả bầy sói vây xung quanh một người, chuẩn bị biến người đó thành bữa ăn cho chúng.

Mà dường như người kia không nhìn thấy, hắn chỉ huơ huơ trường kiếm trong tay vung loạn, đầu hơi nghiêng về bên trái, giống như chú tâm lắng nghe tiếng động xung quanh. Có lẽ do e ngại thanh kiếm đồng kia, bầy sói cũng không dám cả gan tập kích, chỉ vòng vòng vây quanh hắn, ý đồ tìm kiếm thời cơ thích hợp sẽ xông tới.

Tử Huyền đứng trên một cành cây cao, nhìn xuống cảnh tượng thú - người giằng co như vậy... Có nên cứu hay không?

Nếu không cứu, thực ra cũng chỉ tốn vài ngày là có thể đi ra ngoài, chỉ cần cứ đi thẳng về một hướng, đốn bớt gỗ sam trên đường là được, nhưng như thế thì thật có lỗi với khu rừng... còn nếu cứu, cô có thể dựa vào hắc để rời khỏi khu rừng, nhưng người này...

Tử Huyền vẫn còn đang suy tư, mà bên dưới, người kia gần như đã không còn đủ thể lực để đợi cô lựa chọn, bầy sói rục rịch chuyển động, một con sói đột nhiên xông lên, nhe răng định dớp về phía yết hầu hắc. May mắn hắc nhanh chóng giơ kiếm về phía trước, chém con sói văng ra ngoài.

Vô cùng mạo hiểm, nếu người kia không nhanh tay, sẽ trở thành đồ ăn cho bầy sói. Tử Huyền nghĩ nghĩ, rốt cuộc cũng thả người từ trên cành cây cao nhảy xuống.

“Ai?!” Người thanh niên đó vô cùng cảnh giác.

Đột nhiên có người xuất hiện, bầy sói cũng cảnh giác lui dần về phía sau.

Mà nữ hoàng bệ hạ từ trên trời giáng xuống cũng chẳng thèm để ý bầy sói, “... Anh có mang theo đồng tiền vàng chứ? Cho tôi một đồng.”

“...” Mấy lời này thật không đúng hoàn cảnh.

Trước khi nhảy xuống, Tử Huyền đã dùng niệm thay đổi giọng nói, dù hắc không nhìn thấy mặt nhưng vẫn có khả năng nghe giọng nói nhận ra cô. Vì thế, giọng nói mềm mại nhẹ nhàng, cực kì giống giọng làm nũng của một cô gái nhỏ.

Người kia do dự một chút, rồi cũng bỏ một đồng tiền vàng đưa cho cô.

“...” Tiếng kim loại xé gió cùng với tiếng vỗ tay vang lên, “Mặt trái hay mặt phải?”

Cái gì?

Không có câu trả lời muốn nghe, Tử Huyền lại lặp lại, “Mặt trái hay mặt phải?”

“... Mặt phải.” Đoán mặt tiền sao?

“Chẹp, anh đoán đúng rồi. Được rồi, tôi sẽ cứu anh.”

Trong lúc chàng trai còn đang khó hiểu, Tử Huyền đã tấn công đàn sói.

Tiếng cơ thể va đập vào nhau, rơi bịch xuống đất, tiếng lá rụng tuôn rơi, vô cùng thê lương...

Đã xảy ra chuyện gì?

“Bộp bộp.” Tử Huyền phui phui tay. “Được rồi, tôi đã xử lí xong đàn sói rồi.”

“...” Xử lí?... Không phải dùng vũ lực trấn áp đấy chứ?

“Cô là ai?” Giọng nói trầm thấp nhưng lại rất êm dịu, người kia thắc mắc.

“Tôi ấy à?” Tuy biết hắc không nhìn thấy, Tử Huyền vẫn kéo kéo khăn che mặt, tiếp tục dùng cái giọng yểu điệu nhão nhọt nói chuyện, “Tôi là con gái người thợ săn dưới chân núi, lúc tối núi này bị lạc đường không ra được.”

“Con gái người thợ săn?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chắc anh biết đường ra khỏi ngọn núi này chứ? Tôi cứu anh rồi, anh hãy dẫn tôi ra ngoài đi.”

Chàng trai trầm mặc một lát, tuy đôi mắt kia không có tiêu cự nhưng vẫn quay về hướng Tử Huyền, chỉ trong nháy mắt, Tử Huyền cảm thấy sợ hãi, hắc không nhìn thấy, không nhìn thấy... Đúng, hắc không nhìn thấy gì.

Trong lúc Tử Huyền âm thầm lăm lăm, đột nhiên chàng trai bật cười thành tiếng, “Cô không phát hiện ra lúc này ta bị mù hai mắt sao? Sao có thể dẫn cô ra ngoài cơ chứ?”

“...” Tôi đã quên mất điều đó.

Đúng vậy, hắc không nhìn thấy thì làm sao dẫn đường! Lúc trước chỉ lo lắng vấn đề khác, đã quên mất vấn đề quan trọng nhất chính là thị lực - hắc không nhìn thấy... Nhưng, người này cũng thật bình tĩnh, cho dù không nhìn thấy gì, bị giam hãm bên trong núi rừng, còn có thể cười vân đạm phong khinh đến thế. Y phục đẹp dễ quý giá đã bị cành cây và dã thú xé rách, lại không ảnh hưởng đến khí chất lạnh lùng ung dung của hắc. Đúng là người trời sinh có khí chất cao quý bức người.

Nói như vậy cũng có nghĩa là, cô cứu hắc vừa mệt người, vừa không được đền ơn!

“Ừm... Vậy nếu tôi chữa khỏi mắt cho anh thì sao? Tôi từng học qua y thuật, có thể cứu anh.” Dùng niệm thử một chút xem sao.

Lần này, chàng trai trầm mặc càng lâu.

Cũng không có gì là lạ, đột nhiên có một cô gái từ trên trời giáng xuống nói là con gái người thợ săn nào đó, nói là bị lạc đường, muốn hắc dẫn đường, lại còn tự nguyện chữa mắt cho hắc. Đối lại là cô, cô cũng nghi ngờ. Nhưng, cũng không có lựa chọn nào khác, phải không nào?

Quả nhiên, hắc mở miệng đồng ý.

“Vậy, mời cô thử xem, nếu có thể chữa lành mắt cho ta, ta sẽ đền ơn xứng đáng.”

“Ha ha, đền ơn thì không cần, chỉ cần có thể đi ra ngoài là tốt rồi.”

Xem ra khoảng thời gian tới, chúng ta phải cùng nhau vượt qua rồi, hoàng tử Izumin đẹp trai à.

Chương 24: Núi rừng Liban (2)

“Cốp! Cốp cốp!”

“Cốp cốp cốp cốp cốp cốp cốp!”

“...”

Cô nói muốn nhóm lửa, hì hục ngồi đập đập mấy hòn đá đánh lửa thật lâu, có lẽ hòn đá đã bị mài mấy góc rồi, đáng tiếc...

“...” Thực ra đúng là không phải lỗi của hòn đá...

Izumin ngồi dựa vào gốc cây sam, không mở đôi mắt đã không còn nhìn thấy ánh sáng, vẫn im lặng trước cảnh tranh đấu giữa người và đá. Mái tóc dài và bạch y tung bay trong gió, khuôn mặt tuần mi, lúc lơ đãng toát ra khí chất tao nhã, giống như tinh linh trong núi sâu rừng thẳm, mang theo hơi hướm mờ ảo.

Thực ra không giống như vẻ ngoài nhàn nhã, trong lòng hắc lại vô cùng lo lắng. Ngày đó Ruka tới, hắc sắp xếp binh lính theo kế hoạch giữ cô gái sông Nile lại bên người, tính toán sau khi tiễn Algol xong sẽ đưa người đẹp về nước. Nhưng không ngờ rằng, không biết nguồn tin từ đâu mà Algol biết được người ngồi trong lòng hắc là cô gái sông Nile, lén hạ độc thủ, kiên quyết giữ hắc lại cùng dùng bữa, lại hạ độc trong đồ ăn. Hắc và các thị vệ đều trúng độc, lúc tỉnh lại phát hiện hai mắt đã bị mù, một mình cô độc trong rừng rậm...

Có lẽ đám người đi theo Ruka tới chính là nhóm binh lính của Algol đã báo tin. Algol thật狡 hoạt, cũng không dám can đảm giết hắc, chỉ hạ độc, ném hắc vào miệng sói, như vậy vừa có thể chối tội sát hại hắc, lại vừa giữ vững hiệp ước hòa bình giữa hai quốc gia.

... Nhưng, lần này Algol dùng toàn bộ sức lực cướp cô gái sông Nile... Có lẽ lời đồn kia có khả năng là thật. Algol phái đệ nhất sủng cơ bên người sang Ai Cập mê hoặc hoàng đế, chưa được bao lâu đã bị nhốt vào thùng đựng hàng gửi trả về, hơn nữa lại hoàn toàn thay đổi, hình tượng buồn cười, hủy hoại toàn bộ tôn nghiêm của Algol... Hắc giận điên lên mới vội vã ra tay đối phó với Ai Cập như vậy.

Cô gái sông Nile... Ruka trốn ở một nơi bí mật gần đó, có lẽ sẽ bảo vệ được cô ấy...

“Bịch”, một hòn đá đập trúng rễ cây bên cạnh Izumin.

“Cái gì mà đá đánh lửa chứ! Tôi không tin rằng tôi không thể tìm thấy một hòn đá đánh lửa khác.”

Nữ hoàng cao quý nào đó châm ngòi toàn bộ vụ việc vẫn chưa biết chuyện, vẫn còn đang tức giận bất bình khi không sử dụng được hòn đá đánh lửa.

Ai dà... Izumin âm thầm thờ dài, hẳn cũng rất muốn giúp, nhưng cô gái này đã hết sức kiên quyết...

Anh coi thường tôi à? Nếu ngay cả tôi còn không nhóm lửa được, mà một người mù như anh lại làm được, tôi còn mặt mũi nào nữa?

“...” Đây có thật là con gái người thợ săn không? Ngay cả nhóm lửa cũng không làm được?

Không nhóm lửa được, Tử Huyền vô cùng buồn bực. Trước kia lúc sống trong rừng, đều có Gon bên cạnh, cũng toàn là cậu ta nhóm lửa hộ, kết quả là tạo thành bi kịch ngày hôm nay...

Izumin vẫn ngồi bất động như trước, nếu cô gái này không cần hẳn giúp, hẳn sẽ chờ khi nào cô hết kiên nhẫn.

“... Này,” giọng nói tràn đầy sự không cam lòng vang lên, “Tôi cung cấp đồ ăn, anh phụ trách nhóm lửa!”

À... Rốt cuộc cũng chấp nhận rồi sao? Cũng đúng, có lẽ đã thử không dưới trăm lần.

Nhưng đồ ăn ư? Lại nói tiếp...

“Ta không tin, từ nay tới giờ cô hì hục ngồi nhóm lửa. Trao đổi công việc cũng được, nhưng đồ ăn ở đâu ra?”

Nhắc tới chuyện này, nữ hoàng Địa Trung Hải vừa bị hòn đá đánh lửa đả kích lại kiêu ngạo trở lại: “Có gì lạ chứ, anh không biết đó thôi, vừa rồi con sói kia mới cung kính và cẩn thận mang con thỏ tới tiến cống cho tôi. Về mặt nó rất đáng yêu!”

“...”

Hóa ra không phải người săn được con thỏ này... Không đúng!

“Cô nói... Là sói mang con thỏ đưa cho cô?”

“Đúng vậy! Hiện giờ tôi là chủ của chúng, đương nhiên chúng phải đi săn thú để hiếu kính với tôi.” Đắc ý dào dạt, dào dạt đắc ý...

“Cô thành chủ của chúng từ bao giờ vậy, không phải vừa nãy cô mới đánh nhau với chúng sao?”

“Đánh thắng thì mới thành chủ được chứ, đánh vài lần, chúng không thắng nổi thì đành phải khuất phục chứ sao!”

“...”

Có lẽ, cô ấy thật sự là con gái người thợ săn.

Izumin sờ soạng trên mặt đất lấy một hòn đá khá rắn chắc, góc cạnh rõ ràng, nắm tảng đá trong lòng bàn tay, lại lúi chúi thủ giấu trong mái tóc dài, hơi dùng sức mài vào hòn đá, cảm giác bụi đá bị mài ra rơi lả tả rồi bèn lửa xuống đám cỏ khô được chuẩn bị sẵn ở bên dưới.

Cho dù không nhìn thấy, hẳn vẫn có thể cảm giác được ánh mắt người con gái kia sáng ngời nhìn động tác nhóm lửa của hẳn, buồn cười nói, “Đây, cô chờ tới khi đám cỏ khô bắt đầu bốc khói thì chậm chậm thổi nhẹ, lửa sẽ cháy lên.”

“... Biết rồi.” Tử Huyền bĩu môi, sao hẳn biết mình không đi làm thịt con thỏ mà đứng đó nhìn chằm chằm nhí? Nhưng không ngờ nhóm lửa dễ như vậy, chẹp, vậy mà trước kia Gon chẳng chịu bảo qua gì cả! (Gon: Oan ức quá! Là chính chị chẳng để ý gì, chỉ mãi ăn thì có!)

Lửa bén rất nhanh, cống phẩm là con thỏ vô tội cũng nhanh chóng được treo lên giá.

Về phần vật lông, đã bị Tử Huyền dùng niệm xử lí nhanh gọn.

...

Mùi thịt nướng thơm lừng lan tỏa bốn phía, Tử Huyền nhin không được, xé một miếng thịt.

“Này, anh có cần tôi đút cho anh ăn không?” Sau khi cắn một miếng thịt nướng mềm ngọt, đột nhiên Tử Huyền hưng phấn nhìn về phía Izumin.

“... Ha ha, không cần, tuy ta không nhìn thấy gì, nhưng ăn thì vẫn có thể.”

“Vậy hả? Thế anh ngồi xé thịt đi, tôi ngồi ăn.” Được ăn thật thích! Anh không khiến tôi giúp thì cứ tự chậm rãi sờ soạn đi nhé, tôi càng được ăn nhiều hơn...

“...”

Nếu tự làm không cẩn thận sẽ bị bỏng, Izumin đành phải nói, “... Ngại quá, phiền cô đưa thịt thử cho ta được không?”

“Ài, tuy rằng anh không nhìn thấy, nhưng ăn gì thì cũng có thể tự làm, cần gì phải nhờ tới tôi chứ?”

Tử Huyền cười xấu xa, hừ, thích thì tự đi mà làm.

“...” Im lặng, cô gái này cố ý làm khó hần, chẳng lẽ vẫn giận chuyện cô không nhóm lửa được mà hần lại nhóm được ư? Lòng kiêu ngạo của hoàng tử khiến hần kiên quyết không mở miệng cầu xin.

Chờ mãi không thấy hần đáp lại để tiếp tục trêu chọc, Tử Huyền quay sang nhìn, thấy vị hoàng tử kia quay mặt sang hướng khác, im lặng không nói gì.

Này, cứ thế mà được à? Không muốn cô đút cho nên chấp nhận không ăn à? Đáng ghét, nữ hoàng ta đây hầu hạ anh, anh còn dám từ chối à?

“... Này, anh thực sự không ăn à?” Lòng kiêu ngạo nữ hoàng cũng bị khơi dậy.

“...”

“Ừm... thịt thử này ăn thật ngon, lửa vừa phải, thịt mềm ngọt...”

“...”

“Cắn một miếng, hương vị vẫn lưu lại mãi...”

“...”

“... Khu rừng này lớn như vậy, nếu không ăn gì thì chắc chắn sẽ không ra khỏi được đây đâu.”

“...”

“Nếu chẳng may gặp bầy sói...”

“Vậy phiền cô đút cho ta.”

“Không ăn gì thì không có sức... Cái gì?”

“Ta không nhìn thấy gì, phiền cô đút cho ta.”

Xem thủ đoạn cô gái này khiến bầy sói khuất phục, có lẽ nếu hôm nay bản thân không nghe theo đề nghị của cô, sợ là không ăn được gì mất. Bị nhốt ở trong khu rừng này đã lâu, vừa rồi còn phải đối đầu với bầy sói, sức lực đã không còn nhiều, nếu còn muốn sống ra khỏi khu rừng này để thăm dò tình trạng của cô gái sông Nile, khuất phục trước cô ấy cũng có thể chịu được.

A ha ha ha ha... Tử Huyền âm thầm cười vang trong lòng, nhìn đi, vẫn phải đồng ý đó thôi!

“Không phiền, không phiền, được, tôi sẽ giúp anh...”

Kít!

Tử Huyền ngậy ngốc tại chỗ.

Hần... hần thật sự muốn cô đút cho hần?! Trời đất chứng giám, ý nghĩ lúc đầu của cô chỉ là muốn nhìn vẻ ngượng ngùng của vị hoàng tử cao cao tại thượng này một chút thôi, tiện thể ăn nhiều hơn một ít... Sao có thể phát triển thành tình huống này...?

Nói thì dễ, nhưng thật sự đút ột người đàn ông ăn cái gì đó...

“Việc này... anh thật sự muốn tôi đút cho anh ăn à?”

“Ta không tự làm được.” Lại còn bày ra một nụ cười buồn, vô cùng phối hợp.

“Hơ, ha, việc này, nếu không tôi đưa thịt thỏ cho anh, anh tự ăn nhé, ha ha.”

“...” Izumin nghe vậy, biết cô định lùi bước, ý cười càng đậm. “Cô không muốn đút cho ta sao? Ta không nhìn thấy gì, thật sự không làm được. Phiên cô nhắc tay chi lao(20) giùm!”

(20) Nhắc tay chi lao: việc nhỏ, không đáng đề cập, tiện tay làm.

Hắn... Hắn cố ý!

“Tuy không nhìn thấy, nhưng vừa nãy anh cũng nói, ăn thì vẫn còn có thể, để tôi lấy thịt trên giá xuống cho anh là được rồi...”

“Chẳng lẽ ngay cả chút việc ấy tiểu thư cũng không giúp sao? Coi như cầm thịt thỏ trong tay, cũng không thể bỏ vào miệng mà không bị bỏng, xin hãy thông cảm cho người bệnh đi.” Cảm giác chuyển bại thành thắng thật tuyệt.

“...” Làm sao bây giờ, là do cô ép buộc hắn trước, lời đã nói ra không thể thu lại.

Thôi được rồi, coi như là lao động công ích, phục vụ bệnh nhân là được rồi. Miễn cưỡng xé một miếng thịt nhỏ đưa tới bên miệng Izumin.

Cảm giác được hơi nóng xung quanh miếng thịt tới gần, Izumin rất phối hợp mở miệng, ăn miếng thức ăn đầu tiên ở trong khu rừng này.

Ừm, đúng là rất ngon miệng!

11. Chương 25 - 26 - 27 - 28

Chương 25: Núi rừng Liban (3)

Tuy ở trong khu rừng này lúc nào cũng tối tăm, nhưng từ một chút ánh sáng rất nhỏ vẫn có thể phân biệt được là ban ngày hay ban đêm.

Chờ khi xử lý xong đám thịt thỏ nướng, Tử Huyền nghỉ ngơi một lát, bắt đầu sự nghiệp chữa bệnh của mình.

“Này, đừng động đậy, tôi kiểm tra mắt của anh một chút.”

Izumin nghe theo ngồi im, dù sao cũng là hai mắt của mình, không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành chờ cô gái tự xưng là có thể chữa khỏi mắt cho hắn quan sát tình trạng vậy. Cho dù trong lòng vẫn nghi ngờ, nghi ngờ không biết cô có thể chữa khỏi mắt cho bản thân hay không, nhưng mà cứ tạm thử một lần đi.

Tay Tử Huyền mang theo niệm lực tới gần đôi mắt lẽ ra luôn sáng ngời bức người kia, mà nay lại khép chặt giấu đi hết thấy ánh sáng chiếu rọi; cô dùng niệm chuyển hóa thành “Quần” nhẹ nhàng dẫn dắt hơi nước tỏa ra xung quanh thăm dò tình hình xung quanh đôi mắt... ừm, dị vật rất nhỏ này là độc tố sao? Đã khuếch tán khắp đôi mắt rồi...

Izumin chỉ cảm thấy trước mắt có một tầng khí nhẹ lướt qua, mang theo chút cảm giác lạnh lẽo. Chuyện gì vậy? Rốt cuộc cô dùng cách gì để kiểm tra?!

“Cô...”

“Anh bị trúng độc bao lâu rồi?”

Cô biết hắn bị trúng độc? Vì sao, cô ta còn chưa xem qua con người kia mà?

“... Có lẽ là hai ngày.” Theo sinh lý bản thân phán đoán.

Tử Huyền nhú mày, do dự một chuyện, cuối cùng vẫn hỏi ra.

“Vì sao anh lại ở đây? Là ai hạ độc?” Rốt cuộc là ai hạ thủ, hẳn đang ở đây, vậy Carol đang ở đâu? Đã hoàn toàn khác xa tình tiết trong tác phẩm.

Im lặng.

Cuối cùng vẫn hỏi sao? Còn tưởng rằng lâu như vậy cô không hỏi tới chuyện này là do không chú ý tới. Dù sao từ lúc gặp nhau tới giờ, cả hai bên đều không dò hỏi về lai lịch của đối phương, thậm chí bản thân cũng không vạch trần chuyện cô chẳng hề giống con gái người thợ săn.

“... Là kẻ thù của ta, vì muốn cướp một thứ của ta nên ném ta tới nơi này.”

Kẻ thù? Kẻ thù của Izumin không phải là Ai Cập ư? Còn ai nữa nhỉ? Nhưng lại là vì cướp đoạt, nói như vậy là kẻ thù kia cũng tới vì Carol, vậy là hiện giờ Carol đang ở trong tay kẻ kia sao?

“Kẻ thù của anh là ai?”

“... Là kẻ sẽ bị ta tiêu diệt trong tương lai.”

... Chẹp, giáo hoạt thật.

Hắn không nói, Tử Huyền cũng không thể hỏi tiếp, nếu bị phát hiện ra sơ hở sẽ rất phiền phức, dù sao đó cũng là một hoàng tử rất thông minh.

Bỏ qua, chờ mắt hắn khỏi lại, ra khỏi khu rừng này đi thăm dò tin tức là được rồi. Dù sao Carol cũng là nhân vật chính, sẽ không thể xảy ra vấn đề gì lớn.

Nhưng...

“Muốn chữa khỏi mắt anh, chắc phải mất hai ngày.” Đã có rất nhiều mạch máu hắn lên trong mắt hắn, muốn ép độc ra cũng không dễ dàng, chỉ có thể ép dần dần. Nhưng với Izumin mà nói, với tốc độ này đã là không thể tin được.

“Cô nói, chỉ cần hai ngày nữa mắt ta có thể khỏi hẳn ư?”

“Ừ. Hiện giờ tôi bắt đầu tiến hành vòng trị liệu lần thứ nhất, anh chỉ cần ngồi yên là được, có thể sẽ đau một chút, cố gắng chịu đựng.”

Niệm lực của Tử Huyền chậm rãi lướt qua làn da như ngọc của Izumin, hấp thu hơi nước dưới da từ từ dần ép độc tố trong mắt. Dịch vật trong mạch máu bị cưỡng chế chuyển động, có chút đau đớn kích thích dây thần kinh, trán Izumin toát mồ hôi lạnh, cố gắng giữ thân hình ngồi yên bất động.

Mà Tử Huyền cũng không khá hơn là bao, cô phải thận trọng khống chế niệm, cố gắng không làm ảnh hưởng tới mạch máu, cố giữ hơi thở bình hòa, đầu đầy mồ hôi.

Một lúc sau, một giọt nước mắt chứa độc tố màu đen chậm rãi lăn theo khóe mắt Izumin ra ngoài, giọt nước mắt trong suốt càng làm nổi bật màu đen, giống như một viên trân châu đen sáng rọi, rơi xuống từ khuôn mặt tuấn mỹ, rơi thẳng xuống đất.

Tử Huyền cảm thấy hô hấp bản thân như dừng lại.

... Đẹp quá.

Nhanh chóng rút tay về, Tử Huyền ngồi xuống bên cạnh Izumin, vì hao tâm tổn sức mà thở hắt hển.

... Gần mực thì đen, đúng thật, ở cùng một chỗ với Chrollo, thưởng thức vẻ đẹp cũng trở nên quý dị a.

Hu hu, cô bị lây bệnh của lũ đoàn mất rồi! Có thể cảm thấy giọt nước mắt màu đen đẹp!

Trời đất ơi...

“...”

... Đường như, không phải đau. Izumin cảm giác đôi mắt có thay đổi, đã bớt đau đớn hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn không thể nhìn thấy gì, nhưng trước mắt đã có thể cảm giác ánh sáng mờ mờ, không phải tối tăm hoàn toàn như trước.

Hơi hơi nghiêng đầu về phía người nào đó đang lầm bầm than thở, rốt cuộc cô gái này dùng cách gì để trị liệu? Hiệu quả như vậy, thật sự cô có thể chữa khỏi mắt cho hắn. Nếu như thế, sẽ nhanh chóng thoát khỏi cảnh khốn khổ này. Nhưng...

“Mệt lắm à?”

“Hừm, không sao, nghỉ ngơi đi...” Đã lâu lắm rồi không phải cẩn thận khổng chế niệm lực như vậy, ai dà, người đã già rồi.

“... Cảm ơn, để cô chữa mắt cho ta vất vả như vậy, chờ khi ta về nước, nhất định ta sẽ đền ơn cô.”

“Ài, cũng đúng.” Đối với chuyện có thể cứu vãn hình tượng nhóm lửa thất bại của bản thân, Tử Huyền cũng không khiêm tốn nữa, “Nếu không có tôi từ trên trời giáng xuống, thế như chẻ tre, anh dũng vô địch, anh hùng cứu mỹ nhân... Nhờ thế mà vị bạch mã hoàng tử không bị nanh sói xé rách! Tôi là...”

Ta đã nói lời rồi...

“Tất cả các cô gái trong thế giới này đều phải cảm ơn tôi, đã giúp họ còn có thể thưởng thức vẻ đẹp này trong tương lai, có được một đối tượng để mơ mộng, có được vẻ đẹp để theo đuổi. Không đến mức chỉ cam tâm tình nguyện gả ột gã nhà bên, tôi đã có một cống hiến to lớn cho thế giới này...”

Rốt cuộc là vì sao ta lại nói lời cảm ơn cô ta chứ...

“Liên minh các quốc gia chắc phải ban thưởng cho công lao của tôi, cứu vớt tâm hồn thiếu nữ... tôi...”

Ừa? Sao lại dừng rồi?

Izumin ngạc nhiên quay đầu về bên phải, “Cô...”

Một thân thể mềm mại ngã xuống, dựa vào người hắn. Truyền tới tiếng nhẹ nhàng hít thở...

“...” Đang ngủ?

Cũng đúng, vừa rồi có lẽ cô đã hoàn toàn kiệt sức.

Izumin ngồi yên, để người bên cạnh có thể ngủ say.

Nhưng, cô cứ đơn giản ngủ như vậy, không hề đề phòng, đúng là quá yên tâm về hắn...

Nghĩ ngợi một lúc, mở áo choàng bên người, choàng một nửa lên người Tử Huyền.

Tuy không nhìn thấy gì, nhưng ta có thể gác đệm giúp cô, cô gái nhỏ dễ thương...

...

“... Ừm, Gon... Mau tránh ra, chị đánh giúp em...”

Rầm!

“...”

Chương 26: Núi rùng Liban (4)

“Ừm...” Duỗi người, “Buổi sáng tốt lành, anh chàng đẹp trai!”

“...”

“Ài, sao lại có người không thèm để ý tới người khác như vậy chứ? Ừa? Sao mắt đen lại đen như vậy?”

“... Không sao.”

“Ài! Chẳng lẽ độc tố phát tác? Này, tên gốc này, để tôi nhìn xem nào...”

“Đã bảo là không sao.”

“Đen như vậy sao có thể không sao chứ... Nhưng, sao lại giống như vết bầm thế nhỉ...

Anh đừng phải cảnh cây à?”

“Không.”

“Phì, chỉ xem một chút thôi, cứ làm như bấu lấm í... hi, mặt đỏ rồi này!”

“Oa, thơm quá, hôm nay là thịt gà rừng nha! Nào, ném thử đi.”

Cầm một cái đùi gà đặt vào trong tay Izumin.

“Cô... Cô không dứt cho ta à?”

“Phụt! Khụ, khụ, anh, thực sự không thể tự ăn được à?”

“...”

“Ài... được rồi, được rồi, tôi dứt cho anh, không cần phải bày cái vẻ mặt đó...”

...

Trùng!

Ta trùng!

Ta lại trùng!

Ta trùng trùng trùng trùng trùng trùng trùng!

“Cô đang làm gì thế?”

“... Ai da,” thở dài, “Nhóc à... thật sự là tao không thể mang con mày đi cùng, tao biết mày hi vọng cho nó ra ngoài để trải nghiệm, có thể biến thành một con sói dũng mãnh trở về, nhưng mà tao không thể mang theo một con sói bên cạnh đâu!”

“Hú hú hú hú.”

“Không được, không phải nó cứ không gây phiền phức là được, mà là con người sẽ nhìn nó chằm chằm, tao không tiện làm việc.”

“Hú hú hú hú.”

“Đã bảo là không được, tao không thể nuôi một con sói bên cạnh... Này, mày định làm gì?!”

Vút! Một vật thể lao về phía Izumin, tiếng xe gió khiến hần cảnh giác tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn chưa kết thúc, vật thể kia lại vòng vo vọt trở lại!

...

Một bộ lông mềm mại, một cơ thể ấm áp...

“... Sói?”

Nhìn con sói con vùi đầu làm nũng trong lòng Izumin, trên đầu Tử Huyền bốc khói, mặc kệ Izumin đang luống cuống tay chân, bắt đắc dĩ quay lại giải thích với con sói mẹ.

“Khụ, nhóc à, anh ta không đi cùng tao đâu, thật mà! Mày bảo bé con của mày quần quýt lấy anh ta cũng vô ích thôi...”

“Hú hú...”

“Nhóc à, mày đừng như vậy nữa...”

“Hú hú hú...”

“Đừng có ép tao...”

“Hú hú hú...”

“Khụ, khụ... Đây, hay là, anh giữ sói con lại được không?”

Izumin ngồi nghe một lúc cũng hiểu, con sói mẹ hi vọng sói con có thể đi cùng với cô gái dũng mãnh này, nhưng cô không muốn, sói mẹ liền đổi mục tiêu, sai sói con quần quýt hẳn...

“...” Nhưng vì sao cô ấy có thể nói chuyện với sói? Sau đó lại đẩy phiền phức sang hẳn?!

“Đợi chút, ý là muốn con sói này đi theo ta à? Không được.”

Tử Huyền ngấm nghĩa vài lần, nâng tay xoa xoa cằm, “Ừ, đúng là không được, sói con đáng yêu, trong sáng, đi theo anh sẽ bị làm hư mất.”

“...”

“Ha, đùa một chút, không cần phải đen mặt như vậy... anh không muốn mang sói con đi cùng thì tự đi mà thương lượng với sói mẹ, tôi đi tìm nước uống.”

Tử Huyền nhanh chóng bỏ chạy, bỏ lại một người và hai con sói không biết nói gì...

...

Thăm dò, “Đây, thật sự ta không thể mang sói con đi...”

“Gừ...” tiếng sói tru trầm thấp, uy hiếp trắng trợn.

“... Coi như ta chưa nói gì.”

Chương 27: Hoàng cung Assyria

Ánh nền lung linh, những làn váy mỏng phiêu dật trong gió, những đường cong tuyệt đẹp của đám thị nữ lộ rõ trong ánh sáng xa hoa trụy lạc, những khuôn mặt đẹp như hoa và mùi hương rượu thơm nồng, tất cả hòa quyện trong khung cảnh ca múa tưng bừng...

Trong ngự thiện phòng, đám đầu bếp đang nhanh tay xào nấu, từng đĩa sơn hào hải vị được đặt lên khay cho đám thị nữ bê tới chính điện đang tổ chức yến hội. Khác với khung cảnh nhàn nhã trong đại điện, ở nơi này vừa bận rộn vừa chật chội, mọi người đều rất vội vàng, mà đi tới cửa đại điện, đám thị nữ lại nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt tâm tình, khéo léo bước vào bên trong.

“Mau lên, bàn phía tây chưa có rượu, mau mang hai bình tới!”

“Sao vẫn chưa dâng đủ thức ăn lên bàn đại vương?”

...

Chẹp, không ngờ nhân viên phục vụ yến hội lại vất vả như vậy.

“Litte, người đang làm gì thế, còn không mau dâng rượu?”

Thị nữ đứng trong góc vội vàng đứng dậy, “Được, được, nô tì đi ngay đây.”

Nhìn dáng người thiếu nữ nhanh chóng chạy qua, nữ quan thở dài, những người mới tới thật phiền toái, còn phải có người thúc giục mới chịu làm.

Một đám thị nữ từ trên chính điện chạy xuống dưới, sắc mặt ửng hồng vội vàng đi lướt qua người thiếu nữ bưng rượu kia, giọng nói thẹn thùng thoảng bên tai.

“Trời ơi, hoàng đế Ai Cập đẹp trai quá đi!”

“Đúng thế, đúng thế.” Thị nữ bên cạnh lấy hai tay ôm má, “Vừa rồi ta tới gần dâng rượu cho ngài, suýt nữa là không thở nổi.”

“Cô có nghe thấy không, tim ta vẫn còn chưa đập nè.”

... Vớ vẩn, không đập thì cô sẽ chết.

“Litte, sao người vẫn chưa đi?”

“A, xin lỗi, xin lỗi, nô tì lên ngay đây.” Nhanh chóng rời đi.

“Hừ, nếu không phải là đang thiếu người, sao có thể chuyển một người mới tới đây làm việc chứ...” Nữ quan lắc nhai liên tục...

Ài, nữ quan đại nhân, tôi biết lỗi rồi, bà đang thời kì mãn kinh, không chịu nghỉ ngơi còn muốn tiếp tục bận rộn ư? Đừng cố gắng quá, sẽ rất mệt mỏi...

...

“Um...”

Algol lại chúc rượu Menfuisu, dù tửu lượng cao tới đâu cũng cảm thấy khó chịu, chàng thiếu niên đẹp trai tựa vào nhuỷen sạp, rượu này có tác dụng chậm, khiến đầu hần đau tới mức muốn nứt ra.

“Hoàng thượng...” Minue lo lắng nhìn Menfuisu, Algol không cho phép hần uống rượu thay hoàng thượng, ý định muốn chuốc say hoàng thượng...

“Algol chết tiệt, nếu không uống rượu sẽ làm hại Carol, ra sức chuốc rượu ta.”

Carol, mau cho ta nhìn thấy dáng vẻ bình an vô sự của nàng đi.

“Hoàng thượng... xin mời uống rượu...” Một thị nữ đỏ mặt dâng li rượu tới gần, thẹn thùng nhìn vị hoàng đế đẹp trai trước mắt.

Lại tới nữa à? Menfuisu cắn răng nhìn li rượu, Algol ngồi bên cạnh, cười như không cười chờ hần uống!

Khốn kiếp!

Cầm li rượu thị nữ dâng lên, Menfuisu nghiêng cổ nốc thẳng li rượu vào miệng...

... Không đúng! Đây không phải là rượu vừa uống, đây là?

Menfuisu có chút nghi hoặc, thứ này khác hẳn rượu vừa nãy, giống như là... canh giải rượu?

Đương nhiên là bề ngoài vẫn ra vẻ như không có chuyện gì. Có lẽ là có binh lính Ai Cập lên được vào đây, nếu như vậy thì may quá.

Vẫn tựa vào nhuỷen sạp như trước, giả vờ say rượu, lại lên nói tin này cho Minue đang lo lắng biết.

“Minue, rượu đã bị người khác tráo.”

“Tráo ư?”

“Đúng thế,” Menfuisu hé mắt đề phòng Algol đang tán tỉnh thị nữ bên cạnh, “Rượu bị đổi thành canh giải rượu, có thể là binh lính Ai Cập ngoài thành trà trộn vào được, đương nhiên, cũng có thể là...”

“... chẳng lẽ lại là cô gái sông Nile ư?” Suy đoán này rõ ràng đã làm tinh thần Minue phấn chấn hẳn lên, từ khi bị vây trong Assyria tới giờ, vẫn chưa có được tin tức của cô gái sông Nile, nếu thật sự chuyện này do cô gái sông Nile giúp, ít nhất có thể khẳng định được cô gái sông Nile đang ở trong thành.

Nhớ tới Carol, trong mắt Menfuisu xuất hiện tia nhìn âm áp, “... Giờ vẫn chưa thể xác định, nhưng nếu là Carol... Carol, hãy chờ ta, nhất định ta sẽ cứu nàng.”

...

Hừ, đồ ngốc.

Tử Huyền đang cầm bình rượu đứng trong góc, lặng lẽ quan sát tất cả.

Menfuisu à, nếu là Carol, thì hiện giờ cô ta đã sớm liều lĩnh chạy tới tìm người, còn có thể lên đổi rượu cho người ư?

Nhưng chiêu này của Algol thật lợi hại, có thể thuận lợi nắm được điểm yếu của Ai Cập, ràng buộc Menfuisu và Carol. Thực ra có thể coi hần là một vị vua mưu lược, nhưng lại đi sai đường... Chẹp, người dám chọc tới Ai Cập, thì phải gánh chịu hậu quả... dù sao, khiến ta mệt mỏi chạy từ Ai Cập tới nơi này, lại còn bị lạc đường nữa, hừm...

A, đúng rồi, lát nữa phải đi dò đường, xem kiến trúc hoàng cung này thế nào.

“Người đâu, rót rượu cho ta!”

“... Vâng.”

Siết chặt bàn tay, tối nay ta sẽ phục vụ người chu đáo!

Nhưng, Carol ơi là Carol, hiện giờ cô đang ở đâu? Nhìn Algol bày trận thế này, có lẽ còn muốn chuốc rượu Menfuisu vài ngày nữa... Ài, tiếc là ta không biết đường, đành phải ở đây chờ cô chui đầu vào rọ mới cứu cô được. Đương nhiên là, thằng nhóc Menfuisu đàn độn, không nghe theo lời khuyên của ta, khăng khăng chạy tới Assyria, ta sẽ “chăm sóc” hắn chu đáo!

Chương 28: Nhân phẩm

“Chú ý canh phòng, không được phép bỏ qua bất kì biến động nhỏ nào!”

“Sai người trông coi lửa trại, không để bất kì chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra!”

“Xử lí mấy con thỏ vừa săn đi.”

“Vâng, thưa tướng quân!”

Tuần tra tình hình đóng quân xung quanh xong xuôi, tướng quân Moka mới vén cửa lều bước vào bên trong.

“Hoàng tử, đã muốn dùng bữa tối chưa ạ?”

Đang chơi đùa với sói con, Izumin ngẩng đầu, “Ừ, đã muộn thế này rồi ư, vậy chuẩn bị đi.”

“Vâng,” Moka cúi đầu, lại hỏi, “VẬY còn con sói nhỏ này...”

Lúc trước nhận được báo cáo đưa tin, biết hoàng tử gặp nạn, hắn dẫn phần lớn binh lính Hittite tới Liban cứu giá, lại gặp hoàng tử đang ôm con sói nhỏ dưới chân núi.

Thấy lão tướng quân nhìn chằm chằm sói con đang vui mình trong lòng hắn, Izumin mỉm cười nói: “Sau này nó sẽ đi theo ta, cũng mang bữa tối cho nó đi.”

“Vâng, thưa hoàng tử, thuộc hạ xin phép cáo lui.”

Vừa xoay người đi, lại bị Izumin gọi lại, “Khoan đã... phái người đi lùng soát xung quanh khu rừng Liban, tìm giúp ta một cô gái.”

“Cô gái ư? Không biết người con gái đó như thế nào, có manh mối nào để tìm ra không ạ?”

“Ừm, là một cô gái, cô ấy đã cứu ta ở trong rừng. Còn khuôn mặt của cô ấy...” Izumin trầm nghĩ, dù thị lực đã được khôi phục, nhưng khi cô gái kia ở bên cạnh, lại luôn luôn đội khăn sa trùm đầu che mặt, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt của cô. Bị cô bắt nạt nhiều ngày, hắn trêu cô rằng có phải khuôn mặt quá mức xấu xí, nhớ rằng cô đã nói...

“... Hừ, anh đừng có xem thường người khác, bản cô nương đây khuynh quốc khuynh thành, long trời lở đất, chỉ sợ anh nhìn thấy khuôn mặt thật của tôi lại không kim lòng được, nên mới tốt bụng dùng khăn che mặt... Tôi nói cho anh biết, tôi là người đẹp nhất trong thôn, tất cả trẻ con trong xóm còn làm đồng dao ca ngợi vẻ đẹp của tôi, tôi đọc cho anh nghe nha...”

“Đồng dao?”

“Khụ khụ,” ra vẻ hăng giọng, “... Trong thôn có một cô gái tên là Litfan, vừa xinh đẹp vừa tốt bụng, đôi mắt vừa to vừa đẹp, mái tóc vừa dài vừa mượt...”

...

Cô có đẹp hay không thì hắn không rõ, nhưng quả thực, đôi mắt ấy rất đẹp, sáng mắt mênh mông, đôi mắt ấy liếc một cái, cảm giác như có bóng nước trong ánh mắt lưu chuyển, hút hồn người khác...

Moka ngạc nhiên nhìn hoàng tử đang chìm đắm suy tư, nhưng nét mặt lại ửng đỏ?!

“Khụ, hoàng tử...?”

Nghe thấy tiếng gọi, Izumin bừng tỉnh, không ngờ bản thân lại biểu hiện thất thố như vậy... ho nhẹ một tiếng.

“Ừm... cô ấy cao tới vai ta, đôi mắt rất đẹp, lóa mắt... Cá tính khá đặc biệt... Biết một chút y thuật, có khả năng là con gái của quý tộc Liban.” Ngay cả nhóm lửa cũng không biết, cử động lại có khí chất cao quý tao nhã, không thể là con gái người thợ săn như lời cô nói.

“Cá tính khá đặc biệt? Đặc biệt như thế nào ạ?”

“Ừm... Ngoài dự đoán của mọi người, khác người ấy. Nếu tìm được cô ấy, hãy sai người lên bảo vệ, chờ khi giải quyết xong chuyện ở Assyria, ta sẽ quay trở lại.” Một cô gái thú vị như vậy, nếu cô ấy biết rằng người cô luôn trêu chọc là hoàng tử Hittite, cô ấy sẽ có phản ứng thế nào nhỉ...

“Vâng, thưa hoàng tử.” Xem ra thái độ của hoàng tử với cô gái này không hề đơn giản.

Nhắc tới Assyria... “Hoàng tử, tuy Ruka đưa cô gái sông Nile tới Hittite, nhưng trong đêm tối vẫn để cô ta trốn thoát khỏi hoàng cung, vì sao có thể khẳng định cô ta tới Assyria mà không phải là quay về Ai Cập tìm cứu viện?”

Ánh mắt Izumin đang vui vẻ như gió xuân, đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo...

“Cô gái sông Nile yêu hoàng đế Ai Cập sâu sắc, nhất định sẽ liều lĩnh tới Assyria cứu Menfuisu, khả năng quay về Ai Cập không lớn... Hơn nữa hai gã thương nhân giúp cô ta bỏ chạy rất khả nghi, người Ai Cập đều cho rằng cô gái sông Nile ở Assyria, không thể phái người tới Hittite cứu cô ta được, vậy thì chỉ có thể là người của Algol.” Cười lạnh, “Huống hồ, chúng ta vẫn còn một món nợ phải tính toán với Algol...”

“Hoàng tử anh minh.”

Một binh sĩ Hittite tiến vào, “Hoàng tử, tướng quân, bữa tối đã chuẩn bị xong, có thể mang lên chưa ạ?”

“Cho vào đi.”

...

“Hoàng tử, đây là món thịt thỏ mà người yêu cầu.”

“Ừm.”

Izumin rất vui vẻ iếng thịt vào miệng...

Nhưng, vì sao hương vị lại hoàn toàn khác? Vì sao không cảm thấy ngon như lúc đó...

Lúc đó...

Lúc đó là do cô gái kia tự tay dứt, lúc mở miệng cắn, cảm giác miếng thịt nướng ấy còn có thoang thoảng mùi thơm cơ thể, hòa quyện lẫn nhau tạo thành một hương vị kì lạ...

“Xoảng!”

Bát canh trong tay tướng quân run rẩy rồi rơi xuống đất.

Izumin liếc mắt lại, “Tướng quân?”

“Không, không có việc gì đâu thưa hoàng tử, là thuộc hạ không cẩn thận, tuột tay... Thần xin phép ra ngoài trước.”

Nói xong, chờ Izumin gật đầu, Moka nhanh chóng bước ra khỏi lều.

Nữ thần Ishtar ơi! Tại sao hoàng tử lại đỏ mặt? Không được, phải phái một đội quân đi tìm cô gái đó mới được!

...

“Hắt xì!” Tử Huyền hắt hơi một cái, nhìn nhìn xung quanh, là ai, ai đang nói đùa ta vậy?

“Hoàng thượng...”

“Khụ, khụ, khụ...” Menfuisu ho khan vài tiếng, cười khổ, “Hôm nay chưa quá...”

“... Hoàng thượng, đừng uống nữa.”

“Không... Uống thứ này vẫn tốt hơn uống rượu, uống rượu sẽ làm ta không thể tập trung, cũng sẽ không thể thỏa thuận với Algol.”

Mấy ngày nay, trong bình rượu đưa tới không phải là rượu, toàn bộ đã bị đánh tráo, thay thế bằng thứ khác... Hôm kia thì mặn, hôm qua thì ngọt ngấy, hôm nay thì chua loét...

“Có lẽ không phải là Carol, binh lính Ai Cập cũng không làm như vậy, rốt cuộc là ai đã tráo rượu...”

Đương nhiên không phải là Carol, nếu là cô ấy, nhất định sẽ liệu lĩnh tới tìm người, làm gì có tâm tư nghĩ giúp người tỉnh táo... Cũng không phải nhận rằng thứ nước này có mùi vị độc đáo... Là ta muốn dạy cho người một bài học, ai bảo người ngu ngốc chạy tới đây để bị lừa...

Đúng lúc ấy, Algol vốn đang nằm bên nhuỷn sạp bên cạnh lại đột nhiên ghé sát lại, vươn tay chạm vào mái tóc đen của Menfuisu.

“Tóc đẹp thật.”

“Cái gì?” Vì hành vi bất ngờ của hắn, Menfuisu ngạc nhiên hỏi lại.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ánh mắt Tử Huyền sáng lấp lánh, trời ơi! Cảnh tượng quá đẹp!

Thực ra Algol cũng không tệ, dáng vẻ và cách ăn nói, cũng là một thanh niên tuấn tú, phối hợp với nội tâm bì ối của hắn.. Đây đúng là quý súc công(21) à nha. Lúc này quý súc đã say rượu, vẻ mặt si mê đùa giỡn mỹ nhân hoàng đế nổi tiếng của Ai Cập - Menfuisu!

Quý súc công và nữ vương thụ(22)!

(21) Quý súc công: Quý súc (Kichiku): thuật ngữ này ở những lĩnh vực khác nhau thì sẽ dẫn đến ý nghĩa khác nhau. Thậm chí còn tệ hơn cả SM. Nguyên gốc từ tiếng Nhật có nghĩa là tàn khốc vô tình giống như ác quỷ vậy. Dùng để chỉ công ngược đãi thân thể hoặc tinh thần của thụ. Quý súc bình thường sẽ không đe dọa đến tính mạng, điểm khác biệt nhất là không lấy việc cướp đoạt sinh mạng để đem lại khoái cảm.

Cho nên Quý súc công có nghĩa là công tàn khốc ngược đãi thụ, làm em thụ khóc, làm em thụ sợ hãi, rồi lại quay ra dỗ dành em thụ.

(22) Nữ vương thụ: Âm chỉ nhân vật chính là thụ nhưng được các seme o bế, có quyền nắm sinh sát trong tay.

Menfuisu, trước đây ta không phát hiện ra người lại có tố chất làm thụ như vậy!

Tử Huyền hưng phấn chìm đắm trong suy nghĩ, còn Menfuisu đương nhiên không có tâm tình tốt như vậy.

Algol cầm li rượu của mình đưa qua, “Nào, cạn li.”

Minue bối rối, “Đại vương Algol, để thần kính rượu người.” Lần trước hoàng thượng hôn mê cũng do dùng li rượu của Algol.

“Không, ta muốn kính rượu hoàng đế Menfuisu.” Vị vua đẹp trai đã bị ta tóm được.

Hiển nhiên là Menfuisu không thể chịu đựng nổi thái độ này của hắn, kiên quyết nghiêng đầu né sang một bên, “Không, ta không uống rượu.”

“Hử... thật à? Nếu người không uống rượu, người nghĩ cô gái sông Nile sẽ ra sao không?”

Algol cười xấu xa, thích thú nhìn thiếu niên xinh đẹp không chịu hợp tác trước mặt.

Khốn kiếp!

Lần nào cũng dùng Carol uy hiếp hắn, khiến hắn hoàn toàn bất lực, chỉ có thể thỏa hiệp...

Hoàng thượng, chờ khi chúng ta cứu được cô gái sông Nile, nhất định không buông tha Algol. ← Đây là Minue trung thành.

Ừm... Trêu chọc thì cũng trêu chọc rồi, Carol cũng sẽ tới nhanh thôi. ← Đây là Tử Huyền, không hề có chút thông cảm cho Menfuisu.

Như vậy, sẽ rất nhanh thôi, chờ Carol tới, là có thể phá hủy tòa thành này...

Khóe môi Tử Huyền khẽ cong lên, có thể đánh một trận lớn, thật sự rất hưng phấn nha...

12. Chương 29 - 30

Chương 29: Carol

Menfuisu, Menfuisu, vì yêu chàng, vì muốn ở bên chàng, em vượt qua cả thời gian ngàn năm để đến bên cạnh chàng, rời xa người thân, cách xa bạn bè, chỉ vì muốn ở bên chàng...

Chờ em, chờ em, em muốn đi cứu chàng, em muốn bảo vệ chàng...

...

Yến hội, ca múa, rượu ngon, món ngon.

Mỗi ngày Algol đều yêu cầu Menfuisu tham gia, càng ngày càng nghiêm trọng, lời nói mờ ám, động chân động tay. Menfuisu thì không thể phản kháng, chỉ có thể nhìn nam tử làm càn trước mặt bằng ánh mắt bốc hỏa, hận không thể chém hắc thiên đao vạn quả(23).

(23) Thiên đao vạn quả (): Chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

“Algol khốn kiếp, dùng thủ đoạn ti tiện như vậy bao vây ta... Minue, ta không thể nhịn được nữa.” Luôn lấy Carol ra uy hiếp hắc, nhiều lần đùa bỡn, uy nghiêm của một hoàng đế Ai Cập để đầu cơ chứ?!

“Vâng, thưa hoàng thượng...” Về mặt Minue vô cùng nghiêm túc, kiên định nhìn Menfuisu.

Hắn là cận vệ của hoàng thượng từ nhỏ tới lớn, thấy hoàng thượng chưa từng bao giờ ảm nhẫn chịu đựng bị trêu chọc như vậy, cho dù hoàng thượng có quyết định thế nào, dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa, hắn cũng sống chết đi theo. Như vậy, phải ép Algol giao cô gái sông Nile ra...

Trong lúc hai người âm thầm bàn mưu tính kế, một tiếng nói lướt qua tai bọn họ, trong nháy mắt Menfuisu và Minue đều hoảng hốt kinh ngạc...

“Hãy yên tâm, chớ nóng nảy, không cần phản kháng, bình tâm chờ đợi thời cơ...”

Ai?! Hai người quay đầu nhìn chằm chằm theo bóng dáng đám thị nữ vừa đi ngang qua, bọn họ không hề có chút bất thường nào, chậm rãi đi ra ngoài cửa điện.

... Vừa rồi là ai nói chuyện?

Trong hàng ngũ binh lính Ai Cập, không có nữ giới, chẳng lẽ thị nữ kia là do Carol phái tới sao?

Không cần phản kháng ư? Nhưng... phải chờ tới khi nào mới tới thời cơ? Carol đang ở trong tay đối phương, đến nay vẫn chưa thấy người, tất cả lính Ai Cập trong thành đều bị nhốt vào đại lao, bản thân bị cầm chân ở chỗ này, binh lính ngoài thành e sợ an nguy của hắn, không dám có hành động lỗ mãng...

Khốn kiếp, còn phải nhịn tới khi nào? Carol, lâu lắm rồi không gặp em, em có khỏe không?

Lúc này, một thiếu niên thanh tú tới bên Algol...

“Anh...”

...

Đi ra khỏi đại điện, Tử Huyền quần khăn che đầu, nhanh chóng thoát khỏi đám thị nữ, lao về phía tường thành.

Có lẽ lúc này gã thương nhân tham lam Caref đã đưa Carol tới rồi, ra ngoài thành cướp Carol chạy trốn, rồi quay lại cùng Menfuisu gây bạo động, đến lúc đó Algol sẽ... Hừ hừ...

Menfuisu à, còn một chút nữa thôi, đã khuyên người yên tâm đừng nóng vội, hi vọng người đừng có mang thêm rắc rối cho ta nữa.

Nghĩ như vậy, Tử Huyền nhanh chóng đi vào mật đạo mà mấy ngày này cô đã tìm thấy trong một đập nước dưới thành, nấp vào một nơi bí mật, chú ý động tĩnh xung quanh. Chỉ một lát sau, một con thuyền nhỏ len lút đi vào.

“Dừng lại! Nơi này cấm thông hành!”

“Kiểm tra giấy tờ!”

“Được được được,” Ánh mắt gã thương nhân béo ục ịch lóe sáng, cười tươi lấy lòng binh lính, “Tôi là thương nhân Caref, có giấy thông hành đây.”

Nói xong, đưa một cuộn giấy, binh lính tuần tra tiếp nhận, kinh ngạc nói, “Là giấy phép đặc biệt của đại vương ư?”

Một binh lính cao lớn thô kệch nghe thấy vậy đi tới, “Cái gì? Thương nhân Caref đã về rồi sao?”

Lập tức lại gần Caref hét lớn, “Hàng đâu?”

“Xin hãy chuyển lời tới đại vương, thương phẩm mà người cần, ta đã mang đến.” Nói xong quay người, nhắc chiếc rương tinh xảo trên chiếc thuyền nhỏ lên.

Carol đang nằm trong chiếc rương đó ư? Từ trong chỗ tối, Tử Huyền nhìn chăm chăm vào chiếc rương gỗ khắc hoa văn. Nói như vậy, cả hai nhân vật chính đều đã tới đúng chỗ, Carol, chờ ta, sẽ rất nhanh thôi, ta sẽ cứu cô ra ngoài!

Bọn lính nâng chiếc rương đi về phía hoàng cung Assyria, Tử Huyền cũng lập tức đi theo. Đi cả một quãng đường dài, lúc đi ngang qua đại điện, nghe thấy tiếng hỗn loạn, vô cùng ầm ĩ.

Nheo mắt nhìn tới, sao lại thế này?

“Mau rời khỏi đây! Carol không có trong thành! Báo cho tướng quân Honsu cùng tấn công thành!”

“...” Giọng nói của Menfuisu đã giải thích vấn đề mà Tử Huyền đang nghi hoặc...

Đờ người trong nháy mắt...

Không phải đã dặn hấn yên tâm, đừng nóng vội hay sao?! Phản cái gì mà phản chứ?

Hấn muốn ăn đòn à? Nhớ là Algol sẽ dùng tên bắn hấn... Hừ, bỏ đi, cho hấn chịu đau một chút! Dù sao cũng không chết được, trước tiên phải cứu Carol đã.

Bỏ lại trận chiến phía sau lưng, Tử Huyền lạnh lùng đi theo bọn lính đưa chiếc rương nhốt Carol đi tới một phía khác của cung điện.

“Carol, Carol...”

Ai? Là ai đang gọi tôi...

“Carol, tỉnh lại đi, ta đưa cô rời đi.”

Rời đi? Rời đi đâu mới được? A... Sao người tôi lại yếu ớt thế này, không thể cử động được...

Mấy tên lính Assyria đi thông báo cho Algon, Tử Huyền lên vào trong điện, mở chiếc rương gỗ, muốn đưa Carol rời đi. Nhưng, thật kì lạ, không giống với những gì cô biết, nét mặt Carol đỏ bừng, hôn mê bất tỉnh... không giống như chỉ đơn giản là uống thuốc ngủ như vậy.

Hai gã thương nhân không thể làm hại Carol mới đúng, chẳng lẽ ở Hittite đã xảy ra chuyện gì sao?

Hiện giờ mang cô ta cũng được, nhưng theo tình tiết trong tác phẩm, có lẽ cô ta sẽ phải hạ mệnh lệnh đảo chiều lưu chuyển nước sông... nhưng bây giờ...

“Ừm...”

“Carol! Tỉnh rồi sao?”

Ánh mắt hơi hé mở dưới mái tóc vàng, đôi mắt màu xanh dần dần hé mở.

“... Asisu? Vì sao lại là chị... Đây là đâu...” Carol yếu ớt hỏi, một câu chưa nói hết đã thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng.

Tử Huyền nhú mày, “Đây là tẩm cung của Algol, cô đã bị hai gã thương nhân kia bán.”

“Cái gì? Nơi này là tẩm cung của Algol ư? Không! Sao có thể lại như vậy...” Yếu ớt thở hổn hển, “Caref và Hassan là người tốt, bọn họ đưa tôi tới Assyria tìm Menfuisu... Hassan đã cứu mạng tôi, bọn họ không thể bán đứng tôi.”

Tử Huyền mặc kệ Carol không tin, trực tiếp hỏi vấn đề trọng tâm, “Cứu mạng cô ư? Ta đang muốn hỏi, thân thể cô sao lại như thế này?”

Luôn tin tưởng người khác, Carol cuống quýt muốn kể lại chuyện Hassan thật sự là người tốt, “Lúc tôi ở Hittite, đã uống độc dược của hoàng phi Hittite... Là Hassan, là Hassan vất vả chăm sóc, tôi mới có thể sống được... Nếu đây thật sự là tẩm cung của Algol, vậy nhất định là có lí do, có lẽ bọn họ bị tập kích...”

Con nhóc này luôn dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, không hề có chút xú cảnh giác nào sao?

Chưa cần tới Tử Huyền tiếp tục mở miệng, âm thanh huyền não bên ngoài đã vọng vào tận đây.

“Menfuisu! Cô gái sông Nile vừa mới rơi vào tay ta!”

“Cái gì? Carol, nàng...”

“Bắn tên!”

“Á!”

“Hoàng thượng!”

...

“Men... Menfuisu...” Carol giật mình, trợn mắt, “Đó là Menfuisu thật ư?”

Tuy rằng vẫn còn rất yếu, nhưng Carol vẫn dùng hết sức nắm lấy vạt áo Tử Huyền, lo lắng hỏi: “Vừa rồi có phải là... có phải là Menfuisu không?”

“Đúng vậy. Cô yên tâm, ta đưa cô ra ngoài trước, rồi sẽ quay lại cứu hần.”

“Không...” Nước mắt đã tuôn rơi, “Asisu, hoàng đế Assyria nổi tiếng là bạo quân trong lịch sử, mau đi cứu Menfuisu đi... Chàng sẽ chết mất... Menfuisu, Menfuisu...”

Khàn cả giọng, lê hoa đái vũ(24).

(24) Lê hoa đái vũ []: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Tử Huyền nhúc nhích đầu...

“...”

Không phải chứ, tiểu thư, cô nói khóc là khóc luôn à!

Đối với nước mắt bất ngờ, Tử Huyền trở tay không kịp, dù sao cô cũng ở trong thế giới Hunter đã lâu, nơi đó toàn những con người dũng mãnh không bao giờ rơi lệ, đối với nữ chính bưng hờ của chúng ta mà nói, cô không biết phải dỗ dành cô nhóc đang khóc yếu ớt kia thế nào.

“Khụ, ừm, cô đừng khóc nữa, yên tâm đi, hần không chết được.”

“Không, Asisu, đi cứu chàng, xin chị, đi cứu chàng đi!... Assyria là dân tộc tàn bạo nhất trong lịch sử, bọn họ là dân tộc khát máu, nếu không nhanh chóng đi cứu Menfuisu, chàng sẽ bị Algol giết chết! Khụ, khụ... xin chị, đi cứu Menfuisu đi... cứu chàng...”

Còn chưa nói dứt lời, thân hình Carol đổ ập xuống, ngã vào trong lòng Tử Huyền...

Hôn mê rồi.

Tử Huyền suy nghĩ một lát, lại bế Carol thả vào trong rừng.

Với tình hình sức khỏe hiện giờ của Carol, ở lại trong cung điện là tốt nhất, dù sao Algol cũng không muốn cô ta chết, nhất định sẽ cứu sống, mà đã có Hassan ở bên cạnh, có thể chữa cho cô ta.

Bỏ đi, nếu Carol đã như vậy, vậy thì trò đánh sập Assyria ta sẽ thay cô ta hoàn thành là được...

...

“Hoàng đế Menfuisu...”

“... Là người! Jamari! Người tới làm gì?”

“Hoàng đế,” Jamari đi tới, nhanh chóng ôm chặt thắt lưng Menfuisu, “Hoàng đế, thiếp rất nhớ người, rất nhớ người.”

Menfuisu bị xiềng xích giam cầm, không thể đẩy ả ra, chỉ có thể hét lớn, “Jamari! Người là gian tế của Assyria phải tới Ai Cập, hiện giờ còn muốn tới đây làm gì?”

“Không, Menfuisu, thiếp chưa từng bán đứng Ai Cập!” Jamari vội vàng giải thích, “Menfuisu, thiếp yêu chàng, sao thiếp có thể phản bội chàng được.”

Vừa nói, vừa siết chặt hai tay, “Thiếp muốn cứu chàng ra ngoài, nhưng nơi này canh phòng cẩn mật, lén vào trong thăm chàng cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Menfuisu nhìn cô gái này, đã không còn trang điểm đáng sợ như yến hội lúc trước, trên đầu đội khăn sa tinh xảo, khuôn mặt thanh tú hơn rất nhiều, suy nghĩ một lúc, nhẹ nhàng nói, “Jamari, vậy cô có thể đưa Carol chạy trốn được chứ?”

“Cái gì?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Jamari, có thể giúp cô gái sông Nile chạy trốn được chứ?”

Bị nhốt tại phòng giam khác, binh lính Ai Cập nhao nhao lên.

“Đúng vậy, Jamari, cô yêu ta như vậy, hãy giúp ta lần này, giúp Carol rời khỏi hoàng cung.”

“...” Muốn ta cứu cô gái sông Nile ư?

“Thiếp sẽ thử xem.” Jamari lạnh nhạt nói, kéo khăn sa che mặt, “Thiếp phải đi đây, kéo bọn cai ngục phát hiện ra mất.”

Tử Huyền trốn ở một nơi bí mật, nhìn theo thân ảnh đang hăm hừ rời khỏi. Sau đó mới đi vào địa lao

“Hử?” Cảm giác có người đến, Menfuisu ngẩng đầu, “Jamari ư?”

“...”

Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn...

“Đi chết đi Menfuisu! Em có phải là hoàng đế Ai Cập không vậy, sao em lại ngốc tới mức này?!”

Giọng nói này...

Menfuisu, Minue và toàn bộ binh lính Ai Cập đều kinh ngạc nhìn cô gái đội khăn che mặt, giọng nói này...

“... Chị?”

Tử Huyền cởi khăn che mặt, sau đó bắt đầu bộc phát toàn bộ buồn bực đã tích tụ nhiều ngày nay...

“Ta nói, em có muốn làm hoàng đế Ai Cập nữa không? Lúc trước ta đã nói, em ngoan ngoãn ở Ai Cập cho ta, chuyện Carol để ta giải quyết, kết quả thì sao, người ta chỉ cần một bức thư, có thể lừa em từ Ai Cập tới đây! Em đến cũng đến rồi, dù gì cũng mang theo mấy vạn đại quân, đánh nhau cũng không thua, vì sao em còn bị mấy câu nói vớ vẩn của Algol lừa gạt, còn ngu ngốc uống thuốc mê! Âm mưu rõ ràng như vậy, mà em còn cứ đâm đầu lao vào hả?!”

Nổi trận lôi đình...

“Chị, chị... là em lo lắng cho Carol,” bị răn dạy như vậy, Menfuisu yếu ớt giải thích, “Bởi vì không có tin tức gì của chị, mà Algol lại có chiếc vòng của Carol, kết hợp với manh mối ở sa mạc, em và Imhotep nghĩ Carol đang ở Assyria, nên muốn tới cứu nàng.”

Đối với chuyện không có tin tức, Tử Huyền hơi đuối lý, nhưng cũng không thể nói lý do không thể gửi tin về vì mình bị lạc đường được...

“Vậy hiện giờ thì sao, ta đã dặn em phải yên tâm, đừng nóng vội, em lại không nghe, trực tiếp bạo động, còn bị bọn chúng bắt thương, nhốt ở đây, chệp, nhìn một thân toàn máu này, đáng đời!”

“... Người nói câu kia là chị ư? Nói như vậy là, rượu mấy ngày nay cũng là...”

“Hừ, đương nhiên là ta tráo, không lẽ em tin rằng Carol có thể làm được sao? Ta đã dặn em hãy yên tâm, đừng nóng nảy, chờ Carol tới là có thể cùng nhau rời đi, nhưng nhìn em hiện giờ, bị mất nhiều máu như vậy, còn bị xiềng xích, em cho rằng tóm được em trai của Algol là tóm được điểm yếu của hắn ư? Có đầu óc không thế, chẳng lẽ em không biết Algol tàn bạo thế nào ư?”

“Chị!”

Tử Huyền bị tiếng hét to dọa cho giật nảy mình, quay đầu nhìn lại cái người gọi là hoàng đế đang bị xiềng xích.

À, suýt nữa thì quên, vị hoàng đế này vẫn còn là thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh.

Tử Huyền khoanh tay dựa vào vách đá lạnh lùng nhìn hắn nổi giận, hai người cứ giằng co như vậy...

“Nữ hoàng, hoàng thượng...”

Minue bị giam ở bên trong rất lo lắng, hoàng đế rất kiêu ngạo, mà nữ hoàng trước kia cũng luôn luôn dung túng, chưa bao giờ nổi giận với hoàng đế, mà hiện giờ, nhất định hoàng đế cảm thấy rất mất mặt, thậm chí quá hóa giận, mà nữ hoàng cũng không nhu nhược như trước, không chịu nhân nhượng...

“Hoàng thượng, nữ hoàng cũng là lo lắng cho người, thấy người bị thương như vậy, nhất định nữ hoàng rất đau lòng, nên mới tức giận như vậy, hiện giờ chúng ta đang bị giam trong địa lao, trước hết nên tìm cách đối phó với Algol thế nào, cứu cô gái sông Nile ra mới là điều quan trọng.”

Carol đúng là điểm yếu của Menfuisu, quả nhiên, Menfuisu bắt đầu dao động.

“Chị, hiện giờ chị có thần lực, chắc chắn có thể cứu Carol, chị đưa nàng rời đi trước được chứ?” Mặc dù nói như vậy, nhưng đầu vẫn quay về hướng khác.

Hừ, dám nổi cáu với ta à?

“... Chị, chỉ cần cứu được Carol ra ngoài, em sẽ khai chiến với Assyria.”

Ta thêm quân người à? Muốn đánh thì đi mà đánh.

“...” Cuối cùng, Menfuisu vẫn phải quay đầu, thực ra Tử Huyền nói đúng, đúng là hắn thiếu suy nghĩ, nhưng bị răn dạy trước mặt binh lính Ai Cập như vậy, vô cùng mất mặt.

“Chị nói đúng, là em nhất thời sơ suất.” Ngắc đầu nhìn Tử Huyền đang lăm lăm, “Chị, hiện giờ chúng ta nên tìm cách giải cứu Carol, xin chị...”

Nhất thời sơ suất ư? Bỏ đi, cho hắn chút mặt mũi.

“Không phải em vừa mới nhờ Jamari sao, thế nào, giờ cần gì phải nhờ ta.”

Vừa rồi mới ôm ấp chàng chàng thiếp thiếp, không cảm thấy có lỗi với Asisu sao... Được rồi, thực ra thân thể ngọc ngà này vẫn còn đang oán giận hoàng đế Ai Cập, cho dù người bị xiềng xích, vẫn có thể đá văng Jamari, nhưng ngược lại người lại để ả ôm ấp, coi thường lời nói của ta; dám không nghe lời ta... dám không nghe lời ta à?! (← cuối cùng thì đây mới là trọng điểm, trọng yếu nhất!)

“Chị, là em muốn lợi dụng Jamari mà thôi...”

Còn chưa nói dứt lời, tiếng nói bên ngoài cắt ngang lời hắn.

“Có thích khách!”

Tiếng la hét ngoài địa lao vô cùng huyền ảo.

“Tăng cường canh phòng!”

“Thích khách đang ở trong đại điện!...”

Thích khách?!

Trong địa lao, mọi người đều sửng sốt kinh ngạc.

Tử Huyền lập tức bỏ mặc đám người Menfuisu, phi thân rời đi, chạy tới hiện trường.

Chương 30: Đêm đen

“A!”

Tiếng hét thảm vang lên trong đại điện, không giống giọng Algol, ngược lại có vẻ như là...

“Algol, người là đồ tiểu nhân! Người không xứng làm vua!”

Khi Tử Huyền chạy tới nơi, hiện trường đã được khống chế, Algol ngồi bên nhuyển sạp cho thái y chẩn trị, cánh tay phải vẫn còn chảy máu, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn thích khách đang bị ghim giữ dưới đất.

“Khốn kiếp, dám cả gan tới ám sát ta!”

Bị mấy tên lính dùng vũ lực ép ngã xuống đất, bả vai Unasu bị đâm trường kích, máu dính đầy áo choàng, mắt sáng hừng hực nhìn chăm chăm người đang ngồi trên nhuyển sạp.

“Người dùng quỷ kế lừa hoàng thượng của ta, dùng cô gái sông Nile uy hiếp hoàng thượng, người là đồ bì ổi!”

“Hừ, bì ổi á?” Algol giận giữ bật cười, “Sao người không nói vua của người quá ngu xuẩn? Ta chỉ dùng chút thủ đoạn, hắn đã tự cắn câu, còn có thể trách ai? Khốn kiếp, dám ám sát ta, ta sẽ cho toàn bộ binh lính Ai Cập nhìn thấy kết cục của người! Người đâu, chặt tay chân của thích khách, ném ra ngoài rạch sông quanh thành! Để cho toàn bộ lính Ai Cập tới nhặt xác hắn đi!”

“Vâng.” Đám binh lính trả lời, đứng dậy, lôi cả Unasu đang nằm dưới đất ra ngoài.

Chẹp, không phải chứ, xử tử luôn à?

Tử Huyền yên lặng nhìn diễn biến mọi chuyện, kéo khăn che mặt, chờ binh lính kéo Unasu tới góc khuất, mới phi thân ra ngoài.

“Á.” Mấy tên lính Assyria chỉ thấy một bóng đen xuất hiện, tên lính bên phải đã bị đá ngã xuống đất, những người khác vẫn còn đang bất ngờ, nhưng vẫn theo bản năng giơ vũ khí lên, tuy nhiên, tốc độ của Tử Huyền lại quá nhanh, nhãn lực của người thường không đuổi kịp, chỉ có thể đâm loạn.

Tử Huyền liếc mắt một cái, nhắc chân đá bên trái, tên lính Assyria cầm trường kích chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, vũ khí rơi xuống đất, ngay cả thân thể chính mình cũng bị đập sang bên cạnh... Trong nháy mắt, đám lính ngã một loạt.

Nhân lúc bọn chúng hoảng loạn, Tử Huyền xoay người túm cổ áo Unasu, động tác nhanh nhẹn lưu loát, nhanh chóng rời đi. Nhưng ngược lại, Unasu trong tình huống điện quang thạch hỏa(25), lại không để ý tình trạng bản thân, còn hồ lớn. “Algol, người là đồ nhất gan, có bản lĩnh thì đấu một chọi một với hoàng thượng của ta!”

(25) Điện quang thạch hoả []: Cũng hay được viết sai thành “Điện quang hoả thạch” []: Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. Vừa dứt lời, người đã cùng với Tử Huyền biến mất trước mắt mọi người.

Sự việc xảy ra bất ngờ, mọi người trong đại điện vẫn còn ngẩn người, chờ khi tỉnh táo lại, Algol rống to, “Đứng thất thần ở đó làm gì? Còn không mau đuổi theo!”

“... Vâng.” Đám binh lính hô lớn, chạy ra ngoài.

Ra mệnh lệnh xong, Algol đứng dậy, nhìn chằm chằm vào màn đêm đen bên ngoài đại điện.

... Ánh mắt người vừa rồi, dường như đã từng nhìn thấy ở đâu đó...

...

“A...” Unasu ôm bả vai trái bị thương quỳ rạp xuống đất. Lực đâm của trường kích không lớn, không đâm xuyên qua bả vai, nhưng vì hắn dùng sức rút ra, mũi kích đâm máu rơi xuống mặt đất.

Tử Huyền đứng bên cạnh nhìn, không có ý định băng bó vết thương.

Chủ nhân không ra làm sao, thuộc hạ cũng y như vậy. Toàn một đám người chỉ giỏi xúc động, không có đạo đức, Unasu, người không thể so sánh với Ruka nhà người ta, Ruka là phúc hắc, người là tiểu bạch... A, đợi chút, hai người này kết hợp cũng không tệ... Dù sao nhìn bề ngoài, Izumin cũng không để ta hành hạ BL, vậy thì để người và Ruka đi, hay ghê.

Thực ra hiện giờ Carol cũng đã đến, giết Algol cũng là tiện tay làm mà thôi, nhưng, nếu giết hắn nhanh như vậy thì chẳng có gì là thú vị. Muốn để hắn sống, để hắn nhìn thấy kế hoạch của hắn thất bại, nhìn cánh tay hắn bị chặt, nhìn thành trì của hắn bị hủy... Ha ha, đến lúc đó, hắn sẽ ức đến mức muốn tự sát, ha ha, để xem sau này hắn còn dám háo sắc nữa không...

Nghĩ vậy, tâm tình Tử Huyền vô cùng hưng phấn, lấy chiếc khăn trên đầu quần tạt vết thương cho Unasu, “Unasu, thông báo cho tướng quân Honsu, ngăn hạ lưu sông Tigris... Là chủ ý của Carol, cô ấy nói thành này được xây bằng gạch mộc, để nước sông dâng cao tràn vào thành, bị ngâm trong nước lâu, gạch sẽ vỡ ra, thành sẽ sụp, sáng sớm ngày mai, nhân lúc trong thành hỗn loạn, xông vào cứu Menfuisu.”

Unasu cắn răng chịu đau, ánh mắt tỏa sáng, “Nữ hoàng, người đã gặp cô gái sông Nile rồi ư? Đây là kế hoạch của cô gái sông Nile ư?!” Ôi, con gái nữ thần vĩ đại!

“...” Tuy rằng câu cuối cùng Unasu không nói ra, nhưng Tử Huyền có thể khẳng định trong lòng hắn đang kêu gào câu này... Sồn gai ốc!

Tuy nhiên, theo tình tiết trong tác phẩm, Unasu đi thông báo chiến lược này với tướng quân là hơi sớm, dù sao Unasu cũng gặp Carol trên đường nàg đi tìm Menfuisu, mà bây giờ... Menfuisu đã bị cô mắg xong, Unasu chưa gặp một trong hai người bọn họ, quá sốt ruột mới đi ám sát... Chặn sông cũng mất rất nhiều thời gian. Thôi bỏ đi, chỉ cần bọn họ có thể hoàn thành một nửa là được rồi, như vậy lúc cô ra tay còn có thể tiết kiệm niệm lực.

“Khởi bẩm nữ hoàng, thuộc hạ sẽ nhanh chóng rời thành đi thông báo cho tướng quân Honsu!”

“... Ừm, người bị thương, vẫn có thể đi chứ?”

“Có thể ạ, xin nữ hoàng yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành chuyện công nương Carol giao phó.”

“Vậy đi thôi.”

Unasu chần chừ, “Nữ hoàng không đi cùng thần ạ?”

“Không được, ta phải ở lại quan sát tình hình, yên tâm, ta có thần lực, không sao đâu.”

“Vâng.” Chính mình được thần lực của nữ hoàng cứu, Unasu không hề nghi ngờ năng lực của Asisu, “Xin nữ hoàng bảo trọng.”

Đám lính Assyria tìm kiếm khắp nơi, khiến trong cung vô cùng ồn ào, những ngọn đuốc sáng rực di chuyển cùng với tiếng va chạm của các bộ áo giáp, nhưng vẫn không thể tìm thấy tung tích của Tử Huyền và Unasu, tất cả đành lục tục kéo về bẩm báo với Algol.

“Một lũ vô dụng! Đuổi theo cho ta! Không đuổi kịp thì đừng có về đây nữa!” Nói xong, Algol nổi giận rời khỏi đại điện, cấp tốc trở về tẩm cung.

“Cút hết ra ngoài! Tất cả cút hết cho ta!” Vừa vào cửa cung, hỗn hỗn gào thét đám cung nữ, nhóm nữ quan hoảng hốt lập tức nổi đuôi nhau ra ngoài, chỉ còn lại Hassan đang cho Carol uống thuốc và Ruka quỳ gối bên cạnh.

Hassan quỳ người hành lễ, “Đại vương.”

Algol ghé lại nhìn Carol vẫn còn đang hôn mê, “Vì sao lâu như vậy vẫn không có chuyển biến! Khi nào thì nàng mới tỉnh lại?”

“Đại vương,” Hassan vẫn giữ thái độ cung kính đáp lời, “Lần này cô gái sông Nile trúng độc rất nặng, lần trước ở Hittite, thần mới chỉ chẩn trị qua loa, nhưng qua mấy ngày hôn ba, thân thể mệt mỏi, muốn tỉnh lại cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng thần đã chuẩn bị xong dược liệu, tin rằng sẽ nhanh chóng có hiệu quả.”

“... Men...”

“!” Algol chỉ vào Carol đang nằm trên giường, “Nàng tỉnh rồi ư?”

“...” Hassan quay đầu nhìn. “Không ạ, chẳng qua chỉ nói mê, từ lúc bắt đầu hôn mê, nàng đều luôn như vậy.”

Algol cẩn thận lắng nghe, nheo mắt giữ cầm Carol, “Chep chep! Lúc này mà vẫn còn nhớ thương hoàng đế Ai Cập sao? Được, ta sẽ để nàng tận mắt nhìn thấy Menfuisu chết trước mặt nàng...”

Cũng không quay đầu lại, hạ lệnh với Hassan đang quỳ gối phía sau. “Không cần biết dùng cách gì, ngày mai nhất định phải khiến nàng tỉnh lại cho ta!”

...

Trên một ngọn núi cao ngoài thành Assyria, trong màn đêm lập lờ vài ánh lửa.

“Hoàng tử, phía trước chính là kinh thành Assyria.”

“Ừm.” Izumin ôm sói con trong tay, xoay người nhảy xuống ngựa, đứng ở trên đỉnh núi nhìn xuống.

“Quân lính Ai Cập bao vây toàn bộ kinh thành, xem ra chiến sự hết sức căng thẳng. Có tin tức gì từ trong thành Assyria truyền ra không?”

“Có ạ, thưa hoàng tử. Theo tin mới nhận được, phía nam thành có một thông đạo bí mật có thể đi vào trong thành.”

Izumin nhìn doanh trại của quân đội Ai Cập dưới chân núi, vừa quan sát địa hình, vừa làm như vô tình hỏi.

“Tướng quân, ban ngày nhận được tin tức của Ruka, nói cô gái sông Nile trúng độc ở trong hoàng cung nước ta... Người có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Việc này...” Tướng quân chần chừ, “Thần cũng chỉ nghe tin đồn, cũng không biết có chắc chắn hay không, không dám nói bừa.”

Izumin quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Moka.

“... Tướng quân, ta biết tính phụ vương ta, có gì thì cứ nói đi.”

“Vâng... Nghe nói, sau khi cô gái sông Nile bị đưa vào hậu cung, hoàng thượng... muốn nạp nàng làm phi, hoàng phi sợ cô gái sông Nile mê hoặc hoàng thượng, lúc trước còn nghi ngờ nàng hại chết công chúa Mitamun, nên đã ban thuốc...”

“...”

“Hoàng tử, hiện giờ cô gái sông Nile thế nào rồi ạ?”

“Ruka nói, hôn mê bất tỉnh, có một thương nhân tên là Hassan chăm sóc... Gã đó chắc chính là kẻ đưa nàng rời khỏi hoàng cung Hittite,” ngừng một lát, “Trời sắp sáng rồi, chúng ta nhân lúc này lên vào trong thành, chờ khi vào thành sẽ liên lạc với Ruka...”

“Vâng, thưa hoàng tử.”

Nhưng hoàng tử không ngờ rằng, tuy phía dưới doanh trại quân đội Ai Cập tràn đầy ánh lửa, bóng người lay động, nhưng phần lớn nhân mã đều đã rút tới nhánh sông Tigris.

“Đây là mệnh lệnh của con gái nữ thần, mau chặt hết những cái cây cổ thụ này!”

“Chuyển đá!”

“Là mệnh lệnh của cô gái sông Nile, nhanh chóng chặn con sông này lại.”

Những tiếng động ồn ào át cả tiếng nói, cây cổ thụ đổ xuống, đá lăn dữ dội, toàn bộ công trình to lớn bên sông đang được tiến hành nhanh chóng, bụi đất đầy trời.

“Tướng quân Honsu, tình hình thế nào rồi?” Giữa trời đất mịt mù, Unasu tìm được tướng quân Honsu đang đứng trên cao chỉ huy.

“Unasu! Đang tích cực tiến hành rồi. Nhưng, khả năng chặn con sông vào lúc hừng đông không lớn lắm.”

“Thật sự không được sao?” Unasu cũng biết thời gian vô cùng cấp bách, tuy rằng chỉ là một nhánh sông, nhưng dòng chảy vẫn như trước rất dài, muốn hoàn toàn chuyển được dòng chảy, cần một lượng cây cối và đá rất lớn.

Mà hiện giờ, binh lính làm việc tích cực, cố gắng hết sức, nhưng số lượng vẫn không đủ.

“Khốn kiếp, không thể kịp...” Unasu cắn răng, làm thế nào để hoàn thành kế hoạch bây giờ?”

“Unasu, như vậy đi,” Honsu nhìn hiện trường, bóng người chạy đi chạy lại giữa bụi mù,

“Unasu, ta sẽ ở đây đốc thúc tiến độ chặn sông, ngươi lại lên vào thành, thử xem có cách nào gặp được hoàng thượng, hoặc là kéo dài thời gian, xin hoàng thượng kiên nhẫn chờ tới lúc chặn được nước sông.”

Unasu đang lo lắng, liền đồng ý, “Đành phải như vậy thôi, vậy tướng quân tiếp tục đẩy nhanh tiến trình, ta vào trong cung xem.”

“Được.”

“Dùng dây thừng trói chặt!”

“Đội phía trước dùng sức, kéo đá lăn đi!”

...

Đêm nay là một đêm không bình thường ở Assyria, trong lúc Algol đang ôm mộng đẹp sáng mai giết chết Menfuisu, giữ Carol trong tay thì các thế lực khắp nơi đều lặng lẽ hành động trong màn đêm...

Chỉ đợi hừng đông...

13. Chương 31 - 32

Chương 31: Trời sang

Mặt trời... dần đi lên...

Trong thế giới lịch sử xa xưa, bầu trời đế quốc Assyria cổ đại dần sáng...

...

Tiếng xích sắt rơi cộp xuống đất, ta đã thoát khỏi trói buộc trên người. Trên đất là chuỗi xích sắt màu đen công kênh, chúng chính là sự sỉ nhục đối với ta.

“Này, đi mau, đã tới giờ quyết đấu với đại vương Algol rồi!”

Binh lính Assyria dùng trường kích ghìm sau lưng ta, ta vẫn đứng nguyên một chỗ nhìn cổ tay bị xích sắt trói một ngày một đêm đau nhức. Ta là hoàng đế Ai Cập, lòng kiêu ngạo để vương của ta không bị hành động xác xược kia uy hiếp.

Mỗi một vết thương, mỗi một giọt máu, Algol, ta sẽ đòi người trả lại bằng hết.

Người sẽ phải hối hận.

Ta sẽ khiến người phải hối hận khi tháo bỏ xiềng xích cho ta, giải thoát khỏi sự dè tiện của người, người đã thả ra một con sư tử dũng mãnh, không bao giờ có thể quay đầu.

Dù sử dụng cung, thương, kiếm hay bất kì loại vũ khí gì, ta cũng sẽ không bại dưới tay người.

Ta sẽ giành lại Carol trong tay người!

Carol, Carol, ta yêu...

Nàng nhất định phải chờ ta, ta sẽ cứu nàng ra ngoài.

Carol...

“Nhanh chút, đừng để đại vương phải chờ lâu!”

Ta liếc mắt nhìn qua gã lính hung hổ phía sau, chậm rãi bước đi.

Phía cuối con đường có chút ánh sáng, ta sắp đối mặt với chiến trường. Algol, chờ coi đi, hôm nay người sẽ phải trả giá vì dám sỉ nhục ta!

“Ta đi đây, Minue!”

“Hoàng thượng, xin hãy cẩn thận.”

...

Ngoài quảng trường đầy áp binh lính, tiếng nói ồn ào xôn xao vang dội. Trên tường thành, đám lính đều trang bị đầy đủ vũ khí, so sánh với phía dưới, Menfuisu lẻ loi đứng một mình hiển nhiên là bị vây yếu thế.

Menfuisu nhìn quanh bốn phía, quân đội dày đặc, nhưng vẫn chưa thấy Algol xuất hiện.

“Algol đâu? Hắn ở chỗ nào?”

Nghe thấy tiếng rống to, tất cả binh lính đều quay lại nhìn.

“Là hoàng đế Ai Cập!”

“Là hoàng đế Menfuisu!”

Menfuisu đứng ở trước cửa địa lao, nghiêm nghị nhìn bao quát quần chúng, quân địch dàn hàng phô trương thanh thế, tiếp tục hô, “Algol đang ở đâu?”

“Ta ra đây! Cậu nhóc hoàng đế đẹp trai.” Một giọng nói trêu chọc vang lên, Algol ôm theo Carol mới tỉnh lại đi ra ngoài!

Menfuisu nghe tiếng vọng quay lại, chỉ nhìn thấy Carol yếu ớt trong lòng hắn,

“Carol!”

Sau buổi hôn lễ hỗn loạn ở sông Nile, Menfuisu chưa từng được gặp lại Carol, ngày nhớ đêm mong lâu như vậy, rốt cuộc người trong lòng cũng xuất hiện, nhưng vẫn đang gặp nguy hiểm.

“Carol, ta sẽ cứu nàng!”

“Menfuisu...”

Dưới sự chăm sóc tận tình của Hassan, Carol đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn yếu ớt như trước, chỉ có thể hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn người mà mình đã không tiếc vứt bỏ hết thấy muốn mãi mãi ở bên người đó. Nước mắt đã hoen mi.

“Menfuisu, Menfuisu...”

Em muốn nhào vào trong lòng chàng, muốn được chàng ôm ấp yêu thương.

“Chẹp chẹp, đúng là tình sâu ý đậm nha.” Algol cười quỷ dị nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Carol.

“Cô gái sông Nile, Menfuisu sẽ chết, nàng và Ai Cập đều là của ta, yên tâm đi, sau này ta sẽ đối xử tốt với nàng, đừng khóc nha.”

Trêu chọc như vậy khiến Carol hoảng hốt.

Phía dưới, Menfuisu đã sớm không còn kiên nhẫn.

“Algol! Một chọi một quyết đấu đi. Dù cung, thương, kiếm ta đều chấp nhận!”

“Ha ha ha ha ha,” nghe Menfuisu nói những lời này, Algol không kiềm được, cười rộ lên.

“Hoàng đế Menfuisu! Nói cho cùng, bất kể là cung, thương, kiếm người đều nhân, đúng là không hổ danh hoàng đế Ai Cập! Thật can đảm làm sao, nghĩ không cầm vũ khí mua chiến đấu với ta!”

“Cái gì?” Carol kinh ngạc nhìn hắn, “Algol, người... người không đưa vũ khí cho Menfuisu ư?”

Algol vuốt ve cằm Carol, đúng là da thịt mềm mại.

Có được cô gái sông Nile chẳng khác nào giành được Ai Cập, một khi Menfuisu chết, nàng sẽ là của ta.

“Cô gái sông Nile, nếu Menfuisu không cần vũ khí, thì ta cần vẽ vờ thêm chuyện làm gì?”

“Không!” Carol kêu to lên, quay đầu về phía Menfuisu hô lớn, “Menfuisu! Mau chạy đi! Hắn lừa chàng đấy!”

“Cái gì?!”

“Đừng mơ tưởng nữa, người đã bị bao vây, có chấp cánh cũng không bay nổi!” Algol lôi Carol đang giãy giụa không ngớt đi xuống bậc thang, “Menfuisu, nơi đây sẽ là mồ chôn của người!”

Menfuisu nghe vậy, lập tức nổi giận, “Algol! Người hối hận vì nhận lời khiêu chiến, không dám đường đường chính chính đối mặt với ta sao?”

Algol cười cuồng loạn, thẳng nhóc này đúng là không có đầu óc.

“Ta làm theo đúng ý muốn của người! Dùng kiếm, cung, thương đến giết người!”

Quảng trường xôn xao đứng dậy, đám binh lính giương vũ khí.

Khốn kiếp!

“Người là đồ dê tiện, người không xứng làm vua! Algol!” Đồ dê tiện! Người lại lừa ta!

“Người cứ việc mắng chửi đi!” Algol trao Carol cho tên lính bên cạnh, cầm một cây cung, kéo dây, nhắm bắn vào cánh tay không tác sát của Menfuisu, “Đầu tiên, hãy ném thử mùi vị của cung tên nhé!”

Vút vút vút!

Những mũi tên nhọn hoắt lao về phía Menfuisu, hắn nhanh chóng trốn tránh, một mũi tên hiểm suýt sát qua người.

Nhưng xung quanh đều là khiên chắn của binh lính Assyria, vây hãm hắn bên trong, không thể trốn, mà Algol không ngừng bắn tên rất nhanh, khiến Menfuisu bị thương.

“Hự!” Khốn kiếp!

Một mũi tên bắn trúng vai Menfuisu, hắn vừa cảnh giác nhìn Algol, vừa cắn răng bẻ gãy mũi tên trên vai để đỡ vướng khi di chuyển.

“Menfuisu! Menfuisu!” Carol hoảng sợ gọi tên hắn, nàng không có sức lực, không thể thoát khỏi tên lính Assyria, không có cách nào đi tới bên cạnh Menfuisu, chỉ có thể ở trên cao buồn bã khóc thảm thiết.

“Đê tiện, Algol, ngươi là đồ đê tiện!” Khóc khản cả cổ, ai, có ai tới cứu Menfuisu!

Một suy nghĩ vụt qua, Carol nhớ tới người mà cô gặp trong tấm cung của Algol, Asisu?!

Asisu, Asisu, chị ở đâu, mau tới cứu Menfuisu! Chàng sẽ chết mất, ai đó tới cứu chàng đi!

...

“Hoàng tử, canh phòng đã lơ lửng.”

“Ừm.”

Ở một góc khuất trong thành, Izumin và một vài tùy tùng ẩn nấp, bọn họ mới ra khỏi mật đạo, suy cho cùng, việc canh phòng trong thành cũng không yếu, tuy bọn họ nhân cơ hội trời tối lẻn vào, nhưng lại chậm chạp không thể di chuyển.

“Hoàng tử, hiện giờ tất cả mọi người đều tập trung tại quảng trường, chúng ta có đi tới đó không ạ?”

“Không, đợi một lát đã, có lẽ Ruka sẽ báo tin, chắc cũng sắp tới rồi!”

“Vâng.”

Vì thế, đoàn người vẫn yên tĩnh trốn trong chỗ góc, hai người hầu ra phía trước lén lút tuần tra để phòng ngừa tình huống, còn tất cả giống như sao vây quanh trăng, đều vây quanh Izumin.

Lúc này, ở một phía khác của hoàng cung xuất hiện một bóng người, trên người mặc áo giáp binh lính Assyria, hai người thị vệ cảnh giác đứng dậy, làm như vô tình quan sát.

Khi chậm rãi tiếp cận, mới nhận ra người đang tới.

“Là Ruka!”

Nghe được tiếng gọi, Ruka quay đầu nhìn bốn phía, rồi mới đi qua, rẽ vào lối nhỏ.

“Hoàng tử.” Ruka nhìn thấy Izumin vội vàng quỳ gối, có chút xúc động. Lần trước ở sa mạc Arabia, vì bảo vệ Carol mà không bảo vệ được hoàng tử, tuy rằng sau đó nghe được tin hoàng tử bình an, nhưng giờ có thể gặp lại Izumin, trong lòng mới hoàn toàn yên tâm... Nhưng, vì sao trong tay hoàng tử lại ôm sói con...

“Ruka, ngươi đã đến rồi, cũng may lần trước ngươi mang tin tức ta gặp nạn báo cho tướng quân.”

“Vương tử, là lỗi của thuộc hạ, không thể kịp thời đi tìm người.”

Izumin nhìn người quỳ dưới đất, Ruka một trong số ít tâm phúc của hắn, lúc nào cũng lo lắng cho hắn.

“Không, ngươi làm tốt lắm, mệnh lệnh duy nhất ta dành cho ngươi là bảo vệ cô gái sông Nile thật tốt.” Đã nhận mệnh lệnh thì khi làm việc không được xúc động, làm ảnh hưởng tới đại cục.

“Tình hình trong thành hiện giờ thế nào?”

“Sáng nay Algol và Menfuisu quyết đấu ở quảng trường, tuy là một chọi một, nhưng với bản tính của Algol, chắc chắn sẽ giết chết Menfuisu!”

Izumin cười lạnh, “Thật ư? Mượn tay hoàng đế Assyria giết hắn cũng tốt, thế còn cô gái sông Nile đâu?”

“... Sáng nay cô gái sông Nile vừa mới tỉnh lại, bị Algol lôi tới quảng trường, có lẽ Algon muốn cho nàng tận mắt chứng kiến cái chết của hoàng đế Ai Cập, để cô gái sông Nile cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

“...” Izumin trầm mặc, mà trong lòng Ruka lại không ngừng suy nghĩ.

Cô gái sông Nile là con gái nữ thần, có thể biết trước tương lai, là hoàng phi thích hợp nhất cho hoàng tử, chắc hẳn hoàng tử sẽ giành lại nàng từ tay Algol.

Quả nhiên, Izumin mở miệng, “Ruka, đi bảo vệ cô gái sông Nile, chúng ta sẽ trà trộn vào đám lính ngoài quảng trường, sau khi Menfuisu chết, chúng ta sẽ giết Algol, cướp cô gái sông Nile, Ai Cập sẽ là của chúng ta.”

“Vâng, thưa hoàng tử! Thần lập tức đi ngay.” Ruka kích động đứng dậy rời đi.

Không hổ danh là hoàng tử, mượn tay Algol giết hoàng đế Ai Cập, cô gái sông Nile sẽ ôm hận Algol, đến lúc đó, hoàng tử lại giết Algol, thể xác và tinh thần cô gái sông Nile đều thuộc về hoàng tử!

Nhìn theo hướng Ruka rời đi, Izumin đứng dậy, ra lệnh.

“Đi thôi, lên vào quảng trường, nhân lúc hỗn loạn giết Algol.”

...

Mà lúc này, người mà Carol tâm niệm sẽ đi cứu Menfuisu, nữ hoàng Asisu lại đang đứng bên ngoài thành quan sát hạ lưu sông Tigris, bàng quan với mọi động tĩnh.

Một binh lính Ai Cập từ trong bụi đất chạy tới, la lên. “Tướng quân Honsu!”

“Ta ở đây!” Tướng quân đứng trên một thân cây vừa đổ ngã chỉ huy, “Có chuyện gì?”

“Tướng quân! Tiến độ của chúng ta không kịp rồi. Hiện giờ cây cối và đá mới chuẩn bị được một nửa, trời đã sáng rồi.”

Honsu trầm ngâm nhìn, cũng không biết tình hình của Unasu thế nào, “Tối hôm qua ta đã bàn bạc với Unasu, hấn vào thành xem thử có thể kéo dài thời gian hay không, chúng ta cũng chỉ thể cố gắng làm hết sức.”

Đám lính không bình tĩnh được như tướng quân, bọn họ lo lắng tới mức luống cuống tay chân, “Nhưng không phải Unasu đã nói sáng sớm nay hoàng thượng sẽ quyết đấu với Algol hay sao? Một mình hoàng thượng rất nguy hiểm, chúng ta còn chưa hoàn thành kế hoạch...”

“Vây bây giờ, các người hãy ném toàn bộ những chướng ngại vật đã chuẩn bị xuống sông đi.”

Một giọng nói vang lên, cắt ngang đoạn đối thoại của bọn họ.

Chương 32: Bắt đầu

“Vây các người hãy bắt đầu đi thôi, vớt toàn bộ chướng ngại vật xuống đi.” Tử Huyền rời khỏi chỗ nấp trên cây gỗ sam cao ngất, nhảy xuống đất.

Tướng quân Honsu và toàn bộ binh lính Ai Cập đều vô cùng ngạc nhiên.

“Nữ hoàng!” Tướng quân là người đầu tiên có phản ứng, vội vàng hành lễ.

Các binh sĩ khác cũng theo tướng quân quỳ xuống, “Chúng thần tham kiến nữ hoàng!”

Tử Huyền nhìn tảng đá đang di chuyển phía trước, bắt đầu giao nhiệm vụ.

“Tướng quân, bây giờ bắt đầu đi, hành động theo mệnh lệnh của ta. Trước hết người vớt hết mọi thứ xuống giữa sông, có thể vớt bao nhiêu thì vớt, sau đó ta sẽ có cách, người dẫn quân lính đi tới cửa thành chuẩn bị tấn công thành.”

“Việc này...” Honsu nghi hoặc, hiện giờ dòng sông này chỉ có thể chặn được một nửa, sao có thể giao ột mình nữ hoàng, “Thưa nữ hoàng, trước tiên chúng ta cứ chặn nước sông xong rồi hãy tấn công thành ạ.”

“Không, như vậy không kịp, các người cứ yên tâm, ta nói có cách thì chắc chắn có thể, cứ theo lệnh ta mà làm.”

Mệnh lệnh của nữ hoàng không thể cãi lại, hơn nữa vừa rồi nhìn nữ hoàng từ trên trời giáng xuống, Honsu có chút tin tưởng lời đồn nữ hoàng có thần lực, “Vâng.”

“Mọi người chuẩn bị!” Tướng quân Honsu đứng ở bờ sông chỉ đạo.

“Bắt đầu đẩy đá xuống sông! Chuẩn bị chặn nước sông!”

Binh lính Ai Cập chần chừ một lúc rồi cũng y lệnh làm việc. Cây cối và đá tảng được chuyển gần tới bờ sông.

Lại bắt đầu một trận ồn ào, náo loạn.

“Lăn đá tảng xuống!”

“Tiếp theo, lăn các thân cây xuống!”

“Cẩn thận! Đẩy đi! Chặn nước sông!”

Tử Huyền đứng bên cạnh nhìn, may mắn rằng chỉ có một nhánh sông lớn như vậy, cho nên cô đi từ trong thành ra không bị lạc đường. Không biết hiện giờ Menfuisu và Algol quyết đầu thế nào.

(Thở dài) Dù thế nào đi nữa hấn cũng là nhân vật chính, không chết được, chỉ cần có thể chờ tới lúc cô đến là được.

Chỉ trong chốc lát, dưới sự đồng tâm hiệp lực của binh lính Ai Cập, đá tảng và thân cây đều bị đẩy xuống. Tuy nhiên dòng chảy mãnh liệt vẫn không hề thay đổi, chẳng qua lối đi hạn hẹp, nước sông mênh mông nuốt trọn toàn bộ chướng ngại vật, nhưng không thể đổi dòng chảy.

“Bẩm nữ hoàng, tất cả mọi thứ chuẩn bị đều đã được đẩy xuống, nhưng nước sông...”

“Không sao.” Tử Huyền vẫy tay cắt ngang, “Thời gian không còn nhiều, các người làm được như vậy đã rất tốt rồi. Phần còn lại giao cho ta, bây giờ người dẫn quân đi tấn công thành đi.”

“... Vâng. Thần sẽ để lại một số binh lính hỗ trợ người...”

“Không cần, đừng lãng phí như vậy, mang toàn bộ đi đi. Lúc này có lẽ Menfuisu đang gặp nguy hiểm, các người lại không tận trách nhiệm vụ, thật sự không còn kịp nữa rồi.”

Nghe Tử Huyền nói vậy, Honsu vốn đang lo lắng, chỉ có thể cắn răng nói: “Vây xin nữ hoàng hãy bảo trọng, chúng thần phải đi cứu viện hoàng thượng.”

Đúng vậy, để lại ai cũng vô dụng, chỉ một mình ta là đủ rồi.

Nhìn Honsu thống lĩnh đội quân rút ra khỏi rừng rậm, Tử Huyền quay đầu nhìn xuống bọt sóng đang kêu gào mãnh liệt phía dưới.

“...” Đây mà là nhánh sông à? Hoàng Hà hay là Trường Giang(26) hả?!

(26) Sông Trường Giang và sông Hoàng Hà là hai con sông lớn nhất Trung Quốc, trong đó, sông Trường Giang là sông dài nhất Trung Quốc, dài nhất châu Á và đứng thứ ba trên thế giới, sau sông Nile và sông Amazon. Nhưng hiện giờ đã được binh lính Ai Cập chặn một nửa, đối với cô mà nói, công việc đã được giảm bớt rất nhiều, năng lực niệm tiêu hao cũng bớt đi một chút, nếu không cô sẽ cạn sạch toàn bộ niệm lực ở thế giới này và việc này sẽ không thể nào hoàn thành được.

Dùng sức nhảy bật lên, Tử Huyền phi thân nhảy xuống mặt sông, một vài bọt sóng tránh đi, dùng niệm lực dưới lòng bàn chân đứng vững vàng giữa mặt sông.

Bây giờ...

Từ từ bình tĩnh trở lại...

Xuất một ít niệm lực dưới lòng bàn chân ra ngoài...

Nếu bây giờ có người dùng “Ngưng,” sẽ nhìn thấy sợi tơ niệm lấy Tử Huyền làm trung tâm, từ từ lan tỏa ra xung quanh, chậm rãi dệt thành một cái võng lớn, từ niệm chuyển hóa tới “Quấn,” khiến toàn bộ hơi nước xung quanh bốc lên, hấp thu trên mạng niệm, Tử Huyền cẩn thận khống chế, rất nhanh, tầng ngoài nước sông đều ngưng kết lại đây, một tấm màng được tạo ra từ nước dần dần khuếch tán ra ngoài, bao trùm phạm vi mấy chục thước mặt sông...

Tốt lắm, như vậy...

Vì tập trung tâm lực mà nhắm ánh mắt, một lúc sau Tử Huyền chậm rãi mở mắt, sự hưng phấn chờ mong chiến đấu khiến ánh mắt cô sáng quắc.

Sông Tigris ơi, giúp ta một tay, chúng ta cùng nhau phá hủy thành Assyria nào!

...

Trong thành Assyria.

Bên ngoài quảng trường, trận đấu giữa Menfuisu và Algol vẫn còn đang tiếp tục...

“Ha ha ha ha!” Âm thanh cuồng loạn của Algol vang ra thật xa.

“Sao rồi? Menfuisu! Lần này làm theo nguyện vọng của người, chúng ta đổi sang dùng thương!” Nói xong giật lấy cây thương của một tên lính Assyria, đâm về phía Menfuisu.

“A.” Menfuisu vội vàng né tránh, vẫn bị đâm trúng, máu tuôn rơi, mà trên người hắn, đã sớm thấm đẫm máu tươi.

“Ồ, không hổ danh là vị vua dũng mãnh và quyết đoán, tay không chiến đấu vẫn còn cầm cự được tới giờ!” Algol bật cười, hưng phấn nhìn cả người Menfuisu đầm máu, “Ha ha, chịu chết đi!”

“Menfuisu!” Carol ở trên đài cao đã sớm khóc không thành tiếng, yếu ớt ngã xuống đất.

Ruka từ phía sau thần điện chạy tới, vội vàng nâng Carol dậy, “Cô gái sông Nile! Cô gái sông Nile, người không sao chứ?”

Carol giống như gặp được cứu tinh, vội vàng cầm lấy góc áo của Ruka, “Ruka! Mau! Mau cứu Menfuisu! Ruka! Nhanh đi giúp chàng đi.”

Ruka rũ mắt xuống, “Cô gái sông Nile, thuộc hạ có trách nhiệm bảo vệ người.”

Cô gái sông Nile, cô là người thích hợp nhất để làm hoàng phi của hoàng tử, ta phụng lệnh hoàng tử tới bảo vệ cô, ta chỉ bảo vệ an toàn cho cô, còn về hoàng đế Menfuisu...

Ầm ầm...

Tiếng vang dữ dội truyền tới tai mọi người.

Mọi người kinh ngạc, Algol cũng dừng động tác nhìn xung quanh. “Sao lại thế này? Đó là tiếng gì vậy?”

Nhân lúc này, Menfuisu xoay người cướp lấy một cây thương trong tay tên lính Assyria, đầu tay không đã lâu, cuối cùng hắn cũng có vũ khí.

“Algol!” Menfuisu hét lớn xông tới, cầm thương lao về phía Algol.

“Algol chết tiệt, người khiến ta chịu bao sỉ nhục, bây giờ ta sẽ trả lại cho người!” Menfuisu cầm vũ khí, đôi mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra, khí thế kinh người.

Nhìn thấy Menfuisu có vũ khí, Carol lập tức buông góc áo Ruka, tiếp tục chạy tới giữa quảng trường la lên. “Menfuisu cố lên! Menfuisu!” Menfuisu rất mạnh mẽ, chàng đã có được vũ khí, sẽ không còn nguy hiểm nữa!

Hiển nhiên là Algol bị khí thế dũng mãnh của Menfuisu lấn át, “Khốn kiếp, hắn đã lấy được vũ khí.”

Menfuisu bước từng bước ép hắn lui về phía sau, “Nào, đường đường chính chính quyết đấu một trận đi!” Bị Algol trêu chọc đã lâu, tràn ngập phần nộ cần phát tiết, với sức lực của bản thân chắc chắn có thể giết hắn thành trăm mảnh.

Nhưng Algol đầu gối ngã đi tìm cái chết như vậy, lập tức lui về phía sau, lệnh cho binh lính Assyria xông lên đối phó.

“Bay đâu, bao vây Menfuisu. Giết hắn cho ta!” Chỉ cần có thể giết hắn, bản thân có ra tay hay không cũng không quan trọng, dù sao kết quả cũng giống nhau, khiến thằng nhóc hoàng đế này chết ở Assyria, khiến cô gái sông Nile hoàn toàn thuộc về hắn.

Tiếng đất rung chuyển vẫn mơ hồ truyền tới như trước, nhưng lúc này lòng người nơi đây đã sớm bị trận đấu hấp dẫn rồi, tiếng kêu la không ngớt, làm sao nghe được tiếng vang quý dị kia.

“Menfuisu cố lên, đừng bại dưới tay kẻ đề tiện như Algol.” Có Carol đứng nơi cao cổ vũ tinh thần, ý chí chiến đấu của Menfuisu càng thêm mạnh, hấn vốn rất dũng mãnh, giờ có thêm vũ khí chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.

“Oa! Gã này!” Algol không địch lại được thế tấn công của Menfuisu, liên tục lui lại.

“Đại vương, nguy hiểm.”

Binh lính bên cạnh hô lớn nhắc nhở, càng khiến Algol giận điên, “Các người còn chưa giết hắn sao! Bao vây hắn đi!” Chỉ biết nhắc nhở cẩn thận còn chúng thì lẩn ra xa.

“Đợi đã, Algon, người trốn ở đâu?” Nhìn đám binh lính Assyria chen chúc xông tới, Algol lui về phía sau, Menfuisu cũng lập tức xông lên. Nhưng bọn lính đã chặn hướng đi của hắn.

“Giết hoàng đế Ai Cập!” “Bao vây hắn! Giết hắn!”

Nhìn thấy Menfuisu bị vây khốn, Carol lo lắng không ngừng, “Menfuisu bị bao vây rồi, nguy rồi, Menfuisu!”

Sau khi thoát khỏi công kích của Menfuisu, Algol đi tới bên cạnh cô, bàn tay to lớn túm lấy Carol.

“Cô gái sông Nile, lại đây.”

“Buông ta ra! Đồ đề tiện!” Carol hoảng hốt giãy giụa.

Mà đang ở trong vòng vây, nghe thấy tiếng thét chói tai của Carol, Menfuisu càng thêm sốt ruột, trong nháy mắt giết không ít binh lính.

“Algol! Giải thì lại đây đấu với ta một trận!”

“Ha ha ha ha,” Ôm Carol đứng trước bức tượng thần Assyria, Algol cười vang, đấu với người ư, đồ ngốc.

“Dù người có dũng mãnh thế nào, thì cũng chỉ có một mình! Giết hắn đi!”

Carol và Menfuisu bị đám lính ngăn cách, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

“Menfuisu, chàng nhất định phải kiên cường!”

“Xử lăng trì hoàng đế Ai Cập đi!”

Cái gì?!

Carol tái mặt, ngẩng đầu nhìn Algol, hắn muốn lăng trì(27) xử tử Menfuisu ư?

Không! Không được!

(27) Lăng trì: Đây cũng là hình thức ghê rợn vào bậc nhất trong các án tử hình, phạm nhân sẽ vô cùng đau đớn vì không được chết nhanh chóng, có trường hợp xẻo tróc nửa phần thịt trên cơ thể mà phạm nhân vẫn còn giãy giụa gào thét. Mức độ tàn bạo của nó thì không có gì có thể sánh nổi; ngoài việc xẻo từng miếng thịt trên người tử tội, đao phủ còn có nhiệm vụ là giữ cho tử tội không được chết một cách nhanh chóng, tức là sau bao nhiêu nhất xẻo thì nạn nhân mới được chết.

Carol nắm lấy đoản kiếm bên hông Algol, dùng hết sức lực đâm tới. Nhưng với sức lực của Carol lúc bình thường cũng không có khả năng thành công, huống hồ lúc này thân thể cô yếu ớt, dễ dàng bị Algol tóm lấy cổ tay.

Algol tà ác nhìn cô, “Nàng định ám sát ta sao?”

Menfuisu vừa chém giết binh lính, vừa lo lắng cho Carol, nhìn thấy hành động của cô, càng sốt ruột, “Algol, buông Carol ra!” Nhiều lính như vậy, cút ngay! Cút ngay!

Tuy rằng Menfuisu dũng mãnh thiện chiến, nhưng sức người cũng có hạn, đám lính người trước ngã xuống, người sau lại tiến đến, khiến hắn trở tay không kịp.

“Ép hắn vào một góc!”

“Hắn lên bậc thang!”

“Bao vây hắn!”

“Cút ngay! Cút ngay” Cây thương trong tay Menfuisu đâm vào đám lính Assyria đang xông tới.

Mà ở phía bên này, Algol không ngờ Carol lại không biết lượng sức, muốn giết hắn, dùng sức siết chặt cổ tay cô, “Bệnh còn chưa khỏi hắn cũng dám ám sát ta, khốn kiếp, nếu không buông tay ra, ta sẽ bóp nát cổ tay nàng.”

Đoản kiếm rơi xuống, thân thể Carol yếu ớt, không đấu lại hắn.

Carol! Trong lòng Menfuisu nóng như lửa đốt.

Carol, cố gắng lên, ta sẽ lợi dụng thêm đá này phản công trở lại!

“Carol! Ta nhất định sẽ cứu nàng!”

Menfuisu càng thêm dũng mãnh tấn công, chiến đấu với đám lính Assyria, chiến trường nồng nặc mùi máu tươi, rất nhiều binh lính bị khí thế của hắn lấn át. Algol lại rất thoải mái chỉ huy, “Dù hắn có dũng mãnh thế nào, thể lực cũng có hạn, các người không phải sợ, lên đi! Giết hắn!”

Nghe được tiếng động đất, Ruka đi thăm dò tình hình xung quanh rồi trở về, thấy Algol ôm Carol trong lòng, rút đoản kiếm xông tới, “Algol, mau buông cô gái sông Nile ra!”

“Khốn kiếp, cút ngay!”

Tiếng gầm rú càng ngày càng lớn, tiếng vang kinh thiên động địa, cắt ngang trận chiến của Algol và Ruka.

Đám người rối loạn dừng lại, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?!

“Là binh lính Ai Cập!”

Một tiếng kêu to, “Quân Ai Cập tấn công thành!”

“Cái gì? Quân Ai Cập tấn công?! Các người canh phòng kiểu gì vậy?”

Algol buông Carol ra, nhanh chóng bước về phía tường thành, lại nghe thấy tiếng một tên lính vang lên: “Trời ơi, nước sông đầy! Toàn bộ nước sông Tigris đang đổ ập vào thành!”

“Nước sông ngược dòng!”

14. Chương 33 - 34 - 35

Chương 33: Tôi yêu các bạn

Hừm, viết hẳn một chương mới, để diễn tả tình yêu của tôi với các bạn...

Thật sự cảm ơn các bạn đã luôn kiên trì, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, trong một thời gian dài như vậy, không có sự cổ vũ của các bạn, kèm theo thúc giục, có lẽ bộ truyện này đã sớm bị bỏ quên và không đi tới được ngày hôm nay.

Muốn cúi đầu, nhưng, nhưng tôi không kiếm chế được! Vươn người qua! Ôm lấy! Cọ cọ...

Tôi yêu các bạn, rất yêu các bạn!

Tôi rất biết ơn các bạn, từ lúc tôi bắt đầu bản thảo, các bạn đã ủng hộ tới bây giờ, những lúc tôi phải nghỉ để đi thi, có những lúc tôi không có tâm trạng để viết, tới trường... Các bạn... các bạn vẫn kiên nhẫn chờ tôi... tôi rất muốn khóc...

Thật sự, thật sự rất yêu các bạn!

Tôi rất lười, lại là lần đầu tiên viết truyện, có rất nhiều chỗ viết không tốt, nhưng mỗi một lần, nhìn lại những bình luận của các bạn, sự kiên trì của các bạn, đều khiến tôi vô cùng cảm động...

Thói quen hồi âm lại tất cả các bình luận, cảm thấy mỗi khi trả lời bình luận của các bạn là tôi cùng các bạn vui vẻ trao đổi, những lúc buồn bực, những lúc thất vọng về cuộc sống, chỉ nghĩ sẽ mở web ra để tìm kiếm sự cổ vũ của các bạn...

Tác phẩm này, nhờ có các bạn mà tôi có thể hoàn thành, mà sau này, tôi còn có rất nhiều suy nghĩ, còn có những người bạn như các bạn...

Cho phép tôi ôm các bạn nhé, cho phép tôi sở hữu tình bạn thân thiết để duy trì tác phẩm này...

Tác phẩm còn rất dài, có các bạn bên cạnh, thật tốt...

Thật tốt...

Tôi biết, cũng có những người không thể tiếp tục chờ tôi, nhưng cũng cho tôi được lần cuối ôm bạn, cho tôi gửi lời cảm ơn của tôi tới các bạn, lời cảm ơn chân thành tha thiết...

Hu hu, tôi rất yêu các bạn...

Có muốn nói lời tạm biệt với tôi, thì để lại vài lời ở đây nha...

Tôi lại bắt đầu viết tiếp rồi đây...

Viết về nữ hoàng xinh đẹp của chúng ta...

Viết nốt về bức tranh các mỹ nam mà tôi vẫn chưa hoàn thành...

Nếu một ngày nào đó bạn quay lại, hãy đọc nhé.

...

Hừm! Dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ tiếp tục cố gắng. Tôi muốn viết phiên ngoại về nhân phẩm của Algon...
Viết tiết JQ(28) của Ruka và Unasu, viết về tình yêu lãng mạn của nữ hoàng và hoàng tử!

(28) JQ: gian tình.

Ragashu, Kafura, toàn bộ hoàng tộc Hittite tiếp chiêu đi!

Irumi, Kuroro, chuẩn bị xuyên không nào!

Carol... chuẩn bị bị giày vò đi...

Còn một số các nhân vật khác nữa, hiện giờ đã viết được tám vạn chữ, có lẽ còn khoảng mười vạn chữ nữa... (nếu tôi có thể viết được nhiều như vậy, hoặc là... các bạn đồng ý tiếp tục chờ tôi viết nhiều như vậy)... Số từ thừa còn lại, giống như tổng giám mục nói, có lẽ giá trị bằng một cây kem, mùa hè sắp đến rồi, mọi người coi như tránh nóng bức bằng cách mỗi từ của tôi đổi thành một cây kem nhé.

Phần sau, tốc độ của tôi sẽ nhanh hơn, sẽ không viết lè mề như trước (trừ lúc có kì thi, lúc viết chuyên đề...)

Không muốn nạp tiền, lại muốn đọc truyện, xin các bạn để lại bình luận. Khẳng định vị trí của các bạn, sau có cứ hai mươi nhăm chữ coi như là một đồng, một trăm chữ có thể được bốn đồng. Đương nhiên, mỗi tác giả có thể nạp tiền vào tài khoản, tôi đưa ra đề nghị bình luận vì tôi cảm thấy nó tốn ít chi phí nhất (ish: hình như mấy forum của Trung Quốc phải nạp tiền thì mới đc đọc truyện Vip thì phải).

Nếu muốn bình luận, thì cứ lưu ở đây cũng được...

Lại nói tới vấn đề giá trị, bút danh của tôi vừa mới có địa chỉ mới...

Bên trong có giới thiệu, ở Đài Loan dùng Paypal, tuy tôi không hiểu về nó lắm, nhưng nghe nói đây là một phương thức thông dụng thanh toán tiền trên thế giới...

Một lần nữa tôi muốn nói, tôi rất yêu các bạn...

Chương 34: Nước sông ngược dòng

Toàn bộ thành Assyria ngập chìm trong biển nước, vô cùng hỗn loạn.

“Trời ơi, nước sông ngược dòng!”

“Ngày hôm qua dòng chảy vẫn bình thường, vì sao lại thay đổi, chảy ngược vào thành thế này?”

“Là quân lính Ai Cập, Ai Cập tấn công thành!”

Bọn lính vừa chạy trốn vừa gào thét.

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Algol hỗn hển rống to.

Dưới cổng thành, dòng nước mãnh liệt, cùng với sức nước, còn có sức tấn công của quân đội Ai Cập.

“Cứu hoàng thượng! Cứu cô gái sông Nile!” “Tấn công thành Assyria!”

Mỗi một khẩu hiệu đều biểu đạt quyết tâm và ý chí chiến đấu của binh lính Ai Cập.

“Đám lính gác các ngươi làm gì vậy, tại sao nước sông có thể ngược dòng?”

Lại quay đầu nhìn chiến trường trước mắt, tình hình lúc này không thể để hoàng đế Ai Cập chạy thoát, “Không cho hoàng đế Ai Cập thoát! Giết hắn cho ta!”

Tiếng hỗn loạn vang xa, truyền tới đám cai ngục ở địa lao phía tây: “Nguy rồi! Quân Ai Cập tấn công!”

“Cái gì!”

Hóa ra trong lúc Menfuisu chiến đấu với Algol, Unasu đã lén lút lên vào địa lao, giải cứu Minue và các tướng lĩnh ra khỏi địa lao. Hiện giờ, tất cả binh lính từ trong địa lao đều đồng loạt xông ra, chuẩn bị bảo vệ cho hoàng đế của bọn họ.

“Cướp vũ khí của lính Assyria!”

“Nhanh lên, đến bên cạnh hoàng thượng! Cô gái sông Nile đang ở đâu?”

Vì thế đám lính Assyria vừa phải đối mặt với Menfuisu, vừa phải giao chiến với binh lính Ai Cập từ địa lao xông ra, Algol chật vật đứng trên đài cao chỉ huy binh lính chống cự với thế tấn công của binh lính Ai Cập ngoài thành.

Carol ngồi trước bức tượng thần, kích động kéo Ruka, “Quân Ai Cập tấn công! Menfuisu được cứu rồi!”

Ruka tránh tầm mắt của Carol, “Cô gái sông Nile, nơi này rất nguy hiểm, thuộc hạ đưa cô rời đi.”

“Không, Ruka, tôi muốn ở bên Menfuisu.”

“...”

Tướng quân Honsu công thành rồi sao? Sĩ khí của quân đội Assyria vẫn chưa gượng dậy, đúng là thời cơ thích hợp để quyết chiến.

Menfuisu nghĩ thầm, tiếp tục chiến đấu với đám binh lính.

Nước sông càng ngày càng dâng cao, mệnh mông mãnh liệt. Gạch mộc xây thành có dấu hiệu bị vỡ, thành có nguy cơ bị sụp.

Algol lo lắng nhìn dòng nước, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một bóng người...

Đó là...

...

“Hoàng tử, sông Tigris chuyển dòng, chảy ngược vào thành, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta nên rời khỏi đây thôi.”

Izumin và đám thị vệ đã trà trộn vào thần điện, vừa rồi nghe thấy tiếng động quỷ dị kia, giờ mới biết là nước sông chảy ngược.

“Đến chỗ cao đi!”

Đã đến nơi này, đương nhiên Izumin không chịu buông tay, Menfuisu đang ở ngay trước mắt, có thể giết hẳn dễ như trở bàn tay.

Nhưng hẳn không biết bên ngoài thần điện, đã không còn khả năng dễ dàng giết chết Menfuisu.

Sau khi ra khỏi thần điện, Izumin mới nhận thấy cục diện đã không thể nào khống chế. Việc mượn tay Algol giết Menfuisu đã là không thể. Nhìn dòng sông xa xa bên ngoài tường thành, cái gì, đó là...

... Nữ hoàng Asisu?!

Algol sợ hãi nhìn phía trước, đồ trang sức quen thuộc, gương mặt đẹp tuyệt trần của nữ hoàng Ai Cập, nhưng hiện giờ... Cô lại có thể đứng vững vàng giữa dòng nước cuộn cuộn...

“Nữ hoàng bệ hạ...” Dưới thành, binh lính Ai Cập ngỡ ngàng nhìn hình ảnh trước mắt. Ngay cả Izumin cũng sợ ngây người, ngược lại, sói con trong lòng hẳn không ngừng kêu gào giãy giụa muốn chạy về phía trước.

“Ha ha ha ha ha ha!”

Nhìn dòng nước đập mạnh vào tường thành, binh lính Assyria tan tác, Tử Huyền cười cuồng loạn, ánh mắt nhìn bốn phía.

“Asisu!” Algol sợ hãi kêu thành tiếng.

Menfuisu nghe được tiếng cười cũng quay đầu lại nhìn, tất cả mọi người trên quảng trường đều ngừng động tác, giật mình nhìn Tử Huyền đứng trên đầu ngọn sóng...

“Chị...”

“Nữ hoàng Asisu...”

Carol kinh ngạc mở to hai mắt, không thể, sao lại có thể như vậy?!

Algol muốn lấy lòng Tử Huyền, lại thấy cô hưng phấn xuôi theo dòng nước tiến về phía thành Assyria, “Algol!”

Tử Huyền hô to, vươn tay giữ làn váy, “Chỉ một mình ta cũng có thể phá hủy thành Assyria của người, người dựa vào đâu mà dám đối đầu với Ai Cập?”

Y phục của cô tung bay trong gió, dưới ánh mặt trời, trang sức bằng vàng càng thêm rực rỡ. Cô cười, ngạo mạn nhìn tất cả bằng nửa con mắt, vẻ đẹp kinh tâm động phách như thế khiến mọi người không dời mắt.

Đến khi nước sông tới gần, tường thành bắt đầu sập, mọi người mới bừng tỉnh.

“Á! Tường thành sập rồi!”

“Tường đổ!”

“Chạy mau! Nước lại dâng cao!”

“Không ngờ thành Assyria của ta lại bị ngập trong nước!” Algol nổi giận nhìn Tử Huyền, trong mắt tràn đầy lửa hận, “Asisu! Người dám phá hủy kinh thành của ta!”

“Thì sao? Người dám khiêu chiến với Ai Cập, đây là kết cục của người...” kéo dài giọng, đầy quyến rũ mà nguy hiểm, Tử Huyền theo dòng nước bước lên tường thành, mỗi bước đi đều tỏ rõ uy nghiêm của nữ hoàng.

Dưới thành, binh lính Ai Cập thấy thế, sĩ khí càng tăng lên, thế tấn công càng thêm dũng mãnh.

Carol ngồi trên tường cao khiếp sợ theo dõi, khoa học không thể nào giải thích được hành động của Asisu!... Nhưng dù thế nào đi nữa, dòng nước tới kịp lúc. Ở Ai Cập cổ, nước sông Nile dâng cao là phước lành, thì ở Assyria, nước dâng lên lại là sự trừng phạt của thần linh. Dòng nước này nhất định khiến binh lính Assyria rối loạn.

“Khốn kiếp, khốn kiếp!” Nhìn thấy Tử Huyền bước lên tường thành, Algol lập tức hạ lệnh, “Mau! Lên cả cho ta! Giết nữ hoàng Asisu!”

Nghe Algol nói vậy, rốt cuộc Menfuisu cũng hoàn hồn, “Chị! Cẩn thận!”

“Nữ hoàng.” Minue vội vàng chạy tới bên cạnh Tử Huyền đánh lui binh lính Assyria và binh lính Ai Cập cũng vội vàng chạy lại, đứng chắn trước mặt Tử Huyền.

Lần này tiêu hao niệm lực rất lớn, Tử Huyền cũng cảm thấy mệt mỏi, nhìn thấy binh lính Ai Cập bảo vệ cô, cũng thuận thể nghỉ ngơi. Cô đứng ở đó ôm cánh tay, nhắm mắt thả lỏng.

Nhìn nữ hoàng mệt mỏi như vậy, Minue ra sức chiến đấu với quân địch, nhưng trước đó đã đánh lâu như vậy, thể lực không còn nhiều, ngay cả khi Minue có thể kiên trì chống đỡ, thì đám lính Ai Cập cũng không chống đỡ được trước thế tấn công của binh lính Assyria, giằng co một hồi, một tên lính Assyria lợi dụng khe hở, dùng trường thương đâm về phía Tử Huyền.

Mà nữ hoàng lại đang nhắm mắt dưỡng thần!

“Chị!” Menfuisu muốn chạy về phía đó, nhưng xung quanh hắn có rất nhiều binh lính, không thể thoát kịp. Minue xoay người trở lại, nhưng vẫn không kịp.

Trong khoảng khắc nghìn cân treo sợi tóc, đột nhiên trường thương đang đâm thẳng tới kia lại dừng lại.

Binh lính Assyria kinh ngạc nhìn tay nữ hoàng vươn ra cực nhanh, thành công giữ được mũi nhọn sắc bén của trường thương.

Từ từ mở mắt, đôi mắt đen láy lóe lên tia sáng, tên lính sửng sốt nhìn cô. Giây tiếp theo, tay Tử Huyền vừa cử động, trường thương bắt ngờ xoay tròn, tên lính kêu một tiếng, bắt buộc phải thả vũ khí trong tay, Tử Huyền cầm mũi nhọn sắc bén, vung về phía trước, nắm lấy trường thương, oai vệ giữa không trung.

Khẽ liếm môi, chậm rãi nhìn về phía chủ nhân của cây thương, neho mắt cười, “Được rồi, bắt đầu đi...”

Algol đang đứng trên đài cao, ngẩn người nhìn cảnh Tử Huyền cướp vũ khí.

Trong sân, nữ hoàng cầm trường thương khua lên, thân thủ lưu loát như nước chảy mây trôi, ánh sáng mặt trời chiếu lên trường thương, mỗi hành động đều vô cùng đẹp, giống như một con bướm bướm xuyên qua vùng máu bay lên, khoe miệng cong lên, tươi cười tà mị, khiến người ta không thể rời mắt.

Ngay cả Minue cũng ngẩn người nhìn theo, Menfuisu có chút hoảng sợ, nhanh chóng giết quân địch lại gần, chậm rãi đi về phía chị hắn.

Trong nháy mắt, toàn bộ quảng trường lấy Tử Huyền là trung tâm vòng vây lớn, Menfuisu là trung tâm vòng vây nhỏ, cuộc chiến vẫn chưa chấm dứt.

Tử Huyền hưng phấn chiến đấu, thần thái mãn nguyện chiến đấu với đám binh lính, hoặc có thể nói là, giống như hủy diệt. Đám lính Assyria bị khí thế của cô uy hiếp, dần dần không dám tiến lên, do dự lùi về phía sau.

Một lúc sau Algol mới lấy lại tinh thần, nhìn binh lính không chịu nổi đòn truy sát của cô, chết vô số. Mà hiện giờ, dòng nước đã tràn vào trong thành.

Khốn kiếp!

“Các người đang làm gì vậy! Ắ chỉ là một nữ nhân! Lên hết cho ta! Giết ả!”

Algol bó tay hết cách, vừa quay đầu lại thấy Carol bên cạnh. Hay lắm! Các người đều muốn cứu cô gái sông Nile, đều muốn bảo vệ cô ta, xem ta phân thân cô ta thành tám mảnh đây!

Nghĩ thế, liền chạy tới tóm lấy Carol.

“A! Menfuisu! Cứu em!”

“Dừng tay! Buông cô gái sông Nile ra!” Ruka rút kiếm đâm tới, muốn cứu Carol, nhưng lại bị kiếm của Algol đẩy sang một bên.

Menfuisu đang ở rất gần chỗ Tử Huyền, nghe tiếng thét chói tai, quay đầu lại, lại không thấy Carol đâu cả. Giận dữ hét to một tiếng, cầm trường thương phá vòng vây ra ngoài, hung ác đâm trường thương về phía Algol. Algol hoảng hốt, ném Carol sang một bên.

“Cô gái sông Nile!” Ruka vội chạy tới đỡ cô.

Menfuisu quan sát chiến trường, bên phía chị hần không có vấn đề gì, vì thế quay về phía đài cao, cầm kiếm quyết đấu với Algol.

“Algol, hiện giờ chúng ta quyết đấu!”

“Chết tiệt, ngươi muốn chết chứ gì? Được! Ta sẽ làm theo mong muốn của ngươi!”

Carol được Ruka đỡ dậy, “Trời ơi, nước sông! Bức tường vừa chuẩn bị sụp đổ!”

“Menfuisu! Thành sắp sụp rồi! Mọi người mau chạy đi!”

Dòng nước mãnh liệt nện vào bức tường gạch, cuộn cuộn nổi lên sóng to ngập trời. Tử Huyền vẫn đứng mãnh tấn công như trước, máu bắn tung tóe trên mặt cô, khuôn mặt tuyệt đẹp đầm máu vẫn luôn luôn lộ vẻ tươi cười. Izumin ở thần điện nhìn ra, trong lòng vô cùng khiếp sợ, đây chính là nữ hoàng tràn ngập đổ kị ở Hạ Ai Cập lúc trước sao?!

Cô, tại sao lại thay đổi lớn đến như vậy, hay là, biểu hiện lúc trước ở Hạ Ai Cập là giả ư?

Nữ hoàng này...

Menfuisu vừa quyết đấu với Algol, vừa hét về phía Ruka, “Ruka, mau dẫn Carol chạy đi!”

Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!

Cô gái sông Nile khốn kiếp, tất cả đều tại ngươi!

Trong lúc Menfuisu không chú ý, đã để Algol thoát thân, nhảy đến kéo tay Carol về phía mình.

“A!” Carol thét chói tai, Ruka vội xông tới, nhưng vẫn không kịp.

“Algol!”

Menfuisu rống to, xông lên vùng kiếm chém xuống, chặt đứt cánh tay trái của Algol!

“A...! Cánh tay của ta! Cánh tay của ta!” Algol đẩy Carol ra, gất gao giữ chặt miệng vết thương.

Carol từ chỗ cao rơi xuống, Menfuisu vội vàng chạy qua, kịp đỡ cô trước khi cô rơi xuống nước.

Trải qua bao nhiêu gian nan, rốt cuộc hai người cũng gặp lại nhau trong cuộc chiến loạn lạc. Hai người ôm chặt lấy nhau, hưởng thụ khoảnh khắc hạnh phúc được gặp lại, được ở bên nhau.

Trên đài cao, Algol vẫn khàn giọng gào thét, mà quảng trường phía dưới, hai đội quân vẫn còn đang giao triết, cơn hồng thủy vẫn mãnh liệt trào tới...

Đế quốc Assyria, đắm mình trong mưa gió...

Chương 35: Chuyện xấu

“A... a... a... a... a... a... a... a! Menfuisu, ngươi dám chém đứt cánh tay ta!”

“Đại vương!” “Mau! Mau cầm máu cho đại vương!”

Algol ôm cánh tay trái, đau đớn hét lên, đám binh lính Assyria xung quanh đều hoảng hốt chạy loạn.

“Menfuisu khốn kiếp!” Dùng sức giữ chặt vết thương, trong lòng Algol giờ chỉ còn cảm giác phẫn nộ!

Bọn lính đang tấn công Tử Huyền nghe thấy Algol kêu gào thảm thiết như vậy, ngẩng đầu nhìn về phía hần.

Ồ... làm tốt lắm Menfuisu! Quả nhiên đã chém đứt cánh tay hần.

Nhân lúc cô không tập trung, tên lính Assyria đâm lên từ phía sau! Tử Huyền nhanh chóng xoay người, dùng trường thương ngăn vũ khí của gã.

Trong khoảnh khắc vũ khí va chạm nhau, ánh sáng phản chiếu trên mũi thương lóe lên, đám lính hơi nhắm mắt lại, Tử Huyền đã áp sát chúng.

“Chẹp, chẹp, đánh lên là không tốt, đã thế lại còn dùng vũ lực... Thủ đoạn nào cũng vô dụng hết!”

Cánh tay dùng một chút lực, toàn bộ vũ khí trong tay đám lính đều bị quăng ra ngoài, nặng nề rơi xuống.

Tử Huyền quay đầu lại, trường thương vung tròn trên tay, trong nháy mắt, đã dồn được đám lính ra xa.

Dù sao Menfuisu cũng chặt đứt tay tên cầm đầu rồi, chỉ một lát nữa là có thể rút quân.

Nhưng đám tiểu lâu la này còn dám đấu với ta, tùy rằng ta đã tiêu hao một lượng niệm lực rất lớn, nhưng vẫn còn đủ sức... Để ta chơi cho thỏa nào!

Vì thế, lại vung thương, nhảy vào chiến trường.

Bên cạnh Minue phối hợp hành động với Tử Huyền, dẫn dắt một toán lính Ai Cập chiến đấu xung quanh Tử Huyền. Vì thế xung quanh cô, khắp nơi đều tràn ngập máu tươi và tiếng đao thương va chạm. Cô xinh đẹp như ma quỷ, mang theo nụ cười hấp dẫn chúng sinh, thu gặt sinh mệnh. Mà nơi này, chính là Tu La tràng của cô.

Tử Huyền không ngờ rằng, chuyện không hay trên chiến trường này, chính là vị hoàng tử Hittite mà cô vô tình cứu được, bị cô lợi dụng để chỉ đường, Izumin cũng đang có mặt ở đây.

Lúc này Izumin đang nấp phía sau cây cột trong thần điện, quan sát mọi động tĩnh trên chiến trường, nhất là, hành động vô cùng bất ngờ của nữ hoàng Ai Cập.

“Hoàng tử, đó là nữ hoàng Ai Cập ư?”

“Ừ.” Izumin nhìn chằm chằm bóng dáng không ngừng di chuyển phía xa kia.

Đây có thật là nữ hoàng mà hắn từng gặp trong địa lao không?

Lúc đó, cô ta thông minh giam cầm hắn, là một người điên cuồng vì tình yêu, muốn qua tay hắn mượn binh lực để tấn công Thượng Ai Cập.

Mà nay...

Cô gái gây chấn động chiến trường, dùng sức một người đấu lại cả vạn ngựa ngàn quân, chưa từng thấy ai mạnh mẽ như vậy, bản lĩnh ấy, hoàn toàn không giống một người quanh năm an nhàn trong hoàng cung, một nữ hoàng chỉ biết vui chơi chứ không biết võ nghệ.

Rốt cuộc, cô ta có bí mật gì...

Hơn nữa, vừa rồi còn có thể lướt nước đến đây...

Miễn cưỡng dời tầm mắt trên người Tử Huyền, rốt cuộc Izumin cũng chú ý tới sói con không chịu yên phận trong lòng...

Sói con nhìn chằm chằm về phía nữ hoàng, không ngừng giãy giụa, dường như muốn chạy tới.

Là bản tính khát máu của tộc sói, hay là nó ngưỡng mộ kẻ mạnh?

Dù sao, lần trước lạc trong rừng cây Liban, ngay cả con sói mẹ cũng như vậy, cũng kính cẩn nghe theo cô gái kia, còn đe dọa hắn...

Mà cô gái kia... Đám lính được phái đi đã lâu, vẫn chưa thấy có tin tức báo về, không biết đã tìm được hay chưa.

...

“Anh!”

Khi kinh thành bị nước tràn vào, nhị hoàng tử luôn tránh mặt trong thâm cung Assyria, em trai Algol vội vã chạy ra quảng trường, nhìn thấy Algol trọng thương đang chiến đấu với hoàng đế Ai Cập, sợ hãi tới mức sắc mặt tái mét.

Thành đã bắt đầu sụp đổ, nơi này rất nguy hiểm.

“Anh, anh đừng đánh nữa!”

Algol cũng không để ý tới hắn, tiếp tục chiến đấu với Menfuisu.

“Hừ! Nằm mơ! Kẻ phải chết là ngươi!”

Hai người hoàn toàn không để ý tới tình thế nguy hiểm, đều có suy nghĩ mãnh liệt là không giết chết được đối phương thì không dừng tay. Ngược lại, những người bên cạnh đều lo lắng không yên.

Carol ngồi trên bờ tường, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Menfuisu.

Ruka ở bên cạnh cô, nhìn thấy sức nước càng ngày càng mãnh liệt, tiếp tục khuyên nhủ

“Cô gái sông Nile, mau cùng thần rời khỏi nơi này!”

“Không! Ruka, tôi phải ở lại!”

Dù sống hay chết, tôi cũng phải ở bên cạnh Menfuisu, tôi không thể rời đi.

Lúc này hoàng tử Izumin đang ở gần đây, đây có lẽ là lúc thích hợp nhất giao cô gái sông Nile cho hoàng tử. Ruka lén lút nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm tung tích của Izumin.

Carol không biết suy nghĩ trong lòng của Ruka... Hay có thể nói là, cô hoàn toàn không nghi ngờ người đã vô số lần cứu cô lại có ý đồ gì khác lạ.

Cô chăm chú nhìn chiến trường, Menfuisu cố lên, chàng không thể thua Algol!

Ruka đứng phía sau cô nhìn hai người kia quyết đấu, nếu Algol và Menfuisu đều lưỡng bại câu thương(29), cùng chết trong cuộc chiến, như vậy cô gái sông Nile sẽ thuộc về hoàng tử...

(29)Lưỡng bại câu thương: trong cuộc giành giật, cả hai bên đều bị tổn thương, chẳng có bên nào được lợi cả.

Bọn họ cũng không nhận ra rằng, dòng nước không chịu khổng chế này đã không cho bọn họ có thời gian quyết định thắng bại...

Cạch, cạch..

Tiếng gì vậy, Carol quay đầu lại...

“Á! Pho tượng đã bị nứt làm đôi!”

“!”

Hai người đang đánh nhau kia ngẩng đầu lên, bức tượng cao ngất phía sau bọn họ lại nứt làm đôi. Vết nứt từ giữa lan tỏa dần lên trên, càng ngày càng dài, thần tượng nghiêng ngả sang hai bên.

“Ôi! Gạch rơi tung tóe!”

“Chạy mau! Mau rời khỏi đây!”

Trong chớp mắt, đám người hỗn loạn chạy ào ào tránh ra bốn phía.

“Không! Bức tượng thần Assyria ta có thể sụp đổ ư?”

“Anh! Mau rời khỏi đó đi!”

Shan hô to, cùng đám lính Assyria chạy tới giữ Algol.

Menfuisu cũng vội vàng quay lại ôm chặt Carol, “Carol, chạy mau!”

Một đám người luống cuống chạy khỏi nơi nguy hiểm, chờ đến khi Menfuisu ôm Carol chạy lên chỗ cao, tránh khỏi dòng nước mãnh liệt, đã không còn trông thấy bóng dáng Algol đâu nữa.

Ở phía khác, Tử Huyền nghe thấy tiếng động ầm ầm, cũng nhìn thấy cảnh tượng bức tượng thần sụp đổ.

... Thật hùng vĩ!

“Anh!” Shan sốt ruột đứng bên cạnh Algol.

“Cút ngay! Menfuisu đâu? Ta còn chưa giết được hắn!”

Nhưng khắp nơi đều là nước, không thể vượt qua.

Không may là, nơi Algol trú chân cũng lại rất gần thần điện nơi Izumin trốn.

Từ nơi bí mật, Izumin nhìn nhóm người của Algol, xem ra, Menfuisu không kịp giết Algol rồi, cũng tốt, để tự ta ra tay vậy!

Shan đang cảm thấy may mắn vì không thấy Menfuisu đuổi giết, đã đưa được anh cậu tới nơi an toàn, thì đột nhiên có một nhóm binh lính xuất hiện.

“Algol!”

Algol giận dữ quay đầu lại, “Kẻ nào?”

“Hừ, nhận ra ta là ai chứ?” Izumin thông thả cởi bỏ mũ sắt, mái tóc dài màu bạc buông thõng xuống.

Algol trợn mắt hốt hoảng, “Izumin?”

“Đúng vậy, là ta, “ Izumin cười giả tạo nhìn cánh tay trái đã bị chặt đứt của Algol: “Bất ngờ lắm phải không, không phải đã dồn ta vào chỗ chết ở sa mạc Arabia rồi sao? Vì sao ta còn có thể đứng ở đây nói chuyện với người nhỉ?”

Dù sao Algol cũng đã làm vua nhiều năm, cũng rất nhanh chóng bình tĩnh lại, bật cười: “Đúng vậy, thật sự rất kinh ngạc, không ngờ người vẫn còn sống, thật là... đáng tiếc.”

Izumin nheo mắt lại đầy nguy hiểm, “Hừ, đương nhiên người nên thấy tiếc, tiếc vì lúc đó đã không trực tiếp giết ta, lại để ta có cơ hội như ngày hôm nay, giết người báo thù!”

Vừa dứt lời, Izumin rút kiếm đâm về phía Algol.

Algol cũng nhanh chóng cầm kiếm ngăn cản, tuy hấn bị thương nghiêm trọng, nhưng trong thời gian ngắn vẫn có thể phòng thủ.

Vì thế, cuộc chiến với Menfuisu vừa tạm dừng lại tiếp tục bắt đầu chiến đấu với Izumin.

Shan đứng bên cạnh vô cùng hoảng hốt, hiện giờ anh cậu đang bị thương, làm sao có thể đánh lại?

Lúc chiến đấu với Menfuisu, là Algol kiên quyết muốn đánh, cậu không cản được, hơn nữa, trong lòng cậu cũng không tán thành việc làm của Algol, nên luôn cảm thấy áy náy, không dám tấn công hoàng đế Menfuisu. Nhưng giờ hoàng tử Izumin đột ngột xuất hiện lúc Algol không khỏe, muốn lấy tính mạng Algol...

Không được! Cậu phải cứu anh trai! Nơi này là vương quốc Assyria, cậu là Nhị hoàng tử của vương quốc!

Những binh lính bên cạnh cậu đều đang đánh nhau với quân của Izumin, phải có người ngăn cản Izumin mới được.

Shan nhặt một chiếc cung rơi dưới đất, kéo dây cài tên, bắn!

Đang đấu kiếm với Algol, khoe mắt Izumin nhìn thấy một tia sáng bạc đang bắn về phía mình, theo bản năng lùi sang bên trái, mũi tên nhọn sượt qua bên người hấn!

Đây là... Izumin quay đầu lại, là thằng nhóc đang cầm cung kia?

Algol cũng hồi phục tinh thần, “Shan?!”

Shan bỏ cung xuống, cầm trường kiếm đánh về phía Izumin: “Anh! Mau rời khỏi đây!”

“Cái gì?”

Izumin kinh ngạc nhìn cậu nhóc, kiếm thuật của cậu ta không cao, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên nghị, thấy chết không sờn, ngang ngược ép lui Izumin nửa bước.

Shan? Nhị hoàng tử yếu đuối của Assyria đây ư?

Nghĩ như vậy, động tác của Izumin cũng không ngừng lại, nhanh chóng đỡ đường kiếm của hấn. Dù sao năng lực của cậu ta cũng không đủ, không chống đỡ được bao lâu.

Algol kinh ngạc nhìn Shan cầm vũ khí, còn hấn...

Khốn kiếp! Algol muốn xông lên, nhưng cánh tay đau đớn khiến hấn không thể cử động.

Tử Huyền để ý tới trận quyết đấu trước thần điện, cậu nhóc kia đã ở thế hạ phong... Vung tay đánh bật một binh sĩ, nơi này coi như đã an toàn, đám lính nhìn thấy Tử Huyền dũng mãnh như vậy cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tập trung đánh nhau kịch liệt với quân Ai Cập xung quanh.

Nhưng sức lực bản thân cũng không còn nhiều, vả lại cũng không có gì quan trọng để chơi một lúc, bây giờ... Đột nhiên muốn đi cứu cậu nhóc dũng cảm kia... ừm, làm thế nào bây giờ...

Độ kiểm pháp của Shan chưa được luyện cẩn thận, rất nhanh đã bị vây vào thế hiểm, bị Izumin áp sát từng bước, mỗi chiêu đánh tới đều là đòn hiểm. “Hoàng tử Assyria, mục tiêu của ta là anh ngươi, tốt nhất ngươi nên lui ra đi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống.”

“Khụ!” Shan dùng hết sức lực ngăn trở mũi kiếm, cắn răng chống đỡ, “Không! Ta không thể để ngươi làm hại anh ta được!”

Mồ hôi lạnh túa ra trên gò má Shan, nhưng cậu vẫn kiên trì không lùi bước, Algol quát to: “Shan! Tránh ra!”

“Không! Không cần...”

Chẹp, chẹp, cậu nhóc này thật khiến người khác đau lòng...

“...” Thôi, quên đi, liều một chút vậy.

Tử Huyền nhảy bật lên, nhảy qua chiến trường, nháy mắt đã vọt đến thần điện, keng một tiếng ngăn giữa hai người, dừng trước mặt hoàng tử.

Khẽ hất mái tóc dài ra phía sau, Tử Huyền mỉm cười nhìn Izumin:

“Hi, hoàng tử! Để ta thay cậu nhóc này quyết đấu với ngươi một trận nhé!”

15. Chương 36 - 37

Chương 36: Rút quân

“Cái gì?!”

Izumin ngẩn ra, Tử Huyền đã ngừng ở trước mặt hắn, cầm trường kiếm trong tay.

“Hi, hoàng tử, để ta thay thế cậu nhóc này quyết đấu với ngươi một trận!”

Nữ hoàng Asisu ư?!

Chưa kịp suy nghĩ, kiếm trong tay Tử Huyền đã đâm tới, Izumin theo bản năng lùi về phía sau từng bước, giờ kiếm lên đỡ. Đâm không trúng, mũi kiếm của Tử Huyền bị Izumin gạt lên phía trên, tránh đi sức kiếm, cổ tay vừa chuyển, lại đâm một đường về phía Izumin. Izumin xoay tay đỡ được, Tử Huyền lại xoay người, trường kiếm đâm về phía bên phải Izumin, cạnh kiếm chạm vào nhau, ánh sáng bạc bắn ra bốn phía.

Hai người giao đấu với tốc độ cực nhanh, Shan cũng đứng bên cạnh nhìn theo, chỉ thấy trường kiếm bay lượn, ánh sáng phản chiếu trên trường kiếm cứ lóe lên từng hồi, tiếng kiếm xé gió tấn công vun vút.

Nhưng rốt cuộc cậu cũng nhớ chuyện quan trọng trước mắt, vội vàng chạy lại bên cạnh Algol đang nửa ngồi nửa quỳ, ôm vết thương.

“Anh! Mau lên! Chúng ta mau rời khỏi đây!”

Algol ngạc nhiên khi thấy Asisu ra tay cứu trợ, nhưng lúc này hắn phải chật vật chạy trốn như vậy, hắn không cam tâm. Algol hẳn không cần một cô gái cứu, huống hồ cô gái này chính là người phá hủy kinh thành Assyria của hắn!

“Cút ngay! Ta không đi! Ta muốn giết bọn họ!”

“Anh!” Shan lo lắng nhìn người anh trai quật cường này, khẽ cắn môi, cậu đứng dậy. “Người đâu! Mau đưa đại vương trở về hoàng cung!”

“Cái gì?” Algol kinh ngạc nhìn cậu em trai luôn yếu đuối của mình.

Shan cúi đầu nhìn Algol, ánh mặt trời phía sau phản chiếu khiến người ta không thể nhìn rõ sắc mặt cậu.

“Anh, anh là vua của Assyria, xin hãy tự bảo vệ thân thể, suy nghĩ vì quốc gia.” Quay đầu tiếp tục ra lệnh: “Người đâu!”

Vài binh lính Assyria rời khỏi chiến trường chạy tới, Algol oán hận trừng mắt: “Lũ ăn hại các người còn làm gì đó, còn không mau giết chết Asisu và Izumin đi!”

Mấy tên lính do dự muốn đi qua, lại nghe Shan quát to: “Đứng lại!”

Kiên định nhìn chằm chằm bọn họ: “Ta là nhị hoàng tử của Assyria, ta lấy thân phận hoàng tử ra lệnh, đưa đại vương về cung!”

Chưa bao giờ thấy cậu nổi giận như vậy, bọn lính suy nghĩ, tình huống hiện giờ nên bảo đảm an nguy cho đại vương, vì thế nghe lời Shan, đỡ Algol đang không ngừng giãy giụa đi ra phía sau thần điện.

Trước khi rời đi, Shan quay đầu nhìn về phía hai người đang chiến đấu.

Nữ hoàng Asisu...

Trái, phải, đâm, tránh, đỡ...

Bởi vì vừa rồi tiêu hao quá nhiều niệm lực, tốc độ Tử Huyền không còn nhanh nhẹn, nhưng vẫn đủ sức là kình địch với Izumin.

Không một ai dám tiến lại gần chỗ hai người, tiếng ma sát bén nhọn chói tai liên tục vang lên.

Mạnh thật!

Miễn cưỡng dùng kiếm ngăn cản khoảng cách giữa hai người, Izumin nghĩ thầm, vừa rồi nhìn cô chiến đấu ở trên chiến trường đã biết thực lực của cô không kém, nhưng cũng không ngờ lại có thể ép lui được bản thân!

Còn nữa... Ánh mắt cô...

Vút một tiếng, mũi kiếm của Tử Huyền đã đâm tới trước yết hầu của Izumin, hắc hốt hoảng, lập tức xoay người tránh đi...

“Nè, trong lúc chiến đấu còn nghĩ linh tinh là không tốt...”

Tử Huyền trêu chọc, nhưng cũng không dừng tay, liên tục tấn công.

Thực ra nếu nhìn kĩ, sẽ thấy mồ hôi túa ra trên trán cô, thể lực của bản thân không đủ, Izumin lại là cao thủ luyện kiếm, đánh đến mức này đã là không dễ dàng.

“Nữ hoàng Asisu, không ngờ một người nhân nhã trong hoàng cung lại có thể dùng kiếm, lại còn lợi hại như thế!”

Izumin không dám khinh địch, chỉ thủ chứ không tấn công.

“Ha ha, quá khen, quá khen, kiếm thuật của hoàng tử cũng cao không kém, có thể cầm cự với ta lâu như vậy!” Từ nãy tới giờ không đâm trúng người nhất nào.

“Nhưng,” Izumin nhìn vào mắt cô, “Lúc trước ở Hạ Ai Cập lại không thấy nữ hoàng có năng lực như vậy, nếu như có, sao lại còn muốn mượn một vạn binh lực của ta chứ?”

Gì? Lại lời chuyện cũ...

“À... Lúc đó là ta quá xúc động, lại làm phiền hoàng tử lo lắng.”

Hai người cứ vừa đánh nhau, vừa nói chuyện. Mà bên dưới, từ lúc thấy nữ hoàng đi về phía thần điện, trong lòng Minue nóng như lửa đốt.

Không ngờ hoàng tử Izumin cũng có mặt ở đây, đây không phải là tin tốt. Nhất là bộ hạ Asisu vừa mới chiến đấu quá lâu, sao có thể chịu được.

Nghĩ như vậy, hắn đẩy nhanh tốc độ, mở đường máu, chạy thẳng tới thần điện.

“Nữ hoàng! Thần đến giúp người một tay!”

Minue hô to, rốt cuộc đuổi tới nay, giờ kiếm ngăn cản Izumin, tiếng binh khí va chạm nhau, đinh tai nhức óc.

Tử Huyền âm thầm thở phào một hơi, thể lực bản thân đã không thể duy trì được lâu, đối người cũng tốt.

Vừa rồi là vì thấy em trai Algon quật cường như thế nên mới cứu. Nay cậu ta và Algol đều được cứu thoát, có thể lùi lại được rồi.

Izumin và Minue đấu kiếm tới tấp, Tử Huyền lui sang bên cạnh ngồi nghỉ.

Tựa vào bức tường đá của thần điện, Tử Huyền nhìn Minue đánh nhau với Izumin.

Chep, hắn khác hẳn lúc ở trong rừng, lúc ở trong rừng Izumin đang bị thương, đang trúng độc, đúng là trời gà không chặt, nhưng bây giờ, lại là một chàng trai vô cùng mạnh mẽ, hiên ngang chiến đấu...

Gì?

Đang quan sát Izumin, bất ngờ nhìn thấy hắn đắm chiêu nhìn mình.

Khụ, khụ, khụ, sẽ không cho rằng ta háo sức đấy chứ?

Lại nói tiếp, lần trước ở trong rừng chỉ cho hắn thấy hai mắt bản thân, mà hôm nay trước khi lên sân khấu biểu diễn, cô đã lấy rất nhiều đồ trang sức trong hậu cung Assyria, trang điểm xinh đẹp cho giống với một nữ hoàng thần bí, không thể có khả năng bị nhận ra mới đúng...

Đứng bên cạnh nhìn, rốt cuộc Tử Huyền cũng phát hiện ra có điều gì đó không ổn...

Với kiếm thuật của Izumin, không thể đơn giản là cầm cự với Minue, giống như... hắn cố tình kéo dài thời gian?!

Kéo dài thời gian?! Vì sao?!

Đột nhiên Tử Huyền nhớ ra gì đó, bỏ mặc hai người giằng co, vội vàng chạy tới phía đỉnh thần điện, dõi mắt nhìn về phía xa.

Núi rừng phía xa, bụi mù cuộn cuộn!

Nguy rồi! Quân cứu viện của Izumin!

Lúc này, vì tránh đao kiếm không có mắt, Zuato (là thằng cha cầm bọ cạp theo trong truyện í) tránh xa chiến trường, từ chỗ cao cũng phát hiện có một đôi nhân mã từ xa tới.

“Hoàng thượng! Bên kia núi bụi mù cuộn cuộn! Có một đội quân đang tới!”

“Cái gì?” Menfuisu nghe tin vô cùng kinh ngạc. Carol kêu lên: “Menfuisu, đó là quân đội Hittite! Hittite và Assyria là liên minh đế quốc! Chắc chắn là quân đội của hoàng tử Izumin!”

“Quân Hittite tới!” “Quân Hittite!”

Binh lính Ai Cập khẩn trương cấp báo tin tức.

“Quân Hittite ư?... Khốn kiếp.” Menfuisu cau mày, “Thằng cha Algol cũng mạnh ghê gớm, bây giờ lại liên quân với Hittite, giao chiến sẽ bất lợi cho quân ta... Trước mắt chỉ có thể rút lui!”

“Vâng!”

Menfuisu nhìn về phía Tử Huyền, “Carol, nàng đi trước với Ruka, ta đi thông báo cho chị rời đi!”

“Không, Menfuisu...” em đi cùng chàng...

Carol còn chưa nói xong, Menfuisu đã nóng lòng rời đi...

“... Menfuisu!” Dựa vào Ruka bên cạnh, Carol kinh ngạc nhìn theo bóng dáng Menfuisu, nhất thời không nói nên lời.

Mà ở phía này, Tử Huyền nhảy từ đỉnh núi xuống, “Minue!”

“Nữ hoàng bệ hạ?” Minue vừa chiến đấu với Izumin, vừa trả lời.

“Tình huống nguy cấp, rút thôi! Mau tránh ra.” Dứt lời, cầm mũi tên mà Shan để lại phóng về phía Izumin. Minue nghe được lệnh tránh ra, Izumin cũng lập tức lui về phía sau, nhưng vẫn bị mũi tên sượt qua cánh tay.

“A!” Izumin ôm vết thương lùi về phía sau.

Tử Huyền không để ý tới hấn, dùng sức tóm lấy tay Minue, dùng chút lực cuối cùng, túm hấn nhảy khỏi thần điện, bay về phía Menfuisu.

Bị bỏ mặc ở phía sau, Izumin nhìn theo bóng dáng Tử Huyền trong không trung, vì quá kinh ngạc mà trợn mắt.

Bị Tử Huyền lôi theo bay trên không trung, Minue khiếp sợ nhìn dòng nước dòng người hỗn tạp phía dưới.

Đây... Đây là thần lực của nữ hoàng sao?!

... Sao lại có thể như vậy?

Ngẩng đầu nhìn nữ hoàng bên cạnh, ánh mặt trời ảm áp rơi xuống, xung quanh Tử Huyền như có một quang sáng mờ ảo bao bọc.

Chỉ trong chớp mắt, chân Tử Huyền đã chạm đất, rơi xuống trước mặt Menfuisu, khiến hấn dừng chân lại.

“Chị!” Menfuisu vui mừng nhìn Tử Huyền, “Chị qua đây thì tốt rồi! Mau, chúng ta mau rời khỏi đây! Quân Hittite sắp tới!”

Tử Huyền thả Minue ra, “Ừ. Chị biết rồi. Đi thôi!”

...

Xung quanh đều là nước và truy binh, một đoàn người ngựa chạy ra ngoài thành rút lui, Menfuisu gắt gao ôm Carol trong lòng nhảy lên mình ngựa.

“Rút quân.”

Hiện giờ, phải mau chóng tới Sirya! Đến đó sẽ an toàn hơn!

Quay đầu nhìn lại, Algol, hôm nay ta tạm tha cho ngươi một mạng, nếu ngươi còn sống, có ngày ta sẽ trở lại tính sổ với ngươi!

“Minue...”

Đang chuẩn bị lên ngựa, Minue bị Tử Huyền gọi lại, quay đầu nhìn cô: “Có chuyện gì thế, thưa bệ hạ?”

“... Ta mệt quá, ngươi ôm ta đi thôi.” Yếu ớt nói.

“?!” Minue còn chưa kịp tiêu hóa hết những lời này, thì Tử Huyền vì quá mệt mỏi đã không thể cầm cự nổi, ngã về phía sau.

“Nữ hoàng!” Minue vội vàng phóng qua, ôm lấy Tử Huyền ngã trên mặt đất.

Nữ hoàng bệ hạ...

Trận chiến vừa rồi đã tiêu hao hết sức lực rồi sao?

Vừa rồi nàng vừa nói...

Là để ta... ôm nàng rời đi ư?

“...” Minue đỏ mặt.

Xin hãy yên tâm, nữ hoàng, ta nhất định sẽ bảo vệ người! Đưa người trở về Ai Cập!

...

“Mọi người chú ý! Đi về phía Sirya!”

Tiếng vó ngựa nổi lên, tiếng đoàn quân rầm rập đi trên đất.

Đại náo Assyria, cuối cùng quân đội Ai Cập cũng thoát khỏi Algal, lên đường về nước.

Chương 37: Trăng sáng trên biển (1)

“Ừa...”

Mỗi một tiếng nồn mưa từ trong khoang tàu truyền ra, lại khiến binh lính làm việc trên sàn tàu nghe được đều cảm thấy lo lắng.

Bên trong khoang tàu, Tử Huyền yếu ớt dựa vào cái gối, trước giường có đặt một cái thùng gỗ.

“Hừm, ủa...” Trong bụng lại quặn thắt, cô cúi người nồn vào trong thùng gỗ. Không ăn được gì, nên có nồn cũng toàn là nước chua, hiện giờ cô cảm thấy sắp nồn hết cả mật ra.

Jinna vỗ nhẹ sau lưng Tử Huyền, đưa một chén nước ấm đến: “Nữ hoàng, súc miệng đi ạ.”

Sau trận chiến với Assyria, nữ hoàng Asisu mê man hai ngày hai đêm, mới tỉnh lại thì không ngờ nữ hoàng lại... bị say sóng.

“Ừm.” Yếu ớt đáp lại. Tử Huyền mở mắt nhìn khoang tàu trang trí tinh xảo, “Sao có thể đột ngột quyết định ngồi thuyền cơ chứ?”

Hầu hạ Tử Huyền súc miệng xong, Jinna cất cái chén sang một bên.

“Khởi bẩm nữ hoàng, do tể tướng Imhotep lo lắng cho sự an nguy của hoàng thượng, nên đã phái tàu tới Sirya đón hoàng thượng. Đã lâu không có tin tức của nữ hoàng nên nữ quan Ari đã xin cho nô tì cùng tới đây.”

“...” Imhotep... Hãy đợi đấy, ta và ông có thù rồi.

Nước chua lại cuộn trào lên yết hầu, đầu càng ngày càng choáng váng.

“... Jinna, đỡ ta đi ra ngoài.”

“Vâng, thưa bệ hạ.” Đẩy thùng gỗ sang một bên, Jinna nâng Tử Huyền dậy đi ra ngoài sàn tàu.

“Nữ hoàng.” “Nữ hoàng Asisu.”

Nhìn thấy Tử Huyền đi từ khoang tàu ra, đám binh lính bên ngoài đều ngừng mọi công việc, hành lễ với cô.

Tử Huyền hơi hơi mỉm cười, chậm rãi đi cùng Jinna tới thành tàu.

Gió biển mang theo vị mặn gào thét thổi qua, vỗ về cảm giác buồn nồn đang dâng lên trong ngực cô. Mây trên trời di chuyển thật nhanh, tất cả đều hướng về phía chân trời, ngay cả sóng biển cũng cuộn cuộn dâng lên.

Sắc trời âm u khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Nhưng đứng ở sàn tàu một lúc, gió tạt vào người, cũng thấy khỏe hơn nhiều.

Thực ra Tử Huyền cũng không ngờ thân thể này lại bị say sóng. Trước kia ở Hunter, cô lớn lên trên đảo cá voi, bốn bề đều là biển, đi thuyền trên biển là chuyện bình thường, chưa bao giờ bị say. Nhưng vừa qua lại điều khiển dòng nước tấn công thành, dùng niệm khống chế, dù dòng nước bên dưới mãnh liệt thế nào, thì niệm dưới chân vẫn an ổn bất động, cho nên cô không thể ngờ rằng... Nữ hoàng quen sống an nhàn sung túc này lại... say sóng!

“Bệ hạ, hiện giờ thấy sao rồi? Đã đỡ hơn chưa ạ?”

“Ừ, thoải mái hơn rồi.”

Jinna thở phào một hơi, “Trước kia nữ hoàng cũng vẫn ngồi thuyền săn vịt, chưa từng bị say nghiêm trọng như vậy.”

“Chỗ săn vịt là sông nhỏ suối nhỏ, cỏ lau mọc thành bụi, không có sóng lớn như vậy...”

Đang nói, một trận sóng to đập tới, làm con tàu xóc mạnh.

“A!” Một tiếng kêu mềm mại từ bên trái truyền tới.

Tử Huyền miễn cưỡng giữ chặt thành tàu để ổn định thân thể, nghe tiếng quay đầu lại... Carol?

Mấy ngày trước Carol bị trúng độc, sau khi thoát khỏi Assyria được trị liệu hai ngày, sức khỏe đã khá lên rất nhiều, nhưng đi lại trên sàn tàu lắc lư cũng không phải dễ dàng, trận sóng vừa rồi khiến cô suýt ngã, cô vội vàng tựa vào vách khoang tàu, ngẩng đầu nhìn Tử Huyền cách đó không xa.

“Asisu.”

Tử Huyền vẫn đứng yên tại chỗ, lặng lẽ nhìn cô lão đạo đi tới. Ánh mắt lạnh lùng, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Ánh mắt ấy khiến Carol đang đi tới gần thấy lạnh cả người.

Jinna thấy Carol lại gần, liền nói: “Cô gái sông Nile, người không ở trong phòng nghỉ ngơi, ra ngoài này làm gì?”

Giọng điệu xa cách, Tử Huyền nghe cũng không cần, trầm mặc nhìn cô gái nhỏ nhún nhún mềm mại trước mắt.

Carol bị Jinna không khách sáo đuổi về như thế, nhưng vẫn mỉm cười nhìn Tử Huyền.

“Asisu, em nghe nói chị đã tỉnh, nên đến thăm. Cảm ơn chị đã cứu em, đã cứu tất cả mọi người.”

“...” Tử Huyền nhún mày, cô ta đến nói lời cảm ơn thay mọi người?

“Ta là chị của Menfuisu, là nữ hoàng Ai Cập, cứu con dân Ai Cập là chuyện đương nhiên, bọn họ không cần người đại diện nói lời cảm ơn.”

“... Vâng, nhưng, thật sự cảm ơn chị đã cứu em.” Carol nở nụ cười thánh mẫu, sắc mặt tái nhợt khiến cô càng yếu đuối hơn so với bình thường.

Tử Huyền quay đầu, không nhìn tới khuôn mặt động lòng người kia, tiếp tục nhìn chăm chăm mặt biển mãnh liệt...

“Là Menfuisu cứu người, muốn cảm ơn hãy thì cảm ơn hẳn.”

Lạnh nhạt nói một câu, cảm giác thờ ơ lạnh lung tỏa ra bốn phía.

Tử Huyền cảm thấy dù thế nào đi nữa cô vẫn không thể có cảm tình được người trước mắt này.

Kiếp trước rất xa xôi, đã qua thời không Hunter, mà cho dù ở kiếp trước, cô cũng luôn tránh không có tình cảm sâu đậm với đứa bé gái ấy. Lần này tới đây xem cô ta làm chủ thế giới, không phải do bản thân điều khiển, cũng không muốn vây quanh cô ta, trùng hợp gặp gỡ, giúp cô ta một lần coi như vì duyên phận chị em ở kiếp trước.

Dù sao... bây giờ thân thể này... cũng vẫn còn tích tụ rất nhiều oán hận với cô ta.

Cô không chế không trút giận lên người cô ta đã là quá giỏi rồi.

“Có lẽ, nhưng...” Carol cố gắng thoát khỏi bầu không khí lạnh lẽo này, hơi đỏ mặt nói, “Chị chấp nhận cứu em... Có phải vì đã đồng ý cho phép em và Menfuisu ở bên nhau?”

Rốt cuộc Tử Huyền cũng quay đầu nhìn cô ta.

Chỉ nhìn, nhưng vẫn giữ im lặng. Tận đến khi Carol bị sự yên tĩnh dọa đến mức trong lòng rối bời.

“Carol.” Lần đầu tiên gọi tên trực tiếp, khiến Tử Huyền cảm thấy không quen. “Người cũng biết, tình cảm của ta và Mefuisu tích lũy từ mười mấy năm nay.”

Đột nhiên rất muốn cho cô ta biết cảm nghĩ của Asisu.

“Ta yêu hần, yêu đến phát cuồng. Sống vì hần, chết vì hần. Bao nhiêu năm yêu say đắm, sao có thể chỉ trong một thời gian ngắn là quên hết?”

Vì sao các người đều tự tình là đúng?

“Không phải tình yêu nào cũng vĩ đại như vậy, thấy đối phương vui vẻ hạnh phúc là đủ rồi, yêu là ích kỉ, ta càng hi vọng hần vui vẻ vì ta, cho nên ta vẫn hận người.”

Sắc mặt Carol tái nhợt. “Nhưng Asisu, em yêu chàng, không có chàng em không sống nổi, em yêu chàng không hề kém chị.”

“Người không phải là ta, làm sao biết ta yêu hần nhiều đến mức nào, sao có thể so sánh với ta? Không có hần thì người không sống nổi, vậy dựa vào cái gì cho rằng ta có thể sống tốt?”

Cô gái mắt xanh tóc vàng lao đảo lùi về phía sau.

“Bất hạnh của ta là, mười mấy năm ta bảo vệ, mười mấy năm ta yêu thầm, đến thời khắc sắp có được hạnh phúc lại bị người cướp đi. Người thân nhiên xuất hiện, phá tan mười mấy năm mơ mộng của ta.”

“Asisu...” Mắt Carol đã ngập nước.

“Nhớ lấy, hạnh phúc của người có được trên sự đau khổ của ta. Nhớ kĩ, đừng cho rằng ta rút lui là chuyện đương nhiên. Nhớ kĩ, không cần ở trước mặt ta khoe khoang hạnh phúc của người. Ta chấp nhận hay không chấp nhận thì có lợi gì cho người sao? Ta không chấp nhận thì người có thể rời khỏi Menfuisu sao?”

“Em...”

“Đừng cho rằng tất cả mọi người đều thông cảm cho người, tất cả mọi người đều đồng ý chấp nhận người. Đừng có khiến người khác phải lo lắng nữa, dù có đơn thuần thiện lương cũng không cần phải tỏ vẻ như vậy.”

Nói câu cuối, hơi nhỏ giọng một chút, có tiếng bước chân chạy tới từ đầu tàu bên kia.

“Carol! Sao nàng lại chạy tới đây?”

Là Menfuisu.

Cũng chỉ có con khỉ hoang này mới không biết giữ hình tượng chạy trên sàn tàu...

“Chị!” Loáng cái đã chạy tới trước mặt, “Chị, vừa nghe nói chị tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?”

“Ừ, tốt hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi! Vừa qua chị đã tiêu hao quá nhiều thể lực tấn công Assyria, đã khiến chị phải vất vả rồi.” Menfuisu cười vui vẻ, tiến tới cầm tay Tử Huyền.

Nụ cười rất chân thành.

Tử Huyền cũng cười, thẳng nhóc này cũng thích chị hần, nhưng khác với Asisu, tình cảm của hần dành cho Asisu là tình thân, là tình cảm chị em ruột thịt.

Lúc này Menfuisu quay đầu nhìn về phía Carol vẫn luôn im lặng này giờ. Cô cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, chỉ cần có cơn gió mạnh thổi qua có thể khiến cô ngã xuống sàn.

Menfuisu vội vàng vươn tay kéo cô vào trong lòng.

“Carol, nàng làm sao vậy? Thân thể nàng không khỏe, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Menfuisu cuống quýt hỏi, mà người trong lòng vẫn cắn môi không nói một lời.

Tử Huyền nhìn Carol không nói được, liền mở miệng. “Cô ấy nói muốn đến cảm ơn chị đã cứu cô ấy, thân thể cô ấy vẫn chưa khỏe mà còn nhớ tới chuyện này. Nơi này gió lớn, em dẫn cô ấy vào đi thôi.”

Hi vọng sau này cô đừng có dùng những lời vô tội như vậy khiến người khác đau lòng...

“Được, chị, em đưa nàng vào trước. Chị cũng nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Menfuisu dìu Carol yếu ớt đi vài bước, cuối cùng lo lắng cho thân thể cô bế cô lên, đi thẳng về phòng, vừa đi vừa lớn giọng gọi. “Tetis, Tetis!” Tiếng gọi vang vọng toàn bộ con tàu.

...

Gió thổi càng ngày càng mạnh, cánh buồm bị gió thổi phồng, lá cờ bay phấp phới.

Nước biển cuộn cuộn nổi lên đánh vào thân tàu, để lại vô số bọt biển nhỏ vun.

Hôm nay thời tiết thật xấu...

Tay Tử Huyền luôn bám vào thành tàu để giữ thăng bằng, vốn đang bị say sóng mà bực mình, hiện giờ nói những lời kai xong lại cảm giác mình sa đà quá sâu vào tình cảm của thân thể này.

“Nữ hoàng.” Jinna nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Tử Huyền, “Nếu người muốn giành lại hoàng thượng, nô tì và nữ quan Ari sẽ giúp người.”

“Không cần,” khẽ nhếch môi, mỉm cười. “Jinna, nếu ta muốn, ta sẽ tự đi giành, nếu ta không muốn, hắn có ở ngay trước mặt ta, ta cũng không có cảm giác.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Như vậy thì, nữ hoàng Asisu, rốt cuộc là người giành hay không giành?

Đương nhiên Tử Huyền sẽ không tranh giành, cô không có hứng thú với con khỉ hoang ấy, coi như là em trai giúp cuộc sống hàng ngày thêm phong phú là được rồi. Cô nhớ ra còn có chuyện quan trọng hơn!

“Đúng rồi, Unasu đâu?” Đột nhiên, Tử Huyền quay đầu hỏi Jinna.

Jinna sửng sốt, “... Unasu vốn bị thương ở vai, trên chiến trường càng khiến vết thương thêm trầm trọng, hiện giờ đang nghỉ ngơi.”

“À... Hắn đang nghỉ ngơi à...” Đúng là cơ hội tốt!

“Thấy Ruka đâu không?”

Tử Huyền hưng phấn đến mức ánh mắt ngời sáng, đứng ở một chỗ nào đó trên thuyền, Ruka đột ngột rùng mình một cái.

Lạ thật... sao hôm nay lại lạnh vậy...

16. Chương 38 - 39

Chương 38: Trăng sáng trên biển (2)

Cửa sổ nặng nề đóng lại, ngay cả rèm cửa cũng khép lại, bên trong phòng âm u, ngọn đuốc lắt lư, càng thêm vài phần tĩnh lặng.

Lúc Ruka vào phòng, Unasu đang nằm trên giường, trên vai hắn buộc một lớp băng vai, quấn mấy vòng xung quanh, vẫn còn vương vệt máu. Áo choàng và khôi giáp đều cởi bỏ, đặt ở một bên.

Nghe thấy tiếng động, hắn hơi ngẩng đầu nhìn qua.

“Ruka?”

“... Ừ.” Ruak đứng yên một lúc, rồi mới trả lời.

“Có chuyện gì sao? Công nương Carol có gì cần sai bảo ư?” Lúc này hắn không hầu hạ bên cạnh cô Carol sao, chạy tới đây làm gì.

“Không có chuyện gì,” đặt một ít thuốc xuống bàn bên cạnh người, lấy tay sắp xếp, “Ta tới thay thuốc giúp người.”

Unasu nghiêng đầu nhìn Ruka, có chút khó hiểu, “Ta vừa mới thay thuốc mà...”

“... Đúng, nhưng lần này ta mang tới thuốc rất tốt, tat hay giúp ngươi, sẽ mau khỏi. Trình tự chính xác, ngươi chịu đựng một chút.”

Nói xong đi tới bên cạnh Unasu, ngồi xổm xuống, Ruka vươn tay cởi băng vải.

“A?” Kinh ngạc nhìn động tác của Ruka, “Không, không cần phiền ngươi, bảo người khác tới làm là được rồi, ngươi mau về hầu hạ công nương Carol đi.”

Ruka không trả lời, trái lại tự tiếp tục cởi băng vải.

Băng vải chậm rãi được tháo ra, động tác của Ruka rất nhẹ nhàng, ngón tay thô ráp luyện võ nhiều năm lướt qua làn da trần của Unasu, vuốt nhẹ khiến Unasu rợn cả tóc gáy.

Đều là thị vệ bảo vệ công nương Carol, bình thường hấn và Ruka thường xuyên kề vai chiến đấu, cùng giết địch, nhưng chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với đối phương.

Unasu từ nhỏ được Mefuisu cứu, một lòng thề trung thành với hoàng đế không hề để ý tới người khác, ngoài quân y trị liệu, chưa từng có hành động thân mật với bất kì ai. Huống hồ, đối phương là chàng trai cùng mình dẫm máu chiến đấu...

“Ru... Ruka, nên gọi người khác tới đây đi, ngươi không cần làm như vậy...”

“Không sao. Hay là... ta làm đau ngươi?” Ruka nhú mày hỏi, sắc mặt nghiêm túc nhìn Unasu, giọng nói hết sức dịu dàng.

Khụ!

Sắc mặt Unasu đỏ hồng.

Khụ... Sao Ruka lại có vẻ mặt như vậy?!

Không nghe thấy có tiếng trả lời, Ruka ghé sát mặt lại, “Vừa rồi sắc mặt tái nhợt, giờ lại đỏ như vậy, có phải sốt rồi không?” Vừa nói vừa đưa tay qua định thử độ ẩm.

“Không! Không bị sốt...”

“...” Trầm mặc nhìn.

Rút tay về, kéo toàn bộ băng vải xuống, vết thương vừa được băng bó của Unasu hoàn toàn lộ ra. Tuy rằng đã được quân y xử lí qua, máu đã chảy ít đi, nhưng vẫn còn một dòng máu nhỏ không ngừng chảy ra.

Mà miệng vết thương đột ngột bị tháo khỏi sự bao vây ẩm áp của băng vải, bị không khí lạnh kích thích khẽ run rẩy.

Tiếp theo định làm gì?

“...” Ruka suy nghĩ, cúi đầu, ghét sát vào bả vai Unasu.

“?! ” Định làm gì?!

Unasu mở to mắt, không thể giải thích nổi, nhìn tình huống trước mắt.

Ruka cúi đầu, nhẹ nhàng thổi lên miệng vết thương của hấn ư?! Miệng vết thương vừa ngứa vừa buồn khiến hấn run rẩy muốn lui về phía sau.

Unasu quá đỗi kinh ngạc không nói được gì, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chằm chằm Ruka.

Ruka, hấn đang làm gì? Hấn...?!

Xoẹt, Unasu ngẩn ra, hấn nhớ có lần nữ hoàng từng nói...

Thực ra, ngươi có biết không Unasu, lúc ngươi bị thương, còn có một người đau lòng, người đó yêu ngươi, sẽ nhanh chóng tới chăm sóc ngươi, ngươi phải giữ cho tốt nhé...

“...”

Này... Chẳng lẽ là Ruka?!

... Sao có thể như vậy chứ?!

Trời đất sụp đổ, không còn thấy ánh sáng...

“Người đang nghĩ gì vậy?” Ruka mang thuốc lại, thấy vẻ mặt Unasu rất phản kích.

“Không, không có, không nghĩ gì cả...” Unasu luồn cuống... Không thể là Ruka chứ?

“... Ta bôi thuốc giúp người.”

“... Được.”

Cẩn thận cầm bình thuốc đổ lên miệng vết thương, lại nhẹ nhàng thổi nhẹ, sau đó cầm lấy một băng vải sạch sẽ băng bó lại. Động tác cẩn thận khiến Unasu thán phục.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của hai người, ngoài ra còn có tiếng băng vải ma sát.

Dưới ánh lửa lay động, sắc mặt Ruka trầm tĩnh không chút thay đổi, không biết rằng vì hành động của mình khiến Unasu tâm tình bất an.

“...” Hôm nay Ruka rất dịu dàng, dịu dàng đáng sợ... Chẳng lẽ đúng như lời nữ hoàng...

Không! Tuyệt đối không thể như vậy! Ta là một người đàn ông, Ruka sao có thể có suy nghĩ như vậy?

Đúng, nhất định là ta đã hiểu nhầm rồi.

“... Ta đã sai người nấu thuốc, nhớ uống lúc nóng.” Sau khi băng bó xong xuôi, Ruka đứng dậy đặt túi thuốc lên bàn, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

“Nấu... nấu thuốc?!” Kinh ngạc ngẩng đầu, “Người bảo?”

Lấy một chiếc khăn lau tay, “Đúng, uống thuốc sẽ giúp vết thương của người mau lành.”

“Không, ta ngạc nhiên là vì, vì sao người lại bảo người khác nấu thuốc?”

“...”

“Người... Người không ở bên cạnh công nương Carol sao, vì sao lại chạy tới đây... Còn nữa, sao hôm nay người lạ vậy...”

“Không có gì, ta chỉ tới giúp người mà thôi.” Cắt ngang lời Unasu.

Nhưng giúp ta cũng không cần người tự mình làm như vậy, mà cũng không cần dịu dàng chu đáo đến thế.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, lời nói của Tử Huyền khiến Unasu nghĩ thấy rối bời, hắn đang miên man suy nghĩ, Jinna đã bê bát thuốc tới.

Ruka nhận lấy, tới gần Unasu, “Nào, uống thuốc đi.”

Cầm thìa khuấy nhẹ bát thuốc màu đen, đưa đến bên miệng Unasu.

“...”

Unasu run rẩy...

“... Ruka, để ta tự làm là được rồi.” Nói xong vươn tay phải ra muốn cầm bát thuốc.

Ruka tránh tay hắn, “... Người bị thương rất nặng, không sao, để ta đút cho người.”

“... Khụ, Ruka, rốt cuộc người...”

Ruka lập tức ần thìa đổ vào miệng Unasu.

“A.” Uống một ngụm, Unasu miễn cưỡng nuốt thuốc xuống.

“Khụ, khụ khụ khụ, người...”

Nhìn thấy Unasu bị sặc, Ruka bật cười, khiến Unasu vốn đang oán trách nhìn đến ngây người.

Thực ra Ruka rất đẹp trai, khuôn mặt trắng nõn, các đường nét trên mặt nhu hoa. Lúc cười rộ giống như có cơn gió mùa xuân thổi qua...

A, sao trước kia không phát hiện ra Ruka đẹp trai như vậy nhỉ...

Đang bị nụ cười mê hoặc, tay Ruka lại vươn tới, Unasu kinh ngạc nhìn cái tay kia chạm vào bên miệng mình, nhẹ nhàng lau đi vệt nước thuốc dính bên khóe miệng.

“...” Khỉ thật, nguy rồi.

Unasu mơ hồ nghe thấy tiếng tim đập loạn... Thành thật, thành thật...

Đột nhiên thân tàu bị lắc mạnh một cái, chén thuốc trong tay bị Ruka bị sánh ra ngoài, cả người hấn nhào vào trong lòng Unasu.

“...”

Tàu vẫn lắc lư như trước, hơn nữa càng ngày càng mạnh, xóc dữ dội.

Ruka lập tức đứng dậy.

“Nguy rồi! Có bão!”

“Cái gì?!”

Nghe thấy vậy, toàn bộ thuyền đều hỗn loạn.

“Ta đi xem.” Nói xong, nhanh chóng chạy đi ra ngoài. Bỏ lại một mình Unasu ngây người trong phòng.

Thực ra, hôm nay Ruka tới chăm sóc Unasu chỉ vì hấn bị đe dọa... Hấn vẫn nhớ như in những lời mà nữ hoàng nói với hấn.

“Đúng rồi, nghe nói Unasu bị thương rất nặng, người tới thăm hấn không? Như vậy đi, người phải hết sức dịu dàng xử lý miệng vết thương cho hấn, dứt cho hấn uống thuốc, nghe chưa?”

...

Nếu người không muốn đi cũng không sao, nhưng ta đã biết được bí mật của người, ta có thể bịa đặt, thêm mắm thêm muối công bố ọi người biết...

Ha ha ha, cái bí mật kia chính là... Thực ra, người thăm mền quan tư tể Kaputa từ lâu!

Yên tâm, ta nhất định sẽ cho tất cả mọi người đều biết, chúng ta sẽ thông cảm cho người, để Menfuisu tứ hôn cho người!”

Không biết nữ hoàng nói vậy có ý gì, nhưng chăm sóc Unasu so với Kaputa, có vẻ như bớt đi rất nhiều phiền phức.

Tuy... phải làm theo mọi động tác mà nữ hoàng yêu cầu...

Soạt...

Một cơn sóng to đánh úp lên sàn tàu, Ruka lao đảo vài bước, sóng to gió lớn quá!

Bầu trời u ám, thỉnh thoảng lóe lên tia sét, sóng biển không ngừng đánh vào mạn tàu, con tàu lắc lư dữ dội trong mưa gió.

Con tàu mà nhân dân Ai Cập đang ngóng chờ trở về gặp phải cơn bão.

“Nhanh lên! Lái thuyền sang bên phải!”

“Giảm bánh lái!”

“Mọi người chú ý an toàn!”

Menfuisu nhảy lên nhảy xuống chỉ huy binh lính trên thuyền, mà người vụng trộm xem kịch hay vừa rồi trở về lại nôn mửa trong phòng mãi không thôi.

“Ừa...”

Sao xui vậy... lại gặp bão!

“Ừa...!”

Imhotep! Ta hận ông!

Chương 39: Trở lại Ai Cập

“Ari...”

Thanh âm lười nhác truyền ra từ tầng tầng lớp lớp màn sa, Ari đang ở ngoài điện sắp xếp dầu ô liu vôi vàng đặt mấy cái hũ xuống đi vào trong.

“Nữ hoàng.”

“Ừm...” Tử Huyền nằm trên giường, miễn cưỡng vươn tay vén một góc tấm màn sa lên, nhìn Ari quỳ dưới đất: “Bên ngoài sao vậy, sao ầm ĩ thế?!”

“Ầm ĩ lắm ạ? Để nô tì đóng cửa lại.” Ari hồi hận nhú mày. “Là đám dân chúng tụ tập trước cửa hoàng cung chúc mừng hoàng thượng trở về.”

“Hử?” Tụ tập dân chúng sao?

“Dù sao cũng không ngủ được, chúng ta ra ngoài xem đi.”

“Vâng, để nô tì lấy y phục cho người.”

...

“Hoàng thượng!” “Cô gái sông Nile!”

“Cung nghênh hoàng thượng trở về!” “Hoàng thượng đã cứu cô gái sông Nile trở về!”

Đi càng gần tới quảng trường, tiếng vang càng lớn, tiếng hoan hô cao thấp nối tiếp nhau, đỉnh tai nhức óc.

“...” Dân Ai Cập thật điên cuồng mà.

Từng luồng sóng âm biểu đạt tình cảm mãnh liệt và lòng trung thành của nhân dân đối với hoàng thất, Ai Cập đúng là một vùng đất thần kì.

“Cô gái sông Nile, xin hãy nhận bó hoa này!”

Một tiếng la lên, đám người bắt đầu tung hoa, một bó hoa thủy tiên buộc chặt được ném lên không trung, mang theo lời chúc phúc của nhân dân tới Carol đang đứng trên đài cao.

“Cám ơn, cám ơn!” Carol cầm trong tay bó hoa thủy tiên, nụ cười xán lạn rực rỡ, mái tóc vàng càng thêm tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Menfuisu yêu thương nhìn Carol, vòng tay cẩn thận ôm lấy nàng, quay đầu vẫy tay với dân chúng.

“Dường như thân thể cô ta đã tốt hơn rất nhiều, đã có thể đi ra nhận hoa.” Nhìn mọi người vui vẻ như thế, Tử Huyền cũng cảm thấy tâm tình thả lỏng hơn rất nhiều, lần trước ở Assyria vôi vàng tác chiến cứu người, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hiện giờ đã có thể thoải mái nghỉ ngơi trong hoàng cung Ai Cập, cũng không tệ.

“Vâng.” Ari mang chiếc quạt lông đưa cho Tử Huyền. “Nghe nói gã thương nhân lữ hành kia hiểu biết y thuật, trải qua vài ngày an dưỡng, sức khỏe của Carol đã không còn đáng lo ngại.”

“Ồ...” Hassan này cũng hữu dụng đấy.

Phe phẩy chiếc quạt, Tử Huyền đi về phía trước vài bước, mỉm cười tựa vào lan can.

Bầu trời Ai Cập luôn sáng sủa như vậy, trời trong nắng ấm, còn có sông Nile lăn tăn gợn sóng, bồi đắp phù sa màu mỡ cho cả vùng đất, tất cả hòa hợp lại thành một phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

“Nữ hoàng Asisu! Là nữ hoàng Asisu kìa!”

Trong đám người đột nhiên có một tiếng thét lên.

Tử Huyền giật nảy mình vì tiếng thét bất ngờ, cúi đầu nhìn lại, hóa ra có một đám dân chúng đứng trước cửa cung của cô. Mà rất nhanh sau đó, đám người đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía cô.

“Đúng là nữ hoàng Asisu! Nữ hoàng bệ hạ!”

Tiếng hò hét của dân chúng càng vang xa, toàn bộ đều hướng về phía cô, khiến Tử Huyền có chút kinh ngạc, từ khi nào đám người này lại nhiệt tình với Asisu như vậy?

Giơ tay lên theo bản năng, Tử Huyền mỉm cười thay lời chào hỏi với dân chúng.

Thấy cô đáp lại càng khiến dân chúng thêm phấn khích, “Nữ hoàng vạn tuế! Nữ hoàng vạn tuế!”

Quần chúng hoan hô nhảy nhót, đồng loạt hướng về bên này.

“Chị!” Menfuisu ở cung điện bên kia thấy Tử Huyền xuất hiện, cười chào một tiếng. Mà Carol bên cạnh hắn thì khẽ run lên, cúi đầu trốn tránh không nhìn Tử Huyền.

Nghe thấy giọng nói của Menfuisu, Tử Huyền quay đầu nhìn qua, bên cạnh cô chỉ có Ari, ngược lại bên cạnh Menfuisu lại có rất nhiều người. Imhotep vẫn như trước vuốt vuốt chòm râu dài của lão, đứng bên cạnh là gã hói Kaputa vẫn nhìn chăm chăm Carol. Minue ở phía còn lại, cùng nhìn về phía Tử Huyền, còn có Ruka...

Lạ thật, có gì không đúng sao, vì sao thấy ánh mắt Ruka nhìn mình lại có cảm giác quỷ dị...

“Nữ hoàng Asisu! Nữ hoàng Asisu!”

Tiếng hò hét của dân chúng khiến Tử Huyền chú ý, tiếp tục mỉm cười. Cười một hồi lâu, Tử Huyền cảm thấy bản thân sắp không chống đỡ nổi.

“...”

Ánh mắt của quần chúng nhân dân sáng như sao vậy...

... Nhưng cũng quá sáng đi!

Chưa từng có nhiều người hành lễ với mình như vậy, Tử Huyền cảm thấy da đầu khẽ run...

“Ari, bọn họ... Sao bọn họ lại kích động như vậy?” Rõ ràng trước kia đâu có nhiệt tình đến thế.

“Nữ hoàng.” Nghe Tử Huyền hỏi, ánh mắt của Ari cũng lóe sáng, “Bọn họ kích động chính là vì nhớ đến thần tích ngày đó.”

“... Thần tích?”

“Vâng ạ.” Giọng của Ari cũng có chút kích động, “Ngày hôm đó con tàu của hoàng thượng dọc theo sông Nile trở về thành Thebes, toàn bộ dân chúng đều ra quảng trường nghênh đón, nô tì ở trong cung cũng ngông trống từ lâu. Đợi thật lâu, mới thấy hoàng thượng đỡ người đi ra.”

Ari ngừng một lát, vẻ mặt cô cũng đã biểu hiện rõ ràng tình cảm mãnh liệt của nàng có với chủ nhân.

Khụ...

“Chỉ thấy người yếu ớt dựa vào người hoàng thượng, nghiêng đầu nói với hoàng thượng mấy câu, sau đó người nhìn về bên này, đột nhiên vọt người nhảy lên, bay lại đây!”

Ta...

“Tất cả dân chúng đều trông thấy! Thấy người sáng tạo ra thần tích! Người bay thẳng về phía nô tì, lướt qua người nô tì, lắc mình một cái vào cung điện, lúc ấy nô tì chỉ cảm thấy có một cơn gió lướt qua, những tấm sa đều bay phấp phới, quay đầu lại đã không còn trông thấy bóng dáng người!”

... Ari, ta không ngờ cô giỏi văn như vậy đấy!

... Không đúng, vấn đề là ta không nhớ gì cả!

“Sau đó nô tì đi vào bên trong, mới thấy người đã nằm ngủ trên giường. Vì quá bất ngờ nên đám người bên ngoài yên tĩnh một lúc, sau đó đồng loạt hô lớn, tất cả mọi người đều kích động trước kì tích!”

“...” Ta nên nói gì đây, có lẽ lúc đấy say sóng quá mệt mỏi, nên đã hành động theo bản năng ư?

“Nữ hoàng bệ hạ.”

“Nữ hoàng bệ hạ, xin hãy nhận hoa của chúng thần!”

Vút một tiếng, một bó hoa to được ném lên đài cao, bay tới trước mặt Tử Huyền, Tử Huyền theo bản năng giờ tay đón lấy.

... Hoa?

... Tặng cho ta ư?!

Đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, cảm giác đó lan tỏa từ tận đáy lòng. Có người tặng hoa cho ta đó nha!

Trong thế giới Hunter chỉ tràn ngập máu, không bao giờ có thể hái được một bông hoa ở bất kì nơi nào, ngay cả ở cuộc sống đời thường, Tử Huyền cũng chưa bao giờ được người khác tặng hoa, đột nhiên... Cảm thấy thật vui vẻ...

“Ha ha ha, “ Tử Huyền cười rộ lên, “Ari! Bọn họ tặng hoa cho ta nha!”

Nụ cười tươi trên gương mặt đẹp khuynh quốc khuynh thành, khác hẳn khí chất lạnh lùng thường ngày, nụ cười êm tai dễ nghe, dưới ánh mặt trời chan hòa, nữ hoàng vốn xinh đẹp động lòng người càng cuốn hút hơn phách mọi người.

Dân chúng nhìn nữ hoàng xinh đẹp vui vẻ như vậy sướng sớt một lúc, lập tức tiếng hò reo càng thêm vang dội.

Nữ hoàng thích bọn họ tặng hoa!

“Nữ hoàng bệ hạ! Nữ hoàng bệ hạ!”

Từng bó hoa tươi đều được tung lên.

Dân chúng không được đến quá gần cung điện, những bó hoa tung lên không trung, rơi xuống lại được tung lên... Dưới ánh mặt trời xán lạn, quảng trường như được bao phủ bởi một trận mưa hoa...

“Ari, nhanh lên! Đó là hoa cho ta đó!”

“Vâng, thưa nữ hoàng.” Ari cũng cười giúp Tử Huyền nhận những bó hoa dân chúng tặng, có thể thấy nữ hoàng vui vẻ như đứa trẻ, trong lòng cô cũng cảm thấy rất vui.

“Hôm nay chị rất vui.” Menfuisu đứng ở cung điện bên kia nhìn Tử Huyền vui vẻ chạy tới chạy lui nhận hoa, “Lâu lắm rồi không thấy chị vui như vậy.”

“... Vâng.” Carol ôm bó hoa thủy tiên gật đầu.

Quen Asisu lâu như vậy, trừ lúc nhìn thấy cô ấy ấn định ngày kết hôn với Menfuisu, cô chưa từng nhìn thấy cô ấy vui vẻ như vậy. Nhưng Menfuisu lại vì cô mà hủy bỏ hôn lễ đó...

“Menfuisu...”

“Cái gì?”

“... Em yêu chàng.” Chàng từ bỏ nữ hoàng Asisu xinh đẹp để chọn em, đó là may mắn lớn nhất của em.

Nghe Carol nói vậy, Menfuisu mỉm cười dịu dàng, vươn tay ôm chặt Carol.

“Carol, ta sẽ mang hạnh phúc tới cho nàng... Vào ngày lễ thần Amun, chúng ta sẽ cử hành nốt nghi thức bị gián đoạn lần trước trước mặt toàn bộ dân chúng trong thành. Để nàng chính thức trở thành hoàng phi Ai Cập!”

“A, nghi lễ thần thánh của Ai Cập cổ đại!”

“Ha ha, nhớ nhé, trước khi tiến hành hôn lễ, nàng phải chú ý sức khỏe.”

Mefuisu đi về phái trước, vịn tay vào lan can hô lớn: “Hỡi thần dân Ai Cập! Vào ngày lễ thần Amun, ta và Carol sẽ cử hành hôn lễ, hoàn thành nghi thức, Carol sẽ chính thức trở thành hoàng phi của Ai Cập!”

“Hoàng thượng vạn tuế!” Dân chúng lại càng phấn khích, “Chúc mừng hoàng thượng và cô gái sông Nile!” “Chúc mừng!”

“Chúng thần nhất định ở sẽ chuẩn bị mọi thứ trước khi hôn lễ diễn ra!”

“Xin nữ thần sông Nile phù hộ cho Ai Cập!”

Tiếng dân chúng hô lớn, tiếng hò reo dường như muốn theo sông Nile truyền khắp Ai Cập.

Quần chúng đã giảm bớt sự chú ý, khiến Tử Huyền có thể thở phào một hơi, cô ôm lồng hoa gập đầu mỉm cười nhìn Mefuisu và đám người bên kia.

“Nữ hoàng...” Ari lo lắng nhìn nữ hoàng, hoàng đế chuẩn bị cử hành hôn lễ dang dở với Carol, thật sự nữ hoàng chấp nhận buông tay ư? Đó là tình cảm từ mười mấy năm nay...

Nhưng Ari còn chưa nói xong, một giọng đàn ông xa lạ vang lên từ phía sau hai người...

“Vị này... Chắc chắn là nữ hoàng Asisu rồi.”

Ai?!

17. Chương 40 - 41

Chương 40: Ragashu

Mùi hương trầm nhàn nhạt lan tỏa, tràn ngập khắp trong không khí. Tử Huyền phe phẩy chiếc quạt lông tựa vào nhụy sen. Ari và Jinna ở bên cạnh cũng vừa cầm những bó hoa thủy tiên được dân chúng tặng cắm vào bình hoa, đặt trên bàn.

“Lời đồn về nữ hoàng Asisu xinh đẹp lan truyền khắp các nước láng giềng,” Ragashu cầm cốc rượu trong tay, nhưng lại chưa uống một ngụm, “Nàng còn đẹp hơn so với lời đồn, càng nhìn gần, càng thấy nàng giống như tiên nữ.”

Ánh mắt hắn luôn tập trung trên người Tử Huyền, tiếp tục buông lời ngon tiếng ngọt, “Ta từ Babylon nhìn về phía trời xanh Ai Cập, khao khát được gặp nàng. Dù chưa hề gặp mặt, nhưng ta đã thầm thương trộm nhớ nàng từ rất lâu rồi.”

“Ha ha ha, hoàng đế Ragashu, lời ngài nói thật dễ nghe.” Tử Huyền khéo léo nở nụ cười, giờ cô là người đại diện cho Ai Cập, là Asisu, không thể thất lễ... Cho dù rất ghê tởm mấy lời nói của gã này.

Ragashu nghe vậy càng sán lại gần: “Không, nàng thật sự là nữ thần đẹp nhất Ai Cập.”

Hắn không nhìn thấy nụ cười trên mặt Tử Huyền rất cứng nhắc. “Ta khao khát nhìn thấy nàng, nên mới từ ngàn dặm xa xôi tới Ai Cập.”

“Ồ?” Tử Huyền vẫn mỉm cười, vuốt ve những sợi len trên chiếc quạt, “Nói như vậy, hoàng đế Ragashu là tới xem mỹ nữ ư, có rất nhiều những mỹ nhân nổi danh ở các quốc gia khác, hoàng đế không cần vất vả như vậy, bôn ba qua nhiều quốc gia như thế!”

“Khụ...” Ragashu đột ngột bị sặc. “... Sao có thể chứ, so với nữ hoàng Asisu, những người khác đều là dong chi tục phấn(30), các nàng vĩnh viễn không thể so sánh với nữ hoàng cao quý và tao nhã, nữ hoàng chính là nữ thần duy nhất trong lòng ta.”

(30) Dong chi tục phấn: ý chỉ các cô gái bôi son trát phấn tầm thường.

“Ha ha, hoàng đế Ragashu thật am hiểu cách lấy lòng các cô gái.” Tử Huyền làm như vô tình, tiếp tục trêu chọc.

“Tất cả những lời ta nói đều là sự thật! Mái tóc nàng đen tuyền mềm mại, đôi mắt đen láy mê người, bất kì người đàn ông nào trông thấy nàng cũng đều bị nàng cuốn hút! Ha ha, nàng vô cùng đẹp!”

Vừa khen, vừa nhanh chóng đổi vị trí, Ragashu đưa ra một đồ vật sáng lấp lánh.

“Đây là chuỗi đá quý ở Babylon ta,” đưa món đồ trên tay cho Tử Huyền, đó là một chuỗi vòng cổ bằng đá thạch anh tím, “Chỉ có nữ thần Asisu xinh đẹp mới có thể đeo nó!”

Chiếc vòng cổ này khảm không ít thạch anh tím, sắc sỡ lóa mắt, khiến Ragashu càng tràn đầy tự tin... Không có cô gái nào có thể thoát khỏi sức hấp dẫn của châu báu.

“Ồ, chuỗi vòng thật đẹp.” Tử Huyền nhìn ánh sáng phản chiếu trên chuỗi vòng, mơ hồ lóe sáng tỏa ra mệnh lực thần bí.

Lạnh nhạt mở miệng khiến Ragashu sững sờ: “Nếu là tấm lòng của hoàng đế Ragashu, ta đành nhận vậy.”

Bình tĩnh dời tầm mắt, “Ari, đặt chuỗi vòng này vào hộp nữ trang cho ta.”

“Vâng ạ.” Ari trả lời, đưa bó hoa thủy tiên đang đỡ cho Jinna, đi tới nhận lấy chuỗi vòng.

Đi theo đội trưởng đã lâu, nhìn thấy vô số bảo vật, dù chiếc vòng cổ này có quý giá tới đâu cũng không có gì đặc biệt, đương nhiên không đủ hấp dẫn một người từng theo lữ đoàn đi khắp nơi không khác gì đám trộm cướp đào mộ.

Làm như không nhìn thấy Ragashu ngẩn người, Tử Huyền cười tươi. “Cảm ơn hoàng đế đã tặng lễ vật.”

“... Nữ hoàng khách sáo rồi.” Ragashu lại cười, “Có thể mang niềm vui tới cho nữ hoàng Asisu mới là điều quan trọng nhất!”

“Ha ha.” Tử Huyền dùng quạt che miệng, cười tươi rộ.

Ragashu nhìn thấy nụ cười ấy, đột nhiên vươn tay giữ chặt Tử Huyền, “Nữ hoàng Asisu, cùng ta trở về Babylon đi.”

“?!”

... Tuy rằng biết hấn đến cầu hôn, nhưng cũng quá nhanh đi, nhanh chóng gặp mặt tán gẫu vài câu, cảm giác hài lòng là kéo luôn về nhà ư?

Ragashu thấy Tử Huyền không trả lời, nói thẳng, “Nữ hoàng Asisu, ta cầu hôn với nàng.”

“... Ha, hoàng đế Ragashu “ Tử Huyền cười khẽ, “Sao lại đột ngột như vậy? Vừa nhìn đã yêu ư? Thật không đáng tin, sau này ngài lại có vài lần vừa nhìn đã yêu như thế này, ta biết phải làm sao bây giờ!”

“Không, sẽ không!” Ragashu cúi đầu hôn lên tay Tử Huyền, “Nữ hoàng Asisu, ta thật lòng yêu nàng, ngoài nàng ra, ta sẽ không bao giờ yêu ai khác.”

Tử Huyền mỉm cười rút tay lại, “Hoàng đế Ragashu, cảm ơn tấm thịnh tình của ngài, nhưng hôn nhân là chuyện quan trọng cả đời, không thể nhất thời xúc động. Thứ lỗi cho ta không thể nhận.”

Ragashu không quan tâm tới lời từ chối của Tử Huyền, hấn thần nhiên đứng dậy, “Nữ hoàng Asisu, đây không phải là nhất thời xúc động, xin hãy để ta dùng thời gian chứng minh cho nàng thấy. Đúng rồi, đi tới Ai Cập đã vội vã tới ra mắt nữ hoàng, ta còn chưa đi vấn an hoàng đế Menfuisu, ta đi trước, xin nữ hoàng xinh đẹp cứ suy nghĩ thật kĩ.”

“... Hoàng đế Ragashu cứ đi thông thả.”

Ragashu quay đầu nhìn vào mắt Tử Huyền thật lâu, rồi mới mỉm cười bước ra khỏi cung điện.

Bên ngoài, có một thị vệ Babylon đứng chờ. “Hoàng thượng.”

“Chuyện gì?”

Thị vệ lấy từ trong ngực ra một tờ giấy dâng lên, “Đây là tin tức truyền tới từ đế quốc Assyria.”

Ragashu cầm lấy, cúi đầu đọc qua.

Lúc bọn họ xuất phát tới Ai Cập, chỉ biết hoàng đế Ai Cập ở Assyria, vừa rồi hoàng đế và nữ hoàng đều từ Assyria trở về. Đã xảy ra chuyện gì ở Assyria...

“Cái gì?!”

Thị vệ bị Ragashu làm giật mình, “Có chuyện gì thế thưa bệ hạ?”

Chỉ thấy Ragashu siết chặt tờ giấy, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, “... Tin báo về nói, Asisu đã phá hủy đế quốc Assyria.”

...

Ragashu đã đi từ lâu, Tử Huyền vịn thắt lưng, không giữ hình tượng nằm dài trên nhuỷn sạp.

“A! Một chết được!” Thân phận nữ hoàng khốn kiếp, lại còn phải giữ gìn mặt mũi cho Asisu.

Ari nhìn Tử Huyền tùy tiện như vậy, chỉ mỉm cười, quỳ dưới đất dọn dẹp các thứ.

“Nữ hoàng, hoàng đế Ragashu đến cầu hôn với người mà. Nếu người đã không còn có tình cảm với hoàng thượng nữa, sao lại không chấp nhận ngài ấy?”

“... Ari!” Xoay người trở mình, Tử Huyền tiện tay cầm một chùm nhỏ, bàn tay nhỏ bé lắc lắc chùm nhỏ. “Gã Ragashu này có mưu đồ đen tối, hắn không yêu ta, hắn yêu địa vị của ta, là Ai Cập.”

Ari biến sắc. “Nữ hoàng, ý ngài nói là, hoàng đế Ragashu có ý đồ xấu với Ai Cập ư?”

“Ha ha, Ai Cập là miếng thịt béo trong mắt mọi người, sao các quốc gia khác lại không mơ ước chứ? Ragashu cũng không ngoại lệ.” Tử Huyền cúi đầu nhìn Ari, “Người cảm thấy Ragashu yêu ta thật sao? Hắn muốn mượn địa vị của ta để có được Ai Cập!”

“Hắn... Nữ hoàng...” Ari căng thẳng, đi tới vài bước rồi quỳ xuống, cầm tay Tử Huyền, “Chúng ta mau nói cho hoàng thượng biết mới được.”

“Ha ha, không vội,” Tử Huyền nhanh chóng lột vỏ nhỏ, “Ari, hiện giờ chúng ta vẫn chưa có bằng chứng, có thể còn bị cắn ngược lại, nói chúng ta có ý đồ phá hoại quan hệ giữa Babylon và Ai Cập... Hơn nữa, để hắn biết khó mà lui thì tốt hơn... Huống hồ... có lẽ lúc này hắn đã đề nghị hôn sự trước mặt Menfuisu rồi...”

“... Vậy nữ hoàng định sẽ làm thế nào ạ?”

Ánh mắt Tử Huyền lóe sáng, nhìn về phía Jinna bên cạnh, “Jinna đáng yêu của ta...”

“...”

Jinna nghe xong, rung mình một cái, cười cứng nhắc quay đầu đi tới, “... Bệ hạ, định làm thế nào ạ?”

“À...” Tử Huyền cười xấu xa, “Jinna, lên đường đi.”

Chương 41: Đấu với bộ cặp

Trong đại điện, không khí lắng đọng, thị vệ, đại thần đứng đầy hai bên đại điện, tất cả mọi người đều vô cùng căng thẳng. Unasu và Minue càng gắt gao phòng vệ bên cạnh Menfuisu.

Nhân lúc Menfuisu không có ở trong cung, hoàng đế Babylon một mình tới chơi, rốt cuộc là có mục đích gì.

“Ha ha ha,” một tiếng cười vang lên, “Không ngờ hoàng đế Ragashu lại tới cầu hôn!”

Khối băng nặng nề bao trùm căn phòng như rạn vỡ, tất cả mọi người đều thả lỏng, vui vẻ cười thành tiếng.

“Đúng vậy.” Ragashu mỉm cười, “Chỉ có hoàng đế Menfuisu mới có thể giúp ta thực hiện nguyện vọng duy nhất này. Vậy ý hoàng đế thế nào? Hoàng đế Menfuisu, vì quan hệ giữa Ai Cập và Babylon, xin hãy dùng cuộc hôn nhân này giúp cho tình hữu nghị giữa hai nước thêm bền chặt.”

“Hừm...” Menfuisu trầm mặc suy nghĩ, đám đại thần bắt đầu xì xào bàn tán.

“Hoàng thượng...” Một vài đại thần bước lại gần, “Hoàng thượng, cuộc hôn nhân này rất có lợi cho Ai Cập chúng ta.”

“Đúng vậy! Vì hòa bình của Ai Cập, xin hãy đồng ý kết giao với Babylon đi ạ!”

“Đây là một mối nhân duyên tốt.”

Menfuisu nghe đại thần xung quanh ồn ào nói như vậy, vẫn còn đang suy nghĩ. Hắn sắp sửa thành thân với Carol, còn hạnh phúc của chị, đúng là rất đáng lo.

Imhotep cũng tiến lên, “Nữ hoàng Asisu là nữ hoàng của Ai Cập, nếu có thể trở thành hoàng phi của Babylon, đối với quốc gia chúng ta cũng là một mối lương duyên.”

“Chúng thần đều nhất trí cho rằng là đây là mối nhân duyên tuyệt vời.”

Danh phận hoàng phi Babylon rất xứng với chị, nhưng mà...

Ragashu kiên nhẫn đứng chờ, chờ cậu nhóc thiếu niên hoàng đế này ra quyết định. Hắn sắp cưới cô gái sông Nile, Asisu vốn là hoàng phi được chọn từ bé sẽ không có nơi sống yên ổn, bản thân hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

“... Hoàng đế Ragashu.” Menfuisu ngẩng đầu lên. “Có thể khiến tình hữu nghị giữa hai nước thêm bền chặt cũng là ước nguyện của chúng ta, nhưng chuyện này, phải chờ chị ta đồng ý, mọi chuyện phải xem chị ta có chấp nhận hay không.”

“Đương nhiên.” Có được đáp án như mong muốn, Ragashu cúi người hành lễ, vẻ mặt vô cùng hài lòng, “Ta sẽ cố gắng để có được tình yêu của nữ hoàng.”

Tốt lắm, đã qua cửa ải của hoàng đế Ai Cập, dù Asisu không đồng ý cũng sẽ bị đám đại thần gây áp lực. Cơ hội cưới nàng càng lớn hơn.

“Hoàng đế Menfuisu, Babylon chúng ta sẽ giữ vững tình hữu nghị của hai nước.”

Menfuisu đứng dậy, đi tới trước mặt Ragashu, “Vì Ai Cập và Babylon, chúng ta cũng rất hi vọng hôn sự thành công, xin mời hoàng đế Ragashu về cung nghỉ ngơi trước, buổi tối sẽ mở tiệc chào mừng hoàng đế.”

...

Hoàng cung Ai Cập, trong phòng Ragashu.

“... Sao bên ngoài lại âm ỉ như vậy?” Từng đợt thanh âm huyền ảo truyền từ bên ngoài vào, Ragashu đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Chỉ thấy bên ngoài có rất nhiều người, xôn xao âm ỉ, nước sông Nile dâng lên rất cao, còn chạm tới bậc thềm cung điện.

“... Ồ, nước sông Nile dâng lên.”

Tiếng dân chúng hò reo vang dội: “Nước sông Nile dâng lên rồi!”

“Cô gái sông Nile đã trở về, thần sông Nile vui mừng dâng nước!”

“Thật may quá, mùa màng năm nay lại bội thu rồi.”

“Đám dân Ai Cập thật điên cuồng... Vả lại, nghe nói cô gái sông Nile rất nổi danh, có lẽ phải đi xem nàng ta là người như thế nào.”

Đang lăm bằm xoay người, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, có thứ gì đó đang bò trên tay hắn?!

Cúi đầu nhìn lại: “A! Bọ cạp!”

Một con bọ cạp cực độc đang bò theo tay hắn dọc lên trên. Ragashu quá sợ hãi, muốn phủi con bọ cạp xuống, nhưng nó lại bám chặt trên ống tay áo hắn.

“Người đâu! Mau tới đây!”

“Á... a... a... a... a... a... a... a... a... a... a... a... a!” Một giọng nữ hét chói tai.

Lúc Ragashu gọi người, một thị nữ đã vội vàng chạy vào. “Hoàng đế Ragashu xin đừng cử động! Nô tì đến giúp ngài!”

Nói xong giơ cao cái chổi trong tay.

Ragashu liếc mắt một cái: “Người định làm gì...”

Bốp! Cái chổi mạnh mẽ đập xuống, dùng sức đập vào cánh tay của Ragashu!

“Á!”

Ragashu chỉ kịp hoảng hốt kêu một tiếng, ôm cánh tay ngồi xồm xuống.

Jinna ném cái chổi, cũng ngồi xuống, cầm cánh tay Ragashu, “Hoàng đế Ragashu! Không sao đâu! Bọ cạp đã chết!”

Ragashu run rẩy nhìn thi thể bọ cạp bám trên y phục chính mình, thân thể nát bét.

“... Mau dọn sạch đi!”

“Vâng!”

Jinna cầm khăn tay nhặt con bọ cạp chết không nhắm mắt ném ra ngoài ban công.

“... Nơi này sao lại có thể có bọ cạp?”

“Khởi bẩm hoàng đế Ragashu, Ai Cập thường xuyên có bọ cạp, có lẽ do phòng dành cho khách trong hoàng cung đã lâu không có người ở lại, bọ cạp đã làm ổ ở đây...”

“... Bọ cạp làm tổ ư?” Có cảm giác không ổn.

“Á!” Jinna như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, kêu to lên: “Đúng vậy, chắc chắn có những con bọ cạp khác! Hoàng đế xin chờ một chút, để nô tì dọn sạch chúng!”

Nói xong, Jinna hung hổ đi ra ngoài hành lang, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Khóe miệng Ragashu khẽ run rẩy.

Một lát sau, hần khó khăn đứng dậy đi đến bên nhuỷn sập lại nghe thấy tiếng hét bên ngoài ban công. “Tìm thấy rồi.”

“Cái gì? Thật sự có à? Sao Ai Cập lại đáng sợ như vậy?”

Còn chưa kịp chấp nhận nỗi tin này, Jinna đã bê một cái khay tới.

“Hoàng đế Ragashu! Nô tì đã tìm được ổ bọ cạp rồi ạ!”

Nhìn thấy một khay bọ cạp lúc nhúc di chuyển, sắc mặt Ragashu tái mét, “Mau vứt nó đi!”

“Vâng!” Jinna trả lời, bước nhanh về phía cửa lớn, lại không biết trên mặt đất xuất hiện một viên gạch từ lúc nào, khiến nàng bị vấp, toàn bộ hất về phía Ragashu.

“Á... a... a... a... a... a... a... a... a... a... a... a!” Ragashu không tránh kịp, toàn bộ đám bọ cạp trong khay đều bay tới người hắn, ùn ùn kéo tới!

“Mau lấy bọ cạp ra! Nhanh lên!”

Hoảng sợ kêu to, Ragashu vung loạn hai tay, muốn hất hết đám bọ cạp đang bám trên người. Nhưng động tác của hắn không bì được với số lượng, có con bọ cạp đã bò từ ống tay áo vào trong.

Jinna lén lút cười trộm, lập tức đổi thành vẻ mặt cuống quýt, “Trời ơi! Hoàng đế Ragashu!”

Nhào tới xé y phục hắn, “Mau lên! Mau cởi y phục ra!”

Thuần thực cởi y phục của Ragashu, cầm lấy khăn thay cuốn thành một cuộn chặt, đập xuống đám bọ cạp, đồng thời cũng lưu lại trên người Ragashu vô số vết quất.

Ragashu rất muốn kêu nàng nhẹ tay một chút, nhưng trên người vẫn còn rất nhiều bọ cạp, tốt nhất nên đánh chết chúng. Vì thế chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Được một lúc lâu sau, Jinna mới ngừng tay lại. “Hoàng đế Ragashu, bọ cạp đã chết cả rồi ạ!”

Ragashu thở phào một hơi, đang muốn quở trách thị nữ vô lễ, dám dùng sức quá hấn như vậy, Jinna lại vội vàng cúi đầu: “Tiệc tối sắp bắt đầu, để nô tì đi chuẩn bị nước tắm cho ngài!”

Kiểm chế cơn hoảng hốt và đau đớn, Ragashu nhìn sắc trời bên ngoài, đúng là đã không còn sớm, dù thế nào đi nữa, cũng không thể tới muộn, “... Được rồi, ta phải đi thay y phục!”

“Vâng ạ.”

Chật vật đi vào phòng tắm, cởi bỏ quần áo bẩn thỉu trên người, tiến vào trong bồn tắm.

Vừa rồi quá nguy hiểm, không ngờ trong phòng lại nhiều bọ cạp như vậy, lại còn ả thị nữ hậu đậu lỗ mạng kia nữa!

... Khốn kiếp, nếu không phải tại ả, sao hấn có thể bị nhiều bọ cạp tấn công như thế!

Còn nữa, sao Ai Cập lại có nhiều bọ cạp như vậy, nơi này phải cẩn thận, tốt nhất phải khiến Asisu nhanh chóng đồng ý thành thân, sớm về nước thì hơn...

Đang suy nghĩ, lại có tiếng Jinna vọng từ bên ngoài vào, “Hoàng đế Ragashu, chờ nô tì xử lý đám bọ cạp này xong sẽ mang y phục vào cho ngài!”

...

Trong lúc Ragashu vô cùng thể tham chiến đấu với đám bọ cạp trong cung thì ở Hittite xa xôi, Izumin đang thảo luận với hoàng đế Hittite.

“Phụ vương, nhi thần muốn đến Ai Cập một chuyến.”

“Đi Ai Cập ư?” Hoàng đế Hittite vuốt chòm râu dài, “Lần này đi có mục đích gì?”

“Lần trước ở Assyria, nhi thần đã nhìn thấy nữ hoàng Asisu của Ai Cập, nàng ta có thể điều khiển nước tấn công thành, hơn nữa võ nghệ lại rất cao. Nhi thần cảm thấy nữ hoàng này có bí mật nào đó, nhi thần muốn đi điều tra, sau này chúng ta cũng sẽ dễ dàng đối phó với Ai Cập hơn.”

“Ồ.” Hoàng đế Hittite dăm chiêu, “Nghe nói nữ hoàng Ai Cập rất xinh đẹp! Trước kia chỉ chú ý tới hoàng đế Menfuisu và cô gái sông Nile, chưa từng nghe nói nữ hoàng Asisu có gì đặc biệt, nếu đã cho rằng hoàng gia Ai Cập cố tình che giấu, vậy thì càng phải đặc biệt chú ý.”

Izumin gật đầu, “Đúng vậy, phụ vương, nhi thần cũng nghĩ thế, cho nên cảm thấy phải đi Ai Cập một chuyến xem xét tình hình.”

“Được, vậy con đi chuẩn bị đi, ngày mai xuất phát.”

“Vâng.”

Izumin cúi người hành lễ, lui ra khỏi cung, bên ngoài bầu trời đã đầy sao. Nhớ tới đôi mắt sáng ngời từng quyết đấu với bản thân, thật giống một đôi mắt hấn từng lưu giữ trong trí nhớ...

Nữ hoàng Ai Cập Asisu, rốt cuộc nàng là ai...

Những ngôi sao lấp lánh trên trời, dù có xem thiên văn cũng không thể biết rõ có những điều huyền bí gì.

Trong lúc Izumin đang dăm chiêu suy nghĩ, thì ở hoàng cung Ai Cập, đám thị nữ đang đứng bên ngoài phòng tắm của Ragashu.

“Hoàng đế Ragashu, đã không còn sớm, xin đến đại điện dự yến.”

“Hoàng đế Menfuisu và nữ hoàng Asisu đang đợi ngài.”

Không có tiếng trả lời.

Thị nữ khó hiểu nhìn nhau, “Chẳng lẽ hoàng đế Ragashu không có ở bên trong ư?”

Các nàng không biết rằng, người bên trong có nỗi khổ khó nói...

Ả thị nữ kia vẫn chưa mang y phục vào...

Mà trong phòng này không có lấy một mảnh vải che thân...

“...”

Chẳng lẽ muốn đường đường là hoàng đế Babylon như ta lại không mặc y phục giấu qua lại trước mặt đám cung nữ Ai Cập ư?!

18. Chương 42 - 43

Chương 42: Ta là nữ hoàng

“Muộn thế này rồi, sao hoàng đế Ragashu còn chưa tới?” Menfuisu khó hiểu hỏi.

Yến hội đã bắt đầu từ lâu, nhưng nhân vật chính lại chậm chạp chưa tới, các vị đại thần đều ngồi ngay ngắn giờ li rượu run rẩy nhìn về phía cửa cung.

Hoàng đế Ragashu làm khách cũng quá vô lễ rồi...

Yến tiệc này được tổ chức để chào mừng hoàng đế Ragashu tới chơi, muốn tăng thêm tình hữu nghị giữa hai dân tộc, chuẩn bị vô cùng kĩ lưỡng, nhưng hiện giờ mọi người chỉ có thể nhìn chăm chăm rượu ngon món ngon trước mặt.

Chỉ có Tử Huyền thản nhiên uống rượu, ngón tay thon dài vươn ra bốc ít đồ ăn. Một lát sau, có một người hầu mặc y phục Babylon đi vào, là thị vệ tùy thân của Ragashu.

Vừa đi vào đại điện đã quỳ xuống trên mặt đất, “Thuộc hạ tham kiến hoàng đế Menfuisu.”

“Hoàng đế Ragashu đâu?”

“Khởi bẩm bệ hạ, hoàng đế Ragashu cảm thấy không khỏe, không thể tới tham dự yến hội, sai thuộc hạ tới thông báo một tiếng.”

“Không khỏe ư?” Menfuisu thả li rượu xuống. “Sao có thể như vậy? Để ta tới thăm ngài ấy.”

“Không dám làm phiền hoàng thượng.” Gã thuộc hạ kêu lên. “Có lẽ khí hậu ở Ai Cập không giống với ở Babylon, thân thể hoàng đế Ragashu chưa kịp thích ứng, hoàng đế nói chỉ cần nghỉ ngơi là ổn rồi, đặc biệt dặn dò là không thể làm phiền hoàng thượng.”

“Sao? Không hợp khí hậu Ai Cập ư?... Để ta phái ngự y qua thăm.”

“Đa tạ ý tốt của bệ hạ.” Gã thị vệ cúi đầu hành lễ, “Hoàng đế Ragashu đã ngủ rồi ạ, nếu ngày mai tình hình sức khỏe không có chuyển biến, xin bệ hạ hãy phái ngự y tới xem xét. Hiện giờ, xin bệ hạ và các vị đại thần không cần chờ hoàng đế của thuộc hạ nữa, xin hãy tận tình hưởng thụ yến hội đi thôi.”

“Vậy hãy chăm sóc hoàng đế Ragashu chu đáo, thay ta nhấn giùm lời thăm hỏi ân cần. Chờ thân thể ngài ấy khỏe lại sẽ tổ chức yến hội chiêu đãi.”

Gã thị vệ khom người hành lễ, rời khỏi đại điện.

Dù sao đã chuẩn bị yến hội chu đáo như vậy, cũng không thể lãng phí, vì thế trong đại điện, mọi người lại ăn mừng Menfuisu và Carol chuẩn bị cử hành hôn lễ, vô cùng náo nhiệt.

Hoàng cung Ai Cập đúng là biết hưởng thụ, không thể không cảm thán, ngày nào cũng có yến hội chiêu đãi, “Ari, mang đĩa bánh ngọt kia lại đây.”

“Vâng.” Ari cúi người bê đĩa bánh ngọt tới trước mặt Tử Huyền, trong lòng âm thầm ghi nhớ, nữ hoàng nói thích ăn món này.

Lúc này, Imhotep vốn yên tĩnh dự tiệc lại đi tới trước mặt Tử Huyền.

“Nữ hoàng Asisu, lần này hoàng đế Ragashu tới Ai Cập có mục đích, thần tin rằng nữ hoàng bộ hạ cũng đã biết.”

Xung quanh yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều hướng về phía này. Đã thẳng thắn đề cập hôn sự với nữ hoàng Asisu rồi sao?

Tử Huyền cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm, nhướn mày mỉm cười, “Đúng, ta đã biết, thế thì sao? Tể tướng đại nhân có ý gì?”

“Nếu nữ hoàng đã biết hoàng đế Ragashu tới cầu thân, không biết ý của nữ hoàng ra sao?”

Tay Ari run lên, bình rượu trong tay hơi lung lay.

Tử Huyền liếc Ari một cái, quay lại chậm rãi mở miệng. “Ý ta...”

“Vâng, thưa bộ hạ. Hiện giờ đã thấy được dã tâm của đế quốc Assyria, mà nước ta lại có thù oán với đế quốc Hittite, chúng thần đều nhất trí thỉnh cầu, hi vọng nữ hoàng sớm chấp nhận thành thân với hoàng đế Ragashu.”

“Đúng vậy, thưa nữ hoàng, thành thân với hoàng đế Ragashu sẽ mang lại lợi ích rất lớn cho Ai Cập.” Một đại thần khác tươi cười phụ họa theo.

Thế cả cả đám đại thần ồn ào đứng dậy, người một câu ta một câu thảo luận về đám cưới sắp tới.

“Nữ hoàng Asisu là nữ hoàng của Ai Cập, gả cho hoàng đế Ragashu vô cùng thích hợp!”

“Đúng, mấy năm gần đây Babylon đều mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, dần dần giàu có đi lên.”

“Đây là mối nhân duyên tốt như vậy, tin rằng nữ hoàng Asisu cũng sẽ vui vẻ đồng ý!”

“Đúng vậy, ha ha ha ha, đám cưới giữa Ai Cập và Babylon, tình hữu nghị hai nước thêm bền chặt.”

Tử Huyền lạnh lùng uống rượu, để mặc bọn họ thảo luận.

Đến khi Imhotep nhận ra nữ vương lạnh nhạt, lại mở miệng, “Phải chăng nữ hoàng đã có quyết định rồi?”

“Hừ...” Tử Huyền nghĩ thầm, đám bề tôi này chỉ chăm chăm nghĩ lợi ích quốc gia, không ai để ý tới sống chết của cô, “Không gả.”

Một câu nói ra, tất cả các đại thần im bật lại, sửng sốt một lúc, dường như không thể tưởng tượng nổi Asisu lại có thể từ chối cuộc hôn nhân này.

Menfuisu ngồi bên cạnh nghe thấy, “Chị.. Chị không muốn gả cho hoàng đế Ragashu ư?”

Imhotep lập tức quỳ xuống, “Xin nữ hoàng hãy cân nhắc cho kỹ, vì hòa bình của Ai Cập, cũng vì hạnh phúc của nữ hoàng, xin nữ hoàng hãy đồng ý cuộc hôn nhân này.”

“Hạnh phúc? Ha ha,” Tử Huyền cười lạnh, “Các người thật sự suy nghĩ vì hạnh phúc của ta sao? Luôn miệng nói ta cống hiến bao nhiêu cho Ai Cập, sau đó lại muốn ta hi sinh lần nữa, làm cống phẩm để các người liên minh với Babylon sao?”

“Chị!” Menfuisu nghe lời nói sắc bén của Tử Huyền, trong lòng cảm thấy không vui, “Chị, chúng ta cũng suy nghĩ vì hạnh phúc của chị, hoàng đế Ragashu yêu chị, danh hiệu hoàng phi Babylon cũng xứng với chị...”

“Menfuisu!” Tử Huyền hét lớn một tiếng, “Chẳng lẽ người cũng chỉ thấy được lợi ích cho Ai Cập mà không thêm để ý tới tương lai chị của người sao?!”

“Không phải! Chị! Em thật sự hi vọng chị hạnh phúc...”

“Ai nói hấn yêu ta, ta gả cho hấn là có thể hạnh phúc, Menfuisu, người không cần ích kỷ như vậy! Trước kia ta cũng yêu người, người cũng không từ chối ta ta, nếu ta yêu người người có thể vui vẻ như vậy, vì sao còn kiên quyết muốn cưới Carol làm vợ?! Thế nào, hạnh phúc của người do bản thân người chọn lựa, bản thân người nắm giữ, còn tình cảm của ta thì không đáng để ý?! Người thật sự lo lắng cho ta sao?!”

Không thèm để ý tới sắc mặt Menfuisu tái mét, quay mặt nhìn đám đại thần.

“Từ nhỏ tới lớn, ta phải học biết bao nhiêu thứ để trở thành một người đủ tư cách làm hoàng phi Ai Cập, hiện giờ ta không thể trở thành hoàng phi, Ai Cập không còn chỗ cho ta dung thân, nóng lòng muốn giải quyết ta sao?”

Câu nói cuối cùng của Tử Huyền nhằm thẳng vào Imhotep vẫn đang quỳ dưới mặt đất, rõ ràng hắn vẫn chưa hết nghi ngờ Asisu.

Thực ra trong lòng Imhotep vẫn có điểm cố kị, nghe kể về hành động của Tử Huyền ở Assyria, vẫn kiêng kỵ thần lực của nữ hoàng, dù sao bây giờ hoàng đế muốn thành thân với cô gái sông Nile, nữ hoàng Asisu luôn không chấp nhận hôn lễ này, không thể chắc chắn một lúc nào đó hận thù ra tay hạ sát cô gái sông Nile, mà trùng hợp lại có hoàng đế Ragashu tới cầu thân, nếu Asisu chấp nhận gả cho Ragashu, càng có lợi cho Ai Cập.

Imhotep liên tục dập đầu lạy, “Nữ hoàng Asisu, chúng thần tuyệt đối không có ý này, nhưng hôn nhân với Babylon thật sự có lợi cho Ai Cập, cũng chắc chắn mang lại hạnh phúc cho nữ hoàng. Vì muôn dân trăm họ, vì Ai Cập, hi vọng nữ hoàng có thể suy nghĩ kĩ về hôn sự này.”

Tử Huyền cười lạnh, “Imhotep, ta biết ngươi đang suy nghĩ điều gì. Trong mắt ngươi cho tới bây giờ đều chỉ có Menfuisu, không chấp nhận một nữ hoàng Ai Cập như ta.”

“Không phải! Chị! Imhotep không có ý như vậy!”

“Khởi bẩm nữ hoàng” Imhotep nói, “Xin nữ hoàng bớt giận, chúng thần thật sự lo lắng cho nữ hoàng, hoàng thượng sắp thành hôn, chúng thần cũng hi vọng nữ hoàng có thể tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình. Hơn nữa, hoàng đế Ragashu lại là người thích hợp nhất.”

“Đúng vậy! Menfuisu và Carol sắp thành hôn, ta ở đây là dư thừa, gả cho Ragashu vừa vặn mang tới lợi ích cho Ai Cập chứ gì?”

“Nữ hoàng, đây là mối nhân duyên tốt...”

“Đủ rồi!” Tử Huyền thật sự không nghe nổi nữa, hằm hằm ném li rượu xuống đất, cái li vỡ vụn, rượu bắn tung tóe.

“Ta, là hoàng tử của hoàng đế Ai Cập Menfuisu, là con gái của hoàng đế Nephenmaat, là nữ hoàng Ai Cập!”

Khí chất cao quý lấn át tất cả, khiến mọi người kinh hồn bạt vía.

“Nếu không có Menfuisu, ta chính là người thừa kế duy nhất cai quản quốc gia này! Hiện giờ các người có hoàng đế, có hoàng phi, chỉ biết để ý tới nguyện vọng của hoàng đế, để hắn lựa chọn người vợ hắn muốn, thế sao không để hoàng đế đi thành thân, cưới công chúa nước láng giềng để khuếch trương thực lực đế quốc đi! Dựa vào cái gì mà các người lại đối xử bất công với ta như vậy?”

“Các người nói Carol là con gái nữ thần sông Nile, vì thế dễ dàng quyết định vứt bỏ ta, giờ ta đã không tranh giành danh phận hoàng phi, các người còn muốn ép ta chấp nhận cuộc hôn nhân chính trị này ư, thật giỏi lợi dụng đấy!”

Đứng bật dậy. “Hôm nay ta chịu đựng đủ rồi, Ai Cập muốn lợi dụng ta, đừng có trách ta vứt bỏ quốc gia này! Từ nay về sau, cuộc sống của ta do ta làm chủ! Ai dám ép buộc ta phải xuất giá...” Ánh mắt sắc như đao lướt qua mọi người, Tử Huyền lạnh lùng ngẩng cao đầu, “Chắc chắn sẽ có một ngày ta xuất binh tiêu diệt Ai Cập các người!”

Nói xong, Tử Huyền đứng dậy vượt qua đám đại thần quỳ rạp dưới mặt đất đi ra khỏi đại điện.

Ta không phải là Asisu trước đây, ta không có tình yêu mãnh liệt với Ai Cập.

Ta không phải là Asisu trước đây, không cần vì Carol lên làm hoàng phi mà cảm thấy nơi này không còn đất cho ta dung thân.

Ta không phải là Asisu trước đây, nàng có thể vì Ai Cập mà xuất giá, cho dù mất đi tình yêu cũng vẫn mong có được quốc gia này.

Không bao giờ.

Ta sẽ phá hủy nó!

Chương 43: Yuuki

Ari sắp xếp lại các tư liệu của Hạ Ai Cập xong xuôi, cầm một chồng văn tự viết trên giấy papyrus đi về phía phòng nghị sự, chuẩn bị bỏ vào trong tủ hồ sơ.

Sau khi nữ hoàng Asisu nổi giận, không còn ai dám đề cập đến hôn sự của nữ hoàng, nghe nói hoàng đế Menfuisu đã ra lệnh, không cho phép đám đại thần đề cập chuyện này trước mặt nữ hoàng nữa.

Nhưng ngày lễ thần Amun cũng sẽ không vì chuyện cãi vã đó mà dừng lại, nước sông Nile vẫn còn đang dâng lên, rất nhanh thôi, chờ đến khi nước dâng đến cửa thần điện, chính là ngày hoàng đế cử hành hôn lễ với Carol. Chờ sau khi hôn lễ kết thúc, theo quy định, toàn bộ công việc ở Hạ Ai Cập sẽ chuyển cho hoàng đế và hoàng phi quản lý, cho phép hoàng phi Ai Cập được quyền kế thừa một nửa vương quốc. Vì thế, lúc này cần sắp xếp lại các tài liệu nộp cho Menfuisu.

Lúc đầu nữ hoàng Asisu cũng không thèm để ý tới quyền cai quản Ai Cập này, bảo Ari chuẩn bị, đến lúc đó giao cho Menfuisu. Nhưng sau ngày hôm đó, khi trở về cung điện, tâm tình nữ vương vô cùng không vui, sửa lại toàn bộ mệnh lệnh, những tư liệu tương đối tuyệt mật đều phải cất hết, chỉ cho bọn chúng xem tài liệu giả, Hạ Ai Cập, nữ hoàng sẽ không buông ra!

Thực ra, Ari cũng cảm thấy, Hạ Ai Cập trung thành với nữ hoàng, nên để nữ hoàng cai quản. Cho tới nay, hầu hết công vụ ở Hạ Ai Cập đều do nữ hoàng giải quyết. Một nửa giang sơn Ai Cập là nhờ có nữ hoàng giúp đỡ gây dựng, sao có thể dễ dàng tặng không cho Carol. Huống hồ ngày đó nữ hoàng đã nói, nếu như Menfuisu khăng khăng ép buộc, người cũng không tiếc nuối sẽ đem binh lính tiêu diệt Ai Cập, đương nhiên binh lực sẽ từ Hạ Ai Cập đến.

Không thể trách cô nghĩ đến cảnh chị em phản bội, là do hoàng đế Menfuisu quá đáng, cũng không nghĩ lại, nữ hoàng Asisu vẫn còn có Hạ Ai Cập phía sau kia mà.

Vừa nghĩ vừa bước nhanh về phía trước, Ari định cất hết đồng hồ sơ này xong sẽ trở về cung điện. Nữ hoàng thích ăn nhỏ, phải đi sai người hái một ít nhỏ tươi mang đến.

Trên hành lang quanh co, loáng thoáng bóng dáng Ari bước vào cửa lớn, sắp hết giờ nghị sự, trong đại điện tĩnh lặng không có bóng người...

Không đúng! Đó là ai?!

Kinh ngạc khi phát hiện đại điện lẽ ra không có một ai mà nay lại có bóng người, Ari cố gắng trấn tĩnh, chăm chú nhìn kỹ, một bóng dáng thướt tha, mặc y phục thị nữ trong cung đang lén lút lục lọi văn kiện trên bàn.

...

“Nữ hoàng.”

Tử Huyền nghe tiếng gọi, miễn cưỡng mở mắt, “Ari, người đã về.”

“Vâng, thưa bề hạ. Nô tì đã sai Jinna đi gọi người mang nho tới, chắc sắp có rồi ạ.”

“Ừm... vẫn là Ari tốt với ta nhất...”

Ari đỏ mặt, “Nữ hoàng, được hầu hạ người là phúc phận của nô tì.”

Sau đêm yến hội đó, còn tưởng tâm tình nữ hoàng sẽ không vui vài ngày, không ngờ chỉ qua hôm sau nữ hoàng lại thần nhiên tự tại, cũng không để ý tới bên kia chuẩn bị rằm rộ thế nào, chỉ ở trong phòng tự tay làm vài “món ngon” cho vị hoàng đế Ragashu không hợp khí hậu kia, vì thế hoàng đế Ragashu vẫn không thể nào hợp được khí hậu nơi này...

“Đúng rồi, Ari...” đang phe phẩy chiếc quạt lông trên nhuỷn sạp, Tử Huyền quay đầu lại, “Người có phát hiện ra gần đây Ruka hay lảng vảng gần cung của ta không?”

Đi tới chuồng ngựa cũng vòng qua đây.

Tuần tra cung điện cũng vòng qua đây.

Thỉnh thoảng tự dừng lại đi qua đây.

“Ruka?” Ari ngăn người, giận dữ, “Ruka là cận vệ bên người Carol, chẳng lẽ Carol lo lắng hôn lễ nên phải người tới giám thị nữ hoàng?! Không được! Để nô tì phái người đi bắt hắn về đây!”

Tử Huyền thấy Ari giận dữ như vậy, mập mờ hỏi. “... Carol mà cũng nghĩ được như vậy?”

“...”

“Nếu không phải như vậy, bệ hạ cho rằng vì sao hắn lại hay tới chỗ chúng ta?”

Tử Huyền thản nhiên nói, “Chắc chắn là hắn trốn Unasu nên mới chạy tới đây”

“...”

Cộc cộc cộc

Tiếng đập cửa vang lên.

“Ai?” Thị vệ của Ragashu hỏi vọng ra.

Một giọng nói mềm mại vọng vào: “Hoàng đế Menfuisu sai ta tới thăm hoàng đế Ragashu.”

Nghe thấy là có lệnh của hoàng đế Ai Cập, thị vệ vội ra mở cửa, khi thấy người bên ngoài là một cung nữ lạ mặt, vô cùng xinh đẹp, hắn hơi sửng sốt, vội đưa cô ta vào.

Ragashu nằm trên giường, dạo này bị “món ngon” hành hạ, thượng thổ hạ tả(31), khiến cho thân thể vô cùng mệt mỏi. Nghe tiếng trả lời là do Menfuisu phái tới, quay đầu lại nhìn, đã thấy một thị nữ xinh đẹp nhẹ nhàng đi tới, sóng mắt lưu chuyển, quyến rũ động lòng người, trong lòng kinh ngạc, sao cung nữ xinh đẹp này lại tới tận đây?

(31) Thượng thổ hạ tả: buồn nôn và tiêu chảy.

“Để hoàng đế Menfuisu lo lắng, xin hãy chuyển đạt lời cảm ơn của ta tới hoàng đế.”

Thị nữ kia đi tới gần vài bước, nhẹ nhàng nói, “Thiếp nhất định sẽ chuyển lời tới hoàng đế Menfuisu... Nhưng, chuyện hoàng đế Ragashu luôn nằm trên giường không dậy nổi là có nguyên nhân, chẳng hạn như, mọi thứ đều do nữ hoàng Asisu làm...”

Nghe thế, sắc mặt Ragashu trầm xuống, “Gì? Người nói vậy là có ý gì?”

Dáng vẻ thị nữ nhu nhược yếu đuối, “Xin hãy gọi thiếp là Yuuki, thưa hoàng đế.”

...

“Đúng rồi, thưa nữ hoàng.”

Ari cầm một chùm nha chín mọng đặt lên bàn, Tử Huyền bứt lấy mấy quả chuẩn bị cho vào miệng, “Có chuyện gì thế Ari?”

“Vừa rồi nô tì mang tài liệu tới phòng nghị sự, có gặp tiểu yêu tinh.”

Tiểu yêu tinh? Tử Huyền nghe tên gọi như thế, có chút khó hiểu: “Ai là tiểu yêu tinh?”

“Chính là con gái của quan đại thần Zarga, bệ hạ không nhớ sao? Lần trước ả dùng thân phận thị nữ vào cung, mấy lần muốn quyến rũ mê hoặc hoàng thượng, về sau người đã sắp xếp cho ả đi quét dọn phòng nghị sự. Không cho phép ả lại gần tấm cung của hoàng thượng.”

Ặc... còn có chuyện này nữa hả?

Tử Huyền điềm tĩnh hỏi lại, “Ừ, gặp được nàng rồi, có chuyện gì sao?”

Ari trầm ngâm một lúc, “Nô tì thấy ả đứng ở trong phòng nghị sự, quay lưng về phía nô tì, dường như đang đọc trộm tài liệu, sau đó nô tì hỏi ả, ả nói đang dọn dẹp lại bàn... Nhưng dọn dẹp đại diện là việc của mấy cung nữ cùng nhau làm, mà ả chỉ có một mình, lại lén lút như vậy...”

“Hử?” Một cung nữ lén lút lục lọi hồ sơ Ai Cập ư?

“Lúc ấy không nghĩ ra, giờ nhớ đến, thấy rất kì lạ, nơi đó để rất nhiều tư liệu cơ mật của Ai Cập. ả muốn làm gì đây?”

“... Ari, đi điều tra xem, xem ả có âm mưu bí mật gì.”

“Vâng.”

Lúc này, trong phòng Ragashu.

“Yuuki? Ha ha, đúng là một mỹ nhân, nhưng... Lời nàng vừa nói, bốn vương nghe không hiểu.”

“Hoàng đế không cần phải đề phòng như vậy, nói thẳng ra, hôm nay thiếp đến... Là muốn thực hiện một giao dịch.” Câu sau, Yuuki cúi người cuống, nhẹ nhàng thở nhẹ bên tai Ragashu.

Giao dịch? Ragashu cẩn thận quan sát cô gái xinh đẹp trước mặt, nhíu miệng cười:

“Giao dịch thế nào?”

“Để thiếp trở thành hoàng phi Babylon.”

19. Chương 44 - 45

Chương 44: Giao dịch thành công

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Ragashu đánh giá thị nữ trước mặt, cười khê, “Nàng muốn làm hoàng phi của ta ư? Ta tin rằng toàn bộ hoàng cung Ai Cập đều biết, ta thích nữ hoàng Asisu, ta ái mộ nàng ấy đã lâu, khát khao được thành thân với nàng ấy, sao nàng có thể so với nữ hoàng được chứ?”

Yuuki không thèm để ý tới giọng điệu mỉa mai của hắn, ngồi xuống nhuỷn sạp, ngay cả lễ nghi tối thiểu cũng không màng.

Cô thản nhiên bỏ qua tuyên ngôn tình yêu của Ragashu với Asisu: “Hoàng đế Ragashu, thiếp đưa ra yêu cầu như vậy, đương nhiên là... trong tay thiếp có thứ rất có lợi với ngài.”

Có lợi? Thứ gì có thể đổi lấy vị trí hoàng phi Babylon?

“Trong tay thiếp có tài liệu quân sự cơ mật của Ai Cập!”

“Cái gì?” ánh mắt Ragashu ngời sáng, nhưng lại ngay lập tức khống chế cảm xúc, làm bộ như không quan tâm: “Ai Cập và Babylon quan hệ hữu nghị từ lâu, ta cần tài liệu đó làm gì?”

Có thể đây là cái bẫy mà Menfuisu sắp xếp, dù sao hiện giờ vẫn đang ở trên đất Ai Cập, không phải tất cả mọi người đều cùng một nhà.

“Hừ,” cười lạnh một tiếng, “Hoàng đế Ragashu, thiếp cũng không nói chuyện mập mờ với người, thiếp biết ngài không tin, như vậy đi, thiếp đến đây là để giải thích về mục đích của thiếp, ngài chỉ cần lắng nghe là được rồi.

Đột nhiên, Ragashu cảm thấy rất thú vị, thị nữ này thật to gan, dám yêu cầu hoàng đế nước láng giềng lắng nghe lời cô nói là được.

“Thiếp là con gái của quan đại thần Zarga, được đưa vào cung để hầu hạ hoàng đế Menfuisu. Từ lúc bắt đầu vào cung, thiếp không muốn chỉ là một cung nữ tầm thường, thiếp có thân phận cao quý, là con gái quý

tộc, với sắc đẹp và trí tuệ của thiếp, càng nổi tiếng trong hoàng cung. Thiếp muốn hoàng đế Menfuisu yêu thích thiếp, đưa thiếp lên ngôi hoàng phi. Nhưng khốn kiếp thay...”

Đôi mắt trong veo như nước sông mùa xuân đột nhiên sắc nhọn tàn nhẫn: “Nữ hoàng Asisu khốn kiếp, nàng ghen ghét sắc đẹp của thiếp, nơi nơi làm khó thiếp, không cho phép thiếp xuất hiện trước mặt hoàng đế! Đương nhiên, vì còn có phụ thân thiếp, nên nàng không thể giết thiếp, vì thế sai thiếp tới phòng nghị sự làm việc, mỗi ngày chờ hoàng đế và các đại thần nghị sự xong thì vào quét dọn, ngay cả tắm cung của hoàng đế cũng không cho phép thiếp bước chân vào.”

Ragashu nhìn kĩ, quả thật thị nữ này xinh đẹp không thua gì Asisu, tuy rằng y phục cung nữ giản dị, nhưng lại không che được vẻ đẹp của cô, khó trách Asisu đố kỵ, tuy lần này đến không nhận thấy được tình yêu của nữ hoàng đối với hoàng đế, nhưng có lẽ lời đồn này là thật.

Yuuki kiềm chế nổi hận thù, tiếp tục nói tiếp: “Hiện nay, tuy nữ hoàng Asisu không thể quản chuyện bên này, nhưng đột nhiên cô gái sông Nile xuất hiện, cướp đi trái tim hoàng đế... Thiếp tự thấy trên mọi phương diện thiếp đều không thua con nhóc đó, nhưng thiếp cũng không ngốc, toàn bộ Ai Cập đều yêu thích nàng ta, hoàng đế Menfuisu rất yêu chiều nàng ta, nếu muốn khiêu chiến với nàng, thiếp không thể thắng được.”

Quay đầu nhìn Ragashu: “Nếu cứ ngốc nghếch ở nơi này, thiếp cũng không thể vào hậu cung, thiếp không cam lòng cả đời làm cung nữ không có ngày ngẩng đầu lên được, thiếp phải vì bản thân mà tiến lên! Mà thiếp cũng biết... ngài không thật lòng yêu nữ hoàng Asisu!”

Ragashu im lặng, cúi xuống nâng li rượu.

“Hoàng đế Ragashu tới Ai Cập xin cưới nữ hoàng, thực ra là mong chờ muốn chiếm được Ai Cập. Nữ hoàng Asisu là hoàng tử, lại có được quyền kế thừa vương vị, nếu tương lai ngài giết chết hoàng đế Menfuisu, có thể lợi dụng thân phận của nữ hoàng Asisu để cai quản Ai Cập, cho dù tương lai hoàng đế Menfuisu không chết, ngài chỉ cần nhờ nữ hoàng, với tài liệu cơ mật trong tay nữ hoàng cũng đủ để ngài tấn công Ai Cập, chiếm được vương quốc này!”

Yuuki nói xong, bật cười: “Mong muốn của hoàng đế Ragashu chính là như thế phải không?”

Nghe cô nói một hồi, trong lòng Ragashu chấn động, không ngờ cung nữ này lại thông minh như vậy, có thể nhìn ra ý đồ của hắn!

Hắn nheo mắt nhìn cô, “Ồ? Những thứ này chẳng qua là do nàng tự tưởng tượng sao?”

Yuuki vươn tay nhắc li rượu Ragashu vừa uống, hơi nhướn mày nhìn Ragashu, “Hoàng đế Ragashu, thiếp nói nhiều như vậy, ngài phải tin tưởng thiếp. Chúng ta ai cũng có mục đích riêng, thiếp muốn có vương vị hoàng phi Babylon, mà chỉ cần ngài cưới thiếp, toàn bộ căn cứ quân sự Ai Cập, nơi chế tạo vũ khí, thậm chí là nhược điểm quốc phòng, thiếp đều có thể nói cho ngài biết, giúp ngài tấn công Ai Cập!”

Buông cái li xuống, Yuuki đứng dậy: “Quyết tâm của nữ hoàng Asisu, tin rằng ngài cũng đã nghe thấy, nữ hoàng chắc chắn sẽ không gả đi Babylon. Mà dù có gả đi, cũng chưa chắc nàng sẽ thuận theo ngài. Thứ ngài muốn, chỉ có thiếp mới có thể cho ngài, có thể so sánh với sắc đẹp của nữ hoàng Asisu, có thể có được những tài liệu cơ mật mà nữ hoàng có. Đương nhiên...” Nàng nhếch miệng mỉm cười, “Ngài có thể suy nghĩ kĩ trước khi trả lời thiếp, thiếp xin phép cáo lui.”

“Đợi chút!” Yuuki xoay người đi vài bước đã nghe thấy tiếng Ragashu ngăn cô lại, ý cười trên mặt càng sâu, đắc ý quay đầu lại.

Chỉ thấy Ragashu vui vẻ như tắm gió xuân: “Mĩ nhân đã bằng lòng gả cho ta, sao ta có thể từ chối cơ chứ?”

...

Một đám cung nữ xếp thành hai hàng, đang bê những khay trang sức quý giá bước trên hành lang cung điện.

“Này, cô biết chuyện chưa?” Một cung nữ cúi đầu đi tới, nhỏ giọng thì thào hỏi.

“Chuyện gì?” Cung nữ đứng bên phải nàng ngạc nhiên hỏi lại.

“Chính là ả Yuuki lẳng lơ diêm dúa trước kia ấy, nghe nói mấy ngày nay đều ở trong phòng của hoàng đế Ragashu, liếc mắt đưa tình.”

“Cái gì?!” Cung nữ ở phía sau lưng cô kinh ngạc, cũng dừng lại trò chuyện. “Không phải hoàng đế Ragashu cầu hôn với nữ hoàng sao?”

Cung nữ kia hơi nghiêng đầu ra phía sau nhỏ giọng khiển trách, “Nói bé thôi! Đừng để nữ quan nghe thấy! Không phải nữ hoàng Asisu không đồng ý hôn sự này sao, thế nên hoàng đế Ragashu mới dời sự chú ý sang ả Yuuki kia.”

“Yuuki... là con gái xinh đẹp của quan đại thần Zarga ư?”

“Chính là ả! Trước kia quyền rũ hoàng đế Menfuisu không được, bị nữ hoàng đẩy đi quét dọn ở phòng nghị sự. Bây giờ đang tán tỉnh hoàng đế Ragashu!” Cung nữ kia không cam lòng, oán hận nói.

“Trời ạ, sao ả có thể như vậy...”

“Có chuyện gì ầm ĩ thế?” Nữ quan đi tới, “Đừng lảm nhảm như vậy! Mau đưa các khay trang sức này tới chỗ nữ hoàng Asisu!”

“Vâng.”

Đám thị nữ vội vàng bước đi, rất nhanh đã mang đồ tới tẩm cung của Tử Huyền

“Nữ quan Ari, những trang sức nữ hoàng yêu cầu đã được mang đến.”

“Ừm, đặt lên bàn rồi lui ra đi.”

Đám thị nữ nối đuôi nhau đi vào, đặt những khay trang sức ngay ngắn lên bàn bên cạnh nhuỷn sạp.

Tử Huyền vừa mới ngủ dậy, đang đứng ngoài ban công ngắm nhìn sông Nile đang ngập tràn ánh sáng mặt trời.

“Khởi bẩm nữ hoàng, đồ trang sức đã được mang tới, người có xem qua không ạ?”

Nghe thấy tiếng Ari, Tử Huyền quay đầu lại, ánh mặt trời ấm áp chiếu qua sườn mặt cô, khuôn mặt sáng bừng rực rỡ.

“Có chứ.”

Toàn bộ hoàng cung đều đang chuẩn bị hôn lễ, Tử Huyền lại cố tình đưa ra yêu cầu muốn có đồ trang sức mới, khiến một đám người càng thêm bận rộn.

Dù sao bây giờ cô cũng đang ở Thượng Ai Cập, đang dùng đồ của Menfuisu, thỉnh thoảng đùa dai quấy rối mấy kẻ đang chuẩn hôn lễ cũng rất thú vị.

“Nữ hoàng, người xem cái này đi.” Ari lấy ra một cái chiếc ghim vàng hình con rắn, thân rắn uốn lượn, từng chiếc vảy đều được khắc rất cẩn thận, dưới ánh mặt trời càng thêm rực rỡ, vô cùng chói mắt.

“Rất đẹp!” Tử Huyền nói xong, cài lên mái tóc, chiếc ghim tinh xảo cài mái tóc đen dài mượt mà, cả người cô như sáng bừng lên.

Ari cảm thán: “Nữ hoàng mãi mãi là người xinh đẹp nhất!”

“Ha ha,” cười khẽ cầm lấy gương, vừa soi vừa nói chuyện với Ari quỳ bên cạnh: “Đúng rồi, chuyện Yuuki và Ragashu thế nào?”

“... Dạ, gần đây hai người bọn họ rất thân mật, nghe nói hoàng đế Ragashu muốn cưới ả làm hoàng phi.”

“Gi?”

Buông gương, “Yuuki này không hề đơn giản, không ngờ lại có thể quyến rũ Ragashu nhanh như vậy. Lần trước người thấy ả đọc tài liệu phải không, nhất định ả đang nắm giữ rất nhiều cơ mật quân sự Ai Cập.”

“Là lỗi của nô tì, lúc đó không điều tra kĩ càng. Không ngờ,” Ari cau mày, “Ả Yuuki này không biết an phận, trước kia quyến rũ hoàng thượng không thành bị đẩy đi quét dọn, hiện giờ lại đi ve vãn hoàng đế Ragashu!”

Nếu biết có ngày hôm nay, trước kia nên xử lí ả! Nữ hoàng bệ hạ, chắc chắn ả dùng cơ mật Ai Cập để tìm chỗ trú chân bên hoàng đế Ragashu, bây giờ phải làm sao đây?”

“Ari, lo làm gì, việc này đâu có liên quan đến chúng ta. Để Menfuisu tự giải quyết đi. Nếu thật sự Yuuki lên lút lấy tài liệu cơ mật, cứ để ả cấu kết với Ragashu làm việc xấu, đến lúc đó Ai Cập sẽ bị diệt.” Tử Huyền nhún vai, “Cũng chẳng liên quan tới ta...”

Ari nghe vậy, cũng bình tĩnh lại, “Vâng, chuyện của Ai Cập là trách nhiệm của hoàng thượng, chỉ cần người vui vẻ là được rồi. Hoàng đế Ragashu vừa cầu hôn với người, nay lại có tình ý với cung nữ kia, nô tì chỉ lo người không vui thôi.”

“Không sao, không sao.” Tử Huyền vẫy tay, “Chúng ta cứ làm chuyện khiến chúng ta vui là được rồi... chẳng hạn như...”

“Chẳng hạn như...” Ari bật cười, “Nô tì đi gọi người mang nho tươi nữ hoàng thích nhất tới ạ.”

“Oa... chỉ có Ari hiểu ta nhất!”

“Đúng rồi, Ari...” Vui vẻ qua đi, Tử Huyền nghiêm mặt lại, “Trong cung này có bao nhiêu cô gái giống như Yuuki bị ta xử phạt, dạo này bận rộn, ta không thể nhớ ra. Không thể để tai họa ẩn giấu phá hủy tương lai được, Ari, liệt kê cho ta một danh sách đi, để sau này dễ dàng không chế hơn.”

“Vâng,” Ari trầm tư, “Chuyện này cũng không khó, để nô tì đi sắp xếp là được. Đúng rồi, còn người đặc biệt kia, gần đây nữ hoàng bận rộn đã lâu không đi gặp, người có muốn đi không ạ?”

“Đặc biệt?” Tử Huyền tò mò, “Ai nhỉ?”

Ari sắp xếp lại cả bàn trang sức, “Chính là công chúa Mitamun của Hittite ạ.”

Chương 45: Mitamun

“Cái gì?!” Tử Huyền hoảng hốt đứng dậy: “Người nói công chúa ư?”

Ari thấy phản ứng của Tử Huyền, ngạc nhiên hỏi: “Nữ hoàng, người làm sao vậy?”

Tử Huyền ngậy người một lúc, trả lời qua loa, “À, Ari, lần trước ta bị đập đầu ở Assyria, có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, nên người nhắc tới công chúa Mitamun của Hittite, ta hoàn toàn không nhớ gì hết.”

“Trời ạ! Bị đập đầu! Nữ vương bệ hạ, giờ người cảm thấy thế nào, sao có thể bị đập đầu cơ chứ?” Ari hoảng hốt. “Để nô tì gọi thái y tới khám cho người.”

“Đợi chút! Ari!” Tử Huyền ngăn Ari lại. “Hiện giờ ta không sao, người yên tâm đi, người hãy kể lại cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì với công chúa Mitamun?”

Ari lo lắng quan sát sắc mặt cô, khi thấy hiện giờ nữ hoàng không sao mới tạm yên tâm, “Nữ hoàng cứ ngồi xuống đi ạ, người không nhớ cũng không sao, để nô tì kể lại cho người nghe.”

...

“Hoàng đế Ragashu,” Trong phòng nghị sự, Menfuisu ngồi ở vị trí cao nhất, nhìn thị nữ xinh đẹp đứng bên cạnh Ragashu, “Ngài nói là, ngài muốn cưới thị nữ này?”

Đang lúc nghị sự với các quan đại thần, đột nhiên nghe thấy có hoàng đế Ragashu cầu kiến, dẫn theo cô gái này, tuy rằng đã lâu lắm rồi hần không gặp lại cô ta, nhưng sắc đẹp của cô ta năm đó đúng là đã gây ra không ít sóng gió, Menfuisu vẫn có chút ấn tượng.

“Đúng vậy, hoàng đế Menfuisu.” Sắc mặt Ragashu bình tĩnh, lễ độ nói: “Đã nhiều ngày nay ta ốm trên giường, đều là do vị tiểu thư xinh đẹp này chăm sóc ta, ta cảm nhận sâu sắc sự quan tâm và hành động ân cần săn sóc của nàng. Mặc dù ta ở trong phòng tĩnh dưỡng, nhưng ta cũng nghe nói hình như nữ hoàng Asisu không đồng ý gả cho ta, nhưng ta tin tưởng hiệp ước hòa bình giữa hai quốc gia chúng ta vẫn giữ vững. Hiện giờ ta rất vừa ý thị nữ này, hi vọng hoàng đế có thể thành toàn.”

“Đương nhiên,” Menfuisu vội trả lời, “Tình hữu nghị giữa hai quốc gia vẫn như trước đây. Nhưng thị nữ này...”

Hoàng đế Ragashu, không ngờ người lại thay lòng đổi dạ dễ dàng như vậy, trước kia nói cái gì mà ái mộ chị ta đã lâu, ngàn dặm xa xôi tới Ai Cập cầu hôn, kết quả chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lại coi trọng một cung nữ. Chị ta không gả cho người là đúng, người không xứng với chị ta.

Chị... Là em đã sai rồi, không suy nghĩ kĩ càng đã ép chị gả cho hắn, khiến chị giận dữ như vậy...

Imhotep mong ước chuyện này có thể dễ dàng giải quyết như vậy, vội vàng góp lời: “Khởi bẩm hoàng thượng, nếu hoàng đế Ragashu đã vừa ý thị nữ này, đương nhiên chúng ta nên giúp ngài ấy thành toàn ước nguyện. Hơn nữa thị nữ Yuuki là con gái của đại thần Zarga, xuất thân quý tộc, hi vọng bệ hạ có thể ban thưởng cho nàng một danh phận, giúp nàng có thể danh chính ngôn thuận gả tới Babylon.”

“Được.” Menfuisu suy nghĩ một lúc, “Imhotep nói đúng, từ hôm nay trở đi, ta sẽ nhận Yuuki là em gái, đối đãi như công chúa Ai Cập, mấy ngày nay lưu ở trong cung chuẩn bị chu đáo, chuẩn bị để hoàng đế Ragashu đưa nàng về nước.”

Yuuki nghe thấy, vội quỳ xuống tạ ơn, “Tạ ơn bệ hạ.”

Ragashu chờ cô ta hành lễ xong xuôi, dịu dàng đỡ cô ta dậy, hành động thân mật, khiến mọi người đều nhìn ra hoàng đế Babylon rất quan tâm thị nữ này.

“Cảm ơn hoàng đế đã thành toàn.” Ragashu cười vui vẻ, hạnh phúc nói, “Ta xin cáo lui trước vài ngày nữa sẽ đưa tân công chúa của Ai Cập quay về Babylon.”

...

Tử Huyền đứng bên cửa sổ, lặng lẽ nghĩ lại những lời Ari vừa nói. Hóa ra, trước đó Asisu vẫn chưa xuống tay giết Mitamun...

Ngày Menfuisu đăng cơ, các quốc gia đều tới chúc mừng. Liếc mắt một cái đã nảy sinh tình cảm với Menfuisu, công chúa Mitamun đã bày tỏ tình cảm vào buổi tối hôm đó. Đúng lúc ấy Menfuisu lại tuyên bố sẽ kết hôn với Asisu, lại để Asisu nhìn thấy cảnh Menfuisu có tham vọng chiếm Hittite qua Mitamun.

Trong lòng ghen ghét, Asisu lên kế hoạch giam giữ kẻ có âm mưu muốn làm hoàng phi Ai Cập, thậm chí còn giết sạch toàn bộ người hầu của Mitamun. Cô ấy không thể chịu được trong lòng Menfuisu lại có cô gái khác.

Nhưng dù sao Mitamun cũng là công chúa Hittite, nếu chết ở Ai Cập thì không ổn, Asisu rất băn khoăn. Vì thế, chỉ bắt giam Mitamun. Ngày đó, người bị thiêu cháy mà Carol nhìn thấy chỉ là thể thân, một thị nữ của Mitamun may mắn không chết đã giả dạng thành Mitamun đến ám sát Asisu, giúp Mitamun thật có cơ hội trốn thoát khỏi địa lao.

Đêm đó, đèn đuổi mờ mờ, Asisu cũng không nhận ra người ăn vận rách rưới ấy không phải là Mitamun. Mà công chúa thật của Hittite cũng chạy trốn vô tích, vừa ra khỏi địa lao chưa lâu, đã bị thị vệ bắt được mang về...

Từ đó về sau, luôn bị giam trong cung của Asisu.

Hiện giờ suy nghĩ của Tử Huyền rối loạn, nên xử lí công chúa Mitamun này thế nào đây?

Tội lỗi của công chúa này không đáng chết, chỉ là một cô gái đơn thuần một mình đi tới Ai Cập, yêu thương chàng hoàng đế đẹp trai, dũng cảm bày tỏ, lại bị giết hại, từ đó mất tự do, mất đi vinh quang công chúa...

Ài, quên đi, đi xem cô ta thế nào.

“Ari.” Tử Huyền quay người lại gọi.

Sau khi cất món đồ trang sức cuối cùng vào hòm, Ari nghe thấy tiếng nữ hoàng, vội vàng đi tới. “Có chuyện gì thế thưa bệ hạ?”

“Đi thôi, đưa ta đi gặp công chúa Mitamun.”

...

Thông đạo u ám đi xuống địa lao sâu thẳm phía dưới, cơn lạnh lẽo u ám dưới lòng đất tràn ngập, ảm thấp.

Một nơi như vậy... dùng để giam giữ một công chúa lá ngọc cành vàng...

Qua vài chỗ rẽ, Tử Huyền và Ari dần dần đi tới một phòng giam, dưới ánh lửa mờ mờ, Tử Huyền nhìn thấy một dáng người cuộn mình bên trong, trên người máu hòa lẫn với bùn đất, y phục... Nếu còn có thể gọi là y phục... Những tấm vải rách nát, trùm lên cơ thể...

“... Công chúa?” Tử Huyền chần chừ mở miệng.

Chỉ thấy tấm vải rách nát bao trùm thân thể kia khẽ run lên, chậm rãi ngẩng đầu. Tóc bết rối bời, dính đầy bụi bẩn, sắc mặt không nhìn rõ, chỉ thấy ánh mắt kia mở to, vô cùng quỷ dị.

Đột nhiên, Mitamun chạy về phía này, khiến Tử Huyền giật mình hoảng hốt.

“Ha ha ha, ả thị nữ này xấu quá! Xấu quá! Nhanh lên, mau trang điểm cho bản cung! Bản cung là người đẹp nhất! Bản cung phải gả cho hoàng đế Ai Cập, bản cung là hoàng phi tương lai! Ha ha ha ha ha!”

Mitamun vừa hét loạn, vừa thò tay qua song sắt muốn tóm lấy Tử Huyền, “Vòng cổ đó là của bản cung. Thị nữ to gan! Dám trộm đồ của bản cung! Mau mang lại đây cho ta! Người đâu! Người đâu, mau tới đây!”

Ari nhanh chóng kéo Tử Huyền ra phía sau, tránh khỏi bàn tay đầy bùn đất đáng sợ kia:

“Bệ hạ, xin hãy cẩn thận.”

“... Ari,” giọng cô run rẩy, “Nàng... điên rồi sao?”

20. Chương 46 - 47

Chương 46: Công chúa điên

“Đây là giường của bản cung! Đây là tủ của bản cung! Cái gương này là của bản cung!”

“...”

“Đây là sách của bản cung! Đây là bàn của bản cung! Nhuyễn đệm này của bản cung! A... a... a... a... a, cả tấm màn sa này cũng là của bản cung!”

“...” Được! Ngay cả rèm cửa sổ cũng là của cô!

Người kia vui vẻ lẩn qua lẩn lại trong phòng, xong lại tiếp tục chiến đấu ở một góc khác, mở rương y phục.

“Cái váy màu tím này là của bản cung đây! Cả cái màu trắng cũng là của bản cung! Cái màu đen là của bản cung!” Vừa lẩm bẩm, vừa tung mớ y phục lên không trung. “Đây là đồ lót! Cũng là của bản cung!”

... Fu*k!

“Người đâu!” Rốt cuộc Tử Huyền không thể nhịn được nữa, hằm hằm hét lên.

Tiếng bước chân nhanh chóng từ bên ngoài điện chạy vào: “Có nô tì thưa nữ hoàng.”

Tử Huyền giận dữ chỉ vào cô gái đang ném quần áo, “Sao nàng ta lại chạy vào đây?”

Thị nữ nhìn theo hướng tay cô chỉ, “A, nô tì không ngờ nàng lại chạy vào đây! Xin bệ hạ thứ tội! Nô tì sẽ đưa nàng ra ngoài ngay lập tức!”

“Khoan đã.” Tử Huyền quay đầu lại, “Ari và Jinna đâu?”

Sao thị nữ này lại vào đây? Trên người dính đầy nước...

“Khởi bẩm nữ hoàng, nữ quan Ari đang xếp bàn trước điện, nữ quan Jinna dẫn người đi dọn dẹp phòng tắm.”

“Vậy tại sao người lại ướt sũng thế kia?”

“Vừa rồi mới đi tắm cho nàng ấy bị bắn tung tóe ạ.”

“...”

Sao lại lộn xộn như vậy, có thể khiến Ari và Jinna phải đích thân dẫn người đi dọn dẹp ư? Tử Huyền mệt mỏi vỗ vỗ trán.

Cái người đang làm loạn trong phòng nữ hoàng chính là người được Tử Huyền thả ra khỏi địa lao - công chúa Mitamun, cứ nghĩ rằng công chúa chịu khổ đã đủ rồi, đã phát điên, nên muốn cho cô ấy ra ngoài trông thấy ánh mặt trời, dần dần mọi người không được gây khó dễ cho cô ấy. Ngờ đâu... lực phá hoại lại mạnh tới như vậy...

Thị nữ hành lễ với Asisu xong, lập tức chạy tới kéo Mitamun đang lăn lộn dưới đất. Hai người khua khoắng một hồi mới đứng dậy, nhìn thấy Mitamun vừa giãy giụa vừa tiếp tục “sự nghiệp lớn” của mình, đã lục tới rương đựng bức thư Izumin tự tay viết, Tử Huyền thực sự nổi giận.

“Dừng tay lại ngay!” Hét lớn một tiếng, nhanh chóng khiến hai người kia dừng lại. Sắc mặt nữ hoàng âm trầm, hầm hầm đi tới, “Cái thứ đồ quỷ quái này cũng là của người hả? Đây là tấm cung của ta! Lăn qua lăn lại làm gì, còn dám làm loạn, ta sẽ quăng ngươi xuống sông Nile làm mồi cho cá sấu!”

Bị quát sa sả như vậy, Mitamun ngẩn người, cũng không chống lại, chỉ ngơ ngác nhìn Tử Huyền nổi giận.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Còn không mau cút ra ngoài cho ta!”

“Hu hu hu,” tiếng nức nở mơ hồ phát ra từ miệng Mitamun, chỉ thấy cô sửa lại bộ dáng điên lúc trước, yếu ớt đứng dậy, đi về phía Tử Huyền.

Theo bản năng, Tử Huyền lùi về phía sau từng bước, Mitamun nhào tới, giữ chặt góc áo choàng của Tử Huyền.

“Chị...”

... Gì?!

“Hu hu, chị ơi!” Mitamun bắt đầu gào lên, khóc đến mức trời long đất lở... Nàng giữ chặt Tử Huyền, nước mắt tuôn xuống như mưa, “Chị, Mun Mun biết lỗi rồi, chị đừng đuổi em đi! Hu hu hu...”

“...”

Mun Mun...

“Không được khóc!”

“Hu, ưm...” Mitamun nghe vậy lập tức gờ tay che miệng lại, đôi mắt to ngấn lệ đầm đìa đang yêu nhìn lên cô.

Hic! Thở phào một hơi cứu vớt lỗ tai bị tạp âm độc hại quá lâu, Tử Huyền ngồi xuống nhuỷn sạp bên cạnh, nhìn cô công chúa điên trước mắt.

Cô không có thù oán gì với cô ấy, bây giờ người này bị điên rồi cũng càng không có gì phải băn khoăn, nên mới đưa cô ấy về đây để bắt đầu lại, một lần nữa trở về ngôi vị công chúa, cũng giảm bớt phiền phức cho bản thân. Đương nhiên là, làm như vậy cũng coi như trả ơn người đã giúp cô thoát khỏi rừng rậm, sau đó ở trên chiến trường lại bị cô bắn trọng thương, dù sao Izumin cũng chỉ vì em gái hấn mới không từ bỏ việc phát động chiến tranh.

“... Không được làm loạn, không được khóc, bây giờ, đi ra ngoài.”

Thị nữ nghe được mệnh lệnh, vội kéo tay Mitamun muốn dẫn ra ngoài, nhưng Mitamun lại tránh ra, vội chạy tới quỳ gối bên cạnh Tử Huyền, ngẩng đầu nhìn cô: “Chị...” lắc lắc góc váy, “Chị, Mun Mun sẽ ngoan, sẽ không khóc, không làm loạn, chị đừng đuổi em đi nhé.”

... Trời ạ!

Cô công chúa này bị làm sao vậy trời?! Từ khi nào cô trở thành chị cô ta vậy?

“Chị à, em là công chúa! Sau này em muốn tìm hoàng tử! Chị xinh đẹp như vậy, em muốn nhìn chị, nhìn chị rồi em cũng có thể xinh đẹp giống như chị! Sau đó em có thể tìm được hoàng tử của em! Hoàng tử của em đang đợi em!”

“... Muốn xinh đẹp giống như ta cũng được,” Đột nhiên Tử Huyền thay đổi thái độ, thân thiết bật cười, “Nào, lại đây, ta sẽ dạy em làm đẹp!”

Tử Huyền đứng dậy, kéo Mitamun ra tới cửa, “Đứng ở đây, không được nhúc nhích, ~” Xoay tay lại cầm một chiếc hòm sơn màu hồng, “Nào, để ta trang điểm cho em, trang điểm xong Mun Mun sẽ rất xinh đẹp.”

“Được ạ, chị nhanh lên! Nhanh lên! Mun Mun phải trang điểm thật xinh đẹp!”

Tử Huyền mở chiếc hòm ra, ghim cài tóc, khuyên tai, đá quý, từng món đồ trang sức lỏng lẻo lấy tinh xảo đều đeo lên người Mitamun, rất nhanh sau đó, bóng người đứng yên không nhúc nhích kia tỏa ra ánh sáng long lanh, rực rỡ.

“Chị, chị ơi, nặng quá...”

Mấy chuỗi đồ trang sức treo lên người, vòng dài vòng ngắn, tất cả đều là vàng bạc.

Tử Huyền hài lòng nhìn: “Muốn xinh đẹp thì phải trả giá đắt! Mun Mun muốn xinh đẹp như ta phải không, thế thì không được cử động nha! Em cứ đứng như vậy, sẽ hấp thụ tinh hoa của trời đất, cảm thụ ánh sáng của châu báu, rất nhanh thôi, Mun Mun sẽ xinh đẹp như ta đó!”

“Thật vậy ư?! Được! Em sẽ kiên trì! Em không cử động!”

“Tốt lắm...”

...

Một lần nữa thu dọn lại, đại diện gọn gàng hẳn lên, sạch sẽ sáng ngời, không còn nhìn ra cảnh tượng vô cùng thê thảm lúc này.

Tử Huyền ngồi trên nhuyễn sạp uống rượu, “Phái người báo cho Menfuisu chưa?”

“Dạ.” Ari trả lời, “Vừa rồi mới phái người đi, chắc là hoàng thượng sẽ đến rất nhanh thôi.”

Vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng Menfuisu từ bên ngoài vọng vào.

“Chị!” Cùng với tiếng gọi to, một bóng người thô lỗ xông vào, điều Tử Huyền không ngờ chính là, bên cạnh hẳn còn có Carol đi theo...

“Chị, nghe nói chị đã tìm thấy công chúa Mitamun mất tích đã lâu ư?” Vừa hỏi, hẳn vừa dắt Carol ngồi xuống bên cạnh Tử Huyền.

“Đúng.” Tử Huyền thả li rượu xuống. “Lần trước ta đi Assyria, Ari đã phái một thị vệ đi tìm ta, hẳn không gặp được ta, nhưng lại tìm được công chúa Mitamun ở một thôn nhỏ dưới chân núi ở Syria.”

“Không, công chúa Mitamun rõ ràng là...” Carol nghe Tử Huyền nói như vậy, không kìm được thốt lên...

Tử Huyền lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, khiến sắc mặt Carol tái mét.

Menfuisu không nhìn thấy ánh mắt của Tử Huyền lườm Carol, tiếp tục hỏi, “Trong một thôn nhỏ ư? Vì sao công chúa Mitamun lại có thể ở đó?”

“Có lẽ bị thổ phỉ tập kích, toàn bộ tùy tùng của nàng đều bị giết, một mình nàng bị rơi xuống vách núi, may mắn không chết, được một người thợ săn trong thôn đi ngang qua cứu.”

Nghe xong tin này, Menfuisu trầm tư suy nghĩ, vẻ mặt Carol thì hoàn toàn không tin.

Thấy cô ta thất thần như vậy, Tử Huyền biết cô ta đang nhớ lại cảnh tượng bị thiêu sống đáng sợ trong thần điện.

“Lần trước, hoàng tử Izumin gây khó dễ, Ai Cập và Hittite xảy ra chiến tranh đều vì chuyện công chúa Mitamun mất tích, Hittite khẳng khái cho rằng công chúa bị ta giết, mới dẫn tới một trận chiến như vậy... Nếu thực sự công chúa không chết... chị, công chúa đang ở đâu?”

Nhấp một ngum rượu, Tử Huyền thong thả chỉ tay sang bên cạnh, “À, nàng ở ngay kia.”

Một luồng ánh sáng vàng rực rỡ chiếu thẳng vào mắt Menfuisu, “...”

Thấy Menfuisu ngây người kinh ngạc không nói nên lời, Tử Huyền vui vẻ gọi Ari, “Ari, giúp công chúa tháo trang sức xuống đi, nói với nàng rằng vậy là đủ rồi.”

Vì thế một lúc lâu sau, rốt cuộc Mitamun cũng nhẹ nhàng thoải mái đi tới trước mặt Menfuisu và Carol.

Lúc này đã sai Ari đưa nàng đi tắm rửa, thay y phục, Mitamun đã không còn lồi thoi như lúc ở trong địa lao, mái tóc nâu xoăn dài buông thong trên vai, đôi mắt nâu tuyệt đẹp động lòng người. Nhưng ở trong địa lao chịu khổ quá lâu, thân thể gầy yếu, gò má cũng lõm xuống, nhưng vẫn có thể nhận ra trước đây cô xinh đẹp đến mức nào.

“Đúng là công chúa Mitamun!” Carol khiếp sợ nhìn, sao có thể như vậy?!

Vậy người bị thiêu cháy mà cô trợ mắt đứng nhìn là ai?

Menfuisu không chú ý sự khác thường của Carol, giữ vững phong độ để vương “Công chúa Mitamun.”

Mitamun không trả lời, yên lặng nhìn hẩn, nhìn một lát, đột nhiên chạy về phía Tử Huyền, “Chị!”

“Chị à, em nghĩ là em đã nhìn thấy hoàng tử của mình! Có phải chị đã hóa phép cho em trở nên xinh đẹp, nên hoàng tử mới đến thăm em! Chị ơi, chị ơi, mau sai thị nữ trang điểm cho em, bản cung phải trở thành hoàng phi!”

Khụ...

“Ch... chị?” Menfuisu và Carol sợ đến ngây người.

Tử Huyền thản nhiên trả lời, “À, có lẽ nàng bị đập đầu vào đầu đó, thần kinh không được bình thường.”

“... Nàng bị điên rồi ư?!”

...

Tại một ốc đảo cách lãnh thổ Ai Cập không xa.

Một con chim không ngừng xò cánh bay lượn trên không trung, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, chiếu lên bộ lông đen tuyền của nó.

Izumin vươn tay, để con chim kia từ từ đậu trên tay hẩn, tay còn lại kéo tờ giấy buộc dưới chân nó.

Không biết lần này Ruka gửi tới tin gì...

“?!” Vừa liếc qua tờ giấy, ánh mắt Izumin vì quá kinh ngạc mà mở to, lại đọc đi đọc lại mảnh giấy nhiều lần, hẩn ghì chặt tờ giấy vào lồng ngực, vẻ mặt vô cùng kích động.

“Hoàng tử điện hạ, trên thư Ruka viết gì thế ạ?”

Izumin ngẩng đầu nhìn bầu trời, khóe miệng từ từ nhếch lên, mỉm cười vô cùng phấn khởi: “Hẩn nói, công chúa Mitamun của Hittite chúng ta vẫn còn sống!”

Chương 47: Izumin

“Hoàng tử đến rồi ư?!”

“Vâng, thưa bề hạ. Hiện giờ hoàng thượng đang trò chuyện với hoàng tử ở đại điện, mời nữ hoàng và công chúa Mitamun đến ạ.”

“...” Tử Huyền trầm tư, “Người lui xuống trước đi, nói với họ là ta sẽ tới nhanh thôi.”

“Vâng.”

Tử Huyền đứng dậy, đi vào trong phòng. “Jinna, trang điểm cho công chúa Mitamun xong thì dẫn lại đây. Ari, thay y phục cho ta.”

Vừa ra lệnh một tiếng, đám cung nữ trong cung vội vàng làm việc, đám thị nữ lần lượt mang các phụ kiện cần thiết đến, chuẩn bị đồ trang sức cho Tử Huyền, y phục, dầu oliu. Ari cầm lấy chiếc lược, chải đầu cho Tử Huyền.

“Nữ hoàng bề hạ, sao hoàng tử Izumin lại có thể tới nhanh như vậy?” Hoàng thượng vừa gửi thư báo không bao lâu, vậy mà giờ này hoàng tử đã tới Ai Cập.

Tử Huyền nhìn thị nữ đặt hộp trang sức trước mặt, chọn lựa từng thứ một. “Có thể là hắc vệ sĩ vàng đến gặp Mitamun, ngày đêm không nghỉ; một lí do khác là... hắc vốn ở ngay gần Ai Cập.”

“Ồ gần Ai Cập ư?” tay Ari ngừng lại.

“Đúng, Menfuisu và Carol sắp cử hành hôn lễ, đây chính là thời cơ để các nước láng giềng xâm nhập, lợi dụng thời điểm hỗn loạn ra tay, đương nhiên hoàng tử Izumin sẽ không bỏ qua cơ hội này. Không đeo khuyên tai, hiện giờ trong chính điện có vua của ba quốc gia tụ hội, hãy dùng vương miện chính thức.”

“Vâng.” Cung nữ trả lời, đi lấy vương miện.

“Nữ hoàng bề hạ, chuyện của công chúa Mitamun, chúng ta có thể che giấu được sao?”

Nhớ tới hoàng tử được đồn đại là thông minh cơ trí, Ari lo lắng hỏi.

“Yên tâm.” Tử Huyền đã có kế hoạch trước. “Ta đã sắp xếp hết cả rồi.”

...

Menfuisu ngồi ở vị trí cao nhất, Izumin và Ragashu ngồi hai bên trái và phải bên dưới hắc, không khí có chút kì quái.

“Hoàng tử Izumin, đường xa tới thật vất vả.”

“Hoàng thượng khách sáo rồi. Dù sao cũng là chuyện liên quan tới công chúa Mitamun, không thể nói là vất vả được.”

Không lâu trước đây, hai người này còn ở trên chiến trường chém giết, đao kiếm, binh khí chĩa vào nhau. Lúc ấy liều chết đánh cược một lần, đều mong muốn giết chết đối phương, không thể nào tưởng tượng được rằng lại có một ngày hai người lại hòa bình ngồi ở đây trò chuyện.

Mitamun vẫn chưa tới, Izumin suy nghĩ về thái độ của hoàng đế Ai Cập, vừa liếc về phía đối diện, nơi Ragashu và vị hôn thê dính như keo của hắc.

Hoàng đế Ragashu cũng từng tự tay viết thư cho Hittite, giờ lại tới Ai Cập cầu hôn nữ hoàng Asisu... Đặc biệt là, cầu hôn không thành, lại nhận một cung nữ...

Ánh mắt sắc bén của Izumin nhìn Ragashu, rốt cuộc hắc muốn thế nào, trong mối quan hệ phức tạp của các nước láng giềng với Ai Cập, rốt cuộc Babylon định đóng vai nào.

“Hoàng tử Izumin,” thấy Izumin nhìn mình, đột nhiên Ragashu cười ra tiếng, “Trước kia thường nghe nói hoàng tử Izumin của Hittite tuần tú lãng tử, văn võ song toàn, hôm nay mới có cơ hội gặp mặt, lời đồn quả không sai!”

“Ha ha, hoàng đế Ragashu mới khiến ta phải khâm phục, câu chuyện ngài vượt ngàn dặm xa xôi tới cầu hôn nữ hoàng Asisu đã lan truyền khắp các quốc gia, hao tâm tổn trí vì người trong lòng, thật là hiếm có.” Izumin cũng cười theo, nhìn tình hình hiện giờ, vẫn chưa rõ được hướng đi của Babylon.

“Ha ha, đáng tiếc là nữ hoàng Asisu không thích ta, nhưng cuối cùng ta cũng tìm được một người vô cùng đáng yêu, chuyển đi tới Ai Cập lần này không uổng phí. Xin chúc mừng hoàng tử, công chúa Mitamun đại nạn không chết, quả nhiên là được thần phù hộ.”

“Đa tạ hoàng đế Ragashu, biết được tin Mitamun vẫn còn sống, Hittite chúng ta rất vui mừng. Ta cũng ngày đêm không nghỉ tới đây, nóng lòng muốn gặp Mitamun.”

Em gái...

Em à, cứ ngỡ rằng cả đời này không còn được gặp lại em nữa...

Công chúa Mitamun của Hittite, cứ nghĩ rằng em đã chết ở Ai Cập, vì báo thù, ta đã không tiếc hi sinh ngàn vạn binh lính chiến đấu với Ai Cập, lại không ngờ rằng em vẫn còn sống.

Nhưng, tại sao lại kì lạ như vậy? Trên đường về nước bị thổ phỉ tập kích, rơi xuống vách núi được thợ săn cứu...

Còn nữa, trước kia ở bên ngoài hoàng cung Ai Cập tìm được, một món đồ trang sức có vết máu bị thiêu cháy...

Izumin cau mày, đang suy nghĩ thì Tử Huyền đã đưa Mitamun đến.

“Chị!” Menfuisu vội đứng dậy tiếp đón Tử Huyền, Izumin và Ragashu cũng quay đầu nhìn lại.

“Xin lỗi, ta đã tới chậm.” Tử Huyền mỉm cười, tao nhã bước từng bước, một tay dắt theo công chúa Mitamun chỉ biết ngơ ngác nhìn Menfuisu.

“Mitamun!” Izumin kích động đứng bật dậy, đúng là Mitamun!

Vội vàng bước nhanh tới trước mặt cô, nắm chặt bờ vai cô, “Mitamun, em thật sự còn sống! Em thật sự còn sống! Thần linh phù hộ, ta tạ ơn người, phụ vương và mẫu hậu sẽ rất vui!”

Izumin bất ngờ nhìn chằm chằm Mitamun, hơi gầy và đen nhưng đúng là Mitamun! Nhưng rồi dần dần, hắn phát hiện ra có điều gì đó không ổn. Chỉ thấy Mitamun yên lặng nghe, ánh mắt hơi dại, nhìn thấy hắn nhưng lại không có phản ứng gì. Một lúc sau đột nhiên hoảng hốt hất hắn ra, xoay người trốn sau lưng Tử Huyền, “Chị ơi, có quái thú!”

“... Mitamun?” Izumin ngẩn người nhìn Mitamun tránh hắn.

Quái thú... Đây là anh trai cô đấy nha! Thế mà lại trốn?!

Tuy rằng trước mặt chính là Izumin, đại diện cho đế quốc Hittite, Tử Huyền cũng không lo lắng lắm, ngay cả chiến đấu cũng làm bị thương người ta, sợ gì, bỏ mặc Mitamun đi về chỗ ngồi, lúc đi qua Izumin, nhẹ nhàng nói một câu, “Thần kinh của nàng đã không còn bình thường, không nhớ được ngài.”

“...”

“Chị chờ em với!” Mitamun vừa thấy Tử Huyền tránh ra, lập tức chạy theo, bám riết bên người, ánh mắt lại chỉ nhìn Menfuisu, nhìn đến mức Menfuisu không được tự nhiên cúi đầu uống rượu.

Ragashu cũng ngơ ngẩn nhìn theo, công chúa này... bị điên rồi ư?

Trong đại diện, chỉ có Yuuki không muốn làm người ngoài cuộc, cô ta cầm li rượu, yếu điệu đi tới trước mặt Tử Huyền, “Nữ hoàng Asisu, thần thiếp sắp gả tới Babylon, năm đó được người chiếu cố, xin để thiếp kính người một li.”

Hử? Tử Huyền nhún mày, ả định ra oai với cô à?

Cũng đúng, hoàng đế Ragashu vốn tới cầu hôn nữ hoàng, nay lại muốn cưới một thị nữ, đối với thân phận nữ hoàng mà nói, là điều vô cùng sỉ nhục, huống chi ả là kẻ luôn bị Asisu gây khó dễ, hôm nay coi như là ngày ả có thể ngẩng cao đầu, cho nên muốn tới dọa cô sao?

“Ha ha, Yuuki phải không?” Tử Huyền lạnh nhạt cười, cũng không cầm li rượu, “Lúc trước ta cũng có nghe hoàng đế Ragashu nói qua, phong cảnh ở Babylon không tệ, sông Euphrates cũng có điểm giống với sông Nile, đương nhiên, muốn hoàn toàn thay thế sông Nile là không thể, nhưng cũng có thể giúp người ở nơi xứ người vọng nhớ quê hương.”

Từ giờ trở đi, người chính là công chúa Ai Cập, hi vọng sau khi người tới Babylon, có thể chung sống hạnh phúc bên hoàng đế Ragashu, sớm sinh con, vì Ai Cập và Babylon, thắt chặt tình hữu nghị hai nước, hôm nay người dùng sắc đẹp lên làm hoàng phi, cũng chúc người sớm lên đường, hi vọng không bị người khác thay thế.”

Dù sông Euphrates có giống sông Nile, cũng không thể thành sông Nile, cũng như sắc đẹp của người cho dù có thể so sánh với nữ hoàng, nhưng cũng không thể vĩnh viễn thay thế được nữ hoàng.

Tư thế của Tử Huyền, nghiêm nhiên dùng vị trí kẻ trên đối đãi với công chúa mới được phong tước để trở thành hoàng phi tương lai của Babylon. Đặc biệt câu nói cuối cùng đã dọa Yuuki không ít, Ragashu thấy tình hình không ổn, đứng dậy kéo vị hôn thê đi xuống.

Mà trong buổi nói chuyện, Izumin đã trấn tĩnh lại, trở về chỗ của hắn.

“Nữ hoàng Asisu,” đầu lòng nhìn Mitamun trốn tránh bên người Tử Huyền, “Xin hỏi từ lúc tìm thấy Mitamun, công chúa vẫn như vậy sao? Có thể kể về quá trình tìm thấy công chúa cho ta một lượt được không, có lẽ ta sẽ tìm ra manh mối giúp công chúa khôi phục thần trí.”

“Đương nhiên là được.” Tử Huyền vỗ vỗ tay, một thị vệ đi lên đại diện, “Chính hắn đã tìm được công chúa Mitamun, hãy để hắn kể lại tất cả mọi chuyện.”

“Khởi bẩm hoàng đế Menfuisu, nữ hoàng Asisu.” Thị vệ quỳ trên mặt đất, “Thần tìm thấy công chúa Mitamun ở dưới chân núi ở Liban, lúc đó nữ quan Ari lệnh cho thần đi tìm nữ hoàng, có lẽ đã đi nhầm hướng, nên thần không tìm được nữ hoàng, nhưng qua một thôn nhỏ lại gặp được công chúa Mitamun. Vì trước kia công chúa đã từng tới hoàng cung, nên thần có nhớ qua dung mạo của công chúa, cảm thấy đây là chuyện quan trọng, nên thần đã đưa công chúa về đây.”

Izumin bình tĩnh nghe, tìm ra vấn đề quan trọng, “Vì sao các người phải đi tìm nữ hoàng Asisu?”

“Khụ!” Tử Huyền bị sặc rượu.

“Lần trước nữ hoàng Asisu xuất phát từ Hạ Ai Cập đi tìm cô gái sông Nile, đến gần Liban thì mất liên lạc, nữ quan Ari lo lắng, nên mới sai thần đi tìm.”

“Ở gần Liban sao...” Izumin đắm chiêu nhìn về phía trước...

“À...” Tử Huyền ngượng ngùng mỉm cười, “Lần đó người dẫn đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta cũng không thể liên lạc với mọi người, trực tiếp đi vòng qua cánh rừng tới Assyria, cho nên bọn họ không tìm được ta.”

“Ồ? Không có người dẫn đường, nữ hoàng lại có thể đi qua rừng rậm tìm được đường tới Assyria, đúng là không dễ dàng.” Izumin cười trả lời.

“... Hoàng tử Izumin quá khen.” Tử Huyền lập tức nói lảng sang chuyện khác. “Người tiếp tục đi, kể tất cả những chuyện liên quan tới công chúa Mitamun mà người nghe được.”

“Vâng. Sau đó thần lại hỏi một người dân địa phương mới biết được, công chúa được một người thợ săn trong thôn tìm thấy ở chân núi, lúc ấy cả người công chúa bê bết máu, có người lên đỉnh núi tìm kiếm, phía trên có thi thể của các thị vệ, mà toàn bộ đồ dùng đều bị cướp đi hết, có lẽ bị thổ phỉ tập kích, công chúa nhảy từ trên đỉnh núi xuống, bị trọng thương, còn có chút... tinh thần không bình thường...”

“Hoàng tử Izumin,” chờ thị vệ nói xong, Menfuisu mở miệng, “Hiện giờ đã có thể chứng minh, lúc trước không phải Ai Cập ta làm hại công chúa, chỉ là hiểu nhầm, lại khiến quan hệ hữu nghị giữa Ai Cập và Hittite đại chiến một trận, quan hệ căng thẳng. Giờ đã làm sáng tỏ hiểu lầm, không biết Hittite cảm thấy chuyện này thế nào.”

Izumin cười nhẹ, trước thái độ muốn giải quyết tranh chấp quan hệ hai nước bằng hòa bình của Ai Cập, bản thân hắn cũng đã đoán trước, “Hoàng thượng, nếu đúng Mitamun xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trước kia đã không điều tra rõ sự thật, mạo muội phát động chiến tranh, là Hittite không đúng, xin hoàng thượng lượng thứ. Nếu chuyện của công chúa đã không có liên quan tới Ai Cập, đương nhiên Hittite hi vọng lại có thể tiếp tục quan hệ hữu hảo với Ai Cập, hòa bình như lúc ban đầu.”

Ragashu ở bên cạnh lạnh lùng nhìn, xem ra Hittite và Ai Cập chắc chắn hòa bình, đối với âm mưu tấn công Ai Cập trong tương lai của hắn, có phần bất lợi. Nhưng bây giờ vẫn không thể để lộ ra địch ý với Ai Cập...

“Chúc mừng hoàng thượng và đế quốc Hittite lại một lần nữa thành lập hiệp ước đồng minh! Tin tưởng rằng Ai Cập sẽ càng thêm cường thịnh!”

Menfuisu nghe vậy vô cùng vui vẻ, “Hittite và Ai Cập đồng lòng, chính là hạnh phúc của thần dân hai nước, hi vọng hiệp ước đồng minh lần này sẽ khiến thực lực cả hai quốc gia tăng lên, đêm nay sẽ cử hành yến hội,

chúc mừng sự kiện trọng đại này!”

21. Chương 48 - 49

Chương 48: Thăm dò

Ruka quan sát bốn phía, không có ai chú ý tới hắn, vì thế đẩy cửa lớn, đi vào trong một căn phòng, đóng cửa lại, ngẩng đầu lên, thấy một bóng người quay lưng về phía hắn, đứng bên cửa sổ.

Hoàng tử...

Sau hôn lễ gián đoạn lần trước của hoàng đế Ai Cập, Ruka đã rời khỏi hoàng cung, bốn ba đi tìm cô gái sông Nile, Hạ Ai Cập, vương quốc Assyria, tìm kiếm khắp nơi, nhưng lại không tiếp xúc nhiều với nữ hoàng Asisu.

Khi hoàng tử ra lệnh cho hắn chú ý hành động của nữ hoàng, hắn cảm thấy khó hiểu, nhưng đã nhiều ngày nay, hắn đã hiểu được sự sáng suốt của hoàng tử, quả nhiên nữ hoàng Asisu đã hoàn toàn khác với trước kia.

“Ruka?”

“Vâng, thưa hoàng tử.” Ruka quỳ gối.

Izumin vẫn đứng ở cửa sổ nhìn phong cảnh phía xa, không quay đầu lại, “Quan sát nữ hoàng Asisu.. người cảm thấy thế nào?”

“Khởi bẩm hoàng tử, đã nhiều ngày nay thuộc hạ đều tận lực đến gần cung điện nữ hoàng, quả nhiên phát hiện nữ hoàng Asisu không giống với trước kia.”

“Ồ? Không giống thế nào?”

Ruka trầm ngâm một lúc, không biết phải diễn tả thế nào: “Trước kia, tuy nữ hoàng Asisu là nữ tư tế của thần điện, chắc chắn có được năng lực thần bí nhưng không mạnh như bây giờ, hơn nữa dường như bây giờ nàng không còn yêu thăm hoàng đế Menfuisu, nhân nhả thoải mái ở tẩm cung, đều không quan tâm tới công việc của hoàng đế.”

“... Năng lực thần bí của nàng mạnh lên từ khi nào?”

“Nghe nói, có một lần trong yến hội, nữ hoàng từng nói thần lực của nàng có được vì cô gái sông Nile cướp mất hôn sự của nàng, nữ thần sông Nile đã bồi thường thần lực cho nàng. Hiện giờ, nữ hoàng Asisu có thần lực, lại nắm giữ Hạ Ai Cập, vô cùng hùng mạnh, ngay cả hoàng đế Ragashu có ý đồ ép hôn cũng không thể làm gì được.”

Thần ban cho năng lực ư? Cho nên nàng có thể đạp nước bay trên trời...

“Lần trước sau khi cô gái sông Nile mất tích, nữ hoàng cũng đi tìm, nghe nói người dẫn đường của nữ hoàng bị bão cát cuốn mất, ở địa phận Liban, nữ hoàng đã mất liên lạc với Ai Cập, đi thẳng tới Assyria, đến lúc đó Ai Cập mới biết được tung tích của nữ hoàng.”

“...” Liban, lại là Liban, chẳng lẽ đúng là cô ấy...

Cũng không đúng, giọng nói không thể thay đổi, giọng nói của cô gái kia mềm mại yếu điệu hoàn toàn không giống giọng nói uy nghiêm của nữ hoàng...

“Đúng rồi, chuyện ta bảo người điều tra thế nào?”

Đột ngột chuyển đề tài, khiến Ruka sửng sốt, rồi cũng phản ứng lại, “Về công chúa Mitamun ạ, theo lệnh hoàng tử, thuộc hạ đã phái người tới Syria, đúng là có một thôn nhỏ dưới chân núi, cũng chứng minh công chúa Mitamun được một người thợ săn già cứu giúp, đến lúc cứu, công chúa đã bị điên. Nhưng người thợ

sản già này vừa chết mấy ngày trước vì bệnh tật, đúng lúc người dân trong thôn đang lo lắng cho số phận của công chúa thì binh lính Ai Cập xuất hiện ở đó, đưa công chúa về.”

Izumin nghe vậy chậm rãi xoay người, quay lưng về phía ánh sáng khiến người ta không thể nhìn thấy mặt hắn, “Nói cách khác, đúng là Mitamun gặp chuyện không may trên đường trở về, không hề liên quan tới Ai Cập...”

“Hoàng tử, bây giờ phải làm thế nào, thật sự sẽ trở thành đồng minh với Ai Cập sao?”

“Nếu như đúng là hiểu nhầm... thực lực Ai Cập lớn mạnh, liên minh với Ai Cập rất có lợi cho chúng ta, huống hồ bây giờ còn có Babylon chưa rõ động cơ... được rồi, người lui xuống trước đi, ta phải đi tham dự yến hội.”

“Vâng.”

...

Ở một hướng khác, Yuuki âm ức trong lòng, lấy cớ cảm thấy không khỏe, xin được phép về phòng.

Tử Huyền cũng nhân lúc không ai để ý, buông li rượu, đi ra ngoài.

Trong một góc khuất, có một thị nữ đang quỳ dưới đất.

“Thế nào, mọi chuyện giải quyết ra sao?”

“Khởi bẩm nữ hoàng, nô tì đã đợi binh lính Hittite xuất hiện, sắp xếp mọi chuyện theo lệnh của nữ hoàng, bọn họ đã tin chuyện của công chúa Mitamun.”

Nghe xong, Tử Huyền hài lòng mỉm cười, “Tốt lắm.”

Izumin không để qua mặt, không ngu ngốc như Menfuisu, chắc chắn sẽ tìm người đi điều tra chân tướng. May là cô đã sớm phái người đi.

“Làm tốt lắm, đi tìm Ari lĩnh thưởng đi.”

“Nô tì tạ ơn nữ hoàng.”

Thị nữ khom người lui ra, Tử Huyền cầm vật vấy, tự tin trở lại chính điện. Vừa bước vào đại sảnh, mới phát hiện ra Carol đã tới.

“Asisu.” Carol ngồi bên trái Menfuisu, e dè chào hỏi Tử Huyền.

Lạnh nhạt khẽ gật đầu một cái, Tử Huyền trở về chỗ ngồi.

“Đi mời hoàng tử Izumin đi, yến hội có thể bắt đầu.” Menfuisu nói với thị nữ bên cạnh.

Lúc này, một giọng nói trầm ấm vang lên. “Không cần đâu, ta đã tới.”

Vừa quay đầu, đã thấy Izumin đi từ ngoài cửa vào, nhưng...

Sao lại thế này, sao hắn lại ôm...

Menfuisu cũng ngạc nhiên nhìn hắn, “Hoàng tử Izumin, trong tay ngài...”

“À...” Đường như Izumin có ý định giới thiệu con vật trong tay mình, “Đây là vật nuôi của ta, sói con. Lần trước ta gặp nạn trong rừng ở Liban, đã gặp con sói này. Đúng rồi, nghe nói nữ hoàng Asisu cũng từng đi qua Liban, không biết có trông thấy bầy sói hay không?”

... Phúc hắc! Đại phúc hắc!

Tử Huyền miễn cưỡng duy trì nụ cười trên mặt, “Lúc ấy ta đi ngoài bìa rừng, cũng không phát hiện bầy sói. Hoàng tử Izumin lạc trong rừng ư? Đúng là nguy hiểm quá!”

“Đúng vậy, tình huống nguy hiểm, may mà có một cô gái đi ngang qua ra tay cứu giúp, nếu không giờ tay, ta đã sớm là bữa ăn của bầy sói rồi.”

Menfuisu và Carol ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra, còn Ragashu lại thấy rất thú vị, quan sát hai người này đối đáp.

Khóe miệng Tử Huyền run run, nhìn nụ cười vô cùng trong sáng trên mặt Izumin, “Ha ha, vậy hoàng tử nên cảm ơn cô gái đó thật tốt, là cô ấy cứu ngài mà.”

Izumin gật đầu, “Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng cô gái kia không để lại bất kì manh mối nào, ta đã phái rất nhiều người đi tìm kiếm đều không tìm ra được. Đúng rồi, cô gái đó còn để lại một bài đồng dao, không biết nữ hoàng có từng nghe qua...”

“Khụ, đã muộn rồi, bắt đầu yến hội đi thôi, mời hoàng tử ngồi.” Tử Huyền lưu loát cắt ngang, Izumin cười cười, cũng không nói tiếp, đi về chỗ ngồi.

Mà bị dẹp sang một bên, công chúa Mitamun đã sớm không còn kiên nhẫn, hoàng tử ở trước mắt, rốt cuộc cô cũng không kiềm được, xấu hổ đi tới, nhẹ nhàng ôm chặt Menfuisu.

Carol ngồi bên cạnh ngạc nhiên nhìn hành động của Mitamun.

“Hoàng đế của ta, chàng đến cưới ta đi, ta chờ lâu như vậy, rốt cuộc cũng chờ được chàng tới cưới ta, ta muốn trở thành hoàng phi của chàng, được không?”

Ánh mắt sáng như sao nhìn chằm chằm Menfuisu, giống như cả thế giới chỉ còn lại một mình hắn.

Menfuisu cảm thấy khó xử, công chúa đã bị điên, Izumin lại ở ngay trước mặt, không thể hành động lỗ mãng, chỉ có thể dè dặt bỏ tay Mitamun ra, nhưng Mitamun lại nhanh chóng bám chặt, vô cùng cố chấp, sống chết không chịu thả ra.

Sắc mặt Carol đã đen ngòm.

Tử Huyền nhấp một ngụm rượu, chờ xem kịch hay.

“Công chúa, ta đã có hoàng phi rồi.” Menfuisu tiếp tục đẩy tay Mitamun ra.

Mitamun bị từ chối, giận dữ: “Ngài không cần ta sao? Ta là công chúa đẹp nhất đó! Hoàng đế của ta! Là kẻ xấu xa nào? Là yêu tinh nào mê hoặc chàng? Ta muốn tiêu diệt ả! Hoàng đế là của ta, của một mình ta.”

Izumin thấy như vậy, không có tâm tình trêu chọc, mở miệng nói: “Mitamun, đến đây.”

Nói xong, đi lên kéo em gái xuống.

“Không muốn, không muốn, người tránh ra!” Còn chưa chạm vào Mitamun, tay Izumin đã bị nàng hất ra. Mitamun thuận thế ngã nhào trên người Menfuisu. “Chàng là của ta! Đây là hoàng đế của ta!”

“Công chúa Mitamun...” Rốt cuộc Carol không kiềm chế được nữa, trong lòng rối như tơ vò.

Công chúa ngã trên người Menfuisu như vậy khiến cô không vui, nhưng Mitamun đã điên rồi, cô lại vô cùng thương xót cô gái này, chỉ có thể âm thầm mâu thuẫn trong lòng mà thôi.

Tử Huyền buồn cười, nhìn Carol không dám kéo Mitamun ra, thánh mẫu quá cũng không tốt, người yêu bị kẻ khác ôm ngay trước mặt, mà bản thân lại không đành lòng kéo kẻ thứ ba ra, ha ha, thật khôi hài.

Chẳng qua Ai Cập sắp liên minh với Hittite, cho dù không liên minh, cũng không thể dễ dàng tha thứ ột công chúa Hittite mất thể diện như vậy. Izumin kéo Mitamun ra, Mitamun không chống cự được, cô oán hận nhìn ba người, rồi bất ngờ xoay người chạy về phía Tử Huyền.

“Hu hu, chị ơi, bọn họ bắt nạt người ta! Hoàng tử của Mun Mun bị yêu tinh giành mất rồi! Bị cô gái xấu xa kia đoạt đi rồi! Chị ơi!”

Vì sao cô chỉ biết tìm ta khóc kể...

“Hú hú,” con soi nhỏ tru lên vài tiếng, Tử Huyền cúi đầu, thấy bóng dáng màu xám bé nhỏ đang chạy về phía mình.

“Hu hu hu! Có quái thú! Có quái thú!”

Mitamun sợ hãi kêu to rồi chạy ra ngoài.

“Ari! Đuổi theo!”

“Vâng!”

Menfuisu thở phào một hơi, “Chúng ta tiếp tục yến hội đi.”

Izumin thở dài nhìn theo bóng người chạy xa ngoài kia, trở về chỗ ngồi.

“Đúng rồi, tình hình công chúa Mitamun như thế, không biết Hittite định thế nào?” Thấy kịch đã hết, Ragashu lên tiếng hỏi.

Izumin buồn bã nói, “Cảm ơn hoàng đế Ragashu quan tâm, Mitamun bị như vậy, Hittite chắc chắn sẽ tìm y sư tốt nhất chữa khỏi bệnh cho công chúa.”

“Hoàng tử, Babylon ta có rất nhiều y sư, nếu có khó khăn, có thể phái người tới gặp ta, ta sẽ phái người tới hỗ trợ.”

“Vâng, xin cảm ơn ngài.”

Một lần nữa quay đầu nhìn về phía trên, “...”

“Ặc, ha,” Tử Huyền ngượng ngùng cười, nỗ lực đẩy sói con ra, nhưng nó bám riết không tha, không ngừng dụi dụi vào người Tử Huyền.

Khóe miệng Izumin vui vẻ cong lên. “Xem ra, con sói này vô cùng thích nữ hoàng Asisu.”

“Có thể là do khí chất của ta!”

“Từ lúc sinh ra ta đã hay gần gũi động vật. Có lẽ vì thế sói con này mới thích ta như vậy!”

“Ồ? Nữ hoàng Asisu thật đặc biệt, không chỉ xinh đẹp mê người, ngay cả sói con cũng không thể thoát khỏi sức hấp dẫn của người.”

“...”

Sói xám! Tránh ra cho ta!

Chương 49: Ngày lễ chúc phúc

“Nhanh lên, đồ trang sức để nữ hoàng tham dự nghi lễ ở đâu?”

“Đây, ở trong này, ở trong này!”

“Vương miện, ghim cài tóc! Mang hết lại đây! Nghi lễ sắp bắt đầu!”

Sáng sớm, một đám người nhộn nhịp chạy qua lại trong cung, mang từng món đồ trang sức tuyệt đẹp đi tới đi lui.

“Ừm, Ari, để ta ngủ thêm lát nữa...”

Nhân vật chính Tử Huyền vẫn còn nằm trên giường, nghe những tiếng bước chân ngày một gần, một đám thị nữ đã đứng xếp hàng trước giường cô.

“Nữ hoàng,” Ari buồn cười, bây giờ càng ngày nữ hoàng càng giống như trẻ con, “Bệ hạ, hôm nay là ngày cưới của hoàng thượng và Carol, người phải tới dự.”

“Ừm... Sao trời nhanh sáng vậy chứ...” Mệt mỏi trả lời.

Mấy ngày nay Izumin không buông tha cho cô, lúc nào cũng giả đủ trò để thăm dò, bất cứ lúc nào có cơ hội cũng hỏi những gì xảy ra ở Liban, khiến cô đầu trí với hấn vô cùng vất vả, tiêu hao mất bao nhiêu tế bào não, mà gần đây lại có hôn lễ khiến toàn bộ Ai Cập có rất nhiều việc bừa bộn...

“Được rồi, ta dậy đây.”

...

Trong cung của Menfuisu cũng vô cùng âm ỉ, so với Tử Huyền dậy muộn thì Menfuisu nóng lòng muốn tiến hành hôn lễ, cả đại diện đều náo loạn.

“Hoàng thượng,” một thị vệ vất vả chạy vào, “Quan tư tế Kaputa nói đã có thể xuất phát.”

“Được, đã biết! Nhanh lên! Chuẩn bị khăn trương lên!”

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày cử hành hôn lễ, tất cả mọi người đều phấn chấn, Menfuisu không ngừng thúc giục thị nữ sửa sang y phục.

Carol cũng thay áo cưới lộng lẫy, kích động muốn xem các nghi thức tế thần mặt trời.

“Rốt cuộc cũng bắt đầu, lễ hội lớn nhất trong năm của Ai Cập cổ đại, lễ hội thần Amun!”

Từng dòng người ủa đến quảng trường, từng bó hoa tươi được ném lên không trung. Mọi người đều cười cười nói nói, tiếng chúc mừng nối tiếp nhau, vang vọng dọc sông Nile.

“Thần dân đều đã tập trung trước quảng trường, Carol, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ, rồi ạ.”

Nhìn Carol trang điểm xong càng xinh đẹp động lòng người, Menfuisu không kiềm được, kéo kéo váy cưới của cô trên choker: “Carol, ta không để hôn lễ dang dở lần thứ hai đâu nhé!”

“Oa, chàng đừng kéo áo em!”

“Ha ha ha, hôm nay nhất định phải để nàng trở thành hoàng phi!”

Menfuisu vừa đi vừa cười lớn, Carol ơi, trải qua bao khó khăn, rốt cuộc ta cũng đợi được đến ngày hôm nay, cưới nàng làm vợ.

Lần đầu tiên, yêu một người sâu sắc như vậy, vì nàng mà áp chế cá tính nóng nảy, vì nàng mà dẫn quân chinh phạt, vì nàng, vì cô gái không có dã tâm, thuần khiết giống như hoa sen nở trên sông Nile.

Menfuisu đi lên đài cao, giờ quyền trượng trong tay.

“Đứng đầu chín vị thần tối thượng, thần Amun vĩ đại đã sáng tạo ra con người! Ta, hoàng đế Ai Cập long trọng tuyên bố, lễ hội thần Amun chính thức bắt đầu và kéo dài trong suốt mười một ngày đêm!”

Lễ hội chính thức bắt đầu, dân chúng tập trung trước quảng trường hò reo vang dội, lại ném từng bó hoa tươi lên trời cao, những vũ cơ bắt đầu nhảy múa mừng ngày lễ, toàn bộ Ai Cập đều vô cùng náo nhiệt.

Khi Tử Huyền chuẩn bị xong xuôi xuất hiện, cũng là lúc Menfuisu vừa dứt lời, chỉ thấy Menfuisu đứng trên đài cao, toàn thân toát ra khí phách vương giả. Carol cũng xao xuyến, ngắm nhìn chàng trai mà mình sắp gửi gắm cả đời.

Tử Huyền khẽ mỉm cười, em trai vô cùng hưng phấn nha.

Asisu, thấy em trai cô có được khí phách như thế này, cô nên cảm thấy thỏa mãn mới đúng, đây chính là người được cô che chở lớn lên suốt bao nhiêu năm qua.

Đang cảm khái, thì từ phía sau truyền tới giọng nói mềm mại, “Đừng đấy, không cần, ta muốn xem! Bên ngoài thật náo nhiệt!”

... Mitamun.

“Mitamun, nghe lời, nơi này hỗn loạn, đi vào trong phòng đi, ta sẽ sai người mang đồ chơi tới cho em.”

... Còn có Izumin.

Mấy ngày nay ở bên nhau, dường như Mitamun cũng đã tiếp nhận thân phận anh trai của Izumin, đồng ý để hắn tới gần nói chuyện. Tuy rằng cô không gọi anh trai, nhưng có thể ở gần bên cũng đủ Izumin thấy mãn nguyện.

“Thật sao? Có đồ chơi ư? Nhưng mà... ở bên này chơi rất vui mà...” Hết nhìn sự mê hoặc trong phòng, lại nghe những tiếng ồn ào náo nhiệt bên này, Mitamun do dự không biết làm thế nào, vừa quay đầu đã thấy người đang chuẩn bị lén lút hòa lẫn vào đám người...

“Chị!”

“...”

Chớp mắt một cái, Tử Huyền đứng nguyên tại chỗ, còn vài bước nữa thôi, thế nhưng vẫn không tránh được.

Đành phải cười gượng quay lại, “Mun Mun. Còn có cả hoàng tử Izumin nữa.”

Izumin mỉm cười, “Thật trùng hợp, lại gặp nữ hoàng Asisu ở đây.”

“Ừm. Thân là tư tế của thần điện, ta sẽ chủ trì hôn lễ trong thần điện, đang muốn xuất phát. Nếu không có gì quan trọng, ta đi trước.”

“Đừng! Chị ơi! Cho Mun Mun đi với!” Mitamun thấy Tử Huyền sắp đi, vội vàng nhào qua, mà Izumin đang cầm tay Mitamun cũng rất phối hợp buông tay, khiến em gái hắn ôm chầm lấy Tử Huyền.

“Chị, cho Mun Mun đi theo với..”

“Nữ hoàng Asisu...” Về mặt Izumin ngây thơ vô (số) tội bước lại gần, “Mitamun luôn âm ỉ đòi đi theo, đành phiền nữ hoàng khuyên nhủ công chúa.”

Tử Huyền khóc không ra nước mắt, biết thế đã đi sớm hơn.

Lại nhìn Mitamun cứ lắc lắc làn váy mình, con bé này sao cứ quẩn quýt lấy cô chứ...

“Khụ... Nào, Mun Mun, lại gần đây, ta nói cho em biết một chuyện bí mật.”

“Chuyện gì?” Mitamun tò mò sát lại, Tử Huyền thì thầm nho nhỏ bên tai cô, “Người tự đi về phòng hay là để ta thả cá sấu ra ăn thịt người?”

“Á?!” Bật tai lại, Mitamun nhảy dựng lên, “Ta, ta đi tìm chị Jinna...”

Nói xong nhanh chóng chạy về phòng.

Tử Huyền hài lòng thu tầm mắt, lại thấy Izumin mỉm cười, “Xem ra Mitamun rất nghe lời nữ hoàng, ta trấn an mãi cũng không được.”

“Ha ha,” cười như không cười, “Mun Mun rất ngoan, khuyên vài câu là được rồi. Không còn chuyện gì nữa, xin hoàng tử cứ tự nhiên, ta phải tới thần điện.”

Ở đây có hồ li, không thể ở lâu.

“Nữ hoàng Asisu.”

“...” Còn chưa bước đi, anh gọi tôi cái gì nữa...

“Nữ hoàng bệ hạ, ta thấy lễ hội của Ai Cập rất thú vị, không biết cô có thể đưa ta đi xem được không?”

“...”

... Có thể nói không sao?

Trong lúc hai người đang giằng co, một thị nữ đi tới quỳ gối bên cạnh Tử Huyền.

“Khởi bẩm bệ hạ, xin mời bệ hạ đi giá tới thần điện, thuyền của hoàng thượng và cô gái sông Nile sắp tới thần điện rồi ạ.”

“Đã biết.” Không thể chậm trễ, dù sao thì hắn cũng không gây ra chuyện gì được...

“Vậy được rồi, hoàng tử Izumin, mời cùng ta đi tới thần điện!”

...

Lúc này nhân vật chính vẫn chưa tiến vào bên trong thần điện, ở một góc khuất truyền ra tiếng thì thào.

“Hoàng đế Ai Cập sắp tới, đã chuẩn bị tốt rồi chứ?” Cố gắng đè thấp âm lượng, cẩn thận hỏi.

“Xin đại vương yên tâm, tất cả mai phục đều đã xong xuôi.”

“Tốt lắm,” kẻ kia cười lạnh, “Hừ, dám phá hủy kinh thành của ta, cô gái sông Nile, ta sẽ khiến người mất chồng ngay trong hôn lễ, còn nữ hoàng Asisu, nhớ kỹ, phải bắt sống cho ta!”

Trong lúc toàn dân Ai Cập cử hành lễ hội, Algol bị mất tay trái đang lên lút ẩn nấp trong thần điện chờ cơ hội đánh lên.

Algol không cam lòng nhìn kẻ thù có thể sống thoải mái, không quản ngàn dặm xa xôi chạy tới muốn phá hủy hôn lễ. Hắn muốn Menfuisu chết trong hôn lễ, khiến Carol trở thành quả phụ, khiến nữ hoàng Asisu phải thần phục hắn!

Đột nhiên có một tiếng nói từ phía khác truyền tới, “Anh!”

“Shan?!” Nghe thấy tiếng gọi, Algol hoảng hốt, quay đầu lại nhìn.

Một bóng người từ sau cây cột chạy tới, quả nhiên chính là em trai của Algol, Shan.

Thấy Shan, Algol vô cùng lo lắng, “Em tới đây làm gì? Không phải đã dặn em ở lại Assyria hay sao?”

“Anh!” Shan tới gần Algol, “Anh à! Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta trở về thôi!”

“Đồ nhát gan!” Algol đẩy ngã cậu, “Mau rút về cho ta! Đừng để ta nhìn thấy em!”

Shan bị đẩy ngã xuống đất, đau đớn vô cùng, nhưng Algol không thèm liếc mắt nhìn cậu một cái.

Nhưng Shan cũng không bỏ cuộc, nén đau đứng dậy đi tới, “Anh à, anh hãy nghe lời em đi! Anh cũng đã thấy thần lực của nữ hoàng, chúng ta đánh không lại! Hơn nữa anh vừa mới bị trọng thương, theo em về có được không?”

“Nữ hoàng Asisu có thần lực thì sao chứ?” Algol khinh miệt quay đầu lại, “Không đánh trực tiếp được, ta sẽ đánh lên! Coi như ả lợi hại, nhưng có nhiều người xông lên một lúc, ta có thể phía người nấp chỗ khuất bắt tên! Ta không tin không bắt được ả!”

“Hừ, đợi đến khi ta bắt được ả, ta sẽ chặt đứt tay chân ả, khiến ả nhận đủ nỗi nhục! Khiến ả phải phủ phục dưới chân ta! Ồ đàn bà khốn kiếp! Dám điều khiển nước cuốn trôi kinh thành của ta! Ta tuyệt đối không tha thứ cho ả!”

“Anh...” Shan vô cùng lo lắng nhìn anh trai.

Bị thương nặng mà vẫn còn chạy tới Assyria tới đây, lại còn âm mưu ám sát hoàng đế Ai Cập trong thần điện, sao có thể khiến cậu không lo lắng cho được.

Algol quay lại nhìn Shan, “Được rồi, ở đây không cần em, mau rút về nước cho ta! Ta lệnh cho em ở lại trong nước, nhưng dám kháng chỉ chạy tới nơi này, muốn chết phải không?”

Vừa nghe Algol muốn đuổi mình về nước, Shan sốt ruột cuống lên. “Không! Anh, em không về! Em sẽ ở đây với anh, có nguy hiểm gì cũng sẽ sát cánh bên anh!”

Algol giận dữ, em trai hắn rất yếu đuối, hắn cũng để mặc nó sống trong cung, nhưng trận chiến vừa rồi, thắng bé đột ngột dừng mãnh hắn lên, vì hắn mà rút kiếm chiến đấu với Izumin, chỉ huy binh sĩ ép hắn rời đi. Cứ tưởng rằng nó thay đổi, không ngờ vẫn không ra tang dạng gì!

“Shan, lập tức về nước cho ta, còn dám cãi lệnh, ta sẽ giết ngươi!”

“Không!” Shan cương quyết nhìn Algol, “Anh, dù có chết em cũng sẽ chết cùng anh, không có anh, Assyria coi như bị diệt! Đệ không về!”

Lúc nói lời này, ánh mắt Shan vô cùng kiên định, ở góc khuất âm u, cậu nhìn chăm chăm Algol thể hiện quyết tâm không dao động. “Anh à, mặc kệ sống chết ra sao, em cũng sẽ ở bên anh!”

22. Chương 50 - 51

Chương 50: Hôn lễ gián đoạn

Lúc Tử Huyền và Izumin cùng nhau tiến vào thần điện cũng không phát hiện ra chuyện gì khác lạ. Kaputa và người hầu của lão đã sắp xếp đại điện xong xuôi, trước các bức tượng thần, làn khói hương trầm lượn lờ như sương, nghiêm trang thần bí.

Hai bên đại điện là các quan tư tế đóng giả chư thần, lúc hôn lễ bắt đầu sẽ đại diện các vị thần chúc phúc cho tân lang và tân nương.

Tất cả những thứ cần thiết để hoàn thành nghi lễ đã được chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi thuyền của Menfuisu và Carol đến là có thể cử hành hôn lễ.

Tử Huyền tao nhã đi phía trước, coi như dẫn đường cho Izumin, nhưng Izumin lại cứ bước từng bước dài sóng vai cùng cô. Nơi này chuẩn bị ột đám cưới, dưới bầu không khí này mà cô lại sóng vai đi cùng một người đàn ông, cảm giác thật là ...

Trước thần điện cử hành hôn lễ, không ồn ào huyên náo như quảng trường, không khí yên tĩnh đến mức quỷ dị.

“Hoàng tử Izumin,” vì muốn thoát khỏi bóng ma tâm lý của chính mình, Tử Huyền chủ động phá tan trầm mặc, “Công chúa Mitamun đã nhận hoàng tử, hiệp ước liên minh hai nước đã kí kết xong, sau khi hôn lễ kết thúc, hoàng tử sẽ đưa công chúa về nước chứ?”

“Nữ hoàng Asisu chán ghét ta lắm sao?”

“...”

Tử Huyền im lặng quay đầu lại, nhìn ánh mắt u buồn ai oán của Izumin, rồi lại lặng lẽ quay đầu.

Thật đáng khâm phục! Người này vì muốn ở lại Ai Cập mà không từ một thủ đoạn nào!

Thời tiết hôm nay thật tuyệt!

Kaputa nhìn thấy hai người đi đến, vội ra hành lễ, “Vi thần tham kiến nữ hoàng, hoàng tử!”

“Chuẩn bị xong cả chưa?” Tử Huyền thuận miệng hỏi.

“Khởi bẩm nữ hoàng, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ hoàng thượng và cô gái sông Nile đến thôi ạ.”

Vừa dứt lời, nghe thấy tiếng ồn ào tới gần, một người hầu chạy vào, “Khởi bẩm nữ hoàng, đại tư tế, thuyền của hoàng thượng tới rồi ạ.”

...

“Mọi người chú ý!” Một tiếng quát nhẹ, Algol ra lệnh.

Trong bóng bêm, chỉ còn thấy những đốm lửa hừng hực rực sáng trong mắt mỗi người. “Hoàng đế Ai Cập và cô gái sông Nile đã đến thần điện, đề cao tinh thần, chuẩn bị hành động!”

“Anh ơi!” Shan túm chặt vạt áo của Algol, cố gắng lần cuối, “Dừng tay lại đi!”

Algol hất tay cậu ra, “Đồ hèn nhát, tránh xa ta một chút, ngươi không được phép ra ngoài!”

Để lại Shan và một vài người hầu, Algol dẫn thuộc hạ len lút ra ngoài, dù Shan không ngừng gọi hấn, hấn cũng không quay đầu lại

“Hoàng đế Menfuisu và cô gái sông Nile sắp cử hành hôn lễ,” Izumin cười nhìn Tử Huyền đứng bên cạnh, “Tử nay về sau, cô gái sông Nile chính thức là hoàng phi, chắc nữ hoàng cũng rất vui vì Ai Cập chứ.”

“Cô gái sông Nile trở thành hoàng phi là ước nguyện của toàn dân, là hoàng tử, đương nhiên ta cũng vui mừng.”

“Ồ? Vậy...” Izumin còn chưa nói xong, Menfuisu và Carol đã bước vào theo Kaputa trong tiếng hò reo của mọi người.

“Hoàng thượng, hoàng phi, xin nhận nước thánh, tiến vào thần điện.”

Đứng trước tượng thần trang nghiêm, Menfuisu và Carol cũng đọc lời thề nguyện, Tử Huyền đứng bên cạnh, dùng lễ nghi tư tế chúc phúc cho bọn họ.

Asisu, cho dù không muốn, không cam lòng ra sao, nhưng cô cũng hi vọng người em trai mà cô luôn yêu sâu sắc có thể hạnh phúc phải không.

Mà ta, cho dù không tin thần thánh, nhưng nguyện lòng thay cô chúc phúc, để toàn dân Ai Cập đều biết, nữ hoàng Asisu đã buông tay, nàng chấp nhận hôn sự này, nàng yêu tổ quốc Ai Cập của nàng...

“Thần Amun vĩ đại, xin người hãy chúc phúc cho hôn lễ của hoàng đế Ai Cập và Carol! Chúc phúc cho Ai Cập!”

Vừa dứt lời, một mũi tên sắc nhọn bắn ra, ngăn cản Menfuisu tiến lên giúp Carol tiến hành nghi thức.

Thích khách!

“Á!” Carol hét âm lên, Menfuisu lập tức kéo cô ra phía sau, chỉ thấy trong thần điện ủa ra vô số bóng người, vây tới chém giết.

“Có thích khách! Mau bảo vệ hoàng thượng và hoàng phi!” Bên ngoài thần điện trông thấy tình huống bất ngờ, Minue và Unasu nhanh chóng dẫn lính chạy vào, mà một toán quân Assyria cũng từ trong chỗ tối chạy ra, tấn công bọn họ.

Trong thần điện lóe lên ánh đao kiếm, tiếng kêu la không ngừng vang lên. Quá hoảng hốt, dân chúng luống cuống tay chân chạy trốn, thần điện được sắp xếp để cử hành nghi lễ đã vô cùng rối loạn.

Nơi này đang tiến hành hôn lễ, đương nhiên Menfuisu sẽ không mang theo vũ khí, Izumin muốn vào thần điện Ai Cập, cũng đã sớm tháo trường kiếm. Mọi người đều tay không vũ khí, trong khi quân địch thì vũ khí đầy đủ.

“Cứu mạng! Cứu mạng! Đứng!” Kaputa hoảng hốt, chân mềm oặt ngã xuống đất, đám người hầu cũng vây quanh lão, run rẩy trốn sau lư hương.

Khốn kiếp! Sao lại có thể như vậy!

Tử Huyền nghĩ, cảm tức chạy lên nghênh chiến, Izumin thấy Tử Huyền chạy đi, lập tức đi theo.

“Hoàng đế Ai Cập! Chịu chết đi!” Một tên lính Assyria đâm kiếm về phía Menfuisu.

Menfuisu dùng áo choàng ngăn được, quần lấy thanh kiếm, dùng sức gạt qua. Tên lính không giữ được vũ khí, trường kiếm bị ném ra ngoài.

“Dám cả gan ám sát ta.” Đá một cái, tên lính kia đã bị đá văng xuống đất.

Nổi giận lôi đình, Menfuisu dùng áo choàng gạt bay vũ khí trong tay mấy tên lính vây quanh, “Các người tưởng có thể dễ dàng giết được hoàng đế Ai Cập sao?” “Menfuisu! Cẩn thận!” Carol đứng phía sau, lo lắng nhìn Menfuisu đánh nhau.

“Ha ha ha, cô gái sông Nile, cẩn thận cũng vô ích thôi!”

Carol nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện, sợ hãi kêu thành tiếng. “Algol!”

Cái gì? Algol?!

Dùng chân đá bay vũ khí của một tên lính, xoay người đảo qua, Tử Huyền đánh ngã một gã khác, niệm lực trong tay chuyển động, đập vỡ tan thanh kiếm nhọn đang sắp đâm vào cô, đẩy ngã một tên lính. Từng miếng đồng sắc nhọn từ thanh kiếm vỡ vụn bị Tử Huyền khống chế thành hình vòng cung tán ra xung quanh, đâm trúng không ít binh lính Assyria.

Tạm thời đẩy lui thế lực, Tử Huyền quay đầu nhìn về phía Menfuisu.

Người đang đánh nhau với Menfuisu... Tóc xoắn, cụt tay, đúng là Algol rồi!

Không ngờ hắn cũng dám tự mình đến Ai Cập phá hoại hôn lễ! Có khí phách!

Đúng lúc Tử Huyền đang thất thần, một mũi tên từ chỗ tối bắn ra, bắn lên sau lưng, mà dường như Tử Huyền không phản ứng kịp, mũi tên sắp đâm thẳng vào lưng cô!”

“Nữ hoàng Asisu!” Đúng lúc ấy Izumin quay ra nhìn Tử Huyền, thấy mũi tên kêu to một tiếng, cầm binh khí vừa cướp được ném qua, tiếng binh khí va chạm nhau, Tử Huyền quay lại đã nhìn thấy hung khí rơi xuống đất!

Đánh lên ta?!

Tử Huyền nhảy lên, chỉ vài bước đã đi ra sau cây cột, tóm lấy gã cung thủ ẩn trốn phía sau ném ra ngoài, đập gã, “Dám đánh lên ta à?!”

“Nữ hoàng Asisu, cô không sao chứ?” Izumin vừa phản công, vừa tiến lại gần.

Ừm... Izumin này cũng không tệ, trong thời khắc nguy cấp cũng có thể nghĩ ra cách cứu ta.

“Ha ha, không sao, hoàng tử.” Tử Huyền cười, người nào đối xử tốt với ta, ta cũng sẽ đối tốt với người đó, người nào dám làm tổn thương ta, ta sẽ khiến hắn phải xuống địa ngục.

Mà hành động theo bản năng vừa rồi của Izumin rõ ràng là đã lấy được lòng Tử Huyền.

Tử Huyền đập thêm mấy cái vào người tên lính Assyria nằm dưới đất, rồi nhảy tới bên người Izumin, vung tay lên, dùng niệm ngưng tụ bọt nước sắc bén như dao, xẹt qua cửa vào cổ đám lính, máu rơi tung tóe khắp nơi.

“Cảm ơn, Izumin.”

Menfuisu vẫn còn đang tiếp tục đánh nhau, mặc dù Algol bị chặt đứt một tay, nhưng với quyết tâm giết chóc khiến hắn tấn công rất hung mãnh, ngang ngửa chiến đấu với Menfuisu.

“Menfuisu! Người dám chặt đứt một cánh tay của ta, hôm nay nhất định phải dùng mạng của ngươi đền lại!”

“Đừng nằm mơ! Đây là Ai Cập! Algol, ta sẽ không để ngươi có thể sống sót trở về!”

Hôn lễ chờ đợi đã lâu lại bị gián đoạn một lần nữa, Menfuisu lửa giận ngập trời, hướng hồ Algol chính là kẻ đã từng giam giữ hắn, khiến hắn chịu nhục!

“Không thể tha thứ!” Dao kiếm đâm tới, Menfuisu giận dữ tăng sức lực khiến Algol không đỡ nổi.

“Anh!” Thấy Algol yếu thế, Shan không nhịn được nữa, nhảy ra khỏi chỗ nấp xông vào chiến trường, “Thả anh ta ra!”

Gì? Tử Huyền ngăn người, cậu nhóc nhị hoàng tử kia cũng chạy tới?

Izumin trông thấy nhị hoàng tử có gan chiến đấu với mình, cảm thấy cậu ta thật khác với lần đầu tiên gặp mặt.

Cậu nhóc này... Trong trận chiến với Assyria, đã khiến nữ hoàng Asisu cam nguyện xuất hiện cứu cậu ta...

Quay đầu nhìn Tử Huyền, cũng thấy cô đang nhìn chăm chăm Shan.

Tuy chưa thể khẳng định chắc chắn cô chính là cô gái ở trong rừng, nhưng nhiều ngày ở trong hoàng cung Ai Cập, đã khiến tình cảm Izumin dành cho nữ hoàng Ai Cập này không ngừng tăng lên...

Chẳng lẽ, Asisu thích tên nhóc này...

Nên mới không cho người ta giết cậu ta...

“Shan!” Bị vây vào thế yếu, Algol hét lớn, “Không được lại đây! Cút về cho ta!”

Nhưng Shan hoàn toàn không để ý mệnh lệnh của Algol, cầm một thanh kiếm, liều mạng chém giết chạy tới bên người Algol. “Thả anh ấy ra! Hoàng đế Menfuisu!”

Thấy tình cảnh của Algol, trong lòng Shan nóng như lửa đốt, hoàng đế Menfuisu, cho dù anh trai ta đã làm chuyện có lỗi với ngài, ta vẫn không thể để ngài làm hại anh trai ta!

“Khốn kiếp!” Nhìn thấy Shan liều lĩnh chạy tới, Algol chửi một tiếng, đột nhiên nhấc chân đánh lén phía dưới của Menfuisu. Menfuisu theo bản năng lùi lại, khiến Algol có cơ hội trốn thoát, hấn lập tức tiến tới giúp đỡ Shan.

“Cút cho ta!” Algol dùng tốc độ nhanh nhất tới gần Shan, giúp cậu chống đỡ mấy binh lính Ai Cập.

Nhìn một đầu khác có Tử Huyền đang kề vai chiến đấu với Izumin, lại nhìn Menfuisu che chở cho Carol không rời bước, Algol cười lạnh một tiếng, “Shan, hôm nay có lẽ ta sẽ chết ở đây!”

Nghe thấy Algol nói vậy, sắc mặt Shan tái mét, “Anh! Không đâu! Anh sẽ không chết!”

“Đồ ngốc!” Algol vươn tay cản mấy binh lính. “Đã dặn em đừng tới đây tìm chết! Dù sao hoàng đế Ai Cập cũng không có thù hận gì với em, có lẽ sẽ bỏ qua cho em, đến lúc đó em trở về Assyria đi, không cần phải báo thù cho ta.”

“Anh...” Shan ngừng tay, cúi đầu đứng trước mặt Algol, hoàn toàn không để ý tới khung cảnh chém giết xung quanh.

“Em định làm gì?”

“Anh à, nếu anh chết, em cũng không muốn sống nữa, anh không hiểu sao?” Câu cuối cùng, dường như cậu hét âm lên, thanh âm vang vọng toàn bộ thần điện.

“... Shan?!”

“Anh à, em.. Em, em luôn muốn ở bên anh! Dù sống chết thế nào, em cũng chỉ muốn ở bên anh!”

“Shan, em...” Algol ngơ người, một vài binh lính Assyria đã chạy lại đây, tạo thành vòng tròn bảo vệ hai người bọn họ.

Shan ngẩng đầu, nhìn Algol đang ngẩn người, “Từ nhỏ, em luôn đi theo phía sau anh, em yếu đuối, em vô dụng, anh vẫn cho em sống trong hoàng cung của anh. Em nhìn thấy anh giết anh cả, nhìn thấy anh lên ngôi hoàng đế Assyria, thậm chí còn nhìn hậu cung vô số mỹ nhân của anh...”

Lúc đó anh cả muốn giết em, em không ngờ rằng, anh lại tới giết anh ấy trước. Tuy anh suốt ngày chỉ trích em, không muốn quan tâm em, nhưng...”

Hốc mắt Shan dâng lên một tầng nước, “Nhưng, hết lần này đến lần khác anh đều bao dung em, chưa từng ra vẻ thương hại em, ngay cả người hầu của em cũng do anh sắp xếp thỏa đáng... Anh, cảm ơn anh, cho dù anh không nói ra, em cũng biết anh luôn bảo vệ em... Hôm nay nếu anh thật sự phải chết, em cũng sẽ theo anh xuống địa ngục!”

Những lời này, khiến toàn bộ thần điện đều tĩnh lặng, ngay cả binh lính Assyria cũng không ngờ đại vương ngày thường toàn dùng lời ác ý châm chọc hoàng tử lại ẩn giấu nhiều tâm tư như vậy, càng không ngờ rằng hóa ra đại vương lại ngầm chăm sóc cậu như thế...

Lúc này, đột nhiên một gã lính Assyria từ bên ngoài chạy vào, đứng trên đài cao hét lên: “Dừng lại cho ta.”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, người bị gã lính giữ chặt trong tay, không ngờ lại là...

Chương 51: Sóng gió tạm ngưng

“Mitamun!”

Thấy Mitamun bị binh lính Assyria bắt giữ, Izumin vô cùng hoảng hốt. Khó khăn lắm mới được gặp lại nhau, chẳng lẽ lại một lần nữa mất đi?

Nhìn thấy Izumin có ý muốn xông lên, Tử Huyền nhanh tay lẹ mắt, vươn tay cản hấn: “Bình tĩnh! Anh muốn hại chết cô ấy sao?!”

“Nhưng...” Izumin siết chặt nắm tay, cố gắng kiềm chế, ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm hai người trên đài cao.

Thực ra muốn Tử Huyền xông lên cứu Mitamun cũng dễ như trở bàn tay, nhưng vừa rồi nghe tâm sự của cậu nhóc nhị hoàng tử kia, Tử Huyền muốn nhân cơ hội này giúp bọn họ thoát khỏi Ai Cập, không ngờ giữa

hai anh em bọn họ lại có nhiều khúc mắc đến thế, khó trách trong lúc chiến loạn, Shan không ngại sống chết, liều mạng đứng ra bảo vệ Algol.

Tình cảm chân thành thiết tha như vậy... thật khó mà có được...

Đời người khó gặp, nên cô muốn bọn họ có thể tiếp tục sống.

Để bọn họ dùng Mitamun làm con tin còn có thể toàn thân đi ra, nếu không, chắc chắn hai anh em họ sẽ phải chết ở nơi này.

Những người khác đương nhiên không biết suy nghĩ của Tử Huyền. Thấy Izumin cử động, gã lính hơi hoảng, thanh kiếm đặt trên cổ Mitamun cũng nhích lại vài phân.

So sánh công chúa Hittite với người đứng đầu Assyria, phía Hittite vừa kí kết đồng minh với Ai Cập cũng phải đặt an nguy của công chúa lên hàng đầu, sẽ không dám tấn công Algol. Binh lính của Algol chết rất nhiều, khó lòng chống cự nổi, nhưng cũng không thể chỉ dựa vào Mitamun mà có thể thoát ra. Tình thế lâm vào cảnh giằng co.

Chỉ có Mitamun không sợ hãi, nhìn đám người phía dưới, cười vui vẻ: “Có nhiều người quá, thật náo nhiệt!”

“Ha ha ha,” Algol nhìn tình thế chuyển biến cười ha hả, nhìn Menfuisu bó tay không có cách nào, lại nhìn Tử Huyền bình tĩnh nhìn lại hắn và Izumin đang lo lắng. “Không ngờ phải không, ta đã chuẩn bị sẵn, nếu ám sát thất bại cũng có thể bình an rời khỏi Ai Cập.”

“Khốn kiếp, Algol, mau thả Mitamun ra!”

“Algol! Đây là ân oán giữa ta và ngươi, đừng làm hại công chúa Hittite!”

Algol nghe Menfuisu nói vậy, hừ lạnh một tiếng, “Hittite không có thù oán với ta sao? Lần trước, suýt nữa ta đã chết dưới tay hoàng tử Izumin. Nếu hôm nay ta giết muội muội yêu thương của hoàng tử, thì sẽ thế nào nhỉ?”

Nụ cười âm hiểm như vậy, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng chướng mắt, mà hiện giờ Mitamun lại ở trong tay hắn, không thể làm gì được.

“Anh, công chúa vô tội...” Vĩnh viễn muốn duy trì hòa bình, Shan nhỏ giọng nói với Algol.

Algol quay đầu nhìn em trai quá mềm yếu, cười vui vẻ: “Shan, hôm nay chúng ta sẽ không chết, anh sẽ đưa em ra khỏi nơi này.”

Nói xong nắm tay Shan đi về phía cửa. Công chúa đang gặp nguy hiểm, mọi người đều khó xử, chỉ có thể trơ mắt nhìn Algol rút lui.

Tên lính đang giữ Mitamun cũng đi theo Algol rời đi.

“Khốn kiếp!” Izumin nhìn bọn họ mang Mitamun ra khỏi thân điện, lập tức đuổi theo.

Mitamun, ta nhất định sẽ cứu em...

Đám người Menfuisu cũng đuổi theo, bên bờ sông Nile vài tên lính còn sót lại trong trận chiến vừa rồi cũng đứng tụ tập bên Algol.

Quân lính Ai Cập đứng cách bọn chúng một khoảng.

“Hoàng đế Menfuisu, chuẩn bị cho chúng ta một con tàu tốt, ta muốn đi dọc sông Nile ra khỏi Ai Cập!” Trong tay đã có con tin, Algol vênh vác ra lệnh.

Menfuisu oán hận nghiêng rằng, chỉ có thể ra lệnh, “Chuẩn bị tàu cho chúng!”

Rất nhanh sau đó, một chiếc tàu lớn xuất hiện bên bờ sông Nile. Tất cả thủy thủ trên tàu xếp hàng lần lượt đi xuống để lại con tàu cho Algol. Nhưng Algol vẫn lo lắng, phái một vài binh lính lên kiểm tra, đến khi binh lính xác định trên tàu không có vấn đề gì, bọn họ mới dẫn Mitamun đi qua.

Tử Huyền vốn cho rằng, sau khi lên thuyền Algol sẽ thả Mitamun ra, dù sao đã chuẩn bị đường lui cho hắn rồi. Không ngờ thuyền đã bắt đầu xa bờ nhưng Algol vẫn không hề có ý định thả Mitamun ra.

“Algol! Thả Mitamun ra!” Izumin không chịu nổi nữa, hét lên. Algol cười to.

“Ha ha ha ha ha, hoàng tử Izumin, sao ta phải làm như vậy?”

“Người đổi ý?!” Menfuisu cũng hoảng sợ, gắt gao nhìn chằm chằm Algol.

Algol lắc đầu, vẫn cười vang, “Ta vừa mới lên thuyền, vẫn còn ở trong lãnh thổ Ai Cập, nếu ta thả công chúa Mitamun, các người sẽ lập tức phái truy binh đuổi theo, ta biết làm thế nào đây? Đương nhiên phải chờ ta ra khỏi Ai Cập, đến nơi an toàn đã!”

... Giải lăm. Chờ khi người ra khỏi Ai Cập, sẽ mang theo Mitamun vượt biển về Assyria, sau đó dùng năng để uy hiếp Hittite phải không?

“Algol! Người là đồ dê tiện!”

“Trời ơi, Menfuisu, làm thế nào bây giờ? Công chúa Mitamun sẽ gặp nguy hiểm mất!”

Carol lo lắng nhìn mọi chuyện xảy ra, hiện giờ càng cuống quýt túm góc áo Menfuisu.

Còn Izumin, sắc mặt âm trầm, không nói được lời nào.

“Ài...” Tử Huyền thở dài, đột nhiên nhảy lên, chỉ lướt một cái đã bay tới chỗ Algol, hai chân đứng vững vàng trên lan can.

“Algol, có phải người quá tự tin không vậy? Hử...”

“Asisu!” Nhìn thấy chỉ chớp mắt một cái nữ hoàng đã đứng trước mặt mình, Algol vô cùng chấn động.

“Chị, cẩn thận!” “Nữ hoàng Asisu!”

Tử Huyền không để ý tới những tiếng gọi phía sau, y phục của cô bị gió biển thổi mạnh, bay lất phất trong gió nhưng thân mình lại đứng vững vàng.

Đầu ngón tay ngưng nước thành hạt châu, bắn ra ngoài, thanh kiếm khổng lồ chế Mitamun lập tức bị đánh bay ra, cắm phập vào khoang thuyền.

Algol còn chưa kịp phản ứng, Tử Huyền đã nhảy sang phía sàn tàu khác, Algol chỉ cảm thấy có một cơn gió thoáng qua, Shan và Mitamun đều đã ở trong tay Tử Huyền.

“Oa, chị ơi, chị giỏi quá, Mun Mun cũng muốn bắt chước!” Mitamun vừa tới bên cạnh Tử Huyền đã không chịu đứng yên, hưng phấn dụi dụi vào người Tử Huyền.

...

“Mun Mun, trật tự!” Quát lớn một tiếng, quay đầu lại nhìn Algol, “Algol, chỉ cần ta ra tay, con tin và em trai người đều ở trong tay ta, người còn có ý muốn đánh lén ta nữa không? Đúng là không biết tự lượng sức!”

Shan hổ thẹn cúi đầu: “Xin lỗi anh, em lại làm vướng chân anh rồi...”

“Không liên quan tới em, Shan. Nữ hoàng Asisu, rốt cuộc người muốn thế nào?” Nếu muốn giết hấn, vừa rồi ở thần điện nàng đã có thể cứu Mitamun và giết hấn, nhưng bây giờ lại để mặc bọn hấn lên tàu, rốt cuộc nàng nghĩ gì?

“Rất đơn giản, ta chỉ cho người biết thực lực giữa ta và người chênh lệch như thế nào. Ta có thể trả lại Shan cho người, ta sẽ đưa Mitamun đi, từ nay về sau người không được phép gây phiền phức cho Ai Cập nữa, ngoan ngoãn ở lại Assyria của người đi. Nếu không, ta sẽ san bằng vương quốc của người!”

“...”

Tử Huyền cũng không đợi hấn trả lời, để Shan lại, ôm thắt lưng Mitamun nhảy lên không trung, ở phía xa, Izumin thấy Mitamun bình an trở về, ánh mắt hấn đã sắp bốc cháy.

...

“Chị, vì sao không để em phái quân đuổi theo?!” Menfuisu nóng nảy đi vòng quanh.

Tử Huyền cao ngạo nhìn hấn, “Em có còn định thành thân không vậy, còn cố chém giết, em mong lần sau là ngày giỗ luôn hả?”

“Tất nhiên là không.” Nghe thế Menfuius nhảy dựng lên. “Em muốn cưới Carol, không thể kéo dài nữa.”

“Mọi người trở lại vị trí, thu dọn lại thần điện, hôn lễ tiếp tục cử hành! Chuẩn bị bãi săn sư tử đi!”

“Vâng!”

Lần này không còn sư tử bị hạ thuốc, đối với một người từ nhỏ đã đi săn như Menfuisu, không hề khó khăn, rất nhanh sau đó, hấn đã xử lý được xong con sư tử. Nhưng Carol lại nhớ đến con sư tử lần trước, hoảng hốt khóc lê hoa đai vũ, Menfuisu vội vàng đi tới bên cô an ủi.

“Nữ hoàng Asisu, dường như cô rất hứng thú với săn sư tử.” Menfuisu bị Carol làm phân tâm, ầm ĩ kêu một muốn đi ngủ. Izumin sắp xếp xong mọi việc lại đến bên cạnh Tử Huyền xem hôn lễ.

Ánh mắt Tử Huyền lóe sáng nhìn những con sư tử chạy trên bãi săn, “Lần trước Menfuisu nói sẽ săn một con sư tử cho ta ăn, nhưng lúc ấy hấn còn đang bận nhớ nhung người yêu hấn, đâu có thực hiện.”

“...”

“Nữ hoàng Asisu, nếu không thì để ta giúp cô săn một con sư tử.”

“Được!” Tử Huyền tươi cười nhìn Izumin, “Chúng ta nướng thịt sư tử ăn.”

...

“Trời ơi, đồ ngốc! Bắn vào đuôi con sư tử kìa!”

“... Tại cô dùng đá ném sư tử mới khiến nó chạy lung tung, ta mới không thể bắn trúng!” Izumin vô tội nói.

“Ta muốn ném cho nó ngất! Kỹ thuật bắn cung của anh quá tệ mới khiến nó chạy mất!”

“... Đừng lo, nữ hoàng, kỹ thuật của ta rất tốt, lúc sư tử chạy ta vẫn có thể bắn trúng đuôi nó đấy thôi.” Không biết phải làm sao nữa.

“Hức, sư tử đáng thương, tội nghiệp cái đuôi của mày!”

“... Asisu,” bất lực rồi, “Cô có còn muốn nướng nó nữa không? Sao lại tội nghiệp cái đuôi nó chứ?”

“Một nhát chết luôn còn hơn tra tấn đến chết, anh quá tàn nhẫn!”

“...” Nữ thần Ishtar ơi...

“Nguy rồi, sư tử muốn chạy ra khỏi bãi săn! Ta phải đi bắt nó lại!”

“Đợi chút, Asisu, nguy hiểm lắm! Để ta!”

...

“Nữ quan Ari, dường như tình cảm giữa nữ hoàng và hoàng tử rất tốt.” Tuy nhiều lần nữ hoàng nhắc đi nhắc lại rằng đã hoàn toàn từ bỏ tình cảm với Menfuisu, nhưng hôm nay là ngày hoàng thượng kết hôn, Jinna vẫn lo lắng tới xem, trùng hợp nhìn thấy Ari đứng bên cạnh bãi săn.

“Đúng vậy, “ Ari cười khẽ, “Nữ hoàng, rất vui vẻ...”

Có lẽ... Hoàng tử Izumin có thể mang tới hạnh phúc cho nữ hoàng...

Chỉ mong, thật sự có thể như thế...

23. Chương 52 - 53

Chương 52: Màn đêm

Đêm nay là đêm Menfuius và Carol cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn, trong đại điện tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

Tử Huyền nhấp một ngụm rượu xong đứng dậy, ở đây ồn ào quá. Menfuisu uống say, cứ nhìn Carol chăm chăm. Còn đám người tham gia yến hội, chốc chốc lại lén nhìn Tử Huyền, hừ, cô cũng không phải là vật trưng bày, ăn bữa tối cũng không được yên.

Trở về tẩm cung, Tử Huyền để Jinna đỡ đi về nhuyển sạp, sai Jinna chuẩn bị mấy món ăn và hoa quả (chủ yếu là cô thích ăn nho), rượu ngon, món ngon, cứ như vậy nhàn nhã dựa vào nhuyển sạp cảm nhận gió sông mát rượi và ngắm bầu trời đầy sao.

“Á!” Phía sau, một thị nữ đột nhiên hét âm lên. Tử Huyền kinh ngạc quay đầu lại, thấy mấy thứ đồ trong tay thị nữ đều rơi xuống đất. Một bóng nhỏ màu xám đang chạy toán loạn trong đại điện.

“... Tiểu... Tiểu Xám?”

Xoẹt, nghe thấy tiếng Tử Huyền gọi, sói con dừng ngay lại, hú một tiếng rồi chạy về phía cô. Tử Huyền đưa tay đón được, lại nhìn dưới đất, vì nó mở miệng hú một tiếng làm rơi khối thịt đang gặm trong miệng xuống đất.

“... Đến chỗ ta ăn vụng à?”

“Hú hú...” Sói con hú nhẹ, ra sức cọ cọ trong lòng Tử Huyền, kiên quyết không thèm nhìn tới khối thịt đã bị nó làm rơi.

“...” Nhìn con sói nhỏ đáng yêu trong lòng, Tử Huyền bất đắc dĩ mỉm cười, “Được rồi, mày muốn ăn thì đến tìm tao là được rồi, sao phải ăn trộm làm gì, Izumin không ày ăn no à?”

Thị nữ ngơ ngác đứng bên cạnh nhìn, “Nữ hoàng bề hạ, con sói này sẽ không làm người bị thương chứ ạ?” Tuy chỉ là một con sói con, nhưng bản tính hung dữ sẽ không thay đổi, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nữ hoàng.

“Yên tâm đi, nó không cắn người, người cứ lui xuống đi.”

Thị nữ lo lắng lui đi ra ngoài, Tử Huyền nâng sói con lên cao, giống như đang ôm một con mèo, nhìn vào đôi mắt sáng như đá quý của nó, “Chẹp chẹp, Tiểu Tiểu Xám, lâu lắm rồi không gặp, không ngờ mày càng ngày càng đáng yêu! Mập quá rồi nha. Đúng rồi, Izumin không ở gần đây chứ...”

Tử Huyền lo lắng, cảnh giác quan sát bốn phía, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Cũng đúng, hiện giờ có lẽ hẳn đang đại diện cho Hittite chúc mừng Menfuisu, không thể đến đây được.

“Moah.” Nếu như bị hấn thấy cô thân mật với Tiểu Tiểu Xám như vậy, vậy ... Tuy bây giờ hẳn đã nghi ngờ, nhưng vẫn chưa có chứng cứ...

“Nào, Tiểu Tiểu Xám, để tao ày ăn nha...”

“Gừ!”

“A, đừng ăn cái đó, cái đó không ăn được!”

“Gừ!”

“Ha ha ha, đó là cái li, mày cắn cái gì chứ!”

“Nữ hoàng Asisu!” Trong không khí ấm áp trong lành, một giọng nói truyền tới.

“...” Tào Tháo, vừa nhắc đã tới.

Theo bản năng, nhanh chóng ném Tiểu Tiểu Xám ra ngoài, ta và nó không quen biết! Thật đấy!

Nở nụ cười tao nhã nữ hoàng, cô chậm rãi đứng dậy: “Ồ, hóa ra là hoàng tử Izumin, sao không ở yến hội, đến chỗ ta làm gì thế?”

Izumin nhìn động tác ném sỏi con của Tử Huyền ngây người mất mấy giây, chỉ chỉ sỏi con vô tội nằm dưới đất, cười nói, “Ta đến tìm nó, nghe người hầu nói không tìm thấy sủng vật của ta, nên mới đi tìm, trùng hợp đi qua chỗ này.”

“Có vẻ như người hầu của anh không chăm sóc nó cẩn thận, nó mới chạy tới chỗ ta ăn vụng. Nếu hoàng tử đã tới rồi thì hãy mang nó về đi.”

Sỏi con bị vứt dưới đất lăn một cái, tử thân vô cùng được Izumin bế lên: “Trùng hợp là vừa nãy ta thấy nữ hoàng gọi nó là... Tiểu Tiểu Xám?”

“Khụ... ta thấy con sỏi này vẫn còn bé, lại có bộ lông màu xám đáng yêu, nên cứ tiện miệng gọi thế thôi.”

“Vậy ư? Ta nghe mọi người gọi cùng lắm là Tiểu Xám, sao nữ hoàng bệ hạ lại có thể gọi tên của nó, đúng là Tiểu Tiểu Xám chứ? Nữ hoàng và cô gái ta đã gặp kia thật đúng là tâm hữu linh tề(32).”

(32) Tâm hữu linh tề: tương tự nghĩa câu “tâm ý tương thông”: sự thấu hiểu sâu sắc giữa hai người yêu nhau.

“Thật ư, ha ha, trùng hợp quá...”

Quyết tâm không nhìn, coi như không thấy ánh mắt ngập nước của Tiểu Tiểu Xám...

Izumin vẫn giữ vững nụ cười, “Giống như lần đầu gặp, sỏi con vô cùng thích nữ hoàng, từ trước tới nay ta chỉ thấy nó có thái độ như vậy với cô gái ở trong rừng kia mà thôi, còn bất cứ ai đến gần nó đều không được.”

“À, chắc do động vật nhỏ đều thấy ta dễ hòa đồng, có một số việc không thể nói rõ.” Tử Huyền cúi người, ngồi xuống nhuỷn sạp. “Hoàng tử cũng ngồi đi, hôm nay bầu trời nhìn rất đẹp.”

Izumin cũng không từ chối, ôm Tiểu Tiểu Xám đi qua, thị nữ dâng li rượu lên, rót cho hần đầy li.

Lắc lắc li rượu, Izumin nhìn xuống phía dưới, khắp nơi đều đèn đuổi sáng trưng, vô cùng náo nhiệt. “Nữ hoàng Asisu thật giống cô gái đó...”

Không để ý Tử Huyền bị sặc đến mức ho khan, Izumin nói tiếp, “Nữ hoàng, có thể nghe ta nói một chút chứ?”

“Khụ, khụ, mời hoàng tử cứ tự nhiên...”

Izumin vỗ về sỏi con đang muốn nhào vào trong lòng Tử Huyền, chậm rãi mở miệng, “Từ khi ta sinh ra đến nay, đã là hoàng tử Hitite, tương lai sẽ lên ngôi hoàng đế. Học hết các quy tắc lễ nghi, tiếp thu toàn bộ giáo dục để có thể trở thành một vị vua. Ta không giống như hoàng đế Menfuisu, con đường trưởng thành của hần gần như không bị âm mưu nào ám hại, còn ta phải tự bảo vệ bản thân, bảo vệ ngôi vị hoàng tử giữa muôn vàn sóng gió. Một bước cũng không thể đi nhầm.”

Tử Huyền nhấp một ngụm rượu, chẳng hiểu nổi tự nhiên hần lẩm bầm mấy điều này làm gì.

“Dù là kiến thức văn học, hay mưu lược quân sự, kiếm thuật bắn cung, ta đều cố gắng ở mức tốt nhất, cuối cùng cũng trở thành hoàng tử được nhân dân Hitite yêu mến. Điều này khiến phụ vương và mẫu hậu ta vô cùng hài lòng, mà ta cũng cảm thấy rất tự hào, vì những thành tựu mà mình đã đạt được. Nhưng, sau khi gặp cô gái ở trong rừng, ta phát hiện ra ta còn cần, một người đứng bên cạnh ta cùng ngắm nhìn thiên hạ...”

“Phụt...” Tử Huyền phun hết rượu ra ngoài, Izumin cũng không quan tâm, nhẹ nhàng mỉm cười, cầm khăn tay lau vết nước giùm cô, động tác dịu dàng khiến Tử Huyền rợn cả tóc gáy.

“Cô ấy tự xưng là con gái người thợ săn, ngay cả nhóm lửa cũng không làm được; lại còn đánh nhau với bầy sỏi, đánh vài lần đã thu phục được chúng, khiến đám sỏi cam tâm tình nguyện sẵn thổ cho cô ấy; tuy rằng cô ấy không biết nhóm lửa, nhưng lại nướng thổ rất ngon; nhất là khi cô ấy đút cho ta ăn, mùi thịt nướng thơm ngào ngạt hòa lẫn với mùi thơm thoang thoang trên người cô ấy, cảm thấy đồ ăn trong miệng ngon lạ

lòng... Đương nhiên, cô ấy không tình nguyện dứt cho ta ăn, nhưng cá tính vừa mạnh mẽ vừa đáng yêu ấy, thật khiến người khác muốn yêu thương...”

“Khụ khụ khụ...” Hân nói gì thế?!

Izumin xúc động, nhắm mắt lại cảm nhận làn gió đêm mềm mại thổi qua, “Lúc bắt đầu, ta chỉ cảm thấy có thú vị, không ngờ, mỗi ngày trôi qua, ta lại càng nhớ cô ấy. Nhớ đến những hành động bất ngờ, khiến người ta dở khóc dở cười... Lúc ấy ta không nhìn thấy mặt cô ấy, không quan tâm đến dung mạo, không quan tâm xuất thân, cô ấy không cần là công chúa, không cần xinh đẹp, chỉ cần cô ấy vẫn là cô ấy, đã đủ khiến ta động tâm.”

Tử Huyền ngẩn người ngồi bên cạnh, nghe Izumin đột ngột tỏ tình như vậy, không biết nên phản ứng thế nào.

“Nhưng...” Izumin mở mắt, quay đầu nhìn về phía Tử Huyền, “Ta vẫn nhớ đôi mắt của cô ấy, ánh mắt đen láy trong sáng... giống hệt ánh mắt của nữ hoàng vậy...”

“Cô ấy, có lẽ cũng là một người xuất sắc như nữ hoàng. Giống như nữ hoàng có thể tự do vùng kiếm chém giết ở trên chiến trường, có thể cười to những khi vui vẻ. Không bị bó buộc bởi quy củ lễ giáo, không gò bó bản thân, lựa chọn cuộc sống khiến bản thân được thoải mái nhất...”

Dưới bầu trời sao, Izumin chân thành bày tỏ tình cảm khiến người ta nếu không cẩn thận sẽ rơi vào trong lưới tình. Cho dù Tử Huyền đã trải qua hai thế giới, nhưng chưa từng có người nào nói với cô những lời như vậy. Huống hồ ở Hunter, chỉ có nhiệm vụ chiến đấu, trong thế giới ấy chỉ tràn ngập máu, không thể cảm nhận được tình yêu mềm mại như nước này...

Tử Huyền gơ li rượu, che giấu cảm xúc của bản thân: “Hoàng tử Izumin nói quá lời rồi, ta chỉ ý vào thân phận nữ hoàng này mà tùy ý làm bậy thôi.”

Izumin cũng không phản bác, cười nhẹ, “Cô ấy chỉ để lại sói con cho ta, có lẽ vì cô ấy ngại mang nó theo không tiện, ngoài nó ra, ta không có gì để chứng minh bản thân đã từng trải qua thời gian vui vẻ như vậy. Ta đã phái người không ngừng tìm kiếm tung tích của cô ấy ở gần Liban, nhưng lại không hề tìm thấy... Nữ hoàng Asisu, cô cảm thấy, ta còn có thể gặp lại cô ấy không?”

Tử Huyền nhìn trời, “Chuyện tương lai, không ai có thể nói chính xác được, nếu có duyên, hoàng tử và cô ấy sẽ có thể gặp lại... Hoàng tử Izumin, đêm nay trời sao đẹp như vậy, cùng ta uống rượu là được rồi, cần gì phải nghĩ nhiều như vậy.”

“A, nói cũng đúng, chuyện tương lai, có lẽ chỉ có cô gái sông Nile biết trước tương lai mới trả lời được...” Nói đến đây, ánh mắt Izumin ngời sáng, “Có lẽ ta nên đi hỏi cô gái sông Nile, biết đâu có thể có kết luận chính xác nhỉ?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi... Carol chỉ biết trước những chuyện có thể làm thay đổi thế giới này, chuyện tình cá nhân, anh không thấy cô ấy mấy lần đều bị lừa bắt đi đều không biết sao?”

“... Cũng đúng.”

“Không thì anh cứ tự cầu nguyện trước sao băng đi!” Ánh mắt Tử Huyền lóe lên, hưng phấn nhìn bầu trời đầy sao, lại nhìn Izumin, “Thử xem nào!”

Izumin cầu nguyện trước sao băng đầy nha! Đây là cảnh tượng cực kì hiếm có!

“...” Trên trán Izumin xuất hiện mấy vệt đen.

Bầu trời đêm quả thật rất đẹp, ánh sao lóng lánh, che kín toàn bộ màn trời, tỏa ra ánh sáng bạc dịu nhẹ lan tỏa, khiến lúc người ta đứng phía dưới nhìn lên, trong lòng cảm thấy mình thật bé nhỏ, thời gian năm tháng trôi qua vội vàng, chớp mắt đã thương hải tang điền(33)...

(33) Thương hải tang điền: ý nói cảnh đời luôn luôn biến đổi, không có gì là vĩnh cửu.

“A, sao băng kìa!” Tử Huyền nhìn thấy một chùm tia sáng xẹt qua, chẳng lẽ thực sự để một thế hệ hoàng tử anh minh cầu nguyện ư?

Không đúng, lúc đầu chỉ có một hai vệt sao băng xẹt qua, nhưng càng về sau càng nhiều, những tia sáng nối tiếp nhau xẹt qua bầu trời. Rất nhanh sau đó, không thể đếm nổi, chấn động lòng người!

Là mưa sao băng!

Không ngờ, ba nghìn năm trước đã có mưa sao băng...

“Nguy rồi, hiện tượng thiên văn có dị biến!” Sắc mặt Izumin thay đổi, muốn rời đi.

Tử Huyền miễn cưỡng gọi hắn lại, “Cảnh tượng đẹp như thế, anh không xem à?”

“Nhưng có nhiều ngôi sao rơi xuống như vậy, có thể là điềm báo trước sự thay đổi giữa các quốc gia, ta muốn đi quan sát rõ ràng rồi bàn bạc với các nước...”

Lời Izumin chưa dứt đã ngưng bất, vì nữ hoàng tiện tay đã tóm được góc áo hắn.

Khóe miệng Tử Huyền cong lên, toát lên sự tự tin và quyến rũ: “Không sao, trời có sập xuống, ta giúp anh chống...”

Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả Tử Huyền cũng ngẩn ra, sao có thể theo bản năng nói câu như vậy chứ...

Izumin nghe xong, cười mờ ám, cúi người lại gần: “Nữ hoàng Asisu...”

“Khụ, nhìn đi, sao băng đẹp quá!”

Chương 53: Bại lộ

“Hoàng đế Ragashu không ở lại chơi thêm vài ngày sao?”

Trên quảng trường dân chúng chen chúc nhau (đúng là vùng đất màu mỡ trù phú có khác, dân chúng cả ngày chỉ chăm chăm đi xem chuyện bát quái) Yuuki nhìn vô cùng lòe loẹt đi cùng với Ragashu ra khỏi hoàng cung. Menfuius và đa số các đại thần đều ra tiễn.

“Hoàng đế Menfuisu, ta đã ở lại Ai Cập quá lâu, tấu chương trong nước đã chất đống. Hơn nữa, đã có mỹ nhân ở bên, ta muốn mau chóng cử hành hôn lễ với Yuuki ở thần điện Babylon, cưới nàng làm vợ, muốn để thần dân trong nước đều biết tới sự kiện trọng đại này.”

Yuuki yếu điệu dựa sát vào người Ragashu, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng liếc như có như không về phía Carol đứng bên cạnh Menfuisu.

Hoàng đế Menfuisu, hôm nay từ biệt, sau này có lẽ không thể gặp lại nhau... Nếu không có hôn sự liên minh hai nước này, có lẽ chàng cũng sẽ không nhớ được em...

Trước kia, trở thành một cung nữ vào hoàng cung này, cứ nghĩ rằng với sắc đẹp của bản thân có thể được chú ý, sẽ có được một địa vị trong hoàng tộc. Con gái quý tộc, vốn có thể trở thành đối tượng tuyển chọn hoàng phi. Người con gái nào cũng ôm ấp tình cảm, mơ ước và khát khao, chờ một ngày nào đó chàng hoàng đế thiếu niên anh tuấn si mê mình.

Tiếc thay, số mệnh không cho cô cơ hội ấy.

Nữ hoàng Asisu có địa vị quan trọng trong lòng hoàng đế, khiến cô luôn bị vui dập, ngay cả bây giờ nữ hoàng đã không còn tình cảm với hoàng đế, không còn là trở ngại đối với cô, thì trái tim hoàng đế đã hướng về cô gái sông Nile tóc vàng mắt xanh kia rồi.

Cô cảm nhận được, cô biết, một khi trong lòng có nhau, muốn cướp đoạt cũng vô cùng dễ dàng. Nhưng trái tim hoàng đế đã thuộc về con gái nữ thần, có muốn giành cũng không được, mà trái tim cô đã trót trao cho hoàng đế Ai Cập mất rồi... Không thể chỉ vì vài lời ngon ngọt của hoàng đế Ragashu mà có thể dễ dàng thay đổi...

Hướng hồ, cuộc hôn nhân chính trị này, vốn là một cuộc giao dịch, không cần quá thật lòng đánh đổi.

Ánh mắt Yuuki đột nhiên ướt ướt, có một lớp nước mờ phủ trong hốc mắt. Ragashu phát hiện cô có chút khác thường, quay lại nhìn cô.

“Hoàng đế Ragashu,” Yuuki thuận thể nhào vào trong lòng Ragashu, “Thiếp có chút luyện tiếu quốc gia này, đây là nơi thiếp sinh ra và lớn lên.”

Ragashu hiểu rõ, vươn tay vỗ về cô. “Người đẹp bé nhỏ, đợi về đến Babylon, ta sẽ yêu thương nàng, để nàng không còn đau khổ nữa.”

Quan đại thần Zarga đứng bên cạnh vội vàng đi lên phía trước, ngưỡng ngáp nói: “Hoàng đế Ragashu, mẹ của Yuuki cũng tới, thần tới đón Yuuki đi từ biệt.”

Ragashu vỗ vỗ vai Yuuki, “Đi đi, tạm biệt mẹ nàng, ta đứng đây đợi nàng.”

“Vâng.” Yuuki gật đầu, xoay người đi về phía mẹ cô.

Hoàng đế Ragashu, sự dịu dàng của người, sự chăm sóc của người đều là diễn trò cho hoàng đế Menfuisu xem, để bọn họ nhìn thấy chúng ta yêu nhau như thế nào, ta càng thêm đau lòng.

Nhưng như thế thì đã sao chứ, chỉ là một cuộc giao dịch, chỉ có thể mang tới tình cảm giả dối. Ta không cam lòng làm một cung nữ thấp hèn, mỗi ngày quét dọn phòng cho người khác, ta muốn trở thành hoàng phi, ta muốn nắm giữ một quốc gia!

Nếu không tranh thủ, ta sẽ không còn cơ hội nào khác, ta sẽ già đi, chết ở trong hoàng cung Ai Cập, cả một cuộc đời u ám như thế... Ta không cần!

Tình yêu, hôn nhân, tất cả... ta đều có thể buông tay!

Ta muốn cuộc đời ta tràn ngập ánh sáng!

Ragashu nhìn hướng người bên cạnh đang đi tới, bước chân của Yuuki có thêm vài phần kiên định, lại có thêm vài phần dứt khoát.

Tươi cười nhìn về phía Carol, “Cô gái sông Nile, ta chân thành mời cô đến Babylon làm khách. Lần này là hôn lễ của ta và Yuuki, không biết cô có chịu đến xem không?”

“Đi Babylon ư?” Babylon là một đế quốc nổi tiếng trong lịch sử cổ đại, nơi đó có tháp Babel và vườn treo Babylon. Nghe đề nghị như vậy, tình yêu khảo cổ của Carol lập tức bùng lên.

“Cô gái sông Nile, xin hãy làm người chủ hôn đại diện cho hoàng đế tới tham dự hôn lễ của ta đi!”

Để cô gái sông Nile đại diện cho hoàng đế ư? Cùng đứng ở bên ngoài cung điện, Izumin đắm chiêu nhìn Ragashu, hần có ý đồ gì vậy?

Trong lòng Menfuisu cũng có nghi ngờ, từ trước tới nay chỉ có phái quan đại thần đại diện mà thôi, bây giờ Ragashu lại nói thẳng là muốn Carol đi Babylon.

“Tôi có thể đi xem vương quốc Babylon cổ đại ư?” Chỉ có Carol vô cùng hân hoan.

Vừa nhìn thấy biểu hiện này của Carol, đã biết cô ta bị kích thích bởi lời đề nghị tới Babylon, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ tính toán chạy loạn khắp nơi đây mà...

Với thân phận nữ hoàng Ai Cập phải xuất hiện để vui vẻ tiễn đưa, Tử Huyền vẫn như trước, ăn no ngủ kỹ xong rồi mới chậm rãi bước tới, vừa tới đã nhìn thấy cảnh Carol đang háo hức tới Babylon.

Con nhóc này...

Không biết Ai Cập là lá chắn bảo vệ của cô ta sao?

“Hoàng đế Ragashu, ta sẽ phái người khác đi đại diện.” Menfuisu kéo Carol vào trong lòng, từ chối yêu cầu của Ragashu.

“Ha ha ha, “ Ragashu cười vang, “Cũng đúng, hoàng đế Menfuisu vừa mới thành thân, chắc chắn không muốn cô gái sông Nile rời đi.”

“Menfuisu...” Carol bị trêu, đỏ bừng mặt ôm Menfuisu, nhưng lịch sử đế quốc kia rất hấp dẫn, cô nhỏ giọng cầu khẩn, “Menfuisu, cho em đi đi, em sẽ về nhanh thôi.”

“Hoàng đế Ragashu.” Tử Huyền mở miệng, mọi ánh mắt đều tập trung về phía cô.

Izumin nghe thấy tiếng cô, lập tức quay đầu lại mỉm cười chào hỏi: “Chào ngày mới, nữ hoàng Asisu.”

Ragashu cũng nhìn về phía này. “Nữ hoàng Asisu, còn ngỡ rằng nàng không tới, ta đang chuẩn bị lên đường về nước.”

Tử Huyền mỉm cười đi tới, “Hoàng đế Ragashu ra về, sao ta có thể không tới tiễn cơ chứ. Nhưng muốn Carol đại diện tới dự hôn lễ, e rằng không được.”

Tuy nói với Ragashu, nhưng lời của cô lại chủ yếu nhằm vào Carol. “Nàng đã là hoàng phi Ai Cập, chính là người đại diện của Ai Cập, của hoàng tộc. Làm hoàng phi phải có quy củ, sao có thể tự ý đi nước khác được.”

Dùng quạt lông vũ che mặt, nghiêng đầu nhìn Carol trong lòng Menfuisu, “Từ trước tới nay ta chưa từng nghe thấy có hoàng phi nước nào lại có thể chạy khắp nơi suốt ngày, đặc biệt nàng còn là con gái nữ thần sông Nile, là thần bảo vệ Ai Cập, bảo vệ Ai Cập sẽ ở trong Ai Cập, mỗi ngày ở nước ngoài, chỉ khiến mọi người thêm lo lắng mà thôi. Nói gì đến bảo vệ đất nước. Hoàng đế Ragashu, ngài đang dụ dỗ hoàng phi non nớt của Ai Cập ta đấy.”

Carol nghe Tử Huyền nói vậy, vô cùng xấu hổ, bản thân là hoàng phi, đúng là phải suy nghĩ vì Ai Cập. Vì thế im lặng, không dám nhắc đến chuyện đi Babylon.

Menfuisu cực kì đồng ý, cúi đầu nhìn Carol, “Chị nói đúng, nàng hiện giờ đã là hoàng phi, không thể nghĩ đến chuyện đi chơi khắp nơi được.”

“Em biết rồi ạ... Em sẽ cố gắng trở thành một hoàng phi tốt!”

“Ha ha ha, đúng là ta đã sai, cô gái sông Nile đã là hoàng phi, còn phải học hỏi nhiều để xứng danh hoàng phi.” Xem ra ý đồ kéo Carol đến Babylon đã thất bại rồi.

Ragashu cười to, sau đó nắm tay Tử Huyền. “Nữ hoàng Asisu, ta sắp rời khỏi Ai Cập, có lẽ sẽ không được nhìn thấy nàng trong một thời gian dài.”

“Ha ha ha, hoàng đế Ragashu, ngài đã có người đẹp bên cạnh, e rằng sẽ nhanh chóng quên ta.”

“Không, nữ hoàng,” ánh mắt Ragashu lóe lên, “Nàng mãi mãi là nữ thần ngự trị trong lòng ta.”

“Hoàng đế Ragashu!” Đột nhiên Izumin xông lên ngăn giữa Tử Huyền và Ragashu, “Hoàng đế Ragashu, đã không còn sớm nữa, nếu không đi sẽ muộn mất!”

Ragashu buông tay Tử Huyền, “Cảm ơn hoàng tử Izumin nhắc nhở, chúng ta phải đi rồi. Hoàng tử, Ai Cập và Babylon đã kí hiệp ước liên minh, cũng đã liên minh với Hittite, như vậy là, Hittite và Babylon cũng trở thành đồng minh.”

“Đương nhiên, Babylon và Hittite cũng là đồng minh. Vài ngày nữa, ta sẽ nhắc phụ vương phái người mang hiệp ước tới Babylon.”

“Nếu hoàng tử rảnh cũng tới Babylon một chuyến đi, ta nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi hoàng tử.”

Đang nói, Yuuki yếu điệu đi tới. Cánh tay Ragashu vươn ra đỡ cô: “Chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Vâng.” Yuuki mỉm cười gật đầu. “Hoàng đế Menfuisu, em sắp gả nơi xa, không biết có thể để cha em tới tham dự hôn lễ, chúc phúc cho em được không?”

Zarga muốn đi Babylon ư? Tử Huyền nhúm mày, chắc chắn Yuuki nắm giữ không ít tài liệu cơ mật của Ai Cập, hơn nữa một quan đại thần Ai Cập... Cô chỉ biết Babylon có ý đồ xấu với Ai Cập, nếu để viên quan này đi Babylon, cha và con gái cấu kết với nhau làm việc xấu, chẳng phải mối đe dọa càng lớn sao...

“Đương nhiên là được.” Menfuisu đồng ý ngay lập tức, “Zarga đâu?”

“Thần đây ạ! Thừa bệ hạ!” Có tiếng đáp lại, một người đàn ông tai to mặt lớn, mặc triều phục chạy tới, bụng bía, núm ních mỡ, khụ, nhìn thế nào cũng thấy là một gã hút mỡ hơi xương máu của nhân dân, đáng khinh bỉ.

Tử Huyền động nhẹ chân, một hòn đá xuất hiện ngay trước mặt Zarga đang chạy, chỉ nghe rầm một tiếng, thân thể béo tốt kia bị trượt chân, nặng nề ngã dưới đất.

“Trời, nguy rồi!” “Zarga! Khanh không sao chứ?”

“Cha.”

Mọi người chạy vội tới, đỡ hấn dậy, quan ngự y cũng vội vàng chạy tới.

Tử Huyền dùng quạt lông che miệng, lén lút cười trộm. Izumin thâm hiểu trong lòng, ánh mắt nhìn Tử Huyền tràn đầy yêu thương.

Mọi chuyện diễn ra đúng như dự tính của Tử Huyền, chân Zarga bị thương, thời gian tới không thể đi lại được. Tử Huyền hài lòng nhìn ánh mắt tiếc nuối trên gương mặt của Yuuki.

“Hoàng đế Ragashu, ta sẽ phái một sứ giả thích hợp tới tham dự hôn lễ của ngài.”

“Ta sẽ đợi ở Babylon.” Yuuki sải bước tới bên xe ngựa, chào từ biệt mọi người.

Đội ngũ chính thức xuất phát, bụi bay mù mịt. Bọn họ đi đường bộ, qua sa mạc, đến gần sông Euphrates sẽ theo đường thủy trở về Babylon.

Tử Huyền nhìn bóng đoàn xe phía xa xa, Yuuki, tự thu xếp ổn thỏa đi.

...

“Hoàng tử, hoàng đế Ragashu đã rời đi, khi nào thì chúng ta chuẩn bị về nước?”

Izumin thưởng thức li rượu được chế tác tinh xảo, “Qua một thời gian nữa, bệnh tình Mitamun có chuyển biến rồi sẽ xem xét sau.”

“Nhưng quay về Hittite vẫn có thể chữa bệnh cho công chúa mà.” Người hầu thắc mắc.

“Hiện giờ Mitamun say đắm Menfuisu, giờ cứ thuận theo ý nó đã, chờ thêm một thời gian nữa tâm tư nó dịu lại, hãy nghĩ đến chuyện về nước... Ta đi ra ngoài dạo một chút.”

Nói xong, Izumin buông li, ra khỏi phòng.

Không biết bây giờ Asisu đang làm gì...

Chờ Izumin đi xa, đám người hầu vừa thắc mắc bắt đầu thì thào: “Hình như hoàng tử thích nữ hoàng Asisu hay sao ấy, gần đây thấy ngài rất hay tới cung điện của nữ hoàng.”

“Đúng vậy, xem ra hoàng tử rất quan tâm nữ hoàng Ai Cập, nữ hoàng Ai Cập vừa mạnh mẽ lại có thần lực, nếu có thể trở thành vương phi của hoàng tử cũng không tệ.”

“Đúng thế, nữ hoàng vừa xinh đẹp lại thông minh. Nhưng không biết hoàng tử có thể suôn sẻ lấy lòng nữ hoàng được không.”

Lúc Izumin đang đi tới bên này, Tử Huyền đang không ngừng quẩn quýt Ari. “Ari, ta muốn ăn nho...”

“Nhưng thưa bệ hạ...” Ari không biết phải làm sao, “Người đã ăn rất nhiều rồi, ngay cả bữa trưa cũng không ăn, chỉ ăn nho sao được?”

Ai kêu phong thủy Ai Cập tốt như vậy, ăn hoa quả rất ngon!

Tử Huyền kiên quyết không buông tha, “Ari... Ari à...”

Không tự chủ đổi giọng thành giọng điệu nũng nịu: “Ari, ta chỉ muốn ăn nho thôi, người đi chuẩn bị cho ta đi...”

Thấy nữ hoàng cầu khẩn như vậy, Ari nhanh chóng đầu hàng, “Được rồi, bệ hạ, để nô tì đi chuẩn bị cho người...”

“Ừm... vẫn là Ari tốt nhất...”

Ari bất đắc dĩ bước ra ngoài, Tử Huyền vui vẻ nửa nằm nửa ngồi trên nhuyển sạp nhâm nhi đồ uống. Một giọng nói mơ hồ truyền tới từ phía sau.

“Nữ hoàng Asisu...”

Chớp mắt một cái, Tử Huyền thấy nổi hết cả da gà, cảm giác từng đợt gió lạnh lẽo bức người lan tới.

Tiếng bước chân càng gần, Tử Huyền càng không dám quay đầu lại, nguy rồi, vừa rồi mới dùng cái giọng kia xong!

“Vừa rồi ta mới nghe thấy giọng nói kia, cô chính là người nói chuyện với ta ở trong rừng.”

“...” Toi rồi, làm sao bây giờ?

“Bao lâu như vậy, nữ hoàng Asisu che giấu thật kĩ, nhưng..”

Một bàn tay đặt lên vai Tử Huyền, “Ta vẫn bắt được nàng rồi.”

Thời điểm bị giữ vai, Tử Huyền cứng đờ cả người.

“... Á, Ari!” Bất người dậy, Tử Huyền chạy thẳng ra cửa lớn, “Ari! Ta hái nho giúp người!”

24. Chương 54 - 55

Chương 54: Kafura

Trong hoàng cung Libya hầm hập không khí nóng bức của sa mạc, công chúa vô cùng chán nản, gọi thật nhiều cung nữ tới quạt, nhưng chút gió ấy không đủ át đi oi bức của khí hậu khắc nghiệt, ra lệnh cho cung nữ chuẩn bị bồn tắm, trực tiếp ngâm mình trong nước.

“Nhũ mẫu, sao hôm nay lại nóng như vậy chứ!” Ngâm mình trong bồn nước, Kafura khó chịu đắp khăn mặt.

Sara đang thu dọn đồ y phục mà Kafura vất bừa bãi dưới đất, “Công chúa, xin chớ nóng nảy, cứ bình tâm lại đi ạ.”

Đương nhiên bà biết lí do, Kafura khó chịu không phải vì thời tiết oi bức mà vì người em trai cùng cha khác mẹ với cô, một hoàng tử vẫn còn là trẻ con lại được quyền kế thừa vương quốc, khiến công chúa đổ kị.

“Công chúa, quốc vương vẫn rất thương yêu công chúa, tiểu hoàng tử không thắng được người đâu. Tương lai đất nước này thuộc về ai, vẫn còn chưa rõ đâu.”

“Nhưng ta vẫn ngứa mắt! Nếu không phải mẫu hậu ta mất sớm, một thằng nhãi ranh như nó làm gì có chỗ đứng nơi này?”

Sara còn muốn an ủi cô ta, thì một thị nữ đi tới quỳ bên ngoài màn sa cắt ngang cuộc nói chuyện: “Nô tì tham kiến công chúa.”

“Có chuyện gì? Không thấy ta đang tắm sao?” Hầm hằm ném khăn mặt dẫm nước qua chiếc khăn mặt dẫm nước đó nện thẳng vào đầu thị nữ.

Thị nữ không dám kêu ca gì, biết bây giờ công chúa Kafura đang tức giận, ngay cả khăn mặt cũng không dám bắt lấy.

“Khởi bẩm công chúa, quốc vương đang chờ người trong phòng nghị sự, nói là có chuyện quan trọng, hi vọng công chúa mau tới.”

Kafura lạnh lùng liếc qua, “Ta biết rồi, sẽ qua ngay.”

Sara vội vàng cầm y phục bước vào, lại gọi vài cung nữ đến lau người Kafura, bôi dầu ôliu cho cô ta.

“Công chúa, người thấy đó, mỗi khi có chuyện gì, quốc vương đều tìm người đó sao?”

“Hừ.” Ngón tay Kafura xoắn xoắn mấy lọn tóc xoắn: “Đó là bởi vì con trai ông ta còn quá nhỏ, không thể bàn bạc với ông ta được.”

Sara bắt đầu dĩ, chỉ có thể gọi một tiếng, “Công chúa...”

...

Chờ Kafura trang điểm xong xuôi đi tới đại điện, đã thấy quốc vương Libya ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, đang nghiên cứu bản đồ.

“Phụ vương.” Kafura đi tới, đã không còn dáng vẻ ngang ngược trong tấm cung, giờ đây hoàn toàn giống một cô con gái nhỏ làm nũng bên cạnh quốc vương Libya.

“Con đến rồi à, Kafura.” Quốc vương Kafura cũng không đẩy cô ra, cười tươi: “Mỗi lần đều trang điểm lâu như vậy, lần sau muốn tìm con chắc phải hẹn trước quá?”

“Phụ vương... con trang điểm xinh đẹp như vậy người không vui sao? Có công chúa nào xinh đẹp như con chứ?”

“Đúng đúng đúng,” đã quen chiều con gái, quốc vương Libya đưa bản đồ cho Kafura xem, đi thẳng vào vấn đề. “Kafura, hôm nay ta gọi con tới, chính là muốn cho con xem thứ này.”

Kafura nhận lấy, nhìn mấy lượt: “Chẳng có gì đặc biệt.”

Quốc vương Libya chỉ tay vào bản đồ giảng giải cho cô hiểu: “Chúng ta là nước láng giềng của Ai Cập, đất đai liền kề, hiện nay đế quốc Ai Cập, Babylon và Hittite đều đã kết thành đồng minh, thực lực mỗi nước càng thêm cường thịnh. Chúng ta đang gặp nguy hiểm.”

“Ý phụ vương là lo sợ Ai Cập tấn công Lybia ư?”

“Hiện giờ hoàng đế Ai Cập tuổi trẻ khí thịnh, không thể không đề phòng, nếu hấn muốn mở rộng lãnh thổ, mục tiêu đầu tiên có thể là Libya. Vì lẽ đó, ta nghĩ cũng nên kí hiệp ước liên minh với Ai Cập.”

“Vậy ư?” Liên minh với Ai Cập sao?

“Nghe nói hoàng phi của Ai Cập, cô gái sông Nile không thích chiến tranh, vì thế hoàng đế Ai Cập cũng coi trọng hòa bình, nếu chúng ta chủ động kí hiệp ước với Ai Cập, có lẽ hoàng đế sẽ vui vẻ tiếp nhận. Hôm nay gọi con đến là vì, ta hi vọng con có thể mang hiệp ước đi xử.”

Kafura khó hiểu nhìn cha cô: “Vì sao chứ? Sao không phái quan đại thần nào đó làm sứ giả?”

“Kafura, ta để con đi đương nhiên là có mục đích. Hiện giờ hoàng đế Ai Cập mới chỉ cưới một hoàng phi, mà các đời hoàng đế đều có tam thê tứ thiếp, nếu con có thể trở thành hoàng phi thứ hai của Ai Cập, dùng thủ đoạn của con đuổi cô gái sông Nile đi, toàn bộ Ai Cập sẽ là của con. Và quan hệ giữa Libya chúng ta và Ai Cập càng thêm bền vững.”

Ánh mắt quốc vương Libya sắc bén nhìn con gái: “Ta biết con luôn bất mãn khi em trai con có được quyền thừa kế vương quốc, nhưng đất nước này vẫn phải giao cho em trai con. Nếu con có thể trở thành hoàng phi Ai Cập, cũng có nghĩa con đã có tất cả mọi thứ, đặc biệt Ai Cập là một vùng đất màu mỡ trù phú, dồi dào sản vật.”

Kafura chưa từng che giấu sự ghen ghét của mình đối với em trai, cũng không ngạc nhiên khi cha cô biết điều đó, như lời Sara nói, cha cô thật sự rất thương cô, còn suy nghĩ vì cô nữa.

“Nói cách khác, cha muốn con đoạt được Ai Cập chứ gì?” Nhìn quốc vương gật đầu, Kafura cúi đầu suy nghĩ.

Đúng là Ai Cập là đế quốc bậc nhất, trở thành hoàng phi Ai Cập là một sự kiện vô cùng vĩ đại. Lúc đó cô sẽ có được tất cả những gì cô muốn. Dù sao vẫn phải gả ột hoàng tử hoặc một vị vua nào đó, nếu có thể gả cho hoàng đế Ai Cập, đó là một kết quả vô cùng tốt đẹp.

“Nhưng...” Quốc vương thấy Kafura không phản đối, sắc mặt đã theo chiều hướng đồng ý, lại mở miệng nói tiếp: “Ta nghe nói hoàng đế Menfuisu vô cùng yêu thương cô gái sông Nile, thậm chí từng vì cô ta mà chiến

tranh với Hittite và Assyria, con có chắc mình chiến thắng cô gái đó đoạt được trái tim hoàng đế không? Hơn nữa gần đây còn có nữ hoàng Asisu...”

Nghe thế, Kafura kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cô khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Nghe nói cô gái sông Nile chỉ là một con bé không biết trời cao đất rộng là gì, mà thế gian truyền tụng hoàng đế Ai Cập dũng mãnh, nhất định là một gã lỗ mãng. Phụ vương lo gì chứ, với sắc đẹp của con, con nhất định khiến hoàng đế Menfuisu say đắm. Con còn nghe nói nữ hoàng Asisu bị cô gái sông Nile cướp mất ngôi vị hoàng phi, vậy càng không đáng quan tâm.”

“Nói như vậy, con đồng ý đi Ai Cập rồi sao?” ánh mắt quốc vương Libya tỏa sáng.

“Đương nhiên,” Kafura tự tin đứng dậy, lớp lụa mỏng bao phủ quanh thân hình làm lộ rõ đường cong trên cơ thể cô, “Ngôi vị hoàng phi Ai Cập, rất xứng với công chúa Kafura!”

Chương 55: Hạ Ai Cập

“Ari...” Có lẽ lâu dần thành quen, trước khi rời giường Tử Huyền đều mở miệng gọi một tiếng, giọng nói vẫn còn ngái ngủ mềm mại rất hấp dẫn người khác.

“Nữ hoàng Asisu.” Ari đáp lại, vươn tay vén rèm cửa sổ lên, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu rọi trong phòng. Lại đi tới trước mặt Tử Huyền, “Nô tì đã chuẩn bị xong bữa sáng cho người rồi.”

Tử Huyền mở mắt, ánh nắng mặt trời chiếu qua ổ cửa sổ, tỏa ánh sáng rực rỡ quanh giường cô, không khí trong lành khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Vặn thắt lưng một cái, Tử Huyền lười biếng cử động thân thể, nâng người dậy dựa vào thành giường nheo mắt nhìn hoàng cung Ai Cập.

Lần đầu tiên tới Ai Cập, cô tỉnh lại trong chính căn phòng này, trên chiếc giường lớn xa hoa lộng lẫy này cảm nhận cơn đau đầu như búa bổ, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời ngồi sắp xếp lại tình huống xảy ra ở Thượng Ai Cập, rồi ở trong địa lao đối mặt với hoàng tử Izumin...

“...” Izumin!

Nhớ đến lại thấy xấu hổ... Hối hận quá! Lúc đấy vì chột dạ nên mới chạy ra ngoài, hành vi xúc động như vậy không phải đã thừa nhận rồi sao? Thừa nhận rồi! Ngay cả cơ hội sửa sai cũng không có.

Thật ra lúc ấy chỉ cần can rằng không thừa nhận, hẳn cũng không thể làm gì được cô, dù sao đây người có giọng giống nhau, rõ ràng là không có bằng chứng.

Tử Huyền lăn lộn trên giường suy nghĩ, lúc ấy chẳng khác nào có tật giat mình. Lúc bị chụp bả vai, hoàn toàn có thể lạnh lùng quay đầu lại, hờ hững nhìn hắn, thản nhiên nói một câu: “Hoàng tử không quen với khí hậu nơi này nên đã bị sốt rồi sao?”

...

Được rồi, tất cả chỉ là vọng tưởng.

Mới sáng sớm đã thấy uể oải rồi. “Ari, chuẩn bị y phục cho ta, ta muốn rời giường.”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của nữ hoàng, Ari đáp lời, đi tới phía mấy chiếc giường, cô đã sớm chuẩn bị y phục, gọi mấy thị nữ vào trang điểm cho nữ hoàng.

Đám thị nữ luôn đứng chờ ngoài cửa nối đuôi nhau đi vào, thuận thực chải đầu, đeo đồ trang sức cho Tử Huyền.

Nhìn các cung nữ bận rộn làm việc, Ari xoay người đi dạo phòng bếp bữa sáng lên. Trước kia còn có Jinna phụ việc, nhưng cái ngày vội vã từ Thượng Ai Cập trở về, Jinna được xếp ở lại Thebes, mọi chuyện cô đều phải tự sắp xếp.

Ari còn nhớ như in ngày hôm đó, lúc ấy cô đang đi tới vườn nho, không ngờ lại nghe thấy tiếng gọi của nữ hoàng, quay lại thấy nữ hoàng đuổi theo cô, nói là muốn giúp cô hái nho. Cô chỉ cho rằng đột nhiên nữ hoàng hào hứng muốn hái nho, không ngờ rằng khi đêm đến, nữ hoàng kiên quyết muốn quay về Hạ Ai Cập. Hỏi nguyên nhân chỉ thấy nói rằng rất nhớ Hạ Ai Cập, không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa. Bởi vì

ra đi quá vội vàng, nên sắp xếp Jinna ở lại thu dọn đồ đạc rồi sáng sớm sẽ thông báo cho hoàng đế, còn cô thì cùng rời đi ngay đêm đó với nữ hoàng.

Mỗi lần nhớ lại, Ari đều cảm thấy hành động của nữ hoàng rất kì lạ. Chưa bao giờ nghe thấy nữ hoàng từng nói nhớ Hạ Ai Cập, tại sao lần này giữa đêm hôm khuya khoắt lại chạy về chứ?

“Nữ quan Ari, có tin tức từ Thượng Ai Cập truyền về.” Một thị nữ đi tới, dâng một tờ giấy.

Tử Huyền đã trang điểm xong, nghe vậy quay đầu lại nhìn Ari, “Là tin của Jinna sao?”

Trốn khỏi Thượng Ai Cập đã vài ngày, Menfuisu thì không cần quan tâm, may mắn là hoàng tử Izumin không đuổi theo khiến cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng mơ hồ cảm thấy khó chịu, nhưng Tử Huyền vẫn quy kết cảm giác này xuất phát từ việc không kiểm soát được hành vi bản thân lúc đó mới dẫn đến tâm trạng buồn bực hiện giờ.

“Nữ hoàng, đúng là tin tức của Jinna.” Ari mở tờ giấy ra.

“Nói gì vậy?” Vẫy tay cho đám cung nữ lui xuống. Tử Huyền cầm li nước đi đến bên cửa sổ, vừa nhấp một ngụm vừa ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ánh mặt trời sáng sớm đã gay gắt như vậy, sa mạc giống như bị thiêu cháy, khí nóng bốc lên mờ ảo. Cũng may gần phòng Tử Huyền có một cái hồ, được cung điện bao bọc, hoa sen nở rộ tuyệt đẹp.

“Công chúa Mitamun khẳng khẳng muốn ở lại cung điện của nữ hoàng, hoàng đế Menfuisu đành sai Jinna dọn một phòng khác, để người trong cung chăm sóc cô ấy.”

Cách đó không xa, một vài thị nữ đang gánh nước bên sông Nile, nói nói cười cười, những giọt nước trong vắt bám trên thân thể tươi trẻ phản chiếu với ánh sáng mặt trời. Bàn tay mềm mại múc một bình nước, sau đó đặt lên đỉnh đầu rồi đi... Thật ngưỡng mộ khả năng cân bằng của các cô gái đó.

“Người vừa mới trở thành hoàng phi, cô gái sông Nile không thể quản lí được hết công việc trong hậu cung, hầu hết mọi công việc đều do Tetis xử lí... Hoàng thượng rất ngạc nhiên khi biết chuyện bệ hạ đột ngột rời đi, khi biết bệ hạ mong nhớ Hạ Ai Cập thì không nói gì, chỉ hi vọng một thời gian nữa người có thể quay về Thượng Ai Cập.”

Hạ Ai Cập mới là nhà của Asisu, dân chúng nơi đây đều chào đón cô trở về. Tử Huyền vừa nghe Ari báo cáo, vừa nâng li nước nhìn những người dân đang làm việc phía xa.

Khoảng cách giữa Thebes và Giza hơi xa, phần lớn thời gian công việc ở Hạ Ai Cập đều do Asisu quản lí, vì thế Tử Huyền vừa trở về ngày hôm trước, hôm sau đã nhận được không ít lời reo hò chào đón cô trở về.

Ánh nắng gay gắt khiến cô hơi nheo mắt lại: “Bao giờ Jinna trở về?”

“Phải đợi Jinna sắp xếp lại cung điện, còn xem nữ hoàng có thích cái gì thì mang về, công chúa Mitamun cũng luôn ở trong cung... Còn nữa, công chúa Kafura của Libya vừa đến Ai Cập.”

Động tác uống nước của Tử Huyền ngừng lại, “Kafura?”

... Chính là kẻ đã ép Carol phải quay về hiện đại đó ư?”

“Đúng ạ, Jinna nói, công chúa Kafura mang theo hiệp ước liên minh của quốc vương Libya tới. Nhưng hình như vừa gặp đã say đắm hoàng thượng, kí hiệp ước liên minh xong rồi vẫn chưa quay về, lúc nào cũng bám sát hoàng thượng. Hơn nữa, thường xuyên châm chọc Carol... Xem ra công chúa này có ý định loại trừ Carol, trở thành hoàng phi thứ hai của hoàng thượng.” Ari bất bình.

Ngôi vị hoàng phi là nữ hoàng tặng cho Carol, nữ hoàng Asisu từng yêu sâu sắc hoàng đế, cũng chỉ tặng ột mình Carol, sao có thể để cho công chúa nước láng giềng mơ hồ được chứ.

“Bệ hạ, công chúa này bám hoàng thượng như vậy, chúng ta có nên làm gì không ạ? Dù sao Carol cũng rất ngốc nghếch, rất có thể sẽ nhường ngôi vị cho ả đó.”

Tử Huyền trầm ngâm. Menfuisu muốn cưới ai là chuyện của hắn và Carol, nhưng hiện giờ cô là chị hắn, là nữ hoàng Ai Cập, nếu để công chúa háo sắc kia làm em dâu... Cảm giác đúng là vô cùng mất mặt.

“... Ari, giúp ta gửi tin cho Kaputa đi.”

“Đại tư tế Kaputa ấy ạ?”

Vuốt nhẹ li nước, “Bảo hẩn an phận cho ta, cấm không giao dịch gì với công chúa lân bang đó... Nếu không...” Ánh mắt đột ngột bén nhọn, khí thế uy nghiêm tỏa ra, áp lực cực lớn khiến Ari cảm thấy như không thể hô hấp, túa mồ hôi lạnh. “Ta sẽ cho hẩn nằm trong năm mồ ôm vàng hưởng thụ!”

“Vâng.” Ari hồi phục tinh thần, “Nô tì gửi ngay đây ạ.”

Không để Kaputa tham dự vào, có lẽ sẽ khá hơn nhiều. Công chúa kia không thể mượn tay Kaputa, sẽ không tìm được viện trợ trên đất Ai Cập. Sẽ bớt đi nhiều phiền phức.

Đang lúc Tử Huyền thanh thoi uống nước, một thị nữ hoảng hốt chạy tới, “Bệ hạ, nữ hoàng bệ hạ!”

“Sao thế?”

“Hộc, hộc...” Thị nữ kia chạy quá nhanh đến nỗi không kịp thở, “Hoàng tử Izumin cầu kiến, đang đi tới bên này rồi ạ!”

“Cái gì?!” Giống như sét đánh ngang tai, Tử Huyền ngẩn người, Izumin đến đây á?!

“Nhanh lên! Mau ngăn hẩn lại! Nói ta không có ở đây! Ta, ta, ta đi thị sát dân chúng rồi!”

Nói xong, Tử Huyền nhanh chóng quan sát bốn phía trong phòng, xong rồi, trốn từ đây ư? A! Cửa sổ! Ánh mắt sáng ngời, Tử Huyền ném li nước trong tay sang một bên, trèo lên thành cửa sổ, hai tay vịn xong sắt, chuẩn bị nhảy xuống.

“Nữ hoàng Asisu!”

“...” Ta nghe nhầm, nghe nhầm, nghe nhầm rồi...

Thò đầu nhìn ra ngoài, xem bên dưới có chướng ngại vật gì hay không, bên dưới lại chẳng có gì đỡ cả.

“Nữ hoàng Asisu chuẩn bị đi thị sát dân chúng à?”

“...”

Giọng điệu trêu chọc như thế, không thể tự an ủi bản thân là nghe nhầm nữa...

Nhảy xuống, Tử Huyền bình tĩnh phủ bụi trên y phục, chỉnh xong xuôi, sau đó quay ra, khoe miệng run rẩy nộ nộ cười xán lạn như cảnh xuân trăm hoa đua nở: “Ha ha, hóa ra là hoàng tử Izumin, đúng là khách quý đến thăm.”

Izumin cười cười thưởng thức gương mặt xinh đẹp. “Nếu sớm biết rằng nữ hoàng chuẩn bị nhảy xuống, ta nên đứng ở dưới nghênh đón, còn có thể trình diễn một tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Ha ha, hoàng tử tới thật đúng lúc, thị nữ còn chưa thông báo cho ta, ta còn không biết rằng hóa ra hoàng tử đích thân tới nữa.”

Ánh mắt hằm hằm nhìn về phía thị nữ, bảo cô ngăn hẩn mà không ngăn là sao hử?

Thị nữ khóc không ra nước mắt, nếu nô tì ngăn được sẽ không kích động như thế ạ...

Izumin mỉm cười, đi tới nhặt cái li bị Tử Huyền ném lăn long lóc dưới đất.

“Đã là khách chắc nữ hoàng cũng sẽ mời ta được một li nước chứ nhỉ?”

“...”

25. Chương 56 - 57

Chương 56: Trùng lặp

“Jinna, Jinna! Ta muốn chơi trò chơi...”

“Công chúa...” Jinna yếu ớt gõ trán, “Nô tì đã chơi với công chúa cả ngày rồi, để cung nữ khác chơi với người có được không, nô tì còn phải dọn dẹp...”

“Không muốn, không muốn! Ta muốn chơi với Jinna!” Mitamun vừa nghe Jinna từ chối, liền nhảy lên, hất đổ mọi thứ trên bàn, “choang” một tiếng, chiếc bình tinh xảo đã vỡ tan thành từng mảnh.

Đám thị nữ hét chói tai vội vàng chạy tới vừa thu dọn, vừa kéo Mitamun ra để tránh bị thương.

Nhưng Mitamun vẫn không chịu yên tĩnh, “Anh đi rồi, chị đi rồi, ngay cả Jinna cũng không cần ta! Hu hu hu...” Gào khóc kinh thiên động địa, cô bắt đầu chạy loạng quạng khắp phòng.

Đám thị nữ cũng vội vàng đuổi theo: “Công chúa! Công chúa đừng chạy loạn như vậy!” “Công chúa, hãy cẩn thận!”

Căn phòng vô cùng hỗn loạn.

“...” Nô tì mới là người muốn khóc... Jinna nhìn khung cảnh bữa bãi xung quanh, nước mắt rơi đầy mặt.

Chỉ có mấy ngày, sau khi nữ hoàng rời khỏi Thượng Ai Cập, cũng không thấy hoàng tử Izumin đâu nữa. Nhiệm vụ của cô vốn là thông báo tin nữ hoàng rời đi cho hoàng thượng biết, sau đó thu dọn vài thứ đồ rồi về Hạ Ai Cập, không ngờ lại bị giữ lại chăm sóc công chúa Mitamun, mỗi ngày đều làm loạn nghiêng trời lệch đất như vậy...

Nữ hoàng bệ hạ, cứu nô tì với...

Trong tiếng thét chói tai của Mitamun và các cung nữ, Jinna ai oán nhìn về hướng Hạ Ai Cập...

Nhưng người cô đang nhớ mong bây giờ cũng không rảnh quan tâm cô được.

Nữ hoàng Asisu ăn sáng, hoàng tử Izumin ngồi đối diện uống rượu...

Nữ hoàng Asisu xử lý công việc ở Hạ Ai Cập, hoàng tử Izumin bưng trà đưa nước...

Nữ hoàng Asisu gạt bỏ sự giả các nước, hoàng tử Izumin ngồi bên cạnh, đề ra ý kiến...

Nữ hoàng Asisu thị sát dân tình, hoàng tử Izumin trái phải đi theo, còn mang khăn tay, cầm quạt, che nắng cho nữ hoàng...

Nữ hoàng Asisu muốn nhảy từ trên cửa sổ xuống để có thể cảm nhận cảm giác bay lượn, hoàng tử Izumin tươi cười từ dưới lầu đi ra ngoài...

Nữ hoàng Asisu...

“... Ta đi giải quyết vấn đề cá nhân, hoàng tử điện hạ... cũng muốn đi theo sao?”

Izumin tươi cười nho nhã, nhẹ nhàng gật đầu, “Ta ở đây chờ nàng là được rồi, nàng cứ đi đi.”

“...”

Trời cao đất dày ới... Tử Huyền khóc không ra nước mắt uất ức muốn đập tường, tại sao lại có thể như vậy

“Hoàng tử Izumin... Để một mình Mitamun ở lại Thượng Ai Cập, anh không lo lắng sao?” Đó là em gái yêu thương của anh đấy, nhưng giờ ngốc rồi, cô ấy cần anh, cho nên anh mau rời đi đi!

“Nàng quan tâm Mitamun như thế, ta tin rằng người trong hoàng cung Ai Cập sẽ chăm sóc Mitamun rất tốt.”

“... Hoàng đế Hittite và hoàng phi chắc hẳn rất nhớ Mitamun, anh không đưa cô ấy về để cả nhà đoàn tụ sao?” Gia đình mấy người đều trải qua sinh li tử biệt lâu như vậy, vẫn nên nhanh chóng trở về cảm nhận hạnh phúc gia đình đi!

“Phụ hoàng và mẫu hậu biết tin Mitamun còn sống rất vui vẻ, vẫn còn nhiều thời gian, hiện giờ Mitamun thích Ai Cập như vậy, tất cả mọi người đều mong em ấy có thể tự do vui vẻ.”

“...” Vậy tự do của tôi đâu?

“... Hoàng tử rời Hittite lâu như vậy, chắc có rất nhiều công vụ tồn đọng cần xử lý, trở về quá muộn e rằng sẽ rất khó khăn.” Không phải anh nổi danh là hoàng tử anh minh sáng suốt trong lịch sử sao, mau về cai quản đất nước của anh đi!

“Ha ha, cảm ơn nàng đã quan tâm, hiện nay quốc sự vẫn do phụ hoàng xử lý, ta chỉ có nhiệm vụ đi xứ mà thôi, huống hồ Ai Cập tươi đẹp như thế, khiến người ta luyến tiếc không nỡ rời đi.”

“...” Thần ơi, xin ban cho con một trận sét đi...

Từ khi đến Ai Cập, Tử Huyền bị Izumin bám chặt không rời, dù là đi đâu cũng thấy Izumin đi bên cạnh, đúng là không có tự do...

Tất nhiên là cô có thể lén lút bỏ trốn, nhưng dù sao cô cũng là nữ hoàng Ai Cập, bỏ lại một hoàng tử trong chính tẩm cung của mình cũng khiến đám thị nữ khó đối phó... Đặc biệt là đám thị nữ mỗi lần nhìn thấy hần đều đỏ mặt thẹn thùng...

“Ài...” Tại sao có thể như vậy...

Lúc Ari đi tới trùng hợp nghe thấy Tử Huyền thở dài. Gần đây hoàng tử Hittite luôn luôn “bảo vệ bên người” nữ hoàng, cô đều thấy hết, rõ ràng hoàng tử khí chất nho nhã này rất thích nữ hoàng. Ari rất vui nếu mỗi duyên này thành công, dù sao nữ hoàng cũng vẫn phải thành thân, cần một người nào đó bảo vệ.

“Khởi bẩm nữ hoàng, hoàng tử, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Ari vất vả rồi.” Izumin cười tươi, dường như có ánh sáng tỏa ra từ nụ cười đó, chớp mắt đã thu phục được Ari, “Chúng ta đi dùng cơm thôi Asisu.”

“...” Xin hãy tự giác một chút, anh chỉ là khách mà thôi...

Tuy rằng tình hình chi tiêu ở Hạ Ai Cập đã được khống chế, không còn xa xỉ như lúc ở Thượng Ai Cập, nhưng yến hội chiêu đãi hoàng tử nước khác vẫn có rượu ngon món ngon cực kì thịnh soạn.

“Hoàng tử ném thử đi, đây là đặc sản của Hạ Ai Cập.” Tươi cười đẩy đĩa thức ăn qua.

“Ồ, không tồi. Đúng là đặc sản có khác, ở Hittite cũng có rất nhiều món ngon, lúc nào rảnh nàng có thể đến thử xem.”

“... Rượu ở Hạ Ai Cập cũng rất ngon, lúa mạch nơi đây sinh trưởng rất nhanh.”

Izumin nhấp một ngụm rượu. “Thật thơm, đúng rồi, nếu nàng có dịp đến Hittite, có thể thưởng thức rượu ngon, dù không giống rượu nơi này nhưng cũng rất tuyệt.”

“... Thời tiết ban ngày ở đây thật đẹp, bầu trời trong vắt, ánh nắng chan hòa.” Khóe miệng run run.

“Đúng vậy.” Izumin ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn Tử Huyền chăm chăm, “Nhưng cũng thỉnh thoảng nên thay đổi không khí một chút, khí hậu ở Hittite bốn mùa khác nhau, nàng có muốn cảm nhận thử không?”

Phe phẩy cây quạt lông vũ che đi khóe miệng run rẩy, Tử Huyền cảm giác huyết thái dương đang giật giật.

“... Khung cảnh ở Hittite thật đẹp, cuộc sống cũng rất thoải mái.” Mặc kệ tôi giới thiệu cái gì, anh cũng không quên tận dụng cơ hội khoe Hittite đẹp thế nào, “Đúng là vùng đất rất hấp dẫn.”

Hittite tuyệt vời như vậy, anh còn muốn thưởng thức vùng đất Ai Cập này làm gì nữa, đúng là nói một đằng làm một nẻo...

Ánh mắt Izumin sáng lên, “Cho nên, nàng đến Hittite đi.”

“...”

“Nữ hoàng Asisu,” Ánh mắt Izumin dịu dàng mềm mại như nước, “Ta đang cầu hôn với nàng, gả cho ta nhé.”

“... Anh ồm hả?”

Phụt, Izumin giơ tay che miệng cố nén cười, “Nữ hoàng Asisu, nàng giả vờ như không biết đó hả?”

“... Thời tiết hôm nay thật đẹp.”

Vì thế, cuộc trò chuyện lại có sự thay đổi.

Chẳng hạn như...

“Ai Cập trồng được rất nhiều lúa mạch, ánh mặt trời chan hòa, vì thế làm bánh mì, sản xuất rượu đều rất ngon.”

“Nàng gả cho ta đi.”

“... Sông Nile hàng năm đều dâng lên mang phù sa màu mỡ về bồi đắp, tạo nguồn nước sinh tồn cho cây lúa, thần dân đều cảm tạ ơn đức của nữ thần sông Nile.”

“Nàng gả cho ta nhé.”

“... Trên sông Nile nở rất nhiều hoa thủy tiên, dân chúng đều yêu thích loài hoa xinh đẹp này, thường xuyên hái mang tới tế thần.”

“Nàng đồng ý gả cho ta đi.”

“... Anh không cần tôi giới thiệu Ai Cập cho anh à?” Đối với một nữ hoàng Ai Cập chẳng biết nhiều về vùng đất này, có thể kiên nhẫn “giới thiệu” như thế đã là kì tích rồi...

“Vậy gả cho ta nhé.”

... Không thể nhịn được nữa, không cần nhịn nữa.

Tử Huyền hằm hằm quay lại, đập Izumin một cái, rầm một tiếng, hoàng tử không kịp đề phòng đã bị đá bay ra ngoài.

Kim nén mong muốn đi tới đập thêm vài cái nữa, đỉnh đầu Tử Huyền bốc khói u ám, xoay người bước đi.

Hừ, lão hổ không ra oai, anh tưởng tôi là mèo Kitty hả...

“Khụ khụ,” Ngã dưới đất, Izumin không nhịn được ho ra tiếng, xoa xoa vết đau ở bụng, cười khổ nhìn bóng dáng hằm hằm bước đi... “... Có lẽ sau này còn vất vả nhiều.”

Quay đầu lại nhìn một thị vệ đang há hốc mồm nhìn chăm chăm hắn.

“...” Được lắm, hoàn toàn mất hết hình tượng...

“Có chuyện gì không?” Thấy thị vệ kia mãi không nói được lời nào, Izumin không thể không nhắc nhở hắn.

“Hả? A!” Nhìn thấy cảnh nữ hoàng đá hoàng tử mà hoàng tử vẫn còn tươi cười, thị vệ kia hoảng hồn tỉnh lại, vội vàng bước tới đỡ Izumin dậy. “Hoàng, hoàng tử điện hạ, ngài không sao chứ...”

“... Không sao. Lần này tới tìm ta, có chuyện gì muốn báo cáo à?” Không có chuyện gì thì đừng có làm phiền ta, ta còn bận theo đuổi vương phi của ta...

Lúc này thị vệ mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, vội vàng dâng một bức thư: “Là thư hoàng thượng gửi ạ.”

Phụ hoàng? Izumin nhận bức thư, dựa vào tường đọc kĩ.

Thị vệ dè dặt quan sát sắc mặt Izumin, chỉ thấy hoàng tử càng lúc càng nhăn mày, sắc mặt âm trầm.

“...” Đã xảy ra chuyện gì sao?...

Chương 57: Vương quốc Puntie

Trong phòng nghị sự của hoàng cung Thượng Ai Cập.

“Khởi bẩm hoàng thượng, công trình kênh đào đã được chuẩn bị ổn thỏa. Imhotep rút một bản văn kiện trong chong vãn kiện đưa cho Menfuisu. “Đây là bản báo cáo.”

“Ừm, chờ khi nước sông Nile rút hết thì bắt đầu khởi công đi... Còn vụ mùa mới, nước sông đã bắt đầu rút, cho người đi kiểm tra tình hình ruộng đất nông nghiệp để còn lên kế hoạch canh tác.”

“Vâng, thưa hoàng thượng. Đúng rồi, lễ hội ở Thượng Ai Cập đã chấm dứt, vậy còn lễ hội ở Hạ Ai Cập, bộ hạ định khi nào chuẩn bị xuất phát?”

Nước sông Nile dâng lên thêm thần điện Amun, không chỉ có Thượng Ai Cập tổ chức lễ hội, ở Hạ Ai Cập cũng có rất nhiều hoạt động, hơn nữa cũng đã đến thời điểm thị sát mỏ đồng...

“Hiện giờ chị ta đang ở Hạ Ai Cập, lễ hội lần này để chị ta chủ trì đi... Mỏ đồng bên đó, nếu kịp thì ta sẽ qua xem, không thể khiến chị ta vất vả được. Đúng rồi, từ hôm chị ta vội vã trở về Hạ Ai Cập, có gửi tin tức gì tới không?”

“Vẫn chưa có gì ạ.”

“Công chúa Mitamun vẫn còn đang ở trong cung của chị, công chúa Libya Kafura vẫn đang ở đây, hoàng cung Ai Cập phải tăng cường canh phòng, không thể để xảy ra sơ suất gì.”

“Vâng, thưa bộ hạ.” Minue nghe mệnh lệnh lập tức trả lời, “Thần sẽ điều thêm một đội cấm vệ tuần tra xung quanh hoàng cung.”

(Ồn ào, xôn xao).

“Bên ngoài sao ầm ĩ vậy?” Menfuisu không vui nhú mày, “Đang lúc nghị sự, bảo bọn họ trật tự cho ta!”

Menfuisu vừa mới dứt lời, một giọng nói nhẽo nhoẹt truyền tới, “Hoàng thượng...”

“...”

Tất cả mọi người bất đắc dĩ buông vãn kiện trong tay, vừa nghe đã biết công chúa Kafura lại tới nữa.

Ngày đó, vương quốc Libya gửi hiệp ước liên minh tới, bọn họ không ngờ rằng sứ giả lại là trưởng công chúa của Libya, mà sau khi gặp Menfuisu, cô công chúa này suốt ngày bám dính không rời.

“Công chúa Kafura, chúng ta đang bàn bạc chính sự, sao nàng lại tới đây?”

Kafura vừa nhìn thấy Menfuisu liền cười tươi rạng rỡ, nhận li nước trên tay thị nữ, “Bộ hạ, thiếp thấy thời tiết nóng bức, biết ngài đang xử lý chính sự bận rộn vất vả, nên đã mang đồ uống tới cho ngài giải khát...”

Nói xong, lả lướt đi tới bên cạnh Menfuisu, đôi tay mềm mại như không xưng dâng cốc nước lên tận miệng Menfuisu.

“Ha ha, đã để công chúa phải lo lắng, ánh mặt trời gay gắt, công chúa cứ ở trong cung nghỉ ngơi là được rồi, không cần mệt mỏi như vậy.” Menfuisu hơi xấu hổ, nhận li nước.

“Bộ hạ...” Kafura càng dựa sát vào người hắn, “Thiếp quan tâm ngài mà, ngài vất vả mệt nhọc như thế, người ta rất đau lòng...”

Thấy Kafura làm nũng với hoàng đế như vậy, Imhotep khẽ cau mày.

“Minue... Xem ra công chúa Libya với hoàng thượng...” Sắc mặt Imhotep lộ rõ vẻ lo âu, mà Minue đứng bên cũng lo lắng không kém...

Công chúa nước lân bang lại mang tới sóng gió rồi...

...

“Tetis! Nhìn xem! Hôm nay hoa sen nở đẹp quá!”

Lúc này Carol hoàn toàn không hay biết gì về chuyện diễn ra ở phòng nghị sự, cô đang vui vẻ hái hoa sen trong hồ.

“Vâng, thưa hoàng phi.” Tetis cầm khăn trong tay, “Lệnh bà lau tay đi ạ.”

Đưa bó hoa sen cho một thị nữ khác cắm vào trong bình, Carol tươi cười nói: “Mang bình hoa này vào trong phòng đi.” Sau đó mới nhận khăn lau tay.

Các cung nữ, thị vệ đều mỉm cười nhìn hoàng phi đáng yêu giống như cô gái nhỏ trước mắt. Dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc vàng của cô sáng lấp lánh, càng khiến cô thêm xinh đẹp.

“Ồ, đây không phải là cô gái sông Nile sao?”

Từ phòng nghị sự đi ra, Kafura trùng hợp nhìn thấy Carol đi tới.

Tetis nghe thế quay đầu lại, “Công chúa Kafura.”

“Ừa?” Carol cũng quay người lại, “Là công chúa ư, đi dạo sao?”

“Hừ,” Kafura hừ nhẹ một tiếng, “Ta mang nước cho bệ hạ...”

“... Mang nước?”

Ánh mắt ghen tức nhìn về phía Carol, “Đúng thế, hoàng thượng xử lý chính sự vô cùng vất vả, đương nhiên cần có người chăm sóc chàng, quan tâm chàng. Ngược lại, cô gái sông Nile như người lại chỉ lo hái hoa ở đây sao? Nhìn qua, người chẳng giống hoàng phi của hoàng đế Menfuisu anh dũng chút nào. Chỉ là một con nhóc con, dựa vào đâu mà dám ngồi lên vị trí hoàng phi Ai Cập.”

“Công chúa Kafura, cô...” Carol run rẩy nhìn Kafura.

Tetis cũng kinh ngạc nhìn công chúa nước láng giềng này, sao có thể nói những lời vô lễ như vậy?!

“Ha ha ha ha, hoàng đế Menfuisu cần một hoàng phi xứng đôi với chàng... cô gái sông Nile, người không đủ tư cách.. Cứ chờ xem, nhóc con...”

Nói xong, Kafura cười vang xoay người rời đi, để lại Carol ngơ ngác đứng tại chỗ, xa xa vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cười của cô công chúa kiêu ngạo đó.

“Te... Tetis, rốt cuộc công chúa Kafura có ý gì?!” Carol giận đến run người, sắc mặt trắng bệch. Nói cô không xứng với Menfuisu, còn bảo cô chờ, chờ cái gì?

Tetis cũng tức giận bất bình, “Công chúa Kafura thật vô lễ, sao có thể nói như vậy, ngay cả khi cô ta là công chúa nước láng giềng, cũng không thể cư xử với lệnh bà như vậy.”

“Ta cảm thấy, cô ấy rất ghét ta, ta cũng không thích tiếng cười của cô ấy...” Cô công chúa này khiến cô thấy không thoải mái, “Khi nào cô ấy mới về nước chứ?”

“Nô tì cũng không rõ, hiệp ước liên minh đã kí được một thời gian rồi mà ả vẫn không chịu rời đi, cứ bám riết hoàng thượng.”

“Hừ! Menfuisu lại luôn cười vui vẻ như vậy với cô ấy.”

Tetis nhìn Carol giận dữ, vội vàng an ủi: “Không sao đâu thưa lệnh bà, hoàng thượng ngại thân phận công chúa của ả nên mới vậy thôi, xin lệnh bà hãy yên tâm, tình cảm của hoàng thượng dành cho người không thay đổi đâu ạ.”

“... Nhưng Tetis, vì sao... ta vẫn cảm thấy bất an?”

Gió sông thổi qua, lướt qua mái tóc vàng của Carol, cũng khiến cô thấy run rẩy.

Tetis chỉ có thể buồn bã hầu hạ hoàng phi, cũng không có cách nào trả lời.

...

“Quan tư tế Kaputa, chỗ vàng này là của ngài đấy đấy, sao, ngài vừa lòng chứ?”

Kafura đứng trong thần điện trò chuyện với Kaputa, mở ra một chiếc gương tinh xảo, ánh sáng chói lọi lóe lên, Kaputa háo hức nhìn bên trong.

“Ôi, ôi và ng đẹp quá!” Bàn tay béo núc ních không kìm được vươn về phía trước, vuốt ve từng khối vàng.

Kafura nhìn vẻ mặt tràn đầy ham muốn của Kaputa, vô cùng hài lòng: “Đại tư tế Kaputa, chỉ cần ngài sắp xếp để ta trở thành hoàng phi đệ nhị của Ai Cập, thì không chỉ một rương vàng này, sắp tới sẽ còn rất nhiều vàng, đều là của ngài.”

Bàn tay đang cẩn thận mơn trớn khối vàng đột nhiên dừng lại, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Kafura, lão chậm rãi rút tay về.

“Ha ha, công chúa Kafura.” Kaputa mỉm cười. “Chuyện này... Bệ hạ mới cưới con gái nữ thần sông Nile, toàn dân Ai Cập đều ủng hộ nàng, hiện giờ không thích hợp để bàn tới chuyện cưới thêm hoàng phi đệ nhị...”

“Hừ.” Kafura tức giận đóng rương vàng lại, Kaputa tiếc nuối nhìn ánh sáng vàng rực rỡ biến mất.

“Đại tư tế Kaputa, ngài là đại tư tế của Ai Cập, chuyên quan sát các chòm sao, có quyền chọn lựa hoàng phi, chỉ cần ngài đồng ý giúp ta, ta tin rằng chuyện ta trở thành hoàng phi Ai Cập sẽ được giải quyết rất dễ dàng, vì sao ngài lại năm lần bảy lượt từ chối ta? Chẳng lẽ đồng vàng này chưa đủ thỏa mãn ngài? Vậy ngài muốn bao nhiêu có thể nói thẳng với ta, ta có thể đưa cho ngài.”

“Không... không phải như vậy, thần cũng rất muốn giúp, nhưng thực sự không thể.” Kaputa yếu ớt trả lời, trong lòng hằn sâu như cắt.

Nhưng lá thư được gửi từ Hạ Ai Cập tới còn khiến hấn sợ hãi hơn, dường như nữ hoàng Asisu đã biết trước, biết lão có ý định câu kết với công chúa Kafura, đã truyền lời cảnh cáo. Tuy nữ hoàng không trở thành hoàng phi Ai Cập, cũng đã rời khỏi Thượng Ai Cập, nhưng uy nghiêm vẫn còn lại, khiến hấn không dám ra tay.

“Vậy phải đợi tới khi nào?! Lần nào cũng từ chối, chẳng lẽ người thấy công chúa Libya ta không đủ khả năng đảm nhiệm vai trò hoàng phi Ai Cập sao?”

“Không không không! Đương nhiên không phải như vậy!... Các triều đại hoàng đế Ai Cập đều cưới các công chúa lân bang để tăng cường mối quan hệ đồng minh, hiện giờ Libya vừa kết đồng minh với Ai Cập, công chúa là người thích hợp nhất cho vị trí vương phi...”

Trong lòng Kaputa trầm suy tính, thực ra nếu lấy danh nghĩa vì quốc gia, lên lút tiến hành, nếu chuyện này bị nữ hoàng phát hiện cũng không sao, dù sao lão cũng chỉ muốn tốt cho Ai Cập, hơn nữa lão là đại tư tế, lão có quyền quyết định ai là người thích hợp với vị trí hoàng phi...

Đặc biệt, nếu làm tốt, chờ khi bị phát hiện cũng không thể ngăn cản được, đến lúc đó công chúa Kafura đã lên ngôi đệ nhị hoàng phi rồi...

“Quan tư tế Kaputa,” Kafura thấy lão dao động, liền kích thêm, “Đại tư tế, chỉ cần ông giúp ta lên ngôi hoàng phi, ta hứa số vàng ông có được sẽ không thể nào đếm xuể, có quyền lực đại tư tế và quyền lực hoàng phi Ai Cập của ta, ông không thấy càng thêm dễ dàng sao?”

Nghĩ tới vô số vàng bay trước mắt, nghĩ tới sau này có hoàng phi ủng hộ phía sau, tâm tư Kaputa bắt đầu nghiêng về một phía,

“... Công chúa, thần thật lòng hi vọng có thể để công chúa lên làm hoàng phi đệ nhị của Ai Cập, chuyện này đối với mối quan hệ giữa Ai Cập và Libya vô cùng có lợi!”

“Vậy ông định làm thế nào?”

Kaputa suy nghĩ một lát, “Như vậy đi, công chúa, người viết thư về nói với quốc vương tin tức tốt này, để Libya mang quà kết hôn tới, bên này ta cũng sẽ chuẩn bị tiến hành hôn lễ, nhưng không được làm âm ỉ, chuyện này phải làm lên lút, trong khoảng thời gian này, công chúa phải cố gắng có được sự ân sủng của bệ hạ, đến lúc đó chúng ta sẽ công bố cho toàn Ai Cập biết, ngôi vị hoàng phi sẽ là của người.”

...

Trong thần điện, hai người tiến hành bàn bạc kế hoạch, thì từ xa mạc lại truyền tới một nguồn tin đáng sợ.

“Cái gì?!” Menfuisu đứng bật dậy: “Có hải quân theo đường biển áp sát Ai Cập ư?”

“Vâng, thưa bệ hạ!” Thị vệ quỳ trên mặt đất, cầm trong tay văn kiện khẩn: “Qua theo dõi, chúng thần nghi ngờ đây là quân đội của vương quốc Puntie.”

“Puntie?!” Mọi người đều bất ngờ, “Đất nước Puntie có quan hệ thân thiết với chúng ta, sao lại có thể như vậy?”

Menfuius mở công văn, vội vàng đọc một lượt, “Không thể nào, người Puntie có mối bang giao lâu đời với Ai Cập, thường trao đổi mua bán trầm hương, ngà voi, nhựa thơm các loại, sao có thể đột nhiên điều quân gây chiến với nước ta?!”

“Bệ hạ, chuyện này rất kì lạ! Nếu thật sự bọn họ muốn khai chiến, chúng ta cũng phải nhanh chóng chuẩn bị nghênh chiến!”

“Đột vừa rồi cũng không có điềm báo trước... Không được, ta muốn đi xác nhận tình hình hiện giờ thế nào! Minue, điều động quân lính đi cùng ta!”

“Vâng! Thưa bệ hạ!” Minue trả lời, nhanh chóng đi triệu tập binh lính Ai Cập.

“Imhotep, nơi này tạm giao cho ông, để ta đi điều tra tình hình cụ thể, sẽ nhanh chóng trở về bàn kế sách!”

“Bệ hạ hãy cẩn thận!”

Imhotep còn chưa dứt lời, Menfuisu đã chạy ra khỏi cung điện nhảy lên mình ngựa.

Từ đường biển đánh lại đây phải đi qua Hạ Ai Cập, chỉ có một mình chị ở đó, nếu khai chiến thì biết phải làm sao đây, không biết chị đã biết tin chưa?

Trong đầu tràn ngập suy nghĩ hỗn loạn, Menfuius tăng tốc, giục ngựa phi nước đại.

26. Chương 58

Chương 58: Chiến tranh (1)

Thật phiền phức...

Lễ hội ở Thượng Ai Cập vừa mới chấm dứt chưa lâu, lại đến Hạ Ai Cập cũng muốn tổ chức lễ hội...

Mà ở Thượng Ai Cập, cô chỉ phải đứng ra nói lời chúc phúc mà thôi... Còn ở đây, cô phải đích thân chủ trì lễ tế...

“Nữ hoàng, xin hãy châm hương đi ạ.” Ari đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, cũng đã cầm sẵn một bó hoa tươi.

Không khí trong thần điện vô cùng trang nghiêm yên tĩnh, Tử Huyền giống như con rối bị giật dây, đều do Ari nhắc nhở mới hoàn thành các bước hiến tế. May mà lúc trước có quan sát Menfuisu tiến hành lễ tế, giờ có thêm Ari nhắc nhở, cũng có thể thực hiện lưu loát.

Đứng trước bức tượng thần vĩ đại, Tử Huyền dâng tế phẩm lên, nhưng suy nghĩ lại không ở đây, trong khi những người khác đều thành tâm cầu nguyện, chỉ có một mình cô không yên lòng...

Ngày hôm đó, sau khi bị cô đá, Izumin đã đuổi theo rất nhanh, nhưng không phải tiếp tục dai dẳng vấn đề cưới hỏi mà là mang tới tin tức chiến tranh...

...

“Asisu, ta vừa nhận được tin, Puntie đang tập hợp quân đội, dường như muốn khai chiến với Ai Cập.” Izumin chặn đường cô, nhanh chóng thông báo tin tức.

“Cái gì?” Tử Huyền dừng lại, “Puntie khai chiến với Ai Cập ư?”

“Đúng vậy, có lẽ quân đội của bọn họ sẽ cập bến Hạ Ai Cập trước tiên, tuy chưa có tin tức cụ thể, nhưng nếu đã dám tấn công Ai Cập, xem ra lực lượng của bọn họ cũng không hề thua kém, Asisu...” Đột nhiên Izumin dừng lại, nhìn chằm chằm Tử Huyền.

Puntie muốn tấn công Ai Cập, lại sắp xảy ra chiến tranh rồi, vậy thì phải chuẩn bị một chút, đi tìm tướng quân Nakuto bàn kế sách phòng thủ...

“Asisu, “ Izumin kéo tay cô.

Suy nghĩ của Tử Huyền bị cắt ngang, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm thẳm của Izumin, “Sao thế?”

“...” Trong mắt Izumin có chút do dự, “Nơi này sắp khai chiến, tuy ta không thích nàng ở chung một chỗ với Menfuisu, nhưng hiện giờ ta hi vọng nàng có thể quay về Thượng Ai Cập, ít nhất nơi đó binh lực vững vàng, hệ thống phòng thủ hoàn thiện, có thể bảo vệ nàng, bây giờ ta sẽ về nước, sẽ nhanh chóng dẫn quân sang giúp Hạ Ai Cập trước khi chiến tranh xảy ra...”

“Khoan đã, “ Tử Huyền nhủ mày, “Ai bảo là ta cần Menfuisu bảo vệ? Ai cần viện binh của anh chứ?”

“Hoàng tử điện hạ, anh cũng quá coi thường ta rồi.” Rút tay ra, Tử Huyền lạnh lùng nhìn dòng sông Nile trong vắt, “Ta là nữ hoàng Ai Cập, nơi này có thần dân của ta, sao có thể vì chiến tranh xảy ra mà trốn đi? Huống hồ năng lực của ta thế nào, hoàng tử cũng từng thấy, với thần lực của ta, ta sẽ để mình gặp nguy hiểm ư? Hơn nữa, chiến tranh là một sự kiện vô cùng kích thích...”

Mỉm cười quay đầu lại, “Hay là, hoàng tử vẫn muốn tỉ thí với ta một trận?”

Ánh sáng mặt trời phản chiếu trên sông Nile, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi trên gương mặt Tử Huyền, khiến nụ cười tự tin của cô càng thêm mờ ảo.

Lúc Tử Huyền muốn bỏ mặc Izumin đứng ngẩn người ở nơi này, đột nhiên bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại, chưa kịp tránh, Tử Huyền đã bị Izumin ôm gọn trong lòng.

“Izumin, anh!”

“Dừng rồi khỏi ta!” Izumin dùng sức giữ chặt Tử Huyền trong tay không cho cô rời đi, “Nghe ta nói có được không?”

Nói chuyện thì cứ nói, sao phải động tay động chân làm gì.

“Ta biết, nàng rất mạnh...” Chàng hoàng tử nhẹ giọng thủ thỉ bên tai cô, “Nàng quá mạnh, mạnh đến mức ta không biết phải làm thế nào. Ta không biết phải bảo vệ nàng thế nào nữa, không biết phải làm thế nào để giữ nàng lại. Có đôi khi ta mong ước rằng nàng không có thần lực. Nhưng cho dù nàng có mạnh mẽ thế nào, ta cũng hi vọng ta có thể bảo vệ nàng, trở thành chỗ dựa cho nàng...”

Tử Huyền ngẩn người, anh ta nói... Trở thành chỗ dựa cho cô ư?

“Ha ha,” cảm nhận được người trong lòng đã thôi giãy giụa, Izumin cười khẽ, “Nữ hoàng của ta, ta biết năng lực của nàng đủ để đối phó với chiến tranh, nhưng nàng không được từ chối ta. Ta phải chứng minh, chứng minh ta có năng lực giúp nàng, chút tài năng ấy mới để ta có đủ dũng cảm theo đuổi tình yêu... Như vậy cũng tốt, nàng không cần quay về Thượng Ai Cập, ta sẽ ghen nếu thấy nàng ở bên cạnh Menfuisu, ghen tị hẳn có được tình yêu của nàng biết bao nhiêu năm, hiện giờ nàng thật sự không còn yêu hắn nữa ư?”

Izumin có chút hấp tấp buột miệng hỏi, hẳn muốn biết người hắn yêu có còn nghĩ tới người khác hay không. Mà khi hỏi ra miệng, lại chần chừ, chờ đợi câu trả lời...

“Ai thèm thích thằng nhóc Menfuisu ngốc nghếch kia chứ!”

“Đúng... như vậy...” Trái tim tràn ngập hạnh phúc, “Vậy nàng ở đây chờ ta, chờ ta dẫn binh đến cứu nữ hoàng của ta, có được không?”

“... Nói xong chưa? Xong rồi thì buông tay.”

“Không được, chẳng mấy khi, cho ta ôm một chút nữa...” không được từ chối, Asisu đồng ý đi!

“Đi chết đi!”

Rầm một tiếng, Izumin lại bị đá bay ra ngoài một lần nữa...

...

Thực ra, nếu lúc ấy Izumin nhìn mặt Tử Huyền, sẽ phát hiện ra khuôn mặt cô phơn phớt hồng.

Không biết giờ tên ngốc đó đang ở đâu...

Ài, anh ta luôn muốn hiểu thêm về Ai Cập, thật tiếc vì không thể tham gia lễ tế lần này... Nhưng mà hình như mấy hoạt động tế lễ này không cho phép người ngoài tham gia thì phải...

Coi như anh ta là trường hợp ngoại lệ đi...

Dạo này không có anh ta ở bên... Có chút không quen.

Nói vậy... Là bằng lòng ở lại chờ hần rồi.

Hần nói phải chờ hần, nhưng mà khoảng cách giữa Hittite và Ai Cập cũng đâu có gần, e rằng Puntie sẽ đến nhanh hơn.

“...” Không đúng, sao mình lại nhớ hần chứ?

“Ari,” Tử Huyền thả bình hương liệu xuống, lễ tế coi như đã hoàn tất, “Dạo này có tin tức gì từ các quốc đảo gửi về không?”

“Khởi bẩm nữ hoàng, nô tì đã truyền lệnh điều tra, có lẽ chiều tối sẽ nhận được tin báo về thôi ạ.” Ari dọn dẹp một số thứ, còn lại đều giao cho các tế tư khác của thần điện, xoay người đi cùng Tử Huyền ra ngoài.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, Tử Huyền vừa bước ra ngoài, phải nâng tay lên che bớt ánh sáng chiếu vào mắt. Dân chúng đã tập trung bên ngoài thần điện chúc mừng buổi tế long trọng, thấy Tử Huyền xuất hiện, tiếng reo hò vang dội, những bó hoa được ném lên đầy trời.

Nhìn thấy thần dân vui vẻ như vậy, trong lòng Tử Huyền cũng cảm thấy vui vẻ.

Mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an...

Đây là tâm trạng vui vẻ của một nữ hoàng ư...

Trong lúc quảng trường reo hò nhảy nhót, tiếng vó ngựa dồn dập từ phía xa truyền tới.

“Nữ hoàng bệ hạ.” Một thị vệ phi ngựa chạy tới, giơ văn kiện trong tay, “Nữ hoàng bệ hạ! Có văn kiện khẩn ạ!”

“Thuộc hạ tham kiến nữ hoàng!” Thị vệ thở phò phò nhảy xuống ngựa, “Khởi bẩm nữ hoàng, có hải quân nước khác tập trung! Đi thẳng về phía Ai Cập ta!”

Đã tới rồi sao?

...

“Minue, đã điều tra xong chưa?” Menfuisu và một vài người hầu đứng trên đỉnh núi, bây giờ vẫn chưa nhìn thấy hạm đội trên biển, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cánh buồm màu trắng phất phới trên biển, còn có lá cờ mờ mờ tung bay...

“Khởi bẩm hoàng thượng, dựa theo áo giáp và vũ khí, đúng là quân đội Puntie. Nhưng cờ trên thuyền đều là màu đen, không phải là cờ của Puntie.”

“Có thể sợ bị phát hiện nên đã đổi toàn bộ cờ thành màu đen. Khốn kiếp, sao Puntie lại đột nhiên dẫn binh tấn công, vẫn chưa liên lạc được với mật thám ở Puntie sao?”

“... Đều đã bị mất liên lạc rồi ạ.”

Lần này hành động của quân địch diễn ra rất nhanh, trước kia còn ẩn nấp, nay bị họ phát hiện, đối phương đã sớm dàn quân uy hiếp. Điều không ngờ tới là, nội gián ở Puntie không hề có thông báo nào gửi về, hiện giờ đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

“... Đi thôi Minue! Vẫn chưa rõ ý đồ của đối phương, chúng ta cũng phải quay về Thượng Ai Cập bàn đối sách chiến lược.” Menfuisu xoay người lên ngựa, “Nếu đã xác định là quân đội Puntie, trước hết phải sử giả tới xem xét ý đồ của bọn họ... Đúng rồi, chị ta đã biết tin chưa? Dặn chị ta nhanh chóng quay về Thebes, ở Hạ Ai Cập rất nguy hiểm, còn quân đội ở Hạ Ai Cập, phải chuẩn bị sẵn sàng, không thể khinh suất.”

“Vâng, thưa bệ hạ. Thần đã phái người truyền lệnh rồi ạ.” Minue đã triệu tập bốn hướng điều tra trở về, thời gian quân địch tấn công không còn xa nữa, Ai Cập không thể để bị vây ở thế bị động được. “Đã tập trung đủ! Quay về Thebes!”

...

“Nữ hoàng bệ hạ, phải làm sao bây giờ?! Sẽ có chiến tranh sao?”

Ari lo lắng nhìn nữ hoàng, tuy rằng đã được báo trước, nhưng vẫn chưa tin hẳn, không ngờ quân đội Puntie lại tới nhanh như vậy.

Tử Huyền dựa vào thành ghế, trầm tư nhìn văn kiện, “Quân đội Puntie hành động nhanh thật!”

“Nhưng từ trước tới giờ Puntie là nước thân cận với Ai Cập, hoàng thượng thường xuyên gửi lương thực qua cứu tế bọn họ lúc xảy ra nạn đói. Quan hệ giữa Puntie và Ai Cập rất tốt, sao lại có thể như vậy...”

Mở bản đồ, Tử Huyền cẩn thận quan sát địa hình, “Một quốc gia thường xuyên mất mùa, sao có thể thừa binh lực phát động chiến tranh?”

Nhất là hành động của đội quân kia, rõ ràng đã được huấn luyện nghiêm ngặt... Rốt cuộc Puntie đã xảy ra chuyện gì, vì sao trong một khoảng thời gian ngắn lại có thể tập trung hạm đội tác chiến, hơn nữa động thái rầm rộ như vậy lại không có ai phát hiện ra?

“Nữ vương bệ hạ, xin hãy quay về Thượng Ai Cập đi, trở lại Thebes để hoàng thượng bảo vệ người...”

“Quay về Thebes ư?” Tử Huyền cười nhạt, “Ari, ta thật sự không cần Menfuisu bảo vệ ta.”

“Nhưng nữ vương bệ hạ...”

“Yên tâm đi Ari, chỉ là tiểu quốc mà thôi, quân đội Ai Cập chúng ta không phải vang danh thiên hạ sao? Phải để cho đám quân dám to gan tấn công biết chúng ta mạnh thế nào. Hơn nữa...”

Tử Huyền đi ra ngoài ban công, dân chúng nghe tin có chiến tranh đã sớm tụ tập trước cung điện chật như nêm. Bọn họ đang chờ tin tức, chờ nữ hoàng công bố tin tức cụ thể.

“Ari, ta là nữ hoàng của Hạ Ai Cập..”

“Hỡi thần dân của ta!” Lần đầu tiên, Tử Huyền cảm nhận được rõ ràng trách nhiệm của một nữ hoàng Ai Cập... Muốn che chở cho con dân của mình, cũng đã đến lúc tuyên bố chiến sự cho họ biết.

“Hiện giờ, bên ngoài biển có hạm đội của Puntie tiến về phía chúng ta. Không thể tránh được, có khả năng bọn họ muốn khai chiến với chúng ta.”

Nghe Tử Huyền nói vậy, quảng trường xôn xao hẳn lên.

“Cái gì? Thật sự sẽ khai chiến sao?”

“Puntie? Không phải là đồng minh của chúng ta sao?”

“Sao đột nhiên lại như vậy? Binh lực ở Hạ Ai Cập không nhiều như Thượng Ai Cập, đến lúc đó...”

...

Tử Huyền nhìn nét mặt ưu sầu của những người dân chỉ quen an cư lạc nghiệp, cô dám nói trước vì sợ ảnh hưởng cuộc sống của bọn họ.

“Hỡi thần dân của ta! Đừng lo lắng. Ta là nữ hoàng Ai Cập, ta sẽ kề vai chiến đấu cùng mọi người! Ta sẽ ở lại nơi này, chỉ huy quân đội bảo vệ vùng đất này. Mọi người hãy yên tâm, quân đội Ai Cập chúng ta vô địch thiên hạ, chắc chắn không để cho bọn chúng có cơ hội đặt chân lên Hạ Ai Cập!”

“Nữ hoàng Asisu! Nữ hoàng vạn tuế! Ai Cập vạn tuế!”

Tử Huyền mỉm cười xoay người, khí thế ở quảng trường đều sôi trào, khiến cô càng thêm vững tin.

Nhưng Ari vẫn cau mày như trước, nữ hoàng đã hứa hẹn trước mặt dân chúng, vậy là càng không thể quay về Thượng Ai Cập...

“Được rồi Ari, đừng lo lắng, truyền lệnh mời tướng quân Nakuto đến đây, chúng ta phải bàn bạc kế hoạch tác chiến.”

“Vâng.”

Chiến tranh thì sao? Chiến tranh không quan trọng, một đất nước thường xuyên mất mùa thì làm gì có năng lực, huống hồ sức chiến đấu của quân đội Ai Cập rất mạnh, lại quen chiến đấu trên biển, dễ dàng đánh bại đối phương. Đặc biệt nơi này còn có nguồn nước sông Nile, nếu thật sự không ngăn cản nổi, sẽ sử dụng niềm lực...

Nhưng niềm lực có hạn, lượng nước có thể điều khiển cũng có hạn. Binh lực của đối phương rất đông, không chắc chắn có thể bảo vệ được những người dân tay không tác sát...

Không hiểu vì sao, trong lòng cô có một cảm giác kì lạ, cảm thấy quân đội lần này rất bất thường...

Nếu để bọn họ đi qua vùng đầm lầy châu thổ sông Nile, vậy những người dân quen sinh hoạt ở đó sẽ gặp nguy hiểm...

“Nữ hoàng bệ hạ!” Nakuto vội vàng chạy tới đại điện, “Bệ hạ, rốt cuộc sẽ khai chiến phải không ạ?”

“Đúng vậy.” Tử Huyền chỉ tay lên bản đồ, “Tướng quân, tuy rằng đối phương chỉ là một nước nhỏ, nhưng lần này phải đề cao cảnh giác. Khanh hãy tập trung quân đội, tập hợp bên bờ sông Nile sẵn sàng chờ lệnh. Hạ Ai Cập chúng ta có bao nhiêu quân?”

“Điều động toàn bộ, ước chừng hai vạn năm nghìn người.”

“Hai vạn năm nghìn người... Nếu quân đội Puntie muốn tấn công Hạ Ai Cập, trước tiên phải đi qua đầm lầy vùng châu thổ, hãy phái một toán quân tập kích sẵn ở đó. Mặt khác, chuẩn bị sẵn một hạm đội chuẩn bị tác chiến trên biển...”

Ari đứng bên cạnh nhìn Tử Huyền bàn bạc kế hoạch với tướng quân, trong lòng lo lắng cũng vô dụng, nữ hoàng nói đúng, người là nữ hoàng Ai Cập, muốn bảo vệ Ai Cập...

Chỉ mong sao... Chiến sự thuận lợi.

...

Mà lúc này, trên hạm đội Puntie...

“Hoàng, hoàng tử... Chúng ta đã tới gần hải vực Ai Cập...”

“...”

“Hu hu, hoàng tử ơi, chúng ta thật sự sẽ khai chiến với Ai Cập sao?”

Người kia không trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn gã, ánh mắt trầm lặng không gợn sóng.

“Nhưng Ai Cập là đế quốc hùng mạnh bậc nhất, quân đội chúng ta có thể đánh thắng được sao? Tuy rằng quân đội nước ta cũng mạnh, nhưng quân đội Ai Cập vô cùng thiện chiến dũng mãnh! Hoàng tử, thần cảm thấy trước khi bọn họ tấn công, chúng ta hãy lui binh đi!... bla bla...”

“A, nghe nói sông Nile có rất nhiều cá sấu...”

Cái người vừa lải nhải liên hồi run lấy bẫy, ôm chân lấy chân người kia, “Thần biết lỗi rồi! Thần không nên nghi ngờ năng lực của ngài, ngài nhất định sẽ đánh bại quân đội Ai Cập! Quân đội Ai Cập có là gì chứ! Không phải có lợi thế địa lí nên mới dễ sinh sống hơn sao! Bọn họ sống yên bình lâu ngày, chắc chắn không chịu nổi một đòn! Hoàng tử anh minh vô địch! Nhất định có thể ném hoàng đế Ai Cập xuống sông Nile cho cá sấu ăn...!”

...

“ ... ”

“Hoàng tử vừa nói gì ạ?”

“Đi qua Jordan lên bờ.”

“Dạ được... Cái gì?! Hoàng tử, chúng ta không tấn công từ phía Hạ Ai Cập sao? Chúng ta không tấn công Ai Cập nữa phải không thưa hoàng tử anh minh? Chúng ta không cần qua Jordan, trực tiếp quay về thôi...”

“Xuyên qua Jordan, đi vào Biển Đỏ, tấn công trực tiếp Thượng Ai Cập.”

“Thần đi ra lệnh quay thuyền... Hả! Hoàng tử vừa nói gì, chắc chắn thần nghe nhầm rồi, nhất định là nghe nhầm... Hoàng tử đừng vậy mà! Đừng vậy mà! Binh lực Hạ Ai Cập không mạnh như Thượng Ai Cập, chúng ta cứ đối phó Hạ Ai Cập trước, không thể trực tiếp đối đầu với Thượng Ai Cập đáng sợ kia!...”

“Cá sấu.”

“... Vàng...” Yên tĩnh một lát, “Đúng rồi hoàng tử, nếu chúng ta đã không cần trốn tránh nữa, vậy thay cờ nước ta thôi ạ!”

“Không cần.”

“Ừa? Vì sao?”

“Rất xấu.”

“ ... ”

27. Chương 59 - 60

Chương 59: Chiến tranh (2)

“Imhotep, tình hình thế nào rồi?” Vừa mới quay về hoàng cung, Menfuisu vội vàng chạy tới phòng nghị sự, nơi đó các đại thần đã tập trung đầy đủ.

“Hoàng thượng, vừa nhận được tin tức, quân đội Puntie đông hơn chúng ta dự đoán rất nhiều.” Imhotep cau mày, “Chúng ta chỉ liên lạc với duy nhất một mật thám ở Punite, nói rằng hạm đội trên biển chỉ là quân tiên phong mà thôi, phía sau còn rất nhiều tàu chiến khác.”

“Cái gì?” Menfuisu hoảng hốt giật văn kiện trong tay Imhotep, “Sao có thể như vậy, sao Puntie lại có đông binh lực đến thế?”

Tại sao có thể chuẩn bị đầy đủ như vậy...

“Bệ hạ!” Một thị vệ mang văn kiện xông vào, “Có văn kiện khẩn ạ.”

Minue vội vàng nhận lấy công văn đưa cho Menfuisu. “... Quân đội Puntie đã đến hải vực Hạ Ai Cập.”

“Nhanh quá!”

“Tốc độ của hạm đội thật đáng sợ!”

“Bệ hạ! Chúng ta không còn nhiều thời gian!”

“Hệ thống phòng thủ ở Hạ Ai Cập ra sao?”

Nghe nói hải quân đã đến, đại diện ồn ào hẳn lên.

“Minue!” Menfuisu nghĩ đến một chuyện quan trọng khác, “Chị ta đâu rồi?! Đã rời khỏi Hạ Ai Cập chưa?!”

“Nữ hoàng nói, nàng là nữ hoàng Hạ Ai Cập, muốn ở lại Hạ Ai Cập, hơn nữa nữ hoàng còn nói...” Minue trả lời có chút do dự, “Nếu là chúng ta không thể đánh thắng hạm đội này, thưa bệ hạ... Có thể chuẩn bị mất nước...”

...

Không khí trong đại điện chùng hẫng xuống...

“Khụ,” Imhotep ho nhẹ một tiếng, “Bệ hạ... Thần nghĩ với thực lực của nữ hoàng, cho dù có khai chiến với Puntie, cũng có thể đánh ngang sức. Hơn nữa, thần có nghe nói trong cuộc chiến ở Assyria, không phải nữ hoàng đã sử dụng thần lực phá hủy cả đế quốc Assyria đó sao? Xin bệ hạ chớ lo lắng.”

“... Cũng đúng,” Menfuisu cũng nhớ tới trận chiến lần trước, mỉm cười, “Chị thực sự rất lợi hại.”

“Nhưng chúng ta không thể khinh địch như trước, chị chỉ có một mình, binh lính ở Hạ Ai Cập không nhiều. Phái một đội quân tới Hạ Ai Cập trợ giúp đi!”

“Vâng.” Minue thỉnh cầu. “Bệ hạ, xin cho thần tự dẫn binh đi tới Hạ Ai Cập.”

“Được, Minue, Khanh hãy dẫn binh đi đi.”

...

Gió biển thổi lồng lộng, lớp áo choàng tung bay. Đoàn người Tử Huyền đứng ở trên một tàu chiến lớn quan sát tình hình trên biển.

Trên mặt biển phản chiếu bóng mây, núi hài hòa thật sự rất đẹp, thỉnh thoảng có vài cánh chim hải âu bay lượn, nếu không phải sắp có chiến tranh, Tử Huyền rất muốn có thể thả lỏng cảm xúc thưởng thức cảnh đẹp, giống như trước đây ở đảo cá voi.

“Khởi bẩm nữ hoàng, hải tuyến của quân đội Puntie rất kì lạ.” Nakuto quan sát một thời gian liền bấm báo.

Hướng đi của hạm đội này không giống bình thường, vừa rồi đã đến gần hải vực của Hạ Ai Cập, đột nhiên hải quân lại chuyển hướng, chạy về phía Jordan, không lâu sau đã không còn nhìn thấy bóng dáng tàu chiến.

“Chẳng lẽ mục tiêu của bọn họ là Jordan chứ không phải Ai Cập sao?”

Hạm đội khổng lồ như thế không thể nào chỉ tấn công Jordan, hơn nữa, hầu hết mật báo đều nói bọn họ muốn tấn công Ai Cập...

“Có lẽ bọn họ muốn đi đường bộ.”

“Đường bộ ư? Nhưng tấn công trực tiếp không phải nhanh hơn sao? Vì sao lại còn rắc rối như vậy, hơn nữa nếu đổ bộ vào Jordan, muốn tập kích Hạ Ai Cập còn phải đi qua mỏ đồng rộng như vậy...”

“... Nếu bọn họ không có ý định khai chiến với Hạ Ai Cập thì sao?”

“Trực tiếp tấn công Thượng Ai Cập ư?” Luôn im lặng đứng bên cạnh, Ari kinh ngạc ngẩng phắt đầu nhìn Tử Huyền, “Nữ hoàng bệ hạ, ý người nói rằng bọn họ đi đường vòng là muốn trực tiếp tấn công kinh thành Thebes ư?”

“Cũng không phải là không có khả năng, Thượng Ai Cập giàu có hơn chúng ta, hơn nữa là nơi tập trung chính quyền, chỉ cần đánh bại Thebes, đoạt được ngôi vị của Menfuisu, lúc đó đánh Hạ Ai Cập không phải dễ như trở bàn tay sao?”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây, thưa nữ hoàng?”

Đối với Tử Huyền mà nói, nếu có đánh nhau thật cũng chỉ là một trò chơi mà thôi, ngày thường an nhàn quá nhiều rất muốn chơi một chút, nhưng hiện giờ ý thức được trách nhiệm của bản thân, chỉ có thể bảo đảm an toàn cho dân chúng.

Nơi này không thể so với Thượng Ai Cập, binh lực không nhiều, hầu hết đều là binh lính tập trung của Asisu, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ có hai vạn năm nghìn binh lực cùng chiến đấu với cô mà thôi.

“Nếu đối phương đã muốn đối đầu với Menfuisu, chúng ta không cần tự mình chuốc vạ vào thân...”

Thấy thái độ nữ hoàng như vậy, Nakuto vô cùng kinh ngạc, “Nữ hoàng bệ hạ, chúng ta không đi ngăn cản bọn họ tấn công Thebes ư?”

“Không đi...” Tử Huyền thản nhiên xoay người, “Người ta tới tìm Menfuisu kia mà, chúng ta sẽ không theo giúp vui...”

“Nhưng mà...”

“Nakuto, Menfuisu là người đứng đầu Ai Cập, sau khi hấn cưới Carol đã thay đổi chế độ cầm quyền rồi, tuy ta có tiếng là nữ hoàng Ai Cập, nhưng cũng chỉ là hữu danh vô thực. Chuyện Ai Cập cứ để bọn họ xử lý đi, bọn họ không phải đã có con gái nữ thần sông Nile rồi sao? Không phải muốn ép ta gả ra ngoài, thực hiện cuộc hôn nhân chính trị sao? Giờ coi như ta đã gả ra ngoài, đừng mong chờ ta làm lá chắn cho bọn họ.”

Tử Huyền quay đầu lại, cười tươi như một cô gái thích đùa dai. Có thể mượn dao giết người, nhân cơ hội này mượn sức mạnh của kẻ khác dạy cho đám người Thượng Ai Cập kia một bài học, khiến cô vô cùng vui vẻ.

“Ép người gả ra ngoài ư?” Nakuto khó hiểu, “Thần ở Hạ Ai Cập, chỉ nghe nói hoàng đế Babylon cầu hôn với người, sau đó lại cưới một cung nữ... Nữ hoàng bệ hạ, bọn họ ép người rời khỏi Ai Cập sao?”

“Đúng thế, Nakuto.” Tử Huyền biết, vị tướng quân này luôn trung thành với Asisu, đến mức không tiếc phản bội Ai Cập để đi theo cô ấy, “Cho nên, để quân đội Puntie dạy cho bọn họ một bài học đi. Đợi đến khi bọn họ thật sự không thể chống đỡ nổi nữa, chúng ta sẽ trợ giúp là được rồi.”

“Nữ hoàng bệ hạ không thể lên ngôi hoàng phi Ai Cập khiến chúng thần rất bất bình, không ngờ bọn họ lại còn muốn ép người đi xa. Khốn kiếp, nữ hoàng Asisu, xin người đừng bỏ rơi chúng thần!”

Tử Huyền cười tươi rạng rỡ, Hạ Ai Cập vẫn là tốt nhất.

“Đi thôi, Nakuto, chúng ta quay về uống rượu!”

Izumin, xem ra lần này anh dẫn binh tới đây cũng không có đất dụng võ rồi.

Tử Huyền liếc mắt nhìn mây núi phía xa xa, đất nước Hittite ở bờ biển bên kia...

...

Lúc này trong hoàng cung Hittite...

“Phụ hoàng!” Izumin bước vào đại điện, “Phụ hoàng, nhi thần đã trở về.”

“Izumin.” Ngồi trên vị trí cao nhất, hoàng đế Hittite tươi cười đứng dậy đi về phía trước,

“Rốt cuộc con cũng trở về! Đúng rồi, Mitamun không trở về cùng con sao?”

“Mitamun vẫn ở lại trong hoàng cung Ai Cập, con vội vã trở về cũng không thể mang em ấy theo.” Izumin vừa thấy phụ hoàng, liền hỏi chuyện văn kiện, “Phụ hoàng, Puntie xuất binh tấn công Ai Cập, con muốn dẫn binh tới Hạ Ai Cập trước.”

“Giúp Hạ Ai Cập sao? Cho dù quan hệ giữa chúng ta và Ai Cập đã hòa hoãn, nhưng cũng không cần xuất binh giúp họ... Izumin, con lại đây, ta có thứ này cho con xem, xem xong con sẽ thay đổi suy nghĩ.” Hoàng đế Hittite đưa một tờ văn kiện đã được mã hóa cho hắn,

“Hoàng đế Ragashu của Babylon đã chuẩn bị xong binh mã, xuất phát từ kinh thành Babylon tấn công Ai Cập!”

“Babylon xuất binh ư?!”

“Đúng thế. Xem ra ả cung nữ mà Ai Cập gả cho hoàng đế Ragashu cũng không trung thành với Ai Cập, nghe nói còn tham dự hội nghị tác chiến. Có lẽ Ai Cập rất yên tâm về Babylon, nên tin tức này chắc hẳn chưa đến tai bọn họ.”

Vừa mới liên minh cùng Ai Cập, Babylon đã nhanh chóng khai chiến, rốt cuộc hoàng đế Ragashu có ý đồ gì?

“Izumin, hiện giờ cả Puntie và Babylon đều tấn công Ai Cập, chúng ta cũng không thể ngồi yên. Ai Cập là cường quốc mạnh nhất, nơi đó rải vàng khắp nơi, bất kì quốc gia nào cũng mơ ước. Chiến lược của Hittite nhiều năm qua đều nhằm vào Ai Cập. Hiện giờ vẫn không hiểu lối đi của Puntie, nhưng nếu chúng ta liên thủ với Babylon, thì việc chiếm Ai Cập càng dễ dàng hơn nhiều.”

Phụ hoàng?!

Izumin cầm văn kiện trong tay, nghe hoàng đế Hittite nói vậy lại vô cùng lo lắng. Ngẩng đầu nhìn về phía xa kia, trên mặt phụ hoàng hần tràn đầy ý muốn chiếm đoạt Ai Cập.

“Nhưng con phải đưa Mitamun trở về, rồi chúng ta sẽ lựa lời nói với Babylon, như thế thì Ai Cập mới không thể uy hiếp chúng ta được. Có lẽ phải phái người khác đón Mitamun trở về, không thể để con bé ở lại Ai Cập, hơn nữa mẫu hậu con ngày đêm mong nhớ con bé.”

“...”

... Quả thật, đế quốc Hittite luôn có ý đồ tấn công Ai Cập, bản thân hần cũng đặt mục tiêu chiếm lĩnh được vùng đất màu mỡ này, thậm chí nhiều lần lên lút lên vào Ai Cập, từng bắt cóc cô gái sông Nile, phát động chiến tranh với Ai Cập... Nhưng bây giờ...

“Phụ hoàng,” Izumin buông bản văn kiện xuống, thực ra có cách khác tốt hơn, có thể chiếm được Ai Cập và cũng khiến Asisu trở thành vương phi của hần...

“Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy, tỉ lệ Babylon thắng trận không cao, hơn nữa thực lực Ai Cập rất mạnh, tỉ lệ thắng còn cao hơn nữa.”

Chỉ tay lên bản đồ, Izumin nói, “Phụ hoàng hãy nhìn xem, Babylon cách Ai Cập một số quốc gia, lặn lội đường xa, tổn rất nhiều lương thảo, binh lực mệt mỏi. Hơn nữa, nhờ lợi thế về khoảng cách, Ai Cập có dư thời gian chuẩn bị sẵn sàng. Đặc biệt, lần trước chúng ta từng chiến đấu với hoàng đế Menfuisu, hần không hề như lời đồn là hữu dũng vô mưu, không chịu nổi một đòn, với lợi thế quen thuộc địa hình, hần sẽ dễ dàng phản kích.”

“Hoàng đế Ragashu là người gian xảo, hần cầu hôn với nữ hoàng Ai Cập, đồng thời lại tự tay viết thư cho chúng ta, nhi thần cảm thấy hần không đáng tin. Nhất là bây giờ, tuy quân đội Puntie đến gần Ai Cập, nhưng tình hình vương quốc bọn họ ra sao, đã xảy ra chuyện gì chúng ta đều không biết, bọn họ có liên minh với Babylon hay không chúng ta cũng không biết. Đến lúc đó, nếu Babylon bị cả Ai Cập và Puntie tấn công, chúng ta đi theo Ragashu, nhất định sẽ bị tổn thất trầm trọng.”

“... Nhưng Izumin, ta nghe nói lí do Ragashu cưới ả cung nữ kia, là vì trước đó ả đã tìm hiểu văn kiện trong hoàng cung Ai Cập, có khả năng đã biết trước hệ thống quân sự cơ mật, như thế Babylon đã nắm trước được lợi thế.” Hoàng đế Hittite nghe phân tích như vậy, lòng tin với Babylon bắt đầu lung lay.

“Phụ hoàng, nhi thần cũng biết cô ta, nhưng cô ta là người bị nữ hoàng Asisu phái đi dọn dẹp phòng ốc. Mà nữ hoàng Asisu...” Nhớ tới đối tượng đang theo đuổi, sắc mặt Izumin dịu đi rất nhiều, “Trong cuộc chiến với Assyria, biểu hiện của Asisu không hề tầm thường, là một nữ hoàng thông minh, chắc chắn nàng không thể để một cô gái mà nàng không tin tưởng có cơ hội tiếp xúc với văn kiện cơ mật. Cho nên nhi thần cảm thấy, hoặc là những tư liệu cô gái kia nắm giữ đều là giả, hoặc là... Nữ hoàng Asisu đã có đối sách sẵn chờ cô ta.”

“Vậy ư?” Hoàng đế Hittite cẩn thận suy ngẫm, “Nữ hoàng Asisu? Ta đã nhận được báo cáo, biểu hiện của Asisu trên chiến trường đúng là rất lợi hại, đặc biệt nghe nói nàng có thần lực phải không... Nhưng, nghe đồn nàng yêu Menfuius, không phải sao? Một người như vậy, lại có thể để cô gái sông Nile cướp mất vị trí hoàng phi, sau đó lui về Hạ Ai Cập, nàng thật sự có khả năng đánh lui quân địch sao?”

Nghe thế, sắc mặt Izumin liền trầm xuống, “Hiện giờ nàng đã không còn tình cảm với Menfuisu nữa rồi. Phụ hoàng, nếu nhi thần dẫn binh tới Hạ Ai Cập, giúp Ai Cập chống lại quân đội Puntie, đồng thời cũng giúp chúng ta dễ dàng xâm nhập Ai Cập, hơn nữa... Thực ra, nhi thần muốn dẫn binh tới Hạ Ai Cập là có lí do...”

Có lợi ích quốc gia đảm bảo, tin rằng phụ hoàng sẽ chấp nhận cho hần xuất binh, càng chấp nhận... để hần cưới Asisu!

“Cái gì?” Nghe Izumin nói vậy, hoàng đế Hittite chuẩn bị sẵn tinh thần tham chiến với trận chiến sắp tới, có thể lão sẽ lên xuất binh, nhân lúc Babylon giằng co với Ai Cập, đợi đến Babylon thất bại, sẽ đánh Ai Cập. Lúc đó Ai Cập đã không còn đủ thực lực để chống cự nữa rồi...

“Nhi thần muốn cưới nữ hoàng Ai Cập, muốn Asisu trở thành vương phi của nhi thần!”

Chương 60: Chiến tranh (3)

Trong hoàng cung Ai Cập vô cùng hỗn loạn, đám đại thần tướng quân ra ra vào vào phòng nghị sự, tất cả mọi người đều vội vã chuẩn bị cho trận đánh. Nơi nào cũng thấy thị vệ mang tin tức vào cho Menfuisu.

“Khởi bẩm bệ hạ, văn kiện khẩn cấp ở chỗ đồng! Khi vừa tới hải vực Hạ Ai Cập, quân đội Puntie đột ngột chuyển hướng, đi về phía Jordan.”

“Đi lối Jordan ư?!” Thấy quân địch đột ngột đổi hướng đi, mọi người đều bất ngờ, “Sao lại chuyển hướng đi Jordan?”

“Đúng vậy.” Thị vệ quỳ trên mặt đất vội vã trả lời, “Tướng quân Minue trên đường đi tới Hạ Ai Cập đã nhận được tin này, hiện giờ đang quay về Thebes.”

Đột ngột chuyển hướng về Jordan, mọi việc chuẩn bị từ trước đều vô ích.

Menfuisu buồn bã... “Imhotep, ông có ý kiến gì không?”

“Hoàng thượng, thần cảm thấy việc này rất kì lạ. Vùng đất kia không có gì đáng giá để Puntie huy động quân đội tấn công, hiển nhiên mục tiêu phải là Ai Cập chúng ta mới đúng. Mà từ Jordan phải đi qua bán đảo Sinai(34) mới tới Hạ Ai Cập, nếu thế sẽ hao tổn binh lực hơn nhiều so với việc trực tiếp đánh Hạ Ai Cập.”

(34) Bán đảo Sinai hay Sinai là một bán đảo hình tam giác ở Ai Cập. Nó nằm giữa Địa Trung Hải ở phía bắc và Hồng Hải ở phía nam, tạo thành một cầu đất từ châu Phi sang Tây Á, rộng khoảng 60.000 km². Người Ai Cập gọi nó là Vùng đất của Fayrouz.

“Vậy vì sao đối phương lại không tấn công từ phía Hạ Ai Cập?” Unasu thắc mắc.

“Hệ thống phòng thủ của Hạ Ai Cập ra sao?” Menfuisu hỏi thị vệ vừa truyền tin về.

“Khởi bẩm bệ hạ, chúng thần nghe được tin ở Hạ Ai Cập rằng, nữ hoàng đã điều động toàn bộ binh lực, tự mình dẫn binh đi phòng thủ bên bờ biển. Có lẽ nào... quân đội Puntie thấy khí thế của nữ hoàng nên mới tránh đi.”

“Lần này Puntie mang nhiều quân như vậy, nếu đánh Hạ Ai Cập cũng chưa chắc không thể phân rõ thắng bại, không thể có chuyện sợ hãi mà rời đi, có lẽ chúng có kế hoạch nào khác...”

“Hiện giờ quân đội Puntie đi về phía nào?”

“Phía tây nam ạ.”

“Tây nam ư?” Imhotep vuốt cằm râu dài theo thói quen, “Hoàng thượng, xem ra bọn họ định vòng qua Hạ Ai Cập, trực tiếp tấn công kinh thành Thebes.”

Nghe tể tướng dự đoán như vậy, Unasu vô cùng lo lắng, “Đánh thẳng Thebes ư? Bệ hạ, chúng thần lập tức đi chuẩn bị tác chiến.”

“Được. Truyền lệnh. Tập trung quân đội đến bờ biển Đỏ, chúng ta không thể ngồi chờ bọn chúng tấn công. Vào vị trí sẵn sàng chiến đấu!”

“Tuân lệnh.” Tướng quân Honsu luôn chờ lệnh đứng bên cạnh vội vàng chạy ra ngoài chỉ huy quân đội.

Đúng lúc mọi người đang chuẩn bị tiến quân ra biển Đỏ, ngăn chặn quân địch thì lại có một thị vệ phi ngựa chạy tới trước cửa cung điện.

“Bệ hạ! Có văn kiện khẩn!”

“Sao, quân đội Puntie lại có thay đổi gì ư?”

“Không, thưa bệ hạ! Quân đội Babylon đã lên lút tập trung quân ở ốc đảo Jericho.”

“Cái gì? Quân đội Babylon ư?!”

Quân đội Babylon chiếm lĩnh Jericho ư?

...

Lúc này tại ốc đảo Jericho.

“Bệ hạ, vì sao chúng ta lại dừng ở Jericho?” Giọng nói mềm mại vang lên trong doanh trại, Yuuki yếu điệu tựa vào người Ragashu.

Đã khuya, các tướng quân đều lui ra ngoài nghỉ ngơi. Trên bàn, vẫn còn đặt bản đồ địa hình.

Uống một ngụm nước Yuuki dâng lên, Ragashu chỉ vào bản đồ, giải thích: “Trước đó chúng ta nhận được tin, Puntie phái quân đội tấn công Ai Cập, cho nên mới nhân cơ hội này phát binh, nhưng hôm nay lại thu được tin tình báo, dường như chiến lược của Puntie không giống như chúng ta nghĩ, bọn họ đi xuyên qua Jordan lên bờ chứ không tấn công Hạ Ai Cập... Chúng ta ở đây chờ, chờ đến khi hoàng đế Ai Cập đánh nhau kịch liệt với quân đội Puntie sẽ thừa dịp tấn công Ai Cập.”

“... Bệ hạ, trong lúc chờ bọn họ kịch chiến, chúng ta nên tấn công mỏ đồng Timna đi, quân phòng thủ ở Timna rất yếu, hơn nữa nơi đó dồi dào vũ khí. Chúng ta cứ đóng quân ở nơi này, bọn họ không biết khi nào chúng ta sẽ hành động, hành động ở đâu, tấn công ai, lúc này chính là thời cơ tốt nhất đánh chiếm mỏ đồng Timna, xâm nhập Hạ Ai Cập.”

Ragashu nghiêng đầu nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh, “Mĩ nhân, rất hiếm người hiểu rõ về tình trạng phòng thủ của Ai Cập như vậy, ta thật sự không muốn rời xa nàng!”

Yuuki nghe lời ngon tiếng ngọt, nhõng nhẽo nói bên tai Ragashu, “Chờ khi chiến tranh chấm dứt, người cũng nên chính thức để thần thiếp lên ngôi hoàng phi trước sự chứng kiến của thần Marduk.”

“Ha ha ha ha,” Ragashu cười lớn ôm cô vào lòng, “Đương nhiên rồi, chờ khi chúng ta thắng trận trở về, nhất định để nàng lên ngôi hoàng phi Babylon.”

Yuuki cười theo, lại không biết đây là lần thứ bao nhiêu cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân, từ Ai Cập về Babylon đã lâu, nhưng hôn lễ cô mong ước vẫn chậm chạp chưa được cử hành... có lẽ, thật sự nên suy nghĩ kĩ về con đường này một lần nữa...

...

“Babylon muốn làm gì? Không có thông tin nào cho chúng ta biết, cứ như vậy dẫn binh lại đây sao? Hẳn muốn giúp Ai Cập hay nhân cơ hội này tấn công chúng ta?”

Vừa mới liên minh với Ai Cập không lâu, cũng cưới cung nữ của Ai Cập, tính ra đã là một vương quốc thân cận. Chẳng lẽ Ragashu đã nhanh chóng phản bội hiệp ước rồi sao? Hiện giờ rõ ràng Ai Cập phải chống lại Puntie, mà Babylon lại dẫn binh từ phía sau...

“Tiếp tục theo dõi, điều tra rõ ràng xem mục đích bọn họ thế nào?”

“Bệ hạ, nếu hoàng đế Ragashu đã muốn phản bội hiệp ước, khai chiến với chúng ta, hiện giờ Ai Cập phải đối phó với cả hai quốc gia, tình hình vô cùng khẩn cấp!” Đối mặt với Puntie, Imhotep vẫn chưa có căng thẳng, nhưng hiện giờ phải đồng thời chống cự hai quốc gia xâm nhập, Ai Cập thật sự đang gặp nguy hiểm.

“Khốn kiếp! Nếu hoàng đế Ragashu muốn đối địch với Ai Cập, vậy đám hời lợt trước chỉ là một phần âm mưu thôi sao?” Menfuisu đập bàn phẫn nộ đứng dậy.

“Bây giờ cần phải cẩn thận, không biết các quốc gia dòm ngó có lợi dụng cơ hội tham gia hay không...” Imhotep nhớ tới lần Ragashu đến thăm... “Có lẽ... Nếu lúc đó gả nữ hoàng Asisu qua đó sẽ không dẫn tới cục diện ngày hôm nay.”

“Imhotep, ông có ý tứ gì?”

“Bệ hạ, nếu lúc ấy gả nữ hoàng qua đó, với năng lực của nữ hoàng, chắc chắn sẽ không để hoàng đế Ragashu tấn công Ai Cập, hiện giờ hoàng đế Ragashu cưới một cung nữ về, có lẽ bất mãn vì chuyện đó mới khiến hân hạ quyết tâm đánh chiếm Ai Cập.”

“Imhotep,” Ánh mắt Menfuisu lạnh như băng, “Đó là chị của ta, nếu hoàng đế Ragashu có ý đồ khác, gả chị ta qua không phải sẽ khiến chị ta chịu khổ hay sao?! Cho dù ông suy nghĩ vì Ai Cập, ông đã quên lời chị ta nói lúc đó rồi sao? Nếu chúng ta cứ ép chị xuất giá, nhất định chị sẽ phản bội Ai Cập...”

“Nhưng thưa bệ hạ, nữ hoàng Asisu đủ sức quyến rũ hoàng đế Ragashu, nếu gả qua sẽ có thể kiểm chế Babylon. Đặc biệt từ nhỏ nữ hoàng đã lớn lên ở đây, lời nói vẫn có trọng lượng, dù sao cũng là quê hương của nữ hoàng, sao có thể thật sự chia sẻ vào hoàng thượng chứ?”

“Chị đã không muốn gả, chúng ta không thể miễn cưỡng!” Menfuisu nóng nảy, phát tay đảo qua, đám văn kiện trên bàn đều bay tung tóe xuống đất, “Imhotep, đó là chị ruột của ta, là người duy nhất có chung dòng máu với ta...”

“Vâng, thưa bệ hạ...”

Không khí trong phòng nghị sự đang vô cùng căng thẳng vì chiến sự, lại thấy tin báo Kafura đang đến.

“Bệ hạ,” Kafura tự nhiên đi vào, thừa dịp dựa vào tay Menfuisu, “Bệ hạ, thần thiếp nghe nói có quân đội hai nước đang tấn công Ai Cập phải không ạ?”

“Đúng thế, công chúa Kafura.” Trước mặt là công chúa nước láng giềng, Menfuisu đành mỉm cười. Hiện giờ Ai Cập đang đối mặt với quân địch cả hai phía, không thể gây hiềm khích với Libya, “Công chúa Kafura, Ai Cập đang có chiến tranh, nơi chiến trường rất nguy hiểm, để ta phái người đưa công chúa về nước...”

“Không! Thiếp không muốn về nước.” Kafura liên tục lắc đầu, “Đang trong thời kì nguy hiểm như vậy, thiếp sao có thể an tâm về nước chứ? Bệ hạ, thiếp sẽ viết thư cho phụ vương, để phụ vương phái viện binh tới đây!”

“Công chúa Kafura, cảm ơn tấm lòng của nàng, ta không cần viện binh. Quân đội Ai Cập vô địch thiên hạ, còn có nữ thần sông Nile che chở, nhất định sẽ chiến thắng, nhưng để công chúa ở nơi nguy hiểm thế này, thật ngại quá.”

Menfuisu cũng giống như Tử Huyền, tin tưởng năng lực quân đội Ai Cập, cũng đều kiêu ngạo giống nhau, tỏa ra khí chất vương giả tự nhiên, khiến Kafura xao xuyến không ngừng, càng dựa sát vào hân.

“Bệ hạ, có thể cùng ngài đối mặt với chiến tranh là vinh hạnh của thần thiếp, thiếp rất vui. Xin ngài nhớ đưa thiếp đi cùng lúc xuất chinh.”

Công chúa Kafura?

Imhotep lo lắng, Unasu càng nghiêng răng nghiêng lợi. Công chúa này không coi các đại thần trước mắt ra gì, lẳng lơ dán vào người Menfuisu, nhưng lúc này không thể trở mặt với Libya.

“Menfuisu!” Kèm theo một tiếng thét kinh hãi, Carol xuất hiện tại cửa đại điện.

Thấy Kafura quần quýt lấy Menfuisu, trên mặt cô tràn đầy kinh ngạc.

“Carol.” Menfuisu lập tức đứng dậy đi tới, “Nàng lại đến muộn!”

“...” Tuy trong lòng rất buồn phiền, nhưng Carol quyết định hỏi với vấn đề quan trọng hơn, “Thật sự sẽ xảy ra chiến tranh ư?”

“Đúng vậy, Carol. Quân đội Puntie qua Jordan đang tiến tới đây. Quân đội Babylon lên lút tập trung tại Jericho.”

“Vì sao chứ? Vì sao lại xảy ra chiến tranh?”

Theo như cô biết, rõ ràng trong lịch sử không có trận chiến này, chẳng lẽ giống như cuộc chiến với Hittite lần trước, do sự xuất hiện của cô ảnh hưởng tới sự thay đổi của lịch sử sao?

Sắc mặt Carol tái nhợt.

Menfuisu an ủi cô, “Không sao đâu, Carol, nàng yên tâm đi, quân đội Ai Cập chúng ta vô địch thiên hạ, dư sức đối phó với quân đội Babylon và Puntie.”

“Chiến tranh, sẽ khiến rất nhiều người phải chết...” Carol vừa nghĩ tới, hốc mắt đã ngập nước, nhớ đến những binh lính phải chết nơi đất khách quê người vì mình, “Tại sao, tại sao lại phải đánh nhau chứ?”

“Cô gái sông Nile,” Menfuisu còn chưa kịp mở miệng khuyên nhủ, Kafura đã đi tới trước mặt hẳn.

“Sao cô lại giống như một đứa trẻ vậy, khóc lóc vì chiến tranh cơ chứ?”

“Công chúa Kafura...”

Carol từ trong lòng Menfuisu ngẩng đầu nhìn về phía Kafura.

“Carol, nàng xem, công chúa đang cười nàng kìa.”

“Ha ha,” Tay Kafura lại đặt lên người Menfuisu, “Cô gái sông Nile thật không có khí thế hoàng phi Ai Cập. Chiến tranh xảy ra có gì đâu mà phải khóc, lần này chính là lúc chứng tỏ thực lực của Ai Cập, để các nước láng giềng đều thấy quân đội Ai Cập dũng mãnh ra sao. Có đúng không thưa bộ hạ?”

“Ha ha ha, công chúa nói đúng. Ai Cập ta nhất định sẽ đại thắng, uy chấn thiên hạ. Carol, nàng đừng lo lắng.”

Lúc Menfuisu an ủi, Kafura lại đứng bên cạnh, nhìn cô đầy khiêu khích.

Hãy chờ xem, cô gái sông Nile, người không thích hợp làm hoàng phi Ai Cập. Không lâu nữa, ta chắc chắn sẽ trở thành hoàng phi của Menfuisu, sẽ kề vai sát cánh cùng chiến đấu với chàng.

Không biết Kaputa đã chuẩn bị ra sao...

“Bộ hạ..”

Đang nói chuyện, lại có tin tình báo mới đưa vào.

“Quân đội Puntie đã đến bờ bên kia biển Đỏ! Đang sắp xếp đội ngũ, chuẩn bị tiến về phía chúng ta!”

28. Chương 61 - 62

Chương 61 và 62

“Khởi bẩm bộ hạ, quân đội Puntie đang dần áp sát chúng ta.”

“Quân đội Puntie dàn tàu trên biển Đỏ, đi về phía Ai Cập.”

“Đã tới rồi sao?”

“Menfuisu!” Carol căng thẳng túm lấy áo choàng của Menfuisu.

“Đừng lo lắng, Carol,” Menfuisu khẽ vuốt tay nàng, “Ta sẽ dạy cho Puntie một bài học.”

Về mặt Kafura tràn đầy ngưỡng mộ nhìn hẳn, “Bộ hạ anh dũng vô địch, chắc chắn sẽ thắng lợi trở về...”

“Cảm ơn công chúa đã tin tưởng.” Menfuisu quay đầu mỉm cười với Kafura, sau đó xoay người rời đi.

“Tướng quân Honsu đâu? Quân đội tập hợp, chuẩn bị khai chiến!” Ra lệnh một tiếng, hẳn nhảy từ trên đại cao xuống, con ngựa trắng quen thuộc đã đứng chờ chủ nhân bên dưới. Các tướng sĩ cũng nhanh chóng tập hợp, tiếng bước chân, lệnh tập hợp đều vang lên cho thấy bầu không khí vô cùng căng thẳng.

“Xuất phát! Để Puntie mở mang tầm mắt thấy sự lợi hại của Ai Cập chúng ta!”

“Xuất phát!”

Puntie, dám cả gan đánh Ai Cập ta, ta sẽ không bỏ qua cho các người!

...

“Hu hu hu, hoàng tử ơi! Phía trước chính là quân đội Ai Cập, binh lực bọn họ thật mạnh mẽ, khí thế thật hùng tráng! Đáng sợ quá! Nhân lúc chưa đánh nhau, chúng ta lui đi thôi!” Người kia run rẩy nhắc tấm rèm cửa khoang tàu, lén lút nhìn bên ngoài, rồi lại quay vào trong.

“...”

“Hu hu, hoàng tử, người đừng lạnh lùng liếc thần như thế! Tâm hồn thuần khiết yếu đuối của thần không chịu nổi được đâu! Ngài không cười, không nói như vậy... Á á á! Thần sai rồi, thần biết lỗi rồi, thần sẽ không nói gì nữa!”

“Đi ra ngoài.”

“Hoàng tử muốn đuổi thần đi ư? Đừng mà! Thần biết lỗi rồi, lần sau thần không dám thế nữa, ngài để thần ở lại đây đi! Đừng ném thần xuống biển, thần không biết bơi mà! Nếu ngài không cứu thần, nhất định thần sẽ nằm trong bụng cá sấu, hu hu...”

“... Bên ngoài có người tìm người “

“Hoàng tử, ngài xem thần hầu hạ ngài như vậy... Cái gì? Bên ngoài có người tìm thần á?”

Im lặng nghe ngóng, bên ngoài đúng là có tiếng truyền vào:

“Quân đội Puntie! Người thống lĩnh các người là ai? Mau ra đây!”

“Hoàng tử, có phải tìm thần đâu... Không thể nào! Hoàng tử muốn thần làm lá chắn cho ngài ư? Đừng vậy mà, thân thể thần rất yếu ớt, không đánh thắng được đâu! Thần ra ngoài chắc chắn sẽ bị hoàng đế Ai Cập chém chết! Thần... a... a... a... a... a... a... a... a... a... a!”

Còn chưa dứt lời, người đã bị đá văng ra ngoài.

Người kia lạnh lùng đá bay gã lẩm lờ ra ngoài cửa, để gã đối mặt với tướng quân Ai Cập.

Yên tĩnh rồi, thật thoải mái...

...

Trên biển Đỏ, những đợt sóng dữ dội bị rẽ ra, đoàn tàu chiến của Ai Cập tiến tới, đối diện không xa là tàu chiến của quân đội Puntie. Menfuisu đứng trên con tàu lớn nhất, quan sát tình hình quân địch.

“Tướng quân Honsu, có thấy chủ soái quân địch là ai không?”

Nhìn thấy quân địch ngày một gần, mà mãi vẫn không thấy thủ lĩnh quân địch xuất hiện.

“Thần không rõ, chúng thần chưa từng thấy hấn xuất hiện... A, bệ hạ nhìn xem. Có người đi ra rồi!”

Quả nhiên, rèm cửa vừa vén lên, một bóng người bị đá văng ra sàn tàu.

“...”

Menfuisu đi lên phía trước vài bước, dừng ở sàn tàu đối diện, người kia đúng là có phong thái thủ lĩnh, tuy rằng cách thức xuất hiện...

“Tướng quân Puntie là ai? Là người sao?!”

“Ta... ha, chuyện này... Là ta... Không không không, không là... ha, chuyện này...”

Menfuisu giận dữ, “Ai Cập vẫn luôn giao thương với Puntie, tình cảm thân thiết, mỗi lần các người xảy ra nạn đói, ta đều đưa lương thực cứu tế, tại sao lần này lại đột ngột dẫn binh tập kích?”

“Hu hu, thần cũng không nghĩ như vậy!” Người kia vốn đang nói năng lộn xộn, đột nhiên tủi thân vô cùng, nước mắt hoen mi, “Đâu có sung sướng gì khi phải giả vờ mình thật vui vẻ, thật tích cực, thần rất muốn trốn trong ổ chăn của thần, thần cũng không muốn lặn lội đường xa tới nơi này chịu khổ...”

“...” Nhìn đối phương than thở khóc lóc, đám người Menfuisu ngơ ngác không biết phải làm sao. Đến khi một vật thể màu đen nho nhỏ ném thẳng vào người đang khóc lóc kia, khiến hấn kêu thét lên.

Người bị ném trúng đột nhiên tỉnh táo trở lại, “Ta là tướng quân Nousu vĩ đại! Hoàng đế Ai Cập! Đầu hàng đi! Ai Cập sắp trở thành lãnh thổ của Puntie chúng ta!”

“Khốn kiếp!” Menfuisu cắn răng, Puntie thật sự quá kiêu ngạo!

“Quân đội Ai Cập! Bảo hộ tổ quốc chúng ta! Đánh bại Puntie!”

“Đánh bại Puntie!”

“Đánh bại quân xâm lược Puntie!”

“Cánh quân thứ nhất! Chia rẽ quân địch!”

“Cánh quân thứ hai! Vòng ra phía sau! Chặn đường lui của quân địch!”

“Cánh quân thứ ba! Tới gần tàu chính!”

Thời điểm triển khai mệnh lệnh, mặt biển vô cùng hỗn loạn. Tàu chiến của Ai Cập và Puntie va chạm nhau, tiếng binh khí va chạm trên sàn tàu, tiếng kêu rên không ngừng, vang vọng cả một vùng trời biển Đỏ.

Nhưng kì lạ nhất là, những con tàu khác kịch chiến ra sao, thì con tàu chủ chốt vẫn không hề nhúc nhích, đám thị vệ đứng yên lặng trên sàn tàu, bên trong tàu vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không hợp với không khí chiến trường.

“Tướng quân Honsu, người chỉ huy ở đây, ta dẫn quân đánh tàu chính!”

“Xin bệ hạ hãy cẩn thận!”

...

Trong lúc hỗn chiến trên biển Đỏ, quân đội của Izumin cũng nhanh chóng đến Hạ Ai Cập. Lần này hấn ngồi thuyền mới tới được, tránh tai mắt quân đội Babylon.

“Hoàng tử, chúng ta sắp đến Ai Cập rồi ạ.”

“Ừm.”

Ngày hôm đó, sau khi nhắc tới ý muốn cưới nữ hoàng Ai Cập, phải mất công sức thuyết phục phụ hoàng. Thực ra lí do quan trọng khiến hấn muốn cưới Asisu là vì hấn đã bị cô hấp dẫn mất rồi, nhưng trước mặt hoàng đế Hittite lại chỉ có thể nói rằng có ý đồ muốn đánh chiếm Ai Cập.

Ý đồ cưới nữ hoàng Ai Cập làm vương phi của hấn rất được ủng hộ. Bởi vì nữ hoàng không chỉ có trí tuệ hơn người, mà lại còn có thần lực trong tay, chỉ cần có cô giúp sức Hittite, chiếm Ai Cập là việc dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, lí do này được bảo đảm bởi cuộc hôn nhân chính trị giữa Ai Cập và Hittite, cũng để con đường làm vương phi của Asisu dễ dàng hơn một chút. Chỉ có hấn hiểu rõ, trái tim hấn từ lâu đã không thể rời xa cô gái xuất sắc đó, chỉ cần cô là cô, mặc kệ phía sau lưng cô nắm giữ bao nhiêu thế lực cũng không quan trọng...

“Hoàng tử, quân đội Puntie đã khai chiến với quân đội Ai Cập trên biển, chúng ta còn đi giúp Ai Cập nữa không ạ?”

“Đương nhiên vẫn đi.” Izumin lạnh lùng nhìn gã thị vệ, “Vừa không phải đánh giặc, lại có thể để nữ hoàng biết tấm lòng của chúng ta, còn gì tốt hơn chứ?”

Sắp đến rồi, thật sự rất căng thẳng...

Nữ hoàng xinh đẹp của ta, nàng đang đợi ta, có nôn nóng muốn gặp ta hay không..

“Hoàng tử!” Thị vệ chạy vào báo cáo, “Đã có báo cáo về tình hình chiến đấu ở Thượng Ai Cập!”

“Ồ! Ai Cập vẫn còn đang đánh nhau với Puntie sao?” Izumin nhận công văn trong tay.

“Cái gì? Hoàng đế Menfuisu bị thương, quân đội Ai Cập thất thủ bên bờ biển Đỏ ư?”

“Vâng, thưa hoàng tử!”

...

Trong hoàng cung Ai Cập vô cùng rối loạn.

“Menfuisu! Menfuisu!” Carol lớn tiếng la lên chạy vào phòng, cô vừa nghe tin, Menfuisu bị thương trên chiến trường, được đưa trở về.

Tetis chạy theo phía sau, đến lúc cô gần tới nơi, Carol đã đẩy cửa lớn chạy vào.

Trong phòng có rất nhiều ngựa y, chật ních cung nữ và người hầu. Đám thị nữ vội vàng giúp lau miệng vết thương, quần băng vai. Menfuisu cau mày nằm trên giường.

“Menfuisu!” Carol thấy thế vội chạy tới, “Chàng sao rồi? Bọn họ nói chàng bị thương, có nặng lắm không?”

“Carol...” Menfuisu mở mắt, “Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ trên vai mà thôi.”

Trong mắt Carol đã ngập nước, chỉ cần chớp một cái là nước mắt tuôn như mưa.

Menfuisu luống cuống ôm cô vào lòng, “Đừng khóc, thật sự chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, không nghiêm trọng...”

Còn chưa an ủi Carol xong, một giọng nói cuống quýt truyền từ bên ngoài vào.

“Nhũ mẫu, nhanh lên! Nhanh lên!”

Rầm một tiếng, cửa lớn bị mở ra, “Bệ hạ!”

“Bệ hạ, sao chàng lại bị thương! Thiếp rất lo lắng!” Kafura chạy vọt thẳng vào trong giường Menfuisu, “Trời ơi, bả vai chàng! Puntie khốn kiếp! Thiếp sẽ viết thư bảo phụ vương trợ giúp!”

“Công chúa, không cần đâu, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi...”

“Không, bệ hạ, xin đừng từ chối thành ý của thần thiếp, chàng là người thiếp ngưỡng mộ, nhất định thiếp phải nói phụ vương thiếp gửi quân sang giúp chàng!” Kafura quay đầu lại, “Nhũ mẫu, mau chuẩn bị cho ta, ta muốn viết thư!”

“Công chúa, ta thật sự không cần...”

Không chờ nghe Menfuisu trả lời, Kafura đã hùng hù hỏ hỏ chạy ra ngoài, cô ta vội vã cầu cứu cha mình, cũng phải nhân cơ hội này dặn phụ vương nhắc tới hôn sự...

“Công chúa, chúng ta thật sự để Libya tham gia trận chiến này ư?”

“Nhũ mẫu, đây là một cơ hội tốt... Libya cứu Ai Cập, địa vị của ta ở Ai Cập sẽ cao lên rất nhiều, đến lúc đó để phụ vương tới nhắc nhở, nhất định hoàng đế Menfuisu sẽ cưới ta thôi.”

Công chúa Kafura hào hứng với những suy nghĩ của mình, vui vẻ chạy đi, không để ý đã đi ngang qua Imhotep.

“...” Vị tể tướng Ai Cập dừng chân lại, quay đầu nhìn theo bóng dáng công chúa.

Hoàng thượng bị thương, Ai Cập gặp nguy hiểm, công chúa Libya có âm mưu gì mà lại vui vẻ như vậy...

“Bệ hạ.” Đẩy cửa bước vào, Imhotep trầm tĩnh hơn những người khác rất nhiều.

“Imhotep, ông đến thật đúng lúc.” Menfuisu vừa nhìn thấy ông ta, sốt ruột ngồi dậy.

“Quân đội Ai Cập phải kiên trì trấn thủ ở biển Đỏ, không thể để quân Puntie xâm nhập Ai Cập.”

“Xin bệ hạ hãy yên tâm, tướng quân Minue đã xử lý rồi ạ.” Giữa cuộc chiến, rốt cuộc Minue cũng về tới nơi, cũng nhờ hấn không ngại nguy hiểm, nhảy lên tàu chính của Puntie cứu Menfuisu, “Bệ hạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người lại bị thương?”

Cứ nghĩ tới chuyện này, Menfuisu lại thấy tức giận. “Ta chỉ nghe gã tướng quân Puntie gọi người trong khoang tàu, có lẽ hấn chính là hoàng tử của Puntie. Dường như hấn có thần lực, rất dễ dàng khiến ta bị thương.”

“Hoàng tử của Puntie ư?” Trước đây chưa từng nghe nhắc tới.

“Thần lực ư?” Carol đắm lệ ngẩng đầu lên nhìn Menfuisu, “Là thần lực thể nào?”

“Hai người nhìn xem, đây chính là thứ đâm vào bả vai ta, chính là vũ khí của hoàng tử kia.”

Chỉ thấy trên chiếc bàn bên cạnh giường, có một vật thể màu đen yên lặng nằm đó.

“... Cái đinh ư?”

“Không hay rồi! Thừa bệ hạ!” Trong lúc mọi người nhìn chiếc đinh kia, một tin tức cấp báo được truyền tới.

“Bệ hạ! Quân đội Babylon nhân lúc chúng ta đang chiến đấu trên biển, đã tấn công pháo đài Churro và Samaria.”

“Cái gì? Ragashu nhân cơ hội này tấn công Ai Cập ư?!” Menfuisu hoảng hốt, gần như muốn nhảy phắt từ trên giường xuống, “Ragashu khôn kiếp! Chính thức hủy liên minh hai nước, khai chiến với Ai Cập ta sao?”

“Bệ hạ!” Lại thêm một thị vệ xông vào, “Có bồ câu đưa tin tới! Thành Churro không đủ binh lực, không trấn thủ được ạ!”

“Minue đâu?! Lệnh cho Minue đi trợ giúp ngay!” Minue đứng dậy.

“Menfuisu, chàng đừng cử động.” Thấy Menfuisu muốn xuống giường, Carol vội giữ lại,

“Chàng đã mất rất nhiều máu! Chàng cần nghỉ ngơi!”

“Bệ hạ! Tướng quân Minue và tướng quân Honsu đang trấn giữ biển Đỏ!” Imhotep vội vàng trấn an, “Bệ hạ hãy bình tĩnh, thần sẽ truyền lệnh để tướng quân Honsu cử mấy cánh quân tới!”

“Bệ hạ!” Một văn kiện khẩn lại được dâng lên.

“Nói!”

“Thành Samaria đang rất nguy cấp! Xin được cứu trợ!”

Rầm một tiếng, Menfuisu đập tay vào thành giường, vì dùng quá nhiều sức khiến máu chảy không ngừng, khiến Carol hoảng hốt.

Thế tiến công của Babylon hung mãnh, lực lượng của Puntie thì lại vô cùng mạnh mẽ lạ thường, hiện giờ Ai Cập bị cả hai quốc gia tấn công...

“Hiện giờ Ai Cập bị đột kích hai phía sau?” Carol nghe tin cấp báo, sắc mặt tái nhợt.

Đây là nơi mà cô đã thề sẽ bảo vệ, mà hiện giờ nó đang gặp nguy hiểm... Menfuisu lại đang bị thương.

Mình là hoàng phi Ai Cập, mình phải bình tĩnh. Không thể để dân chúng khổ sở vì chiến tranh!

Carol nghĩ vậy, lấy tay lau nước mắt, “Imhotep, với binh lực của chúng ta hiện giờ, chúng ta có thể đối phó với cả hai quốc gia kia sao? Vừa rồi công chúa Kafura cũng mới nói muốn nhờ quốc vương gửi viện binh sang, ta cảm thấy chúng ta nên liên minh với Libya, mặt khác liên lạc với các nước láng giềng, nhờ họ giúp chúng ta, mặt khác cũng phải ra sức giảm khả năng họ sẽ nhảy vào tham chiến tấn công chúng ta.”

“Vâng, thưa hoàng phi, thần sẽ đi thu xếp.” Imhotep dứt lời, lập tức truyền lệnh ra bên ngoài.

“Menfuisu...” Carol quay đầu lại, “Menfuisu, chàng hãy nghỉ ngơi đi, em tin rằng Imhotep và tướng quân Minue sẽ bảo vệ được Ai Cập, hiện giờ việc quan trọng nhất là chàng phải dưỡng thương đã...”

Nhìn vết thương trên vai Menfuisu không ngừng chảy máu, nước mắt Carol vừa ngừng lại thánh thót tuôn rơi, yếu đuối khiến người khác muốn bảo vệ. Không biết tại sao vào thời điểm nguy cấp này, trước mặt là khuôn mặt khóc lê hoa đái vũ, trong lòng Menfuisu lại hiện ra một gương mặt khác, gương mặt chị hân tự tin mỉm cười trước toàn dân...

“Chị...”

Trái tim Carol đập lệch một nhịp, Asisu...

“Đúng rồi! Chị Asisu!” Ánh mắt Menfuisu sáng ngời, “Chị có thần lực, chắc chắn có thể đối phó với thần lực kì bí của hoàng tử Puntie, chỉ cần giải quyết được vấn đề này, có thể dễ dàng tiêu diệt Puntie.”

Imhotep cũng gật đầu đồng ý, “Nếu có thể được nữ hoàng trợ giúp, đúng là tốt quá rồi!”

“Unasu! Người lập tức phái người đi tới Hạ Ai Cập mời nữ hoàng tới đây!” Menfuisu xoay người xuống giường, “Còn nữa, có lẽ quân đội Babylon muốn đánh chiếm mỏ đồng, nơi đó là nơi trọng yếu chế tạo binh khí, tuyệt đối không thể thất thủ, gọi tướng quân Honsu vào đây, thảo luận chiến lược.”

“Nhưng Menfuisu, thương thế của chàng...” Carol lo lắng nhìn vết thương trên vai Menfuisu.

Trước sự lo lắng của Carol, Menfuisu không thèm để ý vết thương nhỏ này. “Không sao đâu, nàng yên tâm đi. Hiện giờ phải đánh bại quân đội Puntie trên biển Đỏ mới là quan trọng, dám làm ta bị thương, ta sẽ khiến bọn chúng phải hối hận!”

“Bệ hạ!” Unasu truyền lệnh xong, đi vào: “Binh lính phái tới Hạ Ai Cập mời nữ hoàng đã xuất phát!”

“Tốt lắm, Imhotep, tình hình quân đội chúng ta thế nào? Ngoài hoàng tử Puntie ra, quân đội chúng ta đều có thể đối phó được, làm thế nào có thể đánh bại được hoàng tử này, chúng ta cần phải bàn bạc một chút, còn có mỏ đồng...”

Carol nhú mày, nhìn Imhotep cẩn thận thảo luận với Menfuisu.

...

Menfuisu... Tiếc là em không thể giúp chàng, chỉ có thể cầu nguyện Ai Cập có thể thắng lợi...

...

“Bệ hạ!”

Trên chiến thuyền liên tiếp vang lên tiếng va chạm đao kiếm, tiếng hét không ngừng. Menfuisu xoay kiếm đẩy ngã một binh lính Puntie muốn trèo lên tàu.

“Sao?”

“Bẩm hoàng thượng, nữ hoàng không tới!”

Menfuisu quay đầu nhìn chằm chằm vào gã lính, “Sao có thể như vậy? Biết Thượng Ai Cập đang lâm nguy, sao chị có thể thờ ơ được, phái người khác đi!”

“Tuân lệnh.”

“Hoàng thượng! Nữ hoàng không tới!”

“Cái gì?!... Chị sẽ không đến ư, chắc chắn do các người nói không rõ ràng, để ta viết thư gửi qua!”

“Vâng!”

“Hoàng thượng!”

Đúng lúc Menfuisu đang họp hội nghị khẩn cấp với các đại thần.

Menfuisu nhìn thấy người truyền tin, vội vàng hỏi: “Chị ta trả lời thế nào?”

“Nữ hoàng bệ hạ nói không muốn đến Thượng Ai Cập!”

“Vì sao?!”

Tại sao trong thời điểm này, chị lại không chịu đến Thượng Ai Cập giúp hân? Sao lại thế này?

Kinh ngạc nhảy từ trên cao xuống, Menfuisu túm lấy gã lính. “Vì sao chị ta không đồng ý tới đây?”

“... Nữ hoàng bệ hạ nói, hãy coi như người đã bị gả ra ngoài!”

“...”

Giây phút đó, dường như tất cả mọi ánh mắt đều hướng về người uyên bác nhất trong hội đồng Ai Cập, tể tướng Imhotep...

Cho tới nay, chỉ có mình Imhotep không ngừng kiên trì muốn Nữ hoàng Asisu xuất giá, hơn nữa sau khi nhận được tin tức của Babylon, ông ta lại từng bắt đồng quan điểm với Menfuisu...

“Xem ra chị vẫn còn tức giận chuyện này... Hoặc là những chuyện chúng ta nói hôm đó đã truyền tới tai chị.” Menfuisu nhú mày. “Nhưng nếu chị không đến, chúng ta không có cách nào đối phó với gã hoàng tử kia. Hiện giờ hắn không ra chiến trường, đều là do gã Zousu kia chỉ huy tác chiến, chúng ta còn có thể ứng phó được. Nhưng nếu hắn ra khỏi khoang tàu...”

“Bệ hạ,” Imhotep chống cây trượng đi tới phía trước. “Người khiến nữ hoàng khó chịu là vì thần, thần lập tức xuất phát, tới Hạ Ai Cập nhận tội trước nữ hoàng, cũng sẽ cầu xin nữ hoàng trợ giúp.”

“... Ừm, ông hãy cố gắng thuyết phục chị ấy, mau chóng quay về!”

...

Hạ Ai Cập tránh khỏi chiến tranh, ngoại trừ thỉnh thoảng nhận tin tức chiến sự, dân chúng lo lắng bàn luận, thì cũng không khác gì ngày thường. Cày ruộng, thu hoạch, mua bán vẫn náo nhiệt như cũ.

Tử Huyền chậm rãi nhấp một ngụm nước, thời tiết nóng như vậy, ở trong hoàng cung nghỉ ngơi là tốt nhất... Đúng là lợi thế của nữ hoàng...

29. Chương 63 - 64

Chương 63: Jinna

Đặt li nước lên bàn, Tử Huyền nhướng mày: “Ồ, không phải là tể tướng đại nhân đây sao? Sao lại rảnh rồi tới làm khách Hạ Ai Cập ta thế?”

Vừa cười vừa bỏ quả nho vào miệng.

“Nữ hoàng bệ hạ, lần này thần tới là...”

“Chưa.”

“Chưa ư? Sao có thể, quả nho chín mọng như vậy.”

“Rốt cuộc anh có biết chọn nho không vậy? Ta không muốn ăn chua.”

“Được rồi... để ta cắn thử một miếng trước, không chua sẽ đưa cho nàng, cam đoan sẽ để nàng ăn quả ngọt...”

“Đi chết đi.”

“Khụ khụ,” Imhotep ho nhẹ vài tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của Tử Huyền và Izumin. “Nữ hoàng bệ hạ...”

“Tể tướng đại nhân không khỏe sao?” Tử Huyền quay đầu lại nhìn, “Thân thể không khỏe sao lại chạy tới đây làm gì? Thời tiết thật nóng!”

“Đúng vậy, thời tiết nóng bức, tể tướng đại nhân tuổi cao, nên an phận một chút.” Izumin phụ họa, lại đưa một quả nho sang, “Nào, lần này chắc chắn không chua.”

“Phì, không thềm tin anh, mỗi lần anh đưa nho qua, chẳng quả nào ngọt.”

“Nữ hoàng bệ hạ, hiện giờ quân đội Puntie đang uy hiếp Ai Cập chúng ta, đặc biệt là hoàng tử Puntie lại có thần lực, hoàng thượng hi vọng nữ hoàng có thể đến Thượng Ai Cập giúp đỡ.”

“Không đi.” Tử Huyền trả lời không hề nghĩ ngợi, “Không phải luôn muốn gả ta ra ngoài hòa thân sao? Ông cứ coi như ta đã bị gả tới Babylon cùng với hoàng đế Ragashu tấn công Ai Cập đi, đi tìm con gái nữ thần sông Nile của các người đi.”

“Sai rồi, phải gả cũng là gả đến Hittite ta, sao có thể lờ hoàng đế Ragashu ra làm ví dụ chứ?”

“...”

“Nữ hoàng bệ hạ, vi thần muốn người gả tới Babylon cũng là vì muốn tốt cho Ai Cập, xin nữ hoàng hãy thông cảm.”

“Hừ,” Tử Huyền lạnh lùng liếc nhìn Imhotep cung kính đứng bên dưới, “Không thể thông cảm được, xin tể tướng đại nhân bớt lo nghĩ đi. Trước kia ta đã nói rõ ràng rồi, dám ép ta xuất giá, ta sẽ dẫn binh tiêu diệt Ai Cập, ngại không sợ Ai Cập mất nước sao?”

“Nhưng thưa nữ hoàng, đây là tổ quốc của người, hoàng đế Menfuisu cũng là người em trai mà người yêu quý nhất, chẳng lẽ người không thể suy nghĩ cho Ai Cập ư?”

“Ngại quá, ta là một nữ hoàng ích kỷ, chỉ nghĩ cho bản thân.” Cầm li nước nhấp một ngụm. “Ai Cập nguy hiểm chỉ biết tìm ta, còn bình thường không cần tới thì chỉ tìm cách gả ta ra ngoài, có chết cũng không chừa. Ta nghe nói vừa rồi có tin Babylon xuất binh, tể tướng đại nhân anh minh lại đổ lỗi lên đầu ta thì phải?”

“Nữ hoàng bệ hạ...”

Quả nhiên, những lời nói hôm đó với hoàng thượng đã đến tai nữ hoàng...

Imhotep lập tức quỳ xuống, “Chuyện này là lỗi của thần, hi vọng nữ hoàng đừng giận dữ mà không đi tới cứu hoàng thượng. Nếu Thượng Ai Cập thất thủ, e rằng Hạ Ai Cập cũng không thể an toàn. Hiện giờ Ai Cập bị tấn công từ hai phía, xin nữ hoàng hãy tới Thượng Ai Cập trợ giúp...”

“Nữ hoàng bệ hạ,” Rót thêm nước cho Tử Huyền, Ari nhìn Imhotep quỳ dưới đất, nhỏ giọng nói: “Chúng ta thật sự không cứu sao? Thực ra nô tì vẫn hi vọng nữ hoàng trở về, không muốn Ai Cập bị quốc gia khác cướp mất... Hơn nữa, Jinna cũng bị bao vây, còn có công chúa Mitamun...”

“Công chúa Mitamun...” Liếc mắt nhìn Izumin đang bóc nho bên cạnh, “Tin rằng hoàng tử Izumin đã sớm chuẩn bị. Nhưng Jinna bị bao vây ư? Sao lại thế? Không phải ta đã hạ lệnh gọi cô ấy quay về Hạ Ai Cập rồi sao?”

“Jinna... Trên đường rời khỏi Thượng Ai Cập, đã bị mất tích...”

“...”

Im lặng một lúc, Tử Huyền đột ngột đập bàn đứng dậy, “Xuất binh! Đến Thượng Ai Cập! Tìm kiếm nơi Jinna mất tích, nếu đúng là quân đội Puntie có gan động tới người của ta, ta nhất định sẽ giết chết bọn chúng!”

Imhotep nghe thấy Tử Huyền đồng ý xuất binh đi tới Thượng Ai Cập, vui sướng vạn phần. Tuy rằng... là nhờ một thị nữ mất tích...

“Bệ hạ định xuất phát ngay lập tức sao?”

“Imhotep, ta nhìn thấy ông rất ngứa mắt, tốt nhất ông nên ở lại Hạ Ai Cập đi.”

Nói xong câu đó, Tử Huyền liền bước ra ngoài cung điện.

Bảo Menfuisu giúp sức tìm kiếm Jinna hiển nhiên là không ổn, hiện giờ hấn đang bận ứng phó chiến sự, cô nên tự đi tìm thì hơn. Còn có liên quan tới Puntie hay không, đến lúc đó tính sau.

Trong lúc chiến loạn, nếu Jinna thật sự bị Puntie bắt đi..

“Asisu,” Izumin vội vã đuổi theo Tử Huyền, “Ta đi cùng nàng tới Thebes.”

“Anh đi làm gì?”

“Thuận tiện cầu hôn trước mặt hoàng đế Menfuisu.”

“ ... ”

Chương 64: Nghi ngờ

“Hoàng tử ơi...” Một tiếng rên rỉ vang lên, Zousu ôm khuôn mặt đầy nước mắt chạy vào trong khoang tàu.

Bên trong trang trí rất xa hoa, từng chi tiết đều được làm rất tinh xảo. Những đường nét điêu khắc thần bí trên trần tàu, chiếc bàn bằng gỗ được mài nhẵn nhụi, dưới đất trải một tấm thảm lông trắng dày. Tấm rèm cửa màu xanh ngọc buông lơi, chỉ có ánh lửa mỏng manh chiếu sáng toàn bộ khoang thuyền, cũng le lói chiếu lên khuôn mặt đầy nước mắt của Zousu.

Tàu lớn, phòng lớn, bàn lớn, ghế lớn, toàn bộ con tàu đều toát lên một phong cách duy nhất, chính là rất lớn. Zousu còn nhớ rõ lần đầu tiên nghe thấy hoàng tử đưa ra yêu cầu, tất cả những người chèo thuyền đều há hốc mồm, ngân khố vốn đã không đủ để chế tạo nên một chiến thuyền cực lớn thế này, quốc vương đã lên lút khóc cả một đêm. Điều này khiến gã cảm nhận sâu sắc rằng... Hoàng tử chính là hoàng tử, khi bất bình thường sẽ tỏa ra hào khí hùng tráng! Chiến thuyền lớn như vậy là để ra oai phủ đầu với các quốc gia khác mà thôi.

... Nhưng hiện giờ không phải là lúc cảm khái... Zousu ai oán nhìn người coi gã như không khí kia, chàng thanh niên đẹp trai đang lạnh lùng uống rượu.

“ ... ”

Đây là bức tranh người đàn bà ai oán ngồi xồm trong góc..

Người ngồi trước bàn, cả người mặc trường bào màu tối, tóc dài buông lơi, có một vài sợi bị rối.

“Được rồi,” Rõ ràng hoàng tử điện hạ đã quen với những hành vi của hần, buông cái li xuống, “Lãi nhải lắm lời lãng phí thời gian và phí làm đau tai ta cứ trừ vào tiền lương của người!”

“Hoàng tử! Tiền lương của thần bị ngài trừ đã không còn bao nhiêu nữa rồi!” Cây nấm trong góc đột nhiên hóa thân thành chú chó trung thành nhào về phía trước, “Hoàng tử, ngài thấy nỗi khổ của thần! Sao lại nỡ nhần tâm trừ tiền lương của thần chứ! Hu hu hu, hoàng tử, ngài mau nhìn đi, mặt thần bị thương đổ máu rồi này! Quân đội Ai Cập đều không có tính người! Đánh người không đánh vào mặt chứ, sao bọn họ nỡ ra tay với khuôn mặt thần như vậy! Hu hu hu, khuôn mặt đẹp trai, làn da mềm mại của thần! Chắc chắn bọn họ ghen tị thần đẹp hơn bọn họ...”

Chàng trai mắt diếc tai ngơ, tiện tay cầm một miếng bánh điểm tâm: “Nhiều ngày như vậy, người vẫn không thể tấn công Ai Cập. Làm trễ thời cơ xâm chiếm Ai Cập, lãng phí binh lực, lãng phí sức chiến đấu, lãng phí tàu chiến, lãng phí thời gian ngồi đây lãi nhải, lãng phí lời an ủi của ta...”

Giọng nói không nhanh không chậm, bình tĩnh mà liên tục tính toán, khiến cả người Zousu run rẩy.

Lại nữa rồi, hoàng tử lại bắt đầu...

“Hoàng, hoàng tử, ngài dừng tính nữa, nghe thần nói đã! Thực ra thần đã rất cố gắng, nhưng quân đội Ai Cập danh chấn thiên hạ, bọn họ am hiểu chiến đấu trên biển, nơi này lại là địa bàn của họ, ngoài ưu thế địa lý còn có nữ thần sông Nile che chở, chúng thần tấn công được như thế này đã là không dễ dàng gì, đặc biệt là thần! Dưới sự tấn công mãnh liệt của bọn họ, thần đã mạo hiểm sinh mệnh, dũng cảm xông ra tiền tuyến! Dẫn dắt binh lính đấu tranh, anh dũng giết địch! Thần cảm đại đao chém giết với bọn họ một hồi, chém từng nhát, từng nhát một, mới khiến chúng ta có thể càng ngày càng tiến lại gần lãnh thổ Ai Cập...”

Nói hết rồi mà đối phương vẫn không nói gì, đôi mắt to trầm lắng, mà vẻ mặt lại càng là vạn năm không đổi.

“Hu hu hu, nhưng đám người kia không tốt bụng, không có tính người, thấy thần đẹp trai dũng mãnh như vậy mới đánh lên thần, khiến thần bị thương thế này! Khuôn mặt đẹp của thần, làn da mềm mại mịn màng đẹp đẽ của thần...”

Ánh mắt dễ khiến người ta mê muội kia lặng lẽ nhìn về phía Zousu đang quỳ dưới đất, tay phải vuốt vuốt cổ tay trái: “À, hay để ta sửa mặt giúp người. Người đã lo lắng về ngoài của người như thế, thấy người chiến

đầu anh dũng như vậy, lần này sẽ giảm giá cho người. Thế nào? Ưu đãi đặc biệt như thế, cả đời không có lần thứ hai, hiện giờ không có tiền mặt cũng không sao, cứ từ từ trừ vào tiền lương của người là được...”

Zousu nghe xong như sét đánh ngang tai, lần trước nghe hoàng tử nói như thế, một tháng sau mà bọn họ vẫn không thể nào nhận ra khuôn mặt của gã thị vệ kia.

“Vì mục tiêu tổ quốc chúng ta có thể cường quốc mạnh nhất, vì kho hàng của hoàng tử có thể dồi dào giàu có, thần thân là tướng quân dẫn dắt quân đội, sao có thể chỉ vì chút đả kích nhỏ nhoi ấy mà suy sụp tinh thần chứ! Vết sẹo là tượng trưng cho khí khái nam nhi, thần là tướng quân dũng mãnh đội trời đạp đất, vết thương này chính là chứng minh chiến tích huy hoàng của thần trên chiến...”

Nghe lời nói hùng hồn như thế, hoàng tử có chút tiếc nuối, đã giảm giá rồi mà còn không cần, lần tới sẽ thu hết tiền lương của gã, cường chế chấp hành... Hải lòng gật gật đầu, đứng lên đi ra kéo rèm cửa phía trước.

“Ngày mai ta sẽ ra chiến trường.”

“Thần là niềm kiêu hãnh của Puntie, là cứu tinh của dân... Cái gì? Hoàng tử, ngài...” Zousu lại khóc như mưa, “Hoàng tử, rốt cuộc ngài cũng đã muốn ra chiến trường cứu chúng thần! Hu hu hu, thần cảm động quá, thần biết nhất định hoàng tử rất thương thần, thần vì hoàng tử mà dãi nắng dầm mưa...”

“Ngày đó nhảy lên tàu của ta chính là hoàng đế Ai Cập phải không?”

“A, đúng thế... Hoàng tử, sao lúc ấy ngài không giết hắn chứ? Với năng lực của ngài, đó là chuyện vô cùng dễ dàng! Như thế lúc này chúng ta sẽ không cần vất vả đánh nhau với quân đội Ai Cập, chắc chắn bọn họ sẽ phải đầu hàng dâng Ai Cập cho chúng ta, đến lúc đó...”

“Chưa quen...”

“Dạ? Quen cái gì ạ?”

“... Giết người không có tiền thù lao.”

“...”

...

Mà lúc này trong hoàng cung Ai Cập vô cùng hỗn loạn...

“Sao có thể không tìm thấy? Hừ, cũng đúng, ngay cả một cung nữ đột nhiên mất tích các người cũng không biết, đúng là không thể tin tưởng được.”

Nghe những lời mỉa mai của Tử Huyền, đội trưởng thị vệ quỳ trên đất vô cùng xấu hổ: “Khởi bẩm bệ hạ, lúc nữ quan Jinna mất tích đúng vào lúc Ai Cập đang chuẩn bị chiến tranh, khắp nơi đều rối loạn, thật sự không thể... Có lẽ, nữ quan Jinna chỉ lánh nạn ở nơi nào đó mà thôi...”

Lạnh lùng xoay người về chỗ, Tử Huyền khinh thường nhìn hắn: “Bởi vì chiến tranh hỗn loạn nên không tìm? Hừ, lúc đất nước thái bình cũng có thấy các người cảnh giác đề cao giới nghiêm trong hoàng cung đâu, quản lý thị vệ cung nữ cũng không nghiêm ngặt. Chính vì các người sơ suất như vậy, mới có thể để mặt thám của các quốc gia khác trà trộn vào đây, chỗ nào cũng dễ dàng ám sát! Nếu không phải Menfuisu mạng lớn, hắn đã sớm chết mấy trăm lần rồi! Ta biết, các người khó chịu khi phải điều quân đi tìm một cung nữ, nhưng nếu quân địch tóm được Jinna, tra khảo thẩm vấn sẽ moi ra bản đồ hoàng cung thì sao? Đối phương có được bản đồ, sẽ dễ dàng vượt qua tuyến phòng thủ của Menfuisu. Nếu Jinna biết tài liệu quân sự cơ mật thì thế nào? Đối phương sẽ biết hết về hệ thống phòng thủ của các nơi. Đừng cho rằng Ai Cập mạnh là có thể coi thường chi tiết nhỏ đó, các người quá kém cỏi!”

Sa sả mắng một hồi, Izumin ngồi bên cạnh mỉm cười, còn đội trưởng thị vệ không ngừng tuôn mồ hôi lạnh, “Nữ hoàng bệ hạ, chúng thần sẽ tăng cường tìm kiếm, chắc chắn sẽ tìm được manh mối của nữ quan Jinna! Mặc khác, thần sẽ ra lệnh xuống dưới, quản lý chặt chẽ cung nữ thị vệ trong cung, không để quân địch có cơ hội len vào!”

“Không cần, ta không tin tưởng năng lực chỉ huy của các người, tướng quân Nakuto, để bọn họ sáp nhập với đội ngũ của khanh đi, để khanh chỉ huy. Về phần quản lý thị vệ, giao cho Unasu, còn về cung nữ... Carol cũng nên học cách làm thế nào để trở thành một hoàng phi tốt!”

“Chị!” Giọng nói vui mừng vang lên, Menfuisu nghe tin Tử Huyền trở về đã chạy tới, vui vẻ cầm tay cô: “Chị! Đã lâu không gặp!”

Tử Huyền cũng mỉm cười, xoa đầu Menfuisu giống như chủ nhân đã lâu không gặp chú chó trung thành.

“...”

“Khụ.” Luôn ngồi bên cạnh, Izumin đứng bật dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang giữ tay Tử Huyền, “Hoàng đế Menfuisu, ngại quá, lại tới quấy rầy Ai Cập.”

“Hóa ra hoàng tử Izumin cũng ở đây, hoàng tử không cần khách khí, nhưng hiện giờ tình hình Ai Cập rất căng thẳng, chỉ e không thể tiếp đãi hoàng tử chu đáo.”

“Hoàng thượng không cần bận tâm...”

Tử Huyền...

Không nhìn bọn họ, quay lại nhìn thị vệ vẫn quỳ dưới đất.

“Ta giao việc xong rồi, các người còn không đi làm đi?”

“Tuân lệnh!”

Chờ khi thị vệ đều đi hết, Tử Huyền quay đầu lại mới chú ý băng vải trên vai Menfuisu.

... Niệm?!

“Sao vai em lại bị thương?!” Dấu vết còn lưu lại kia, nếu nhìn không nhầm, chính là do “niệm.”

“À, chị hãy yên tâm.” Menfuisu thản nhiên cười, “Đã không sao rồi, một thời gian nữa sẽ khỏi thôi.”

“Không! Chị muốn hỏi ai làm em bị thương? Vì sao lại bị thương?”

Thấy Tử Huyền lo lắng như vậy, trong lòng Menfuisu có một dòng nước ấm áp chảy qua. Chị vẫn rất thương hắn, lần trước không tới Thebes, còn tưởng rằng chị vẫn giận không thèm quan tâm hắn.

“Vết thương này do hoàng tử Puntie gây ra. Hôm đó Puntie tấn công, em dẫn quân tấn công tàu chính của bọn họ, gặp một người thanh niên. Em còn chưa kịp tiến lên, Minue đã chạy lại đây. Thuyền nhỏ đánh lên, trên khoang tiền đột ngột rung chuyển mãnh liệt, sau đó em cảm thấy vai đau nhức, đã bị Minue kéo khỏi tàu chính, sau đó nghe thấy có người gọi gã là hoàng tử. Sau khi được ngy y xử lý vết thương, mới phát hiện ra đó là một cái đinh. Nếu không phải do tàu đột nhiên chấn động, em cũng không biết cái đinh này đâm vào người em từ lúc nào..”

“Hoàng thượng đã bị thương, nên trở về nghỉ ngơi đi! Để cô gái sông Nile chăm sóc ngài, chắc chắn sẽ khỏe nhanh hơn...” Izumin ra sức muốn đuổi Menfuisu đi.

“Không. Hoàng tử Puntie rất kì quái, ta phải bàn bạc với chị. Chị, chị thấy thế nào?”

“...” Nghe thấy bị thương do cái đinh, mối nghi ngờ trong lòng Tử Huyền ngày càng tăng, dùng đinh làm vũ khí, niệm đinh, đối phương có niệm lực, sao lại trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ...

“Hiện giờ tình hình chiến trường ra sao?”

“Hôm nay hành động của Puntie rất lạ, tất cả thuyền nhỏ đều dựa vào tàu chủ, cả quân đội cũng đều rút lại trên thuyền, em đoán có thể bọn chúng muốn phát động tập kích một lần nữa, hiện giờ là muốn để quân lính chuẩn bị sẵn sàng. Về phía Babylon, Churro và Samaria đều bị Ragashu tấn công, em nghĩ mục tiêu tiếp theo của hắn chính là mô đồng. Dù sao, có khả năng Yuuki biết bố trí quân sự của Ai Cập chúng ta. Nên em đã sai tướng quân Babylon lên dẫn binh đi nấp trong mô đồng.”

“Quân Babylon tạm thời không cần quan tâm, chờ chúng ta giải quyết xong Puntie, sẽ dễ dàng xử lý bọn chúng. Giờ tập trung quân lính, mau cùng ta ra xem hoàng tử Puntie.”

“Nhưng chị mới trở lại Thượng Ai Cập, đã vội vã ra chiến trường sẽ rất vất vả...”

Menfuisu còn chưa dứt lời, Tử Huyền đã vọt ra ngoài cung điện.

“Chị! Đợi em với!”

30. Chương 65 - 66

Chương 65: Hai trăm năm mươi hai tỉ, tám trăm triệu zeni

“Là nữ hoàng bệ hạ!”

“Mau nhìn kia, nữ hoàng đi cùng hoàng thượng tới!”

“Đúng là nữ hoàng bệ hạ, người đến giúp chúng ta phải không?”

Binh lính đã từng nhìn qua phong thái của Tử Huyền trên chiến trường Assyria đều vô cùng phấn chấn, “May quá, có thần lực của nữ hoàng, chắc chắn chúng ta sẽ thắng lợi! Không cần phải e ngại hoàng tử Puntie kia nữa!”

Dưới ánh mắt chờ mong của binh lính, Tử Huyền đi cùng Menfuisu lên chiến thuyền, nhìn về phía xa.

Trên mặt biển, có thể thấy hạm đội của đối phương, màu cờ đen kịt nổi bật trên nền trời xanh mây trắng, dường như có thể thấy hành động của binh lính trên thuyền, hơn nữa càng lúc càng rõ ràng...

Rõ ràng là đối phương đang tiến lại gần...

“Chị, con tàu lớn ở giữa chính là chủ hạm, hoàng tử Puntie ở ngay trên đó!”

“...” Cái này còn cần phải nhắc sao? Người nào có mắt cũng đều nhìn thấy... Bởi vì con tàu đó thật sự rất trắng lẹ, so với đám chiến thuyền xung quanh, giống như con gà mái và đám gà con...

“Lúc em lên tàu, có để ý số lượng thị vệ không?”

“Phòng thủ trên tàu không nhiều lắm, trong khoang thuyền chỉ có một mình hoàng tử kia, em đã nhìn qua, bên trong trang trí vô cùng xa hoa. Nhưng em nhớ rõ ràng Puntie không giàu có...”

“...”

Hoàng tử này thật mạnh mẽ, có thể chế tạo một con tàu lớn chỉ để một mình hắn ở sao... Hơn nữa ngay cả Menfuisu cũng khen nó rất xa hoa, nếu Puntie thật sự không có tiền, quốc khổ...

Màu cờ đen tung bay càng ngày càng đến gần, quân đội Ai Cập giữ chặt vũ khí, chờ lệnh tấn công. Cung thủ trên sàn tàu đã giương cung sẵn sàng, mũi tên đầu nhắm về phía chiến thuyền của Puntie.

Tử Huyền đi về phía trước, nheo mắt lại quan sát.

Rèm cửa ở khoang tàu được vén lên, một người thanh niên tuấn tú đi ra, từ xa nhìn về phía này.

Hắn chính là hoàng tử Puntie sao?

Cô nhớ là chưa từng nhìn thấy gương mặt của đối phương trong nguyên tác truyện tranh, đó là một người hoàn toàn xa lạ. Nhưng không hiểu vì sao, dường như có thể cảm nhận khí chất quen thuộc.

Chẳng lẽ thật sự là người quen ở Hunter sao?

Cẩn thận quan sát, Tử Huyền phát hiện trên người đối phương có niệm lực di chuyển.

Đúng là hắn có niệm lực! Tử Huyền vô cùng hứng phấn, rời khỏi Hunter đến Ai Cập đã lâu, rốt cuộc cũng gặp được một người coi như là đồng hương? Thế này có được tính là ở nơi đất khách quê người gặp lại bạn cũ không nhỉ?

Nhưng rõ ràng đối phương không có cảm giác vui vẻ này, lạnh lùng đứng trên sàn tàu, ánh mắt luôn dừng lại trên người cô.

Không nói chuyện, gương mặt trầm tĩnh, có thể thấy được hấn cũng đang nghi ngờ. Cảm giác này thật sự rất quen thuộc...

Lâu lắm rồi mới gặp được một người có năng lực tương đương, tâm lí hiểu chiến của Tử Huyền lại rục rịch dâng lên, một thời gian dài không có đối thủ đánh ngang nay, có thể đánh một trận thể này thật kích thích! Đúng là lễ vật thần thánh!

“Này! Chúng ta đánh nhau một trận đi!”

Cũng không đợi trả lời, vừa dứt lời, Tử Huyền đã nhảy ra bên ngoài. Vẫn còn cách khá xa chiến thuyền đối phương, Menfuisu hoảng hốt nhìn theo. “Chị, cẩn thận!”

Người thanh niên bên kia cũng nhanh chóng phản ứng lại, nghênh đón.

Trong chớp mắt, niệm lực lan tỏa, khí thế kinh người.

...

“Nữ hoàng Asisu vừa mới bay qua ư?” Cả quân lính Ai Cập lẫn quân lính Puntie đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người giao chiến, tốc độ của bọn họ quá nhanh, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người nhanh chóng tới gần, đánh nhau, lùi lại, tiến lên phía trước.

Zousu đang gục mặt trên một con thuyền khác liền ngẩng đầu lên: “Hoàng tử ơi! Hóa ra ngài còn có thể đánh nhau với người khác! Thật hiếm có!”

“A... a... a... a... a... a... a, không đúng!” Lại quỳ rạp xuống đất, “Hoàng tử, ngài gặp đối thủ phải vô cùng cẩn thận! Đừng có khinh địch! Phải chiến thắng cô gái kia! Nếu ngài không chống đỡ được thì phải nói nha, đừng thấy mất mặt khi bị thua dưới tay một cô gái, bảo vệ thân thể an toàn mới là chuyện quan trọng! Còn nữa, lúc ngài muốn ném đồ thì đừng có ném thần, thần là thuộc hạ trung thành nhất của ngài. Là tướng quân lợi hại nhất của Puntie kiêm đội trưởng đội thị vệ, nếu ngài bị thương, thần còn có thể hầu hạ ngài...”

...

Trên trán hai người kia hiện lên mấy vạch đen, nhưng động tác ra tay vẫn không bị ảnh hưởng chút nào.

Nghiêng đầu tránh một đấm đánh tới, Tử Huyền giơ tay đấm về phía yết hầu đối phương, bóng người khẽ lay động một cái, một cú đá ngang sườn đánh tới. Không tránh được, đành phải nhanh chóng lui về phía sau.

Thật vui! Đã lâu rồi không được đánh thoải mái như vậy!

Chỉ trong vòng mười mấy phút, bọn họ đã đánh mấy trăm hiệp. Có niệm lực cường hóa, tốc độ bảo đảm, khiến một người cả năm không được đánh nhau như Tử Huyền vô cùng hưng phấn!

Trong lúc Tử Huyền kích động, đột nhiên hai tay đối phương vung thẳng về phía trước, mấy vật thể màu đen đều phóng tới.

Ánh mắt Tử Huyền trợn to, kinh ngạc vô cùng, nhảy lên cao hơn, tránh mấy vật thể màu đen đó.

... Vừa rồi là niệm đình?!!

Không có người ngăn cản, niệm đình bay thẳng về phía quân Ai Cập, Tử Huyền trên không trung quay ngược trở lại, giơ tay nhấc một tầng nước làm tấm màn bảo vệ chắn trước bọn họ.

“Irumi Zoldyck!” Sau khi rơi xuống, Tử Huyền lại mỉm cười bay lên, rốt cuộc cũng xác nhận được thân phận đối phương, ánh mắt sáng lấp lánh.

“...” Im lặng một lúc, “Tử Huyền?”

“Đúng vậy, là tôi đây!” Tử Huyền lập tức đã chạy tới, “Quả nhiên! Căn cứ theo kinh nghiệm thường xuyên đánh nhau của chúng ta, anh đã nhận ra tôi! Hu hu, Irumi, tôi rất nhớ anh!”

“Tôi cũng rất nhớ cô.”

“Hả?”

Không có gì thay đổi, miệng Irumi nhếch lên, bắt đầu tính toán. “Người vay nợ Tử Huyền, từ năm XX đến năm XX, đã vay ta hai trăm triệu zeni. Sau đó, trái với khế ước trốn tránh XX năm, tính tiền lãi trong khoảng thời gian này, cùng với phí đuổi bắt của ta, phí sử dụng phi thuyền, phí tìm tòi tin tức, phí ảnh hưởng nhiệm vụ ám sát, số tiền hai trăm triệu zeni đã tăng lên, tổng giá trị tài sản ước tính... Đợi chút, tổng cộng là hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni. Cảm ơn, hân hạnh được phục vụ.”

“... Hai trăm năm mươi hai tỉ, tám trăm triệu zeni ư?”

“Đúng thế.”

...

Vốn đang vui sướng, Tử Huyền ngẩn người, ngơ ngác nhìn Irumi. Mà Zousu vốn đang lăm nhăm xem trận chiến lại lắc đầu, tuy rằng hắn không hiểu ngôn ngữ thế giới Hunter mà Tử Huyền đang dùng, nhưng nhìn tư thế của hoàng tử và một chuỗi ngôn ngữ mang phong cách quen thuộc, hắn biết hoàng tử điện hạ đang làm gì...

Bi thảm rơi lệ, hoàng tử ơi, hiện giờ ngài đang ở trên chiến trường đó ạ!

Menfuisu và Izumin vừa đuổi tới cũng hoang mang nhìn trận kịch chiến của bọn họ đột nhiên đổi thành đám phấn thân mật, sau đó sắc mặt nữ hoàng lại vô cùng thất bại...

Hiện giờ trong đầu Tử Huyền chỉ còn tồn tại mấy con số.

Hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni. Hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni. Hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni. Hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni. Hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni. Hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni.

Tiền tiền tiền tiền tiền tiền...

“Irumi...” Tử Huyền thân thiết gọi to, lộ ra cặp răng khểnh sáng bóng như tuyết, Irumi cảnh giác nhìn cô chăm chăm. “Irumi, anh không cần căng thẳng như vậy, đều là do tôi có lỗi với anh!” Dáng vẻ vô cùng đau đớn. “Tội nợ lâu như vậy không trả, đúng là không thể tha thứ được! Chỉ có hai trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni mà thôi, không nhiều lắm! Lâu lắm rồi mới có thể gặp lại anh, số tiền ấy không nhiều! Tôi chắc chắn trả đủ cho anh không thiếu một đồng! Xin hãy tin tưởng thành ý của tôi!”

... Irumi lui về phía sau từng bước.

“Irumi, anh không tin tôi sao? Đúng là tôi đã làm anh mất lòng tin rồi! Thế thì phải bồi thường thêm tiền, thêm một trăm tỉ zeni nữa, để tôi dùng tiền thật bồi thường cho anh!”

... Irumi lại lui về phía sau từng bước.

“Hiện giờ là ba trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni, Irumi tốt bụng như thế, còn cho tôi nợ đến ngày hôm nay, tôi mà không trả hết thì lương tâm tôi làm sao an ổn được. Tôi còn tính người nữa không? Chắc chắn tôi sẽ tự tay đưa ba trăm năm mươi hai tỉ tám trăm triệu zeni cho anh! Đền bù tổn thất thể xác và tinh thần cho anh!” Dừng một lúc,

“Nhưng...”

Irumi: “...”

Cuối cùng cũng đã đến trọng điểm...

“Nhưng tiền thế giới này không giống tiền ở thế giới kia! Đúng là đả kích lớn với thành ý của tôi!”

À... Tay phải xoa xoa cổ tay trái, thì ra là vậy.

“Có thể dùng vàng để đổi.”

“Vàng ư? Cái thứ vàng thô tục đó sao có thể biểu đạt sự chân thành thành khẩn muốn xin lỗi của tôi chứ? Irumi, anh hãy yên tâm, cho dù thế giới này không có tiền của thế giới Hunter, tôi tin rằng một ngày nào đó tôi có thể tìm thấy nó! Dù sao các thời không có thể liên kết với nhau, chắc chắn tôi sẽ tìm ra loại tiền đó! Tôi thiếu nợ bao nhiêu sẽ trả hết, chắc chắn sẽ không trả thiếu anh một đồng.”

“Tôi chấp nhận dùng vàng để đổi...”

“Anh chấp nhận, nhưng tôi thì không! Cho dù thế giới này không có, tôi cũng sẽ tìm cách trở về thế giới khác, hay là trực tiếp quay về Hunter trả tiền cho anh!”

Irumi chưa kịp phản bác, Tử Huyền lại lấn tới, “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Nhưng hiện giờ còn chút phiền phức, phải suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, Irumi, chúng ta đang ở trên chiến trường... quân đội của anh đang chiến đấu với quân đội của tôi...”

“Ta nhận đổi vàng lấy zenì...”

Irumi liếc mắt nhìn xung quanh, hiện giờ nhắc đến chuyện của hai quốc gia, cũng dừng lại ngôn ngữ của thế giới này.

“Phí chế tạo chiến thuyền, phí dịch vụ cho binh lính, phí tổn nhân công trên biển, phí thời gian của tôi...”

“Cứ tính thêm nợ vào trong tài khoản của tôi.”

“Không được, đây là nợ ở thế giới này.”

“Được rồi... Irumi, anh tới Ai Cập chính là vì sản vật ở đây phải không, tôi sẽ chuẩn bị cho anh một món quà đặc biệt.”

“Chấp nhận.”

“Vậy Irumi anh tới Ai Cập làm khách đi, để tôi có thể tiếp đãi anh chu đáo, tôi mời khách, không cần từ chối.”

“...” Lại liếc mắt nhìn xung quanh, “Phí đóng quân của quân đội...”

“Tôi không chi. Binh lính của anh ăn uống no đủ cũng có làm việc cho tôi đâu, tôi đã phải trả phí tiêu dùng của bọn họ lúc trước rồi. Phí dừng chân của năm vạn binh lính ở Ai Cập là năm nghìn khối vàng.”

“Hai nghìn.”

“Ba nghìn rưỡi.”

“Hai nghìn.”

“... Hai nghìn.” Orz.

Zousu càng thêm bi thảm, một phần vàng của hắn bị bán cho Ai Cập sao? Thần linh ơi, hoàng tử ơi...

Mà Menfuisu, Izumin và các tướng lĩnh nghe bọn họ cò kè mặc cả đều không hiểu gì... Không khí trầm mặc bao trùm chiến trường, chỉ có hai đường sự khoan khoái đi về phía hoàng cung Ai Cập...

Chương 66: Lí do xuyên qua.

Bị Irumi lấy hai nghìn khối vàng “bán đi,” quân đội Puntie nhanh chóng hiểu được cách làm việc của hoàng tử bọn họ. Ai Cập không hổ danh là quốc gia giàu có. Muốn đồ ăn ngon là có đồ ăn, muốn mỹ nhân là có mỹ nhân. Ngay cả cung điện nơi bọn họ ở cũng vô cùng sang trọng, đối với một vùng đất thường xuyên mất mùa, quốc khố Puntie trống rỗng nợ nần chồng chất, nơi này thật sự là thiên đường.

“Ôi, hoàng tử của chúng ta thật lợi hại, chỉ cần nói mấy câu đã đàm phán được với nữ hoàng Ai Cập, chúng ta được đi theo ngài có thể ăn ở đây thoải mái.” Một binh lính cẩn thận vệt trò chuyện với một gã uống rượu bên cạnh.

“Đúng thế, sau trận ốm kia tỉnh dậy, hoàng tử dường như biến thành một người khác, quản lí toàn bộ quốc khố, chỉ huy chúng ta tấn công nước láng giềng, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi đã khiến quốc khố tràn đầy như được tích trữ mười năm vậy!”

“Ừa, sao người biết rõ thế, ngay cả tình trạng quốc khố cũng biết.” Một gã lính khác cầm vò rượu lại gần, giúp hắn đổ thêm rượu.

“Cha ta làm việc trong phủ nội vụ, ta nghe cha ta nói, lúc quốc vương nhìn thấy quốc khố có nhiều tiền như vậy đều giật nảy người, khóc rất lâu!”

“Hoàng tử thật vĩ đại, có hoàng tử, Puntie chúng ta nhất định sẽ càng thêm giàu có, không còn khốn khổ nữa.”

Ánh mắt binh lính ngời sáng, “Giá như chúng ta có thể được như quốc gia này thì tốt. Ai Cập là đại đế quốc. Sáng nay ta nhìn thấy hoàng tử và nữ hoàng Ai Cập thân mật như vậy, có thể sẽ cưới nữ hoàng Ai Cập, hoàng tử của chúng ta sẽ cai quản Ai Cập...”

“Đừng có mơ mộng hão huyền nữa, như bây giờ là tốt lắm rồi. Đúng rồi, quên mất chưa hỏi, tướng quân Zousu đâu rồi?”

...

Lúc này, cặp đôi đang được binh lính kì vọng đang ở trong cung của Tử Huyền.

Tiệc tối chuẩn bị cho vị khách đặc biệt còn chưa bắt đầu, Tử Huyền kéo Irumi tới nói chuyện để thỏa lòng hiếu kì.

“Irumi, sao anh lại tới được đây, lại xuyên vào thân thể hoàng tử Puntie nữa?” Không thể hiểu nổi thăng nhóc tử thần kia đang trò quỷ gì nữa.

Irumi tao nhã bóc nho, làm lơ dáng vẻ tò mò của Tử Huyền. Dường như ăn rất ngon...

“Chrollo tìm được một di chỉ bỏ hoang ở sa mạc, đúng lúc Killua cũng chạy tới, trùng hợp đối đầu với lũ đoàn. Ta tới đây khi Chrollo kích hoạt cơ quan, hấn rơi vào một hố đen, ta đứng bên cạnh cũng bị hút vào, lúc tỉnh lại đã là hoàng tử Puntie.”

“Vậy sao...” Ánh mắt Tử Huyền nhìn chằm chằm quả nho kia, nhắc nhở bản thân, để Irumi đưa quả nho cho cô xác suất là 0%. “Vậy Chrollo... Phụt! Anh vừa nói cái gì? Đội trưởng cũng tới đây ư? Anh ta ở đâu.”

Irumi chậm rãi bỏ qua nho vào miệng, dẹp tan hi vọng của Tử Huyền: “Muốn có tin tình báo phải trừ đi năm trăm khối vàng phí đóng quân của binh lính.”

Nghe thế, Tử Huyền lập tức trầm tĩnh lại, “Phí ưu đãi đã ở mức thấp nhất rồi, nếu bớt đi thì binh lính của anh chỉ có thể ở chuồng ngựa mà thôi.”

“Cũng được.”

“...” Anh đúng là người tham tiền đến mức không để ý tới sống chết của binh lính hay sao?

Tiện tay cởi bỏ chiếc vòng vàng đeo tay, đó là một chiếc vòng hình con rắn theo phong cách đơn giản cổ xưa: “Trang sức đặc biệt của Ai Cập, chế tác tinh xảo, độc nhất vô nhị, chế tạo từ vàng tinh khiết, có giá trị văn hóa, giá trị lịch sử, giá trị nghệ thuật.”

“... Chấp nhận.”

“Nói cho tôi biết Chrollo ở đâu?”

“Không biết.”

“... Vậy mà anh dám lấy vòng vàng của tôi hả?!” Tử Huyền trợn mắt, ức chế đến mức muốn đập vỡ cái ghế.

“Trang sức là phí báo cho cô biết Chrollo cũng tới, cũng với phí tình báo.”

“...”

“Ngoài hai người còn có ai khác không?”

“Phí tình báo.”

“... Một cái vòng vàng.”

“Chấp nhận. Không có.”

“...”

Cố gắng tĩnh táo lại, Tử Huyền lại có thắc mắc mới, “Đúng rồi, sao anh có thể dẫn binh chinh chiến tấn công Ai Cập chứ? Đây không phải là phong cách của đại thiếu gia sát thủ.”

“Ở đây nghề sát thủ không làm ăn được, quốc vương Puntie còn thiếu ta tám mươi lăm triệu, Ai Cập rất giàu có.”

“...”

Quốc vương Puntie thật đáng thương, quốc khố trống rỗng lại còn phải đối phó với gã quỷ đòi nợ này... Tôi vô cùng đồng tình với ông...

(Lão quốc vương rơi nước mắt đầy mặt...)

“Chị...” Một tiếng thét chói tai, Mitamun từ phòng bên cạnh chạy sang.

Nguy rồi, Mitamun...

“Chị ơi... Tiểu Mun rất nhớ, rất nhớ chị...” Mitamun chạy tới bổ nhào về phía Tử Huyền, Tử Huyền nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng tránh sang một bên, túm lấy Mitamun nhấc lên không trung.

“Không được làm loạn...” Tử Huyền mới nói một nửa đã phải ngừng khi nhìn thấy đôi mắt ngập nước của Mitamun, ánh mắt tủi thân đang nhìn cô chằm chằm.

“...” Bất đắc dĩ thả cô gái xuống, vừa rơi xuống đất Mitamun đã dụi dụi vào người cô.

“Hu hu, chị à, đột nhiên không thấy chị đâu, Tiểu Mun rất nhớ chị, không có chị chẳng có ai chơi với em cả...”

(Tôi chơi với cô khi nào hử).

“Ngày nào Tiểu Mun cũng nhìn về phía cửa mong chị xuất hiện, cũng chẳng có gì vui để chơi...”

Nói nhảm, rõ ràng tin tức truyền về đều thấy cô chơi vui vẻ phá hủy bao nhiêu thứ.

“Chị à, chị đừng bỏ lại Tiểu Mun nha, hu hu hu hu...”

Cô cũng không phải là của tôi, sao tôi đi đâu cũng phải mang theo cô chứ... (thở dài).

“Được rồi, được rồi, nín khóc đi, ta đã về rồi.”

Mitamun lau nước mắt, “Vâng, chị đã trở về, trở về có thể chơi với em...!”

Nhìn cô gái nín khóc đã mỉm cười, Tử Huyền bất lực, cô chỉ có thể nghĩ tới chơi thôi à...

“Ai thế?”

“À, là em gái của Izumin.”

“Izumin là ai?”

“Izumin là hoàng tử của Hittite, hiện giờ đang ngồi ở góc tường nhìn chúng ta.”

Izumin đứng bên ngoài: “...”

“...” Irumi quay đầu nhìn bốn phía.

“Irumi, anh không phát hiện ra phải không?” Tử Huyền thản nhiên ném Mitamun sang ghế bên cạnh chơi.

Nhìn Irumi thoáng đờ người vì câu hỏi của mình, Tử Huyền mỉm cười. “Tôi cũng cảm thấy khó chịu, nhưng tôi có trực giác. Vả lại, anh mới tới nơi này ba tháng, niệm lực chưa khôi phục hết, tôi đến lâu như vậy, cũng mới miễn cưỡng đánh ngang tay với anh, anh đúng là một sát thủ đáng sợ.”

“... Thế giới này hạn chế niệm lực.”

“Đúng thế!” Tử Huyền hớn hở, “Thần thật sự quá yêu tôi, không ngờ có ngày tôi có thể đánh ngang tay với anh! A ha ha ha ha...”

“...”

“Này, nắm móc góc tường, đi ra đi.”

Tử Huyền tâm tình siêu tốt, thuận miệng triệu hồi, nhưng ngoài dự đoán của cô, lại xuất hiện hai người.

“Hoàng tử ơi...” Zonsu từ phía cửa cung bên phải chạy ra, lao thẳng về phía Irumi.

Bốp, một li nước ném ra chuẩn xác trúng vào đầu hấn.

“Ui da!” Vỗ vỗ cái trán, “Hoàng tử, thần sai rồi, thần không nên nghe trộm ngài nói chuyện...”

Izumin đi ra không chặt vật như vậy, hấn tươi cười đứng ở cửa, không hề có cảm giác xấu hổ vì đã nghe lén, “Asisu...”

Nhưng lời nói của hấn nhanh chóng bị cắt ngang, “Hoàng tử ơi, ngài đừng có trách thần, thần cũng vì đất nước chúng ta, vì muốn tốt cho nài, nữ hoàng Ai Cập xinh đẹp như vậy, chỉ mới nói một hai câu đã mê hoặc được ngài đi tới cung điện, thần không thể không đề phòng! Hoàng tử anh minh thần võ, nắm giữ trái tim bao nhiêu cô gái trong nước, nhưng ngài luôn lấy quốc gia làm trọng, cho tới bây giờ chưa từng để mắt tới bọn họ. Nhưng hiện giờ ngài bị dụ dỗ như vậy, bao nhiêu thiếu nữ trong vương quốc đang khóc lóc, nước mắt chảy thành sông! Hu hu hu!”

Zonsu kích động nói, hoàn toàn quên mất “thủ phạm dụ dỗ” trong miệng hấn đang ở ngay bên cạnh.

“Hơn nữa, nữ hoàng Ai Cập có thể đánh nhau với ngài, đây là một chuyện vô cùng đáng sợ! Chúng thần muốn có một vương phi dịu dàng phúc hậu, chăm sóc quan tâm ngài, không muốn một cô gái hung dữ, nếu ngài cười nài về, chúng thần biết hầu hạ thế nào đây? Ngài phải làm sao bây giờ! Dù nài có xinh đẹp thế nào, nhưng lại mạnh mẽ đến vậy, biết đánh nhau, sau này sao có thể chung sống hòa thuận với hoàng tử chứ... Bla bla...”

Irumi tập mãi thành quen, không để ý tới hấn, còn sắc mặt cô gái bên cạnh đã đen kịt lại cầm cái li thị nữ mới dâng tới.

Tử Huyền giận điên lên, đập Zonsu một cước văng ra xa, “Mồm năm miệng mười, một vương phi tốt như ta tìm ở đâu ra nữa hả? Có năng lực trị quốc, có khả năng dẫn dắt dân chúng làm giàu, có thể nhàn hạ bàn luận võ nghệ với hoàng tử các người! Đặc biệt ta còn có thể lực Hạ Ai Cập, quân đội Hạ Ai Cập! Thế mà người dám ghét bỏ ta! Người đi chết cho ta!”

Nói xong đi qua cầm tay Irumi, “Ta gả cho hấn thì người làm được gì nào? Hừ! Người làm ta tức chết! Cả nước các người làm ta tức chết!”

Đột nhiên, Tử Huyền cảm thấy sau lưng lạnh toát, một giọng nói ai oán vang lên từ phía sau: “Asisu... Nàng vừa nói gì? Hừ?”

“...”

“Chị,” Mitamun cũng chạy lại, “Chị sẽ gả cho hấn sao? Nhìn hấn rất được ra, cũng đẹp ngang ngửa hoàng tử của em! Chị thật giỏi quá, có thể tìm được một hoàng tử đẹp trai như vậy!... Nhưng còn anh trai thì sao?”

“Mitamun ngoan, không cần lo cho anh, anh sẽ có cách để chuyện này-không-thể-xảy-ra!”

Nghe người kia nghiêng răng nghiêng lợi nói từng từ một, da đầu Tử Huyền khẽ run lên...

“Ặc... Ai dà, tiệc tối chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi nhanh đi, hôm nay để chiêu đãi các vị mới chuẩn bị yến hội, ca múa mỹ nữ, mỹ vị món ngon đang chờ đợi!”

Ba người bên cạnh đứng thờ ơ.

“... Tiểu Mun! Ta dẫn em đi ăn gì đó nha!”

“Được ạ!”

31. Chương 67 - 68

Chương 67: Yến hội

Tuy chỉ có một mình Mitamun hưởng ứng lời kêu gọi sự nghiệp ăn cơm vĩ đại của Tử Huyền, nhưng những người còn lại vẫn phải tham gia yến tiệc, nhất là Irumi, có thể ăn đồ ngon mà bản thân không phải trả tiền, đương nhiên sẽ đi. Vì thế sau khi đám người Tử Huyền đi vào đại điện, thì đám người Irumi cũng đi theo ngay sau đó.

“Irumi, lại đây ngồi đi!” Tử Huyền phóng khoáng mời Irumi ngồi bên cạnh cô. Irumi nhìn ra rằng đồ ăn bên chỗ cô và hoàng đế Ai Cập là tốt nhất, nhiều món nhất, nên rất vừa lòng đi qua. Phong nền giờ chuyển sang cảnh ánh mắt ai oán của Izumin, giống như gió thu cuốn hết lá vàng.

“Chị, sao chị lại quen với hoàng tử Puntie?” Nhìn hai người họ thân mật như vậy,

Menfuisu thắc mắc từ sáng tới giờ buột miệng hỏi. Chị chưa từng qua Puntie, sao có thể quen hoàng tử này chứ?

Sắc... chuyện này...

Tử Huyền ngẫm nghĩ, cơ hội duy nhất cô từng đi ra ngoài chính là lần đi tới Assyria, hơn nữa lẻ loi một mình, chỉ có thể dùng khoảng thời gian này là tốt nhất.

“Lần trước trên đường đi tới Assyria, chị đã gặp hoàng tử, lúc đấy anh ta... Anh ta đang đi du ngoạn. Chúng ta gặp gỡ, trò chuyện vui vẻ nên đã kết bạn. Nhưng do lúc đó chúng ta lo lắng an toàn cá nhân nên đều không để lộ ra thân phận thật sự của nhau. Không ngờ lần này lại gặp lại trên chiến trường.”

Đối với lời nói dối của Tử Huyền, Irumi từ chối cho ý kiến, lẳng lặng chiến đấu hăng hái với đồ ăn trên bàn.

“Nữ hoàng Asisu, chỉ trong một chuyến đi, nàng trêu chọc không ít người nhỉ.” Izumin ngoài cười nhưng trong không cười ngồi xuống bên trái Tử Huyền, cầm đĩa thức ăn đưa qua, “Nào, nàng thích ăn món này...”

“...”

Gặp trên đường tới Assyria ư...

Menfuisu cầm li rượu, ánh mắt sắc bén nhìn Irumi. “Hoàng tử Irumi, Ai Cập ta và Puntie luôn thân cận lui tới, vì sao đột nhiên lần này Puntie lại khai chiến với Ai Cập?”

“...” Irumi chậm rãi buông đồ ăn trong tay. Đàm phán đối ngoại, giành được phần thắng về phía mình luôn là điều kiện tiên quyết được dạy dỗ của gia tộc Zoldyck.

Nghe nói Babylon đã tấn công Ai Cập...

“Puntie mất mùa, hoàng đế Ragashu của Babylon đề nghị quốc vương tấn công Ai Cập...”

“Lại là Ragashu!” Menfuisu phẫn nộ đập bàn, hoàn toàn không nghe nửa câu sau.

“Phí tình báo...”

Tử Huyền nhanh chóng cầm cái bánh mì đưa cho Irumi.

“...” Irumi cúi đầu nhìn nhìn, đồ ăn Ai Cập, hừm, miễn cưỡng nhận, “Lần sau sẽ không có ưu đãi như vậy.”

“Được được được,” Tử Huyền bắt đắc dĩ gật đầu.

Chuyển sang dùng ngôn ngữ Hunter lén lút hỏi, “Vì sao bọn họ cũng đều gọi anh là Irumi?”

“Tên ở thế giới này rất khó nghe, cho nên ta đã dùng tên thật của ta luôn.”

“...” Ài, anh thật bá đạo...

“Nữ hoàng Asisu, nói gì mà không thể để cho chúng ta cùng nghe sao?” Thấy bọn họ thì thầm với nhau mà bản thân lại nghe không hiểu, nụ cười trên gương mặt Izumin càng thêm chói mắt.

“A... ha, không có gì quan trọng đâu...” Anh có thể thôi không cười như vậy có được không...

Thấy bọn họ đã ngừng nói chuyện, với thân phận hoàng phi ngồi bên cạnh Menfuisu, rốt cuộc Carol cũng không kiềm được.

“Hoàng tử Irumi! Tôi có thể hỏi mấy câu được chứ?”

Irumi quay đầu nhìn cặp mắt sáng kia, không nói lời nào.

Carol đang háo hức nên tự cho ánh mắt kia là đã chấp nhận. “Puntie như thế nào? Cách Ai Cập có xa lắm không? Cảnh vật nơi đó có gì khác biệt? Lịch sử đã bao lâu? Hoàn cảnh địa lí thế nào?”

Menfuisu cau mày: “... Carol!”

“Á!”

Tay vươn ra kéo Carol trở lại, “Nàng lại thế rồi!”

Carol nhắm mắt, tui thân ngồi xuống. Trong lòng lẩm bẩm, thân phận hoàng phi, thân phận hoàng phi, thân phận hoàng phi...

Lúc này công chúa Kafura chậm rãi đi tới nhanh chóng phá hủy không khí ờ đại diện.

Tất cả các quan đại thần đang uống rượu đều ngừng lại, lại là công chúa Libya...

Kafura trang điểm sắc sỡ, mặc bộ xiêm y bằng lụa mỏng, những đường cong như ẩn như hiện, trên mặt nở nụ cười tự tin đang chậm rãi đi tới. Rõ ràng là đã tỉ mỉ trang điểm.

“Bệ hạ...” Vừa thấy Menfuisu, Kafura dịu dàng hành lễ, chớp mắt, thấy rằng yến hội hôm nay rất đặc biệt.

Người đội vương miện có lẽ chính là nữ hoàng Asisu, quả nhiên rất xinh đẹp. Tiếc thay, cô ta đẹp như vậy thì có lợi gì chứ, cũng không giữ được trái tim hoàng đế Menfuisu. Mà hai người ngồi bên cạnh cô ta...

Một người mặc y phục của hoàng thất Hittite, vậy hẳn chính là hoàng tử Izumin thông minh nho nhã trong truyền thuyết! Không hề thua kém hoàng đế Menfuisu, còn người còn lại, nhất định chính là hoàng tử Puntie được bọn thị nữ bàn tán cả ngày nay, cả hai hoàng tử này đều vô cùng đẹp trai!

Kafura kích động nhìn hai hoàng tử, ngoảnh mặt thẹn thùng đi tới ngồi cạnh bên người Menfuisu, ngồi vị trí ngang với Carol.

“Bệ hạ... không giới thiệu giúp thiếp sao?”

Chỉ tiếc hai người bị Kafura nhìn trúng, một người chăm chú ăn uống, một người tập trung ép Tử Huyền ăn gì đó, không ai thèm để ý tới Kafura vừa liếc mắt đưa tình, chỉ có Tử Huyền bị giọng nói nũng nịu này lôi kéo chú ý một chút.

Menfuisu bắt đầu cười, “Công chúa Kafura, chỗ ngồi của nàng đã được chuẩn bị, ở đằng kia.”

“Nhưng người ta thích ngồi cạnh hoàng đế Menfuisu cơ...”

“Khụ!” Tử Huyền bị sặc rượu.

Sắc mặt Carol đã sớm đen lại, đối phương là công chúa Libya... Còn Menfuisu lại luôn tươi cười với cô ta!

“Đúng là không có cách nào. Nào, công chúa, để ta giúp nàng giới thiệu. Đây là chị gái ta, nữ hoàng Asisu, đây là hoàng tử Izumin của Hittite, còn đây là hoàng tử Irumi của Puntie.”

“Hóa ra đây là nữ hoàng Asisu sao, xin chào hoàng tử Izumin, hoàng tử Irumi, thiếp là trưởng công chúa của Libya, Kafura.” Nụ cười tự tin cho là xinh đẹp nhất, Kafura chờ mong nhìn bọn họ.

Tử Huyền không thèm để ý, Izumin đang quay đầu chào theo lễ tiết, bị Tử Huyền véo một cái lại tiếp tục sự nghiệp nuốt thức ăn. Mà Irumi vốn không thèm để ý tới những người không liên quan, càng không hề có phản ứng nào.

Không khí đại diện đông cứng.

Đang lúc Kafura xấu hổ, người luôn vui đùa vào ăn đột nhiên phát hiện ra gì đó,

Mitamun nhảy bật dậy. “A! Lại là ả đàn bà béo ục ịch này! Người lại dám cướp hoàng đế của ta!”

Mọi người chưa kịp phản ứng, cô đã xông lên.

Mọi người khiếp sợ nhìn tình hình trước mắt.

Kafura chỉ kịp hét lên một tiếng, đã bị bàn tay của Mitamun đẩy xuống. Hoàng đế và nữ hoàng ngồi trên bậc cao cách mặt đất mấy bậc thềm, Kafura lăn thẳng xuống, kéo theo mấy bàn đồ ăn, trên mặt đất vô cùng bừa bộn.

“Công chúa Kafura!” Menfuisu vừa mở miệng, Mitamun đã đặt tay lên người hắn, tuyên bố quyền sở hữu, “Đây là hoàng đế của ta! Đồ béo ị nhà ngươi không được dựa vào đây! Nếu không ta cắn chết ngươi!”

Nói xong, còn nhe hàm răng trắng muốt.

Nhũ mầu của Kafura vội tiện tới đỡ cô ta dậy, chỉ thấy trên đầu cô ta còn cắm một cái đĩa, trên quần áo bê bết đồ ăn, đôi mắt bốc hỏa nhìn Mitamun, Mitamun còn le lưỡi làm mặt quỷ trên cô ta.

“A ha ha ha ha ha ha ha ha ha!” Tử Huyền không chút do dự bật cười, đám đại thần thị vệ không dám to gan như vậy, đều phải kiềm chế đến mức bả vai run rẩy.

Khiến Kafura oán hận ngút trời

“Ai?! Là ai?! Là ai đem thả con điên này ra?!” Giống như tên hề đứng giữa đại điện, Kafura nghiêng răng nghiêng lợi chỉ về phía Mitamun.

Izumin vốn đang cười vì trò đùa của em gái, sắc mặt biến đổi, đứng dậy, rõ ràng tỏa ra sức ép nhìn Kafura. “Thật ngại quá, công chúa Libya. Con điên trong lời của người chính là công chúa của Hittite, là em gái ruột của Izumin ta.”

Dù Mitamun có thể nào đi nữa cũng là em gái hắn thương nhất.

“Hiện giờ thần trí của con bé không tỉnh táo, công chúa Kafura cũng nên bao dung một chút, sao có thể yêu cầu giam công chúa Hittite chúng ta chứ? Thân phận của Mitamun dù thế nào đi nữa cũng không thể xóa nhòa!”

Kafura bị khí thế lạnh lẽo này dọa lui vài bước, cầu cứu nhìn về phía Menfuisu. Nhưng Menfuisu cũng đang ở trong tình huống khó xử, không thể cứu nổi cô ta.

Các quan đại thần đều căng thẳng, trong yến tiệc ở Ai Cập, công chúa Libya và hoàng tử Hittites xích mích không phải là chuyện tốt.

“Nào, Tiểu Mun...” Ngoài Irumi không đếm xỉa xung quanh, cũng chỉ có Tử Huyền ung dung tự tại, “Tiểu Mun lại đây nào...”

Mitamun chần chờ nhìn Menfuisu của cô.

Tử Huyền kéo dài giọng, dịu dàng gọi, “Tiểu... Mi...”

Bộp! Lần này hành động của Mitamun không chút do dự, nhanh chóng vứt bỏ Menfuisu chạy về phía Tử Huyền, “Chị... Tiểu Mun rất ngoan rất nghe lời...”

“Đúng vậy, rất ngoan. Ai, là ai nói cho với em rằng công chúa Kafura muốn cướp Menfuisu?”

“Là Jinna! Chị, lâu lắm rồi em không gặp Jinna, em rất nhớ Jinna!”

Đúng rồi... Jinna...

Lúc gặp lại Irumi đã quá kích động, suýt chút nữa đã quên chuyện Jinna.

“Irumi, đột vừa rồi các ngươi có phải gián điệp tới Ai Cập bắt cóc một cung nữ không?”

“Cung nữ?”

“Đúng, thị nữ của ta vừa ra khỏi cửa cung không lâu đã không thấy tăm hơi.”

“Phí tình báo.”

Tử Huyền tiện tay cầm mấy đĩa đồ ăn trên bàn, “Không cho ăn...”

“Được rồi...”

“Quân đội của ta không cần gián điệp, không hề có bất cứ ai lén vào Ai Cập, ta không biết thị nữ của cô.”

“...” Suýt nữa lại bị anh lừa đồ rồi.

Menfuisu cũng nói, “Phải chăng Ragashu muốn biết tình hình trong cung nên đã bắt cóc Jinna chẳng?”

Tử Huyền suy nghĩ, “Khả năng không lớn, Ragashu từng tới hoàng cung Ai Cập, tình huống cụ thể hẳn cũng có thể hỏi Yuuki, không cần phải bắt cóc Jinna... Nhưng, Menfuisu, cũng đã đến lúc em xuất quân dạy cho bọn Babylon một bài học rồi đây.”

“Chị, em đang định sáng mai xuất phát tới mỏ đồng, chuyện ở nơi này phiền chị xử lý giùm.”

“Ragashu đang muốn chết, em đi chém hắn cho chị!” Nhớ ra gì đó lại quay ra nhìn Irumi.

“Này, không phải tôi nói sẽ cho anh một phần lễ vật sao? Hiện giờ Ragashu tự mình xuất chinh, nước hắn đang canh phòng lỏng lẻo. Babylon mấy năm nay đều mưa thuận gió hòa, quốc khố dư dả, nhân cơ hội Menfuisu đang cầm chân Ragashu, anh phải đại tướng quân của anh dẫn quân tấn công, chắc chắn có thể cướp sạch... Thế nào?”

“...”

“Tôi cung cấp bản đồ thành Babylon, bản đồ cung điện của Ragashu, hệ thống phòng thủ quân đội trong thành.”

“Được.”

Bọn họ bắt đầu bàn kế hoạch tác chiến, hoàn toàn bỏ mặc Kafura oán hận giậm chân đằng kia, đang muốn kêu rên bất bình, nhũ mẫu của ả giữ ả lại: “Công chúa, chúng ta đi về thay y phục đã.”

“... Chết tiệt! Đi!”

Kafura giận dữ xoay người, bước nhanh ra khỏi cung điện.

“Nhũ mẫu, thay ta liên lạc với Kaputa, ta muốn thành thân với Menfuisu ngay lập tức, danh chính ngôn thuận làm nữ chủ nhân của Ai Cập! Còn nữa, bảo phụ vương ta mau đến giúp ta một tay, xem ai dám coi thường ta?!”

“Công chúa đừng nóng vội, không phải hoàng đế Menfuisu nói muốn xuất quân tới mỏ đồng sao? Công chúa theo sát sau đó, cuộc chiến tịch mịch, hoàng đế chắc chắn sẽ ân sủng ngài.”

“... Đúng! Nhũ mẫu, như vậy ta có thể trở thành hoàng phi đệ nhị của Ai Cập! Đi, chúng ta nhanh đi chuẩn bị!”

Chương 68: Đau lòng

“Khởi bẩm nữ hoàng, “ Ari từ bên ngoài đi vào, “Vừa rồi có thị nữ ở thần điện gửi tin tới, nói rằng gần đây không ngừng có quà tặng từ Libya dâng vào thần điện.”

Tử Huyền ngừng phe phẩy cây quạt, “Libya tặng quà ư?”

“Vâng. Nghe nói liên tục có sứ giả Libya chuyển đồ tới, ngoại trừ lần trước dâng lễ vật chúc mừng đám hỏi của Ai Cập và Babylon ra, đa phần đều là đồ dùng hàng ngày của công chúa Kafura. Nhưng đêm nay nghe nói có rất nhiều đồ quý báu, số lượng khổng lồ, nghe nói là lễ vật của quốc vương Libya, nhưng gần đây không hề có xảy ra chuyện gì cần nước láng giềng chúc mừng. Hơn nữa hành động của bọn họ rất lén lút, chỉ chuyển đồ tới khi trời tối...”

Đêm hôm khuya khoắt dâng lễ vật...

Tử Huyền đi ra ban công, phía thần điện quả nhiên đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào truyền đến.

“Menfuisu xuất quân phản công Ragashu cũng đã sáu ngày, Kafura cũng đã đi theo. Giờ quốc vương Libya lại dâng lễ vật... Xem ra, Kaputa coi lời ta nói như gió thổi bên tai.”

Nghe vậy, Ari lập tức nhớ ra từng ở Hạ Ai Cập gửi thư tín cho Kaptua. “Ý người là, đại tư tế Kaputa và công chúa Kafura... Đại tư tế có quyền lựa chọn phi tần, như vậy, chẳng lẽ công chúa Kafura có ý muốn trở hành đệ nhị hoàng phi của Ai Cập ư?”

“Đệ nhị hoàng phi ư? Hừ, giấc mơ của cô ta đẹp đấy. Cho rằng hoàng đế Ai Cập không có ở trong cung thì có thể muốn làm gì thì làm ư? Cho dù Carol nhu nhược, còn có nữ hoàng Ai Cập kia mà. Ta sẽ sai người vớt Kaputa xuống sông Nile cho cá sấu ăn.” Tử Huyền xoay người lại không nhìn về nơi sáng rực kia nữa. “Vẫn chưa có tin tức của Jinna sao?”

“Không có ạ. Tướng quân Nakuto đã đi theo hoàng thượng để tìm hiểu, nhưng vẫn chưa thấy truyền tin trở về.”

Đã rất nhiều ngày, sắp sửa đánh lui được Ragashu, nhưng không hề có tin tức gì của Jinna. Nếu cô ấy thật sự ở trong tay Ragashu, mọi người đều biết Jinna không có gì để lợi dụng...

... Jinna, rốt cuộc cô đã đi đâu?

Trong lòng Ari cũng lo lắng, cứ tưởng rằng nữ hoàng đã trở lại, rất nhanh có thể tìm được Jinna, không ngờ rằng...

“Nữ hoàng, xin đừng quá lo lắng, chắc chắn tướng quân Nakuto sẽ tìm thấy manh mối.”

“Ừm... Đúng rồi, tình huống thần diệu như vậy, Carol biết không?”

“Có người vừa mới thấy Carol chạy ra từ thần điện, mà Tetis cứ đuổi theo ở phía sau, có lẽ cô ta đã biết chuyện ở chỗ quan tư tế Kaputa rồi ạ.”

“... Vậy à...”

...

Menfuisu, là người ta yêu nhất...

Carol khoanh hai tay trước ngực, cuộn mình ngồi phía trước cửa sổ, bên ngoài cửa sổ là màn đêm tĩnh lặng, bầu trời đầy sao, gió lạnh thổi từng cơn. Mà trong lòng cô, giống như trận mưa rào lẫn gió lốc, đau đớn như vậy.

Menfuisu... Thật sự chàng sẽ cưới đệ nhị hoàng phi sao?

Luôn biết rằng mình gả cho hoàng đế Ai Cập, luôn biết trong hậu cung của các hoàng đế trong lịch sử Ai Cập đều có vô số phi tần, nhưng vẫn tự cho là đúng, tin tưởng Menfuisu vĩnh viễn chỉ ở bên cạnh mình.

Cảm giác cô đơn vây tỏa, Carol nhìn bầu trời, sau ba ngàn năm nữa, có còn bầu trời sáng này nữa không...

Ba ngàn năm nữa... Chính là thời đại mình...

Trong thế giới này cô chỉ có một mình, không có người thân, không có bạn bè.

Mẹ, mẹ có khỏe không? Có phải lại đang ốm nằm trên giường... Anh Ryan, không cần tìm em, em không ở thế giới đó nữa rồi... Jimmy, hãy quên mình đi, bạn sẽ gặp một người toàn tâm toàn ý yêu bạn...

Nước mắt thánh thót rơi, trái tim đau đớn vô cùng.

Menfuisu, vì chàng, vì yêu chàng, em đã từ bỏ mái nhà hạnh phúc ấm áp, từ bỏ tình thân mười mấy năm, từ bỏ tình yêu sâu đậm của Jimmy, chỉ một mình nơi này, ở thế giới xa lạ này, người duy nhất em yên tâm dựa vào chỉ có một mình chàng...

Ở lăng mộ cổ, không tìm được lòng yêu thích nghiên cứu lịch sử nên đã tự mình trải qua thời không này. Ở đây, đối mặt với sự tử tàn bạo, trải qua chiến tranh tàn khốc, những người bên cạnh đầy rẫy âm mưu, xung quanh đầy rẫy nguy hiểm ẩn núp. Bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ có người nào đó ở trong chỗ tối đánh lên... Luôn luôn chống chọi với mấy thứ đó chỉ vì yêu chàng, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Menfuisu, Menfuisu, Menfuisu... Chàng chính là toàn bộ thế giới của em.

Trong đầu Carol chỉ còn luẩn quẩn lời nói của Kaputa.

“Hoàng thượng cần cưới công chúa lân bang để củng cố chính quyền, thân là hoàng phi của Ai Cập, người nên suy nghĩ vì Ai Cập, công chúa Kafura chính là người tốt nhất cho vị trí đệ nhị hoàng phi, công chúa đã theo hoàng thượng xuất chinh, chắc chắn sẽ được bề hạ ngự tẩm...”

...

Chàng từng thề với em, từng hứa cả đời này chỉ yêu một mình em... Em mặc kệ trách nhiệm hoàng đế Ai Cập, mặc kệ hoàng phi cần phải có khí chất phải biết khoan dung, mặc kệ thần dân Ai Cập sẽ nói gì, em chỉ muốn mình là người vợ duy nhất của chàng, chỉ một mình em.

Nhưng nếu chàng không thể chỉ yêu một mình em, em nên làm thế nào đây...

Từ trước tới nay chưa từng sợ hãi, có lẽ bị vùi dưới đáy cảm xúc chưa từng bối rối. Nhưng trong thời khắc này, trong tiềm thức lo lắng bị mất đi tình yêu, cảm giác sợ hãi bao vây lấy cô...

Carol cứ ngồi bên cửa sổ như vậy, ngồi tới tận khi những ngôi sao biến mất, sắc trời chuyển sáng, sương sớm ẩm ướt ngấm vào y phục.

“Hoàng phi! Lệnh bà! Xin người hãy mở cửa!” Tetis ở bên ngoài cả đêm, không ngừng gõ cửa, sợ Carol xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Mơ hồ nghe thấy tiếng Tetis, Carol chậm rãi đứng dậy, cuộn mình cả đêm khiến cô đứng không vững, lão đảo dựa vào tường, yếu ớt đi ra mở cửa.

“Lệnh bà! Rốt cuộc người cũng đi ra! Đều là nô tì không tốt, nô tì không nên đưa người tới thần điện, không nên để đại tư tế nói lời kích thích người...” Tetis thấy Carol đi ra, vừa nói vừa khóc không ngừng, kích động nắm tay Carol, “Những chuyện này đều do đại tư tế nói, không thể tin tưởng, nhất định trong lòng hoàng thượng chỉ có một mình lệnh bà...”

“Tetis...” Khóc cả một đêm, giọng Carol khàn khàn, “Mang cho ta một chậu nước, ta muốn rửa mặt.”

“Vâng, thưa lệnh bà!”

Lúc này, bên ngoài vô cùng ồn ào.

“Công chúa Kafura đã trở lại!”

“Trên người nàng mặc y phục Ai Cập! Chẳng lẽ lời đồn đại là thật?!”

“Cái gì? Lời đồn đại?”

“Một công chúa lân bang lại mặc y phục hoàng thất Ai Cập, người cho là có ý gì.”

“...”

Carol chỉ cảm thấy trong lòng run lên, sững sờ đứng chết lặng tại chỗ.

Công chúa Kafura... Mặc y phục hoàng thất Ai Cập từ chiến trường trở về...

32. Chương 69 - 70

Chương 69: Ngồi thuyền

Xa xa, Carol đã có thể nghe thấy tiếng cười không chút e dè của Kafura, cô cuống quýt chạy ra xem, chỉ thấy Kafura đang từ trên lưng ngựa bước xuống.

Váy dài của Ai Cập, đồ trang sức của Ai Cập, vòng tay hình rắn của Ai Cập... Kafura quay người nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Carol, liền đứng thẳng người, tư thái kiêu ngạo đến gần, nụ cười rực rỡ của cô ta càng khiến Carol thêm đau lòng.

“Hoàng thượng chăm sóc thật chu đáo, sợ ta mệt, nên mới sai người đưa ta về trước. Mấy ngày nay có bề hạ làm bạn, thật vui vẻ, lồng ngực của chàng thật rộng lớn, thật ấm áp...” Quyển rũ hắt tẩm trộm đầu, “Hơn nữa, phụ vương ta sắp tới đây chủ trì hôn lễ của ta đó, cô gái sông Nile.”

Nói xong, Kafura cười to rồi đi, tiếng cười vang vọng cả đại điện.

“Lệnh bà, nô tì xin lỗi...” Tetis thấy Carol đứng chết lặng tại chỗ, lệ rơi đầy mặt quỳ dưới đất, “Nô tì xin lỗi, chuyện lớn như vậy mà nô tì không hề hay biết, xin lệnh bà tha thứ, đây đều là vì Ai Cập... Hiện giờ đã không còn ai có thể ngăn cản hôn lễ này...”

Carol không nói lời nào, tĩnh lặng giống như thời gian ngàn năm trôi qua, cô cứ đứng giữa đại điện như vậy, bên cạnh các cung nữ quỳ đầy dưới đất.

“Tetis... Ngay cả em cũng nói như vậy sao...”

Thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói yếu ớt của cô, Tetis ngẩng đầu, đau lòng nhìn cô: “Lệnh bà, để nô tì đỡ người về nghỉ...”

“Không cần...” Carol đi ra phía từng bước, “Hãy để ta một mình, đừng làm phiền ta...”

...

Menfuisu, chàng thật sự sẽ cưới công chúa Kafura làm đệ nhị hoàng phi sao?

Nước mắt Carol lại rơi xuống, y phục hoàng gia đã mặc trên người cô ta, quốc vương Libya sắp đến, có lẽ là thật rồi...

Tiếng sóng vỗ của sông Nile ngày một gần. Tuy Tetis hơi lo lắng, nhưng Carol chỉ đi lại trong cung điện, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, nên sai một thị nữ đi theo từ xa, còn bản thân tiếp tục đi nghe ngóng tin tức, cho dù không có hi vọng, nhưng vì Carol đau lòng cũng muốn tìm cách xem có thể ngăn cản hay không. Cô không biết rằng Carol đang từng bước đi gần về phía sông Nile.

Gió sông thổi qua, khiến mái tóc vàng tung bay trong gió.

Menfuisu, lời thề của chàng đã bay theo làn gió rồi sao?

Trái tim tôi đau quá, ai tới cứu tôi với...

Trong lịch sử Ai Cập, các hoàng đế đều cưới rất nhiều vợ, tôi cứ ngỡ chàng không giống họ. Nếu làm như vậy vì Ai Cập, vậy hãy để tôi ra đi. Bởi vì yêu chàng, tôi không thể ở lại nơi này.

Ngoảnh đầu nhìn lại cung điện Ai Cập rực rỡ dưới bầu trời trong xanh.

Vĩnh biệt, Menfuisu.

Vĩnh biệt Ai Cập cổ đại mà tôi yêu mến.

“Cô muốn nghịch nước sao? Carol.”

Giọng nói này?!

Carol kinh ngạc nhìn qua, “Asisu...”

Tử Huyền đứng cạnh bờ sông, thưởng thức những giọt nước bị cô dùng niệm ngưng tụ thành, dưới ánh nắng chói chang, giống như một quả cầu thủy tinh sáng lấp lánh.

“Cứ như vậy rời bỏ Ai Cập, trở về thế giới của cô?”

Bất ngờ gặp Tử Huyền, Carol cũng hoàn hồn lại, lại cảm thấy đau lòng, “Menfuisu đã có đệ nhị hoàng phi...”

“Ai nói với cô rằng Menfuisu muốn cưới đệ nhị hoàng phi? Cô đã hỏi thẳng Menfuisu chưa? Hắn tự mình thừa nhận rồi sao?”

“Không... Nhưng, ở thần điện đã chuẩn bị hôn lễ, quốc vương Libya cũng sẽ đến, còn có công chúa Kafura... Nàng đã cùng Menfuisu...”

Tử Huyền thả tay ra, quả bóng nước được buông xuống, vỡ thành vô số bọt nước trong không trung.

“Đó là Kafura nói, cô tận mắt nhìn thấy sao? Sao cô có thể tin lời Kafura, chỉ vì một câu nói của cô ta mà từ bỏ hôn nhân của mình?”

Carol mở to mắt, “Asisu! Ý chị là, Menfuisu không hề cưới công chúa Kafura sao?!”

“... Hôm nay có một Kafura, ngày mai có thể có một Kafura nữa. Menfuisu vừa đẹp trai, vừa trẻ tuổi, sẽ có vô số các cô gái nhìn chăm chăm vào vị trí hoàng phi của cô. Carol, sao cô có thể không bảo vệ cuộc hôn nhân của mình như vậy?”

“Nhưng các triều đại hoàng đế Ai Cập đều muốn kết hôn với công chúa lân bang để tăng cường sức mạnh. Chuyện này là vì Ai Cập... Ai Cập quan trọng hơn tôi. Dù Menfuisu không cưới Kafura, nhưng sau này cũng sẽ có công chúa khác xuất hiện, thân là hoàng phi Ai Cập, muốn tôi chấp nhận chuyện này, tôi không làm được...” Carol nói xong, đôi mắt lại ngập nước, “Thà rằng để tôi trở về, trở về với mẹ và anh trai tôi, để tôi quên đi chuyện đau lòng này...”

Trước kia chưa từng nghĩ tới, trở thành hoàng phi Ai Cập sẽ phải chấp nhận hoàng đế cưới người khác, chuyện đau lòng như vậy, tôi không muốn lại tiếp tục...

“Hừ, vì Ai Cập?” Nước trong tay Tử Huyền lại ngưng tụ thành một đóa hoa sen, ở trong tay chậm rãi nở rộ, “Nếu Ai Cập đã đủ cường đại, vì sao phải chịu quốc gia khác ức hiếp? Cô là hoàng phi Ai Cập vương phi, cô không thích Menfuisu cưới cô gái khác, vậy cứ việc phản đối, sao phải lùi bước như thế, cuối cùng cô cũng chỉ là người biết chịu thua mà thôi. Hơn nữa... Cho dù cô muốn trở về, cuối cùng vẫn quay lại đây, không phải sao?”

“Cho dù cô có quay về bao nhiêu lần, vẫn có một thế lực không tên kéo cô vào sông Nile, trở về Ai Cập cổ đại. Nơi này là nơi cô sẽ phải sống sau này, cô không trốn thoát được đâu. Chỉ có thể đấu tranh, để trở thành hoàng phi duy nhất của Menfuisu.”

Trốn không thoát ư?!

Carol nhớ tới những chuyện từng trải qua trước kia, đúng là cô luôn bị kéo về sông Nile!

Chẳng lẽ...

Carol quay đầu nhìn về phía hoàng cung, cả đời cô sẽ phải ở lại nơi này sao?

“Tôi... Tôi trốn không thoát sao?”

“Hôn nhân không phải chỉ cần có hân yêu cô là có thể duy trì, cô là hoàng phi Ai Cập, cô phải quét sạch đi mọi trở ngại xung quanh hôn nhân của cô, lần này ta có thể giúp cô, nhưng lần sau thì chưa chắc. Nhớ kĩ, không được tin tưởng những lời của những ả đàn bà xinh quanh chồng mình, mặc kệ Ai Cập, quan trọng là bản thân cô. Cô nên cảm thấy may mắn vì Ai Cập là một cường quốc, không đến mức không từ chối được lời cầu thân của nước láng giềng.”

Nhẹ buông tay, đóa hoa sen trong tay Tử Huyền chậm rãi biến mất.

“Cô đi về trước đi, ta đang đợi đi tìm đại tư tế Kaputa vĩ đại của chúng ta dàn xếp một số chuyện...”

Carol nhìn Tử Huyền, sắc mặt rất nôn nóng.

Asisu, đến khi nào, tôi mới có thể giống như chị...

“Ari! Ari!”

Tử Huyền đứng cạnh bờ sông gọi to về phía cung điện của mình.

Ari vội vàng chạy ra ban công, “Nữ hoàng?”

“Ari! Mau lên! Chuẩn bị thuyền cho ta, ta muốn dạo quanh sông Nile!”

“...”

...

Chỉ chốc lát sau, Ari đã sai người lái thuyền tới chỗ Tử Huyền đứng, “Nữ hoàng, người chắc chắn muốn ngồi thuyền sao?”

Lần trước nữ vương bị say sóng đến như vậy, lần này còn muốn ngồi sao?

Tử Huyền đứng bên bờ sông thật lâu, mặt trời sáng sớm tỏa ánh nắng sáng lấp lánh trên mặt nước, khiến cô rất muốn ngồi thuyền dạo.

“Không sao, sóng nước không lớn. Ta vừa giúp con gái nữ thần sông Nile, chắc chắn sông Nile sẽ không làm khó ta đâu...” vừa nói, vừa nhảy lên thuyền. Carol vừa mới bị cô bắt đi về, chỉ có thể đứng ở xa nhìn cô đi thuyền chơi.

“Nữ hoàng, xin hãy cẩn thận!” Ari hô lớn, cũng trèo lên thuyền, lần trước nữ hoàng bị say sóng như thế, khiến cô không thể nào yên lòng.

Tử Huyền vuốt ve lan can thuyền được điêu khắc tinh xảo, “Ari, người tìm được cái thuyền không tồi, thật đẹp.”

“Chạm trở cẩn thận, đồ án sinh động, hơn nữa bộc lộ văn hóa đặc thù của Ai Cập còn khảm châu báu trên thuyền, coi như chiếc thuyền này là một phần lõi của ta.”

“...” Anh muốn nhận nhưng tôi không muốn trả...

Vừa quay đầu lại, bóng dáng màu đen xuất hiện bên cạnh, Irumi cúi đầu cẩn thận quan sát điêu khắc trên thuyền.

“... Irumi, anh từ đâu chui ra vậy...”

“Sau khi nghe thấy tiếng hét của cô,” Irumi ngẩng đầu lên, “Không phải cô bị say tàu sao, cái thuyền này để cho ta.”

“Không được!” Tử Huyền kêu lên, “Đây là thuyền của tôi! Sẽ có phần lãi khác cho anh! Không được lấy châu báu! Đây! Cả khối vàng kia cũng không được phép lấy!”

“Nữ hoàng Asisu!” Đang lúc hỗn loạn, lại vang lên giọng nói của Izumin, rõ ràng cũng là nghe thấy tiếng hét của Tử Huyền nên mới chạy tới.

Tử Huyền đang giằng co với Irumi, không đánh lại được, liền quay đầu cầu cứu.

“Hu hu, Izumin! Ta bị cướp sạch rồi!”

Tử Huyền cầu xin hẩn giúp đỡ, Izumin cảm thấy, hôm nay chắc chắn hẩn được thần linh phù hộ rồi.

“Asisu, nàng yên tâm, cứ để hẩn lấy đi, ta sẽ cho nàng nhiều hơn, nàng muốn gì cũng được.”

“Nhưng tôi muốn ngồi thuyền chơi! Chiếc thuyền này sẽ bị hẩn hủy mất!”

“Vậy để ta giúp nàng!”

Nói xong, hoàng tử Izumin anh minh thần võ cũng gia nhập chiến cuộc, nỗ lực kéo Tử Huyền sát bên người, hạn chế tối đa tiếp xúc thân thể với Irumi. Thuận tiện vươn tay cướp lại đồ gò đó cho Tử Huyền.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn...

Thủy thủ trên thuyền vất vả chạy tới hỏi Ari đang đứng đầu thuyền bên kia, “Nữ quan Ari, khi nào thì xuất phát ạ?”

“... Chờ một chút đi.”

Con thuyền này có lẽ sẽ bị hủy đi rất nhanh thôi...

Chương 70: Mạnh mẽ

Sau đó, Ari âm thầm sai người chèo thuyền đi chuẩn bị một con thuyền thứ hai giấu ở phía sau, Irumi cướp bóc gần hết, dùng một túi to đựng hết số châu báu; Izumin vội vàng an ủi nữ hoàng “bị cướp bóc,” hứa hẹn sẽ cho cô một con thuyền còn đẹp hơn con thuyền này nhiều.

Sau đó bọn họ xuất phát.

Lại sau đó...

...

Sông Nile, mi chẳng tốt bụng gì cả...

“Ừa...” Trong bụng Tử Huyền cuộn hết cả lên, lại phun ra. Trong ruột nhanh chóng bị vết sạch... Izumin vỗ nhẹ lưng cô giúp cô thoải mái hơn, tay kia cầm sẵn chén nước.

“Lần trước chỉ nghe Ruka nói nàng bị say sóng, không ngờ lại dữ dội như vậy, đã thế rồi mà còn dám ngồi thuyền. Nào, uống ngụm nước đi.”

Irumi ngồi trên thuyền sập bên cạnh vừa nhàn nhã sắp xếp lại “chiến lợi phẩm” của bản thân, vừa thọc gậy bánh xe: “Quá ham chơi nên mới đẩy bản thân vào tình cảnh nguy hiểm, không biết dùng lý trí suy xét vấn đề. Cô vẫn giống như trước đây, chẳng tiến bộ chút nào, còn đần hơn cả Milluki.”

Tiến bộ cái đầu anh!

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Tử Huyền mới tỉnh táo lại, đập hấn một phát, “Biến. Anh là đồ không có lương tâm, không có đạo đức, lại còn là thổ phỉ cướp đồ của tôi, sao anh có thể nở lòng nào như vậy chứ? Tôi nguyên rửa anh ăn nhiều béo ú lên không di chuyển được giống như Milluki...”

“...”

“Nếu không phải tại anh phá hoại thuyền của tôi... khụ... để tôi bắt đắc dĩ phải đổi một con thuyền khác, sao tôi có thể bị như thế này? Trả châu báu lại cho tôi!”

Còn cả sông Nile nữa, ta giúp con gái mi! Làm thần cũng không thể vong ân phụ nghĩa đến mức này...

“Được rồi, được rồi, mau nằm xuống.” Izumin nhận bát thuốc trong tay Ari, trấn an Tử Huyền đang vô cùng uất ức bất bình vì hành động cướp bóc của Irumi, “Uống thuốc này xong xem có dễ chịu hơn chút nào không?”

Irumi làm như không để thấy cái đá không có chút lực nào của Tử Huyền, “Nếu ta vừa dài vừa béo giống Milluki nhà ta, ta sẽ quăng thẳng nhóc Gon Freeces kia cho Milluki rèn luyện.”

“Tôi nói cho Pisoga biết anh thích hấn!”

“... Sao cô có thể nghĩ ra loại chuyện như thế này...”

Đang cầm chén thuốc trong tay, rốt cuộc Izumin không thể ngồi yên được nữa, hai người bọn họ cứ lôi hết những cái tên xa lạ ra, hơn nữa nghe qua đều là tên của đàn ông.

Tươi cười hỏi, “Asisu, họ là những ai vậy?”

“Hử?” Tử Huyền quay đầu lại, nụ cười trên mặt Izumin giả dối quá đi...

“À, đó là người trên đường tôi gặp được, Gon là em trai kết nghĩa của tôi, Pisoga là người Irumi thích.”

Irumi coi mấy lời Tử Huyền nói giống như những lúc động kinh bất thường của cô, tập mãi thành thói quen nên chẳng có cảm giác gì.

Nhưng suy nghĩ của Izumin không giống như vậy.

Irumi hoàn toàn không phản bác lại, đồng nghĩa với việc chấp nhận.

Chẳng lẽ hấn thật sự...

Theo bản năng, ngồi lui ra xa một chút...

Nhưng nếu đúng như vậy, hấn sẽ không có tình cảm gì với nữ hoàng, lại cười rạn rở hơn, “Hóa ra hoàng tử Irumi... có sở thích như vậy. Asisu, dọc đường đi nàng gặp được thật nhiều người, có cơ hội thì kể cho ta nghe được chứ?”

“Được! Được!” Tử Huyền ra sức gật đầu.

Đột nhiên Irumi nhớ ra, chuyển sang dùng tiếng Hunter: “Thân là thành viên của lũ đoàn Ryodan, thế nhưng lại lưu lạc đến nơi này, say sóng đến mức cần người chăm sóc, ta là nhân chứng của chuyện này, nếu cô muốn ta giữ bí mật hộ, phí che giấu có thể chiết khấu một chút.”

“Quý mới cần, nơi này không có người thế giới bên kia, tôi sợ gì chứ!”

Irumi ngẩn người, nghĩ nghĩ một lúc lại tiếp tục cúi đầu kiểm tra châu báu.

Tâm tình Izumin thoải mái hơn rất nhiều, thổi thuốc ngụi bót, “Nào, uống thuốc đi, uống xong cho nàng đi hái nho.”

“Thật ư? Để tôi uống!”

Hoàng tử Izumin, ngài chăm sóc nữ hoàng không chịu an phận này đúng là càng ngày càng thành thạo, không hổ danh người đàn ông hiền lương thực đức ở trong nhà...

Ari cười, nhìn bọn họ âm ỉ như vậy, chỉ biết thân thể nữ hoàng đã khỏe hơn rất nhiều. Đang chuẩn bị xoay người rời đi, khóe mắt nhìn thấy dưới đất có một chiếc khuyên tai đính ngọc bích.

“Ừa? Chiếc khuyên tai này?”

“Ừm, đáng quá... Ari, sao thế?”

Ari cúi người nhặt chiếc khuyên tai kia lên. “Khởi bẩm nữ hoàng, đây là khuyên tai của Jinna!”

Khuyên tai của Jinna?!

“Đưa cho ta xem!”

Ari mang đến trước mặt Tử Huyền, đây đúng là khuyên tai trước đây Tử Huyền đã ban cho Jinna!

“Irumi, anh lấy thứ này ở đâu ra vậy?”

Xem ra bọn họ rất coi trọng chiếc khuyên tai này, Irumi suy nghĩ, “Nhặt ở trên thuyền.”

“Nhặt được ở trên chiến thuyền sao, thưa hoàng tử?” Ari cũng rất căng thẳng, lâu như vậy, giờ mới tìm được manh mối về Jinna.

“Nhặt trên con thuyền vừa này.”

Con thuyền vừa này...

Chiến thuyền được khảm châu báu là chỉ có hoàng thất Ai Cập mới dùng để đi ngắm cảnh, người có thể ngồi lên chỉ đếm trên đầu ngón tay, mỗi lần sử dụng đều được ghi rõ trong sổ sách.

“Ari! Mau điều tra sổ sách, xem có những ai đã sử dụng con thuyền đó.”

“Vâng! Thưa bệ hạ, nô tì lập tức đi ngay.”

Jinna, rốt cuộc cũng có tin tức của cô, cô hãy yên tâm, ta nhất định sẽ cứu cô.

Nhưng, luôn cho rằng Jinna xuất cung mới bị bắt đi, nhưng hiện giờ manh mối lại ở trong hoàng cung...

“Khốn kiếp, kẻ nào to gan dám bắt cóc thị nữ của ta, ta sẽ không tha thứ cho hắn!”

Ở trong hoàng cung Ai Cập, lại có kẻ dám đụng vào người của cô sao?

Lúc này, có tiếng ồn ào từ bên ngoài vọng vào.

Một cung nữ chạy vào quỳ trên mặt đất, “Khởi bẩm nữ hoàng, hoàng thượng đã trở về rồi ạ”

...

Trải qua mấy ngày chinh chiến, Menfuisu đã đánh đuổi Ragashu ra khỏi lãnh thổ Ai Cập, Ragashu đã phải rút quân chạy trốn. Phía bên kia, Zonsu bị cưỡng ép dẫn quân đi chinh phạt Babylon cũng nhân cơ hội này cần quét hoàng cung Babylon một lượt, cũng đang dẫn quân trên đường trở về.

“Lần này Ragashu bị thương nặng, tin rằng trong một thời gian dài hắn sẽ không dám có ý đồ xấu xa với Ai Cập ta.”

Menfuisu rất vừa lòng với kết quả trận chiến này, Ai Cập không phải là nơi dễ dàng bị các quốc gia khác lấn lướt, lần này dập tắt nguy cơ, lại kết đồng minh với Puntie, chuyện đánh Babylon tan tác đã chấm dứt vô cùng viên mãn.

“Chúc mừng bệ hạ!”

“Các nước láng giềng lại thêm một lần nữa chứng kiến quân đội Ai Cập chúng ta anh dũng thiện chiến đến mức nào, phong thái thiên hạ vô địch, chắc chắn bọn họ sẽ an phận hơn nhiều!”

Các đại thần không ngừng tán dương, bên ngoài dân chúng hoan hô vui mừng khi thấy chiến tranh đã chấm dứt.

Menfuisu đi ra ban công, vẫy tay chào dân chúng. Không khí náo nhiệt lan tỏa toàn bộ kinh thành Thebes.

“Menfuisu!”

Giọng nói vang lên từ góc hành lang, Menfuisu vui vẻ quay đầu lại, chạy tới ôm chặt cô:

“Carol! Ta đánh thắng Ragashu, đã trở về rồi đây!”

“Menfuisu...” Carol cọ quây trong lòng hắn, “Menfuisu, em không thở được...”

“Ha ha...” Menfuisu cười trêu cô, “Mấy ngày không được ôm nàng, ta muốn ôm cho đỡ nhớ. Đường như mấy ngày nay béo hơn một chút rồi...”

Carol xấu hổ đến mức đỏ bừng mặt, tuy rằng mới có mấy ngày, nhưng đã xảy ra rất nhiều chuyện, cô có rất nhiều lời muốn nói, có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng bị hắn trêu chọc như vậy, không thể nói gì được.

“Menfuisu, mọi người còn đang nhìn kìa...” Nhỏ giọng kháng nghị, Menfuisu đâu thèm để ý nhiều như vậy, dùng sức bồi thường mấy ngày trốn vắng, đám đại thần thị vệ đứng bên đều nhìn họ mỉm cười, ngay cả dân chúng cũng hoan hô rầm trời.

“Bệ hạ! Cô gái sông Nile!”

Vào đúng thời điểm thuận hòa vui vẻ như vậy, một bóng người xuất hiện trong đại điện...

“Bệ hạ...”

Giọng nói nhao nhọt này khiến cả người Carol cứng đờ, là công chúa Kafura!

Kafura không thèm bận tâm đến Carol đang được Menfuisu ôm trong lòng, ỉ ôi lao thẳng đến, “Bệ hạ... bệ hạ thật dũng mãnh. Babylon vốn không phải là đối thủ của ngài, chúc mừng Ai Cập toàn thắng! Mấy ngày nay không gặp ngài, thiếp rất nhớ ngài!”

Carol khẽ cắn môi, không muốn nhìn thấy Menfuisu cười với Kafura...

Dân chúng Ai Cập đều nhìn thấy cảnh này, đều vô cùng kinh ngạc.

“Đó không phải là công chúa Libya mang thư liên minh tới Ai Cập sao?”

“Công chúa Libya a? Sao lại có thể thân mật với bệ hạ như vậy?”

“Đúng vậy, cô gái sông Nile còn đang ở bên cạnh! Công chúa này sao lại dám lớn mật như vậy?”

Đám dân chúng xì xầm bàn tán, nhưng vẫn chỉ dám nhỏ giọng nói, Menfuisu còn đang bận ứng phó với Kafura, không chú ý tới.

“Bệ hạ vài ngày nữa phụ vương thiếp sẽ tới Ai Cập, người muốn tới chúc mừng bệ hạ thắng trận trở về...”

Và tới để chủ trì hôn lễ của thiếp...

“Quốc vương Libya sắp tới sao? Ai Cập ta hoan nghênh ông ấy tới chơi!”

“Đúng vậy, đương nhiên là hoan nghênh rồi.” Tử Huyền nhắc lại, chậm rãi đi tới, ánh mắt nhìn chăm chăm Kafura đang nũng nịu bám dính vào Menfuisu. “Quốc vương Libya khách khí quá rồi, muốn đích thân tới Ai Cập, chắc chắn chúng ta sẽ chuẩn bị rượu ngon và đồ ngon để chào đón ông ta!”

“Chị!” Menfuisu thấy Tử Huyền, rất vui vẻ, “Chị, Ragashu đã quay về Babylon, Ai Cập chúng ta toàn thắng!”

Kafura miễn cưỡng buông Menfuisu ra, cúi người hành lễ với Tử Huyền, “Tạ ơn nữ hoàng đã hoan nghênh, phụ vương thiếp chắc chắn rất vui vẻ.”

Tử Huyền không để ý tới Kafura, cười cười vuốt mái tóc buông trên vai của Menfuisu, “Biết em thắng trận rồi, em trai của chị, đương nhiên phải mạnh hơn gã Ragashu đó.”

“Nhưng, chị à, em không tìm được tin tức về thị nữ của chị.”

“Jinna sao? Chị đã tra được rồi, Jinna không ở trong tay Ragashu, chị đã tìm được manh mối... ngay trong hoàng cung Ai Cập này.” Khi nói chuyện, Tử Huyền nheo mắt lại nhìn Kafura.

Ả đàn bà này rất đáng nghi, cũng có khả năng Jinna bị cô ta bắt cóc.

“Trong hoàng cung sao?” Menfuisu kinh ngạc, “Ý chị là, trong hoàng cung có người bắt cóc thị nữ của chị sao? Là kẻ nào to gan như vậy? Để ta tìm ra, nhất định ta sẽ không tha cho hắn.”

Thấy Menfuisu tỏ thái độ như vậy, khiến Kafura âm thầm toát mồ hôi lạnh, đều bị Tử Huyền nhìn thấy.

“Mặc kệ là ai, kẻ nào dám đụng tới người của ta, đều phải trả giá. Rất nhanh thôi, ta sẽ tìm ra sự thật.”

...

Tại một hòn đảo trên biển Đỏ.

Có hai người đàn ông giả trang làm dân chúng bình thường đi lại quanh một căn phòng nhỏ.

“Này, hai người các người, ta đi kiểm củi, đừng để người bên trong trốn mất.” Một người đàn ông cao lớn nói, dùng khăn trùm đầu che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt.

“Yên tâm đi,” một người đàn ông từ dưới đất đứng dậy, vắn vắn thất lưng. “Kẻ đó vừa bị đánh một trận roi, không chạy thoát được đâu.”

Người đàn ông sắp rời đi suy nghĩ một lúc, thấy lời người kia nói cũng có lý, chỉ nói, “Cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Rồi bước đi.

Bên trong phòng, một cô gái nằm trên tấm ván gỗ: “Nước...”

“Này...” Ba người còn lại nhìn nhau một lúc, một người còn khá trẻ mở miệng nói, “Cấp trên không cho chúng ta giết cô ta, cho cô ta uống chút nước nhé.”

“Ừm... cũng đúng.” Một người đàn ông cầm ấm nước đi tới, “Dù sao có ba chúng ta ở đây, cô ta cũng không chạy thoát được đâu.”

Người đó cầm ấm nước đi vào trong phòng, trên tấm ván gỗ đơn sơ, đúng là Jinna đang nằm đó. Hắn cầm ấm nước đi tới gần, đổ một chút nước vào trong miệng Jinna, sau đó vội vã đi ra ngoài buôn chuyện, hoàn toàn không phát hiện ra, cô gái trên giường đã mở mắt, lướt nhìn tình huống xung quanh...

Rốp!

Một tiếng vỡ vụn vang lên...

33. Chương 71 - 72

Chương 71: Chrollo

Xác chết ngổn ngang trên bờ cát, những hạt cát vàng óng ánh ngấm đẫm máu tươi, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng đỏ kì dị. Một cơn gió biển thổi qua, mùi máu tươi tanh nồng sộc vào mũi, không tiêu tán bớt... Cũng không hề thấy ai xuất hiện, chỉ thấy không khí xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ.

“Đây... đã xảy ra chuyện gì?” Tử Huyền kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ari điều tra ra được chiến thuyền kia đã đưa Jinna ra khỏi hoàng cung, sau đó đổi sang một chiếc thuyền đánh cá đưa tới một hòn đảo trên biển. Tử Huyền lừa Irumi rằng trên đảo có lẽ có kho báu, kéo hắn cùng đi, tránh quân đội Ai Cập, hai người đạp nước đi tới hòn đảo này. Nhưng không ngờ rằng tình hình trên đảo lại như vậy...

“... Vũ khí giết chúng là đoản kiếm, xuống tay lưu loát, một phát chí mạng.” Irumi đi tới kiểm tra một xác chết.

Tử Huyền cũng đi tới, gạt y phục của thi thể, rơi ra một vài vật phẩm tùy thân, rõ ràng không phải của người Ai Cập.

“Đây đều là trang sức của Libya... Xem ra bọn chúng là người của Kafura.”

Không ngờ cô không ở Thượng Ai Cập một thời gian, công chúa Kafura lại lén lút sắp đặt nhiều binh lính Libya đến vậy. Có lẽ đây là những thị vệ đưa cống phẩm tới, không trở về, đều ở lại trên đảo này.

Nhưng nơi này gần biên giới Ai Cập, Menfuisu cũng không hề biết bọn họ trốn ở đây, vậy ai đã ra tay...

“Jinna...” Tử Huyền nhíu mày, “Không biết Jinna có bị giam ở trên đảo này không, nếu có, chỉ sợ lành ít dữ nhiều...”

Irumi nhìn vẻ mặt lo lắng của Tử Huyền, quan sát bốn phía, chậm rãi chỉ về một phía: “Nơi đó có mùi máu tươi mới.”

Máu tươi ư?

Có người sống sao?!

Hơn nữa... Irumi, anh là cầu sao.

Tử Huyền ngẩng đầu, Irumi đã chạy vào trong rừng, cô cũng nhanh chóng đuổi theo.

Jinna, nếu là cô, cô nhất định phải gắng gượng đợi ta tới cứu, nếu cô chết... chắc chắn ta sẽ báo thù cho cô!

...

Một chiếc khăn trùm đầu màu trắng dính máu bị ném xuống đất, chủ nhân nó đã ngã dưới gốc cây, gắng sức di chuyển hai chân, muốn rời khỏi cô gái đáng sợ trước mắt.

Bãi cỏ vô cùng hỗn loạn, có thể thấy rằng hấn kịch liệt giãy giụa, một đám lá cây dính máu, hòa lẫn với màu xanh của lá cây, xanh đỏ tạo thành một bức tranh diêm lệ.

“Xin, cầu xin cô... Xin cô hãy tha cho ta.” Giọng nói của người đàn ông cuối cùng gần như khóc nức nở, hấn đã nhìn thấy cô gái lẽ ra phải nằm bẹp trên tấm ván này giết chết đồng đội của hấn, ra tay lưu loát, động tác nhanh gọn, mà điều khiến hấn hoảng sợ chính là đôi mắt không gợn sóng kia, giết nhiều người như vậy nhưng không hề có cảm xúc gì, xung quanh tỏa ra luồng khí hắc ám... Giống như... Giống như ác ma...

Mà hiện giờ, đôi hấn đã bị thương nặng, cánh tay phải cũng đã bị phé, không thể trốn thoát.

Nhìn người đàn ông yếu đuối cầu xin tha thứ trước mặt, cô gái không có vẻ gì là động lòng trắc ẩn. “Đây là đầu, vì sao lại bắt ta đến đây?”

Có rất nhiều chuyện cần giải quyết, cô vẫn chưa rõ tình huống xung quanh.

“Đây, đây là hải đảo gần biên giới Ai Cập, là công chúa Kafura bắt cô tới đây! Không liên quan tới chúng ta! Xin hãy tha cho ta!”

Ai Cập, công chúa Kafura?

Đang định hỏi tiếp, chợt có luồng gió đẩy tới.

Nhanh chóng cảnh giác, tất cả mọi người nơi này đều đã bị cô giết, vậy đó là ai?

“Jinna!”

Một tiếng hô lớn, Tử Huyền đẩy hai cành cây che chắn gần đó, mái tóc nâu, dáng người đó, chính là người mà cô đã lo lắng rất lâu - Jinna!

Cô chờ được ta đến cứu cô sao?

Tử Huyền hận không thể chạy tới ôm chầm lấy Jinna.

“Khoan đã.” Đột nhiên Irumi đưa tay ra ngăn cô lại.

“Irumi, anh làm gì...”

...

Tử Huyền cũng cảm giác có điều gì đó không ổn, rõ ràng đối phương đang ở tư thế đề phòng, bất kì lúc nào cũng có thể tấn công sang bên này. Mà thứ cô ấy cầm trong tay chính là đoản kiếm được Irumi kết luận là hung khí giết người. Nhất là ở trên người cô ấy, Tử Huyền cảm nhận được...

Niệm lực...

Chắc chắn Jinna không biết dùng niệm, đây là thế giới Ai Cập cổ đại, có thể tỏa ra niệm... Chắc chắn là người từ thế giới Hunter xuyên qua...

Nói cách khác, thân thể là của Jinna, nhưng linh hồn lại là của người khác...

“... Người là ai?”

Người trong thân thể Jinna không trả lời, vẫn quan sát bọn họ, có lẽ cũng đã nhận ra bọn họ cũng tỏa ra niệm lực. Tử Huyền cũng đã không chờ được nữa.

“Ta mặc kệ người là ai, hiện giờ người đang ở trong thân thể Jinna! Là Jinna của ta! Dù thế nào đi nữa ta cũng không thể để người chiếm cứ thân thể cô ấy, trả Jinna lại cho ta! Irumi, giúp ta chặn đường lui của cô ấy.”

Irumi không kích động như vậy, chậm rãi nhắc một câu: “Hai chiến thuyền khảm châu báu.”

“Khụ!” Tử Huyền bị sặc.

“Ông trời ạ, đợi chút!” Liên quan đến nguyên tắc, Tử Huyền nhanh chóng giữ Irumi lại, “Bản thân tôi tự làm là được rồi, ngài cứ nghỉ ngơi đi! Không dám làm phiền hai tay quý của ngài ạ!”

Nói xong, Tử Huyền nhảy lên, tung người bay lên không trung, giơ tay ngưng tụ bọt nước tấn công đối phương. Hơn nữa, niệm lực và tốc độ nước dường như có thể xuyên suốt cơ thể con người, nhưng dù sao đối phương cũng là Jinna, Tử Huyền lựa chọn cách tập kích không ảnh hưởng tới tính mạng.

Người này đã hoàn toàn phần nộ!

Jinna... có một vị trí đặc biệt trong lòng cô. Đây là người đầu tiên cô gặp khi tới Ai Cập, từ từ quen thuộc với Ai Cập cũng là nhờ Jinna ở bên hướng dẫn.

Cô ấy luôn mỉm cười, chuẩn bị điểm tâm cho cô, luôn luôn dịu dàng nhỏ nhẹ nói chuyện với cô, luôn... Ở bên nhau lâu như vậy, đột nhiên không thấy, nếu ở tình huống khác cô còn thể cứu cô ấy, nhưng lúc này... Chỉ còn là một cái xác không hồn bị người khác chiếm giữ...

“Khốn kiếp!”

Bọt nước bay tới sẽ nhanh chóng chạm tới cánh tay đối phương, lúc này, đột nhiên cổ tay người lóe sáng, tốc độ di chuyển cực nhanh, dùng đoản kiếm đỡ lại toàn bộ bọt nước sắc bén, đẩy về phía bãi cỏ, trong nháy mắt đã hiện ra vô số hố sâu dưới đất.

Đỡ được sao?

Tử Huyền kinh ngạc nhìn kĩ đối thủ một lần nữa, dựa theo kinh nghiệm, niệm lực của người mới đến thế giới Ai Cập không mạnh, khôi phục rất chậm, nhưng rõ ràng người này mới tới không bao lâu, cũng không thể chỉ trông vào phản ứng và động tác của thân thể, có thể dùng đoản kiếm đỡ được bọt nước của cô rõ ràng là một người có cùng đẳng cấp niệm lực..

Nếu kẻ này hoàn toàn khôi phục niệm lực, thì sẽ có năng lực đáng sợ như thế nào...

“Irumi, một chiến thuyền khảm châu báu nhé.”

“Hai chiến thuyền.”

“Nhân nhượng chút đi, sau này dễ buôn bán hơn.”

“... Một con thuyền bán.”

“Chấp nhận.”

Nhưng chưa đợi Irumi tấn công, đối phương đã mở miệng.

“Là Irumi Zoldyck đó sao?”

Bước chân của Irumi dừng lại một chút.

Tử Huyền nheo mắt lại, “Người quen Irumi sao?”

“Lúc ấy ta chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, không ngờ rằng người và ta cùng tới nơi này.”

“...” Irumi chần chờ một lúc, “Chrollo?”

“... Irumi, người đang nói gì vậy?”

“Hắn là Chrollo.” Giọng nói chắc chắn.

Chrollo khẽ cười một tiếng, đúng là Irumi. “Nói như vậy cô ấy chính là Tử Huyền rồi, năng lực ngưng tụ nước và... Irumi có thói quen cò kè mặc cả.”

Irumi gật đầu, quay lại nhìn Tử Huyền...

...

Hắn... Là... Ch... ro... llo...

Hắn... Là... Ch... ro... llo...

Hắn... Là... Ch... ro... llo...

Chớp mắt một cái, giống như sét đánh giữa trời quang, chém hình ảnh đó thành hai nửa. Tử Huyền đứng sững lại, vẻ mặt giống như trời đất sụp đổ trước mắt, cả người ngẩn ra, chậm rãi hóa thạch trong gió... rồi vang lên một tiếng... vỡ vụn...

Khóe miệng Chrollo tươi cười nhìn phản ứng của Tử Huyền, vẫn thú vị như xưa.

“Irumi, đây là đâu?”

“Phí tình báo...”

“Cô ấy trả.”

“Đây là Ai Cập, là nơi lạc hậu so với thế giới chúng ta ba nghìn năm. Hiện giờ Tử Huyền là nữ hoàng Ai Cập, ta là hoàng tử một quốc gia nhỏ. Hiện giờ người đang ở trong thân thể thị nữ của Tử Huyền, bị công chúa lân bang bắt cóc, chúng ta đang nghĩ cách cứu viện.”

Có thể cướp chút đồ trong tay Tử Huyền, Irumi trả lời nhanh chóng.

“Ba nghìn năm trước sao... Tầng đá ở ngôi mộ cổ kia đúng là có năng lượng xuyên qua thời không.”

Hai người họ nói chuyện, Tử Huyền vẫn còn chưa hết khiếp sợ, bắt đầu phiêu tán theo gió.

Đối với thân thể nữ tính mới, Chrollo vẫn lạnh nhạt tự nhiên, nhìn Tử Huyền ngây ngốc đứng đó, “Lần đó đang chiến đấu tự nhiên thấy cô biến mất, không ngờ lại có thể gặp ở nơi này.”

Irumi nhìn Tử Huyền gật gật đầu.

“Nghe nói cha cô công chúa kia hôm nay muốn tới Ai Cập ép hôn, Tử Huyền còn muốn trở về đối phó với bọn họ, gã này không cần giết, để lại làm nhân chứng.”

Rất tự nhiên xử lý giúp Tử Huyền mọi chuyện, dù sao phí làm việc cũng do cô nàng trả.

Quay lại kéo người vẫn đang hóa thạch vì chưa tiêu hóa nổi mọi chuyện diễn ra trước mắt, khoe miệng Irumi cong lên 0.03°

“Chúng ta đi thôi.”

...

“Lúc hai người tới đây không ngồi thuyền sao?”

“... Tử Huyền bị say sóng, cô ta đạp nước kéo ta tới đây.”

“...”

Chương 72: Quốc vương Libya

Trong đại điện tiếp khách, Menfuisu và Carol ngồi vị trí chủ tọa, ngoại trừ Imhotep vẫn chưa trở về, gần như các đại thần đều có mặt đông đủ. Bởi vì có quốc vương nước láng giềng hôm nay tới Ai Cập.

Không khí trong đại điện trầm mặc, sau khi chào hỏi xong xuôi, quốc vương Libya an vị ở chỗ ngồi chờ công chúa Kafura tới. Đám thị nữ đi lại liên tục, thỉnh thoảng rót thêm rượu, bê thêm đồ nhắm.

Menfuisu nhìn quốc vương nước láng giềng chậm rãi uống rượu, có chút dăm chiêu. Mấy hôm trước nhận được thư từ Libya nói quốc vương Libya muốn đích thân tới Ai Cập đề cập tới chuyện liên minh, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, không phải đã sớm kí hiệp ước liên minh rồi sao? Quốc vương Libya còn tự mình đến đây, rốt cuộc có mục đích gì?

Carol cau mày, chắc chắn vị quốc vương này đến để chủ trì hôn lễ cho công chúa Kafura. Biết được điều này khiến cô thấy căng thẳng. Nhìn Menfuisu bên cạnh... Bản thân đã quyết tâm, sẽ không buông tay.

“Phụ vương!” Theo tiếng kêu yêu kiều vọng vào, Kafura chạy vội vào đại điện, lao thẳng vào trong lòng quốc vương Libya. Phá vỡ không khí yên lặng trong đại điện.

“Phụ vương, con chờ người lâu quá, rốt cuộc người cũng tới thăm con!” Kafura vui vẻ nhảy nhót, không coi ai ra gì, nhún nhảy bám tay cha mình.

“Ha ha, Kafura, đã lâu không gặp, phụ vương rất nhớ con.” Quốc vương Libya mỉm cười trấn an Kafura, gương mặt hiện lành. Lại dùng tiếng nói khe khẽ chỉ hai cha con họ nghe thấy, “Con gái ngoan, phụ vương đã biết tâm ý của con, lần này đến giúp con trở thành hoàng phi của Menfuisu đây.”

“Phụ vương!” ánh mắt Kafura lóe sáng, vô cùng vui vẻ. “Con rất vui!”

Phụ vương tới, vì liên minh hai nước, hoàng đế Menfuisu không thể không cưới cô!

Menfuisu nhìn hai cha con họ đoàn tụ, cũng cười nói: “Quốc vương Ligosu, chúng ta rất hoan nghênh ông tới chơi. Đã lâu không gặp công chúa Kafura, có lẽ hai cha con có rất nhiều lời muốn nói, vậy đi, hai người cứ từ từ trò chuyện, chúng ta không quấy rầy.”

Quốc vương Libya nghe thế vội ngừng đầu, mở miệng ngăn lại. “Không cần đâu. Hoàng đế Menfuisu quá khách sáo rồi, lần này ta đến đây hi vọng có thể nhanh chóng giải quyết chuyện của Kafura.”

Menfuisu khó hiểu: “Chuyện của công chúa Kafura ư?”

Carol nghe vậy, trong lòng càng hoảng hốt, dù đã quyết tâm, nhưng vẫn không biết phải làm thế nào, cô siết chặt chiếc quạt lông vũ trong tay. Không phải cô không tin Menfuisu, nhưng lợi ích Ai Cập đặt trước mắt... Không, không thể lùi bước, chắc chắn sẽ có cách.

“Hoàng đế Menfuisu,” quốc vương Libya đẩy Kafura sang một bên, đứng dậy nói. “Lúc chúng ta kí kết hiệp ước liên minh đã từng bàn qua, hoàng đế Menfuisu muốn cưới trưởng công chúa của Libya là công chúa Kafura làm đệ nhị hoàng phi, vì sao đã lâu như vậy vẫn chưa cử hành hôn lễ?”

Cái gì?!

Toàn bộ đại diện đều chấn động, mọi người kinh ngạc nhìn quốc vương Libya. Đã có hứa hẹn cưới công chúa Kafura làm đệ nhị hoàng phi sao?

Menfuisu kinh ngạc thả li rượu. “Quốc vương Ligosu, chúng ta không thể hứa như vậy!”

“Không có ư?” Quốc vương Libya giả vờ lo lắng, “Hoàng đế Menfuisu, chuyện này không có sao, chẳng lẽ đã kí kết hiệp ước liên minh rồi lại không làm theo, muốn đổi ý sao?”

“Không, quốc vương Ligosu. Chúng ta hoàn toàn không biết chuyện này, chắc chắn có hiểu lầm...”

Ligosu kéo tay Kafura, “Hiểu lầm ư? Hoàng đế Menfuisu, chính đại tư tế Kaputa của Ai Cập đã thương nghị với chúng ta. Tất cả mọi người đều biết ở Ai Cập, đại tư tế có quyền lựa chọn hoàng phi cho hoàng đế, vì thế chúng ta mới tin chuyện này, tất cả dân chúng Libya đều biết tin, hiện giờ ngài nói với ta rằng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm ư?”

Nói câu cuối cùng, ánh mắt quốc vương Libya nheo lại, đáng vẻ lên án, không khí hết sức căng thẳng.

Menfuisu và các đại thần đều không hề biết chuyện này, không khỏi bị vây vào thế hạ phong, cảm thấy tình huống trước mắt hoàn toàn không biết làm thế nào, quốc vương nước láng giềng đột nhiên dùng hiệp ước liên minh gây khó dễ khiến người ta trở tay không kịp.

Cưới Kafura làm phi sao, điều này sao có thể chứ? Chẳng lẽ đây chính là lí do khiến Kafura không chịu về nước ư?

Menfuisu cảm thấy bức mình vì không quản lí được chuyện hôn nhân của mình: “Quốc vương Ligosu, nếu Ai Cập đã đồng ý hứa hẹn, đương nhiên sẽ tuân thủ, nhưng ngay cả ta cũng không hề biết chuyện đệ nhị hoàng phi, hơn nữa cũng không ra lệnh cho đại tư tế Kaputa thương nghị điều kiện như vậy với ông. Cho nên, ta không thể cưới công chúa Kafura.”

“Hoàng đế Menfuisu, chuyện này đã sớm quyết định, sao ngài có thể phủi sạch sẽ như vậy, Kafura là trưởng công chúa Libya, sao có thể chịu sự sỉ nhục như vậy? Đường đường là đế quốc Ai Cập, nói chuyện lại không giữ lời như vậy sao?”

“Quốc vương Ligosu,” Menfuisu cũng nổi giận. “Ông nói rằng đại tư tế Kaputa thương nghị với ông, vậy để Kaputa đối chất với ông là được, chuyện này chắc chắn Ai Cập sẽ trả lại công bằng cho ông. Người đâu, truyền đại tư tế Kaputa tới đây!”

Tướng quân Minue cũng đi tới, “Quốc vương Libya, xin hãy bình tĩnh chờ một chút, chắc chắn chuyện này có hiểu lầm, chờ đại tư tế Kaputa tới có thể giải thích rõ ràng...”

“Được, ta sẽ chờ đại tư tế của các người nói rõ ràng.” Kaputa và Kafura đã chuẩn bị hôn lễ xong xuôi, giờ có thêm áp lực, chắc chắn sẽ ép được Menfuisu thỏa hiệp vì quan hệ hai nước, “Dù sao danh dự của trưởng công chúa Libya cũng không thể bị hủy hoại vô lí như vậy được...”

Lúc này, bên ngoài cung điện vang lên tiếng nói cao ngạo cắt ngang lời ông ta, “Ồ! Quốc vương Ligosu, việc này còn chưa điều tra rõ ràng, sao lại đổ danh dự công chúa các người lên đầu chúng ta vậy?”

Mọi người đều nhìn ra ngoài, Tử Huyền mặc y phục nữ hoàng xuất hiện trước cửa. Dưới ánh mặt trời, khí thế kiêu ngạo càng giống như nữ thần.

...

Tử Huyền ngồi xuống nhuỷn sạp bên phải Menfuisu, Carol vừa thấy cô, đã giảm bớt được một nửa căng thẳng, còn Kafura lại vô cùng lo lắng.

Lại là nữ hoàng Asisu...

“Quốc vương Ligosu, hoan nghênh ông đã đến. Ta là nữ hoàng Asisu của Ai Cập.”

Quốc vương Libya đã sớm nghe danh tiếng của cô, thái độ sắc bén cũng thu bớt lại, “Hóa ra là nữ hoàng Asisu, nghe đại danh đã lâu. Hôm nay cũng đã có cơ hội gặp mặt, quả không hổ danh nữ hoàng của đại đế quốc Ai Cập.”

“Quốc vương Ligosu quá khen.” Tử Huyền cười khê, “Vừa rồi ta ở ngoài cửa cũng đã nghe được một ít, chuyện này không đợi quốc vương Ligosu đích thân tới chơi, ta cũng đã tra ra được một số chuyện chuẩn bị xử lí.”

Quốc vương Ligosu tái mặt, tra ra được một số chuyện chuẩn bị xử lí sao?

“Mời quốc vương Ligosu ngồi.” Tử Huyền ngoảnh mặt lại, “Nào, chúng ta mau mời đại tư tế Kaputa vĩ đại tới mau đi...”

Vừa dứt lời, đã thấy Kaputa bị mấy thị vệ áp giải, rụt rè sợ hãi đi tới, lão biết hôm nay quốc vương Libya tới, bản thân cũng sẽ bị gọi đến. Nhưng không ngờ nữ hoàng lại dùng cách này để áp giải lão tới. Nhưng trước mặt quốc vương nước láng giềng, chắc chắn hoàng đế Menfuisu sẽ không thực sự xử lí lão đâu!

Đi đến phía trước nhuỷn sạp của Menfuisu, Kaputa giả vờ như không biết chuyện gì xảy ra, vô cùng trấn tĩnh tự nhiên.

“Khởi bẩm bệ hạ, bệ hạ triệu kiến vi thần sao?”

“Kaputa!” Menfuisu đã không chịu được nữa, lớn tiếng quát chói tai: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người giấu giếm mọi người, lén bày ra cuộc hôn nhân này để liên minh với Libya sao?”

Khí thế của Menfuisu vốn hung mãnh, nay lại hét to như vậy khiến Kaputa chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trong lòng rối loạn: “Bệ... bệ hạ, xin hãy nghe thần nói, thần vì suy nghĩ cho bệ hạ, suy nghĩ cho vương quốc mà thôi!”

Nghe vậy, biết chuyện này là sự thật, Menfuisu càng giận dữ: “Nói láo! Nhân lúc ta không có mặt, lén lút tiến hành, đây là suy nghĩ cho ta sao?”

“Bệ hạ, xin hãy nghe thần giải thích, từ xưa đến nay, ngôi vị hoàng phi đều do các quan tư tế quan sát tình tượng để lựa chọn, thần chỉ nghe theo ý chỉ của thần linh mà quyết định thôi!” Trong mắt Kaputa đã có lợi thế chắc chắn, dễ dàng giải thích, “Huống hồ, gần đây tình hình Ai Cập luôn luôn bất ổn, thần tính toán thấy hoàng thượng chỉ có thể liên minh với quốc gia Libya ở phía tây mới khiến quốc gia hưng thịnh trở lại. Thần suy nghĩ đều vì Ai Cập mà thôi.”

Phi, lí do đường đường chính chính thật đấy...

Tử Huyền không nói gì, ngồi bên cạnh xem kịch hay.

“Người hoàn toàn không coi hoàng đế Ai Cập là ta ra gì, lén lút tiến hành đại sự hai nước, tự tiện quyết định chuyện cưới đệ nhị hoàng phi của ta, đây là chuyện một đại tư tế nên làm sao? Do người tự ý, hiện giờ khiến quốc vương Libya hiểu nhầm, người còn dám nói dối rằng người làm vì Ai Cập, Kaputa, đây là trọng tội, ta sẽ không tha cho người.”

Menfuisu chuẩn bị sai người lôi Kaputa ra ngoài, đột nhiên quốc vương Libya cắt ngang lời bọn họ.

“Hoàng đế Menfuisu, xin chờ một lát.” Nhìn thấy Menfuisu muốn trừng phạt Kaputa, ông ta thấy mình cần phải lên tiếng, “Hoàng đế Menfuisu, xem ra tất cả chuyện này đều do đại tư tế Kaputa quyết định, ngài thật sự không biết chuyện này. Nhưng dù sao đại tư tế cũng vì lo nghĩ cho hiệp ước liên minh giữa Libya ta và Ai Cập, cũng không cần trách phạt quá mức.”

“Đúng vậy, đúng vậy thưa bệ hạ.” Lời giải thích của bản thân không được chấp nhận, Kaputa vội vàng quỳ xuống đất, luôn miệng nhấn mạnh, “Thần suy nghĩ đều vì Ai Cập, vì Ai Cập mà thôi!”

Mấy đại thần bình thường giao tiếp qua lại với Kaputa, hơn nữa thân phận Kaputa lại là đại tư tế cao nhất ở Ai Cập, tuy rằng không đồng tình với hành động của lão, nhưng cũng tiến tới, khuyên nhủ Menfuisu, “Hoàng thượng, đại tư tế Kaputa cũng vì suy nghĩ cho Ai Cập...”

“Ha ha, vì Ai Cập sao...”

Ngồi xem chán chê, Tử Huyền vỗ tay đi xuống dưới, đứng trước mặt Kaputa đang quỳ dưới đất, chớp mắt một cái, mồ hôi lạnh của Kaputa thánh thót rơi xuống.

Nếu Menfuisu nổi giận, lão có thể nhờ quan hệ với quốc vương Libya giúp đỡ, nhưng nếu là nữ hoàng Asisu, người mà càng ngày càng không thể khống chế thì...

“Chep chep, đại tư tế Kaputa, thật vĩ đại nha.” Tử Huyền phe phẩy chiếc quạt lông vũ, ngồi xổm xuống nhìn Kaputa đang quỳ dưới đất. “Vì Ai Cập, vì dân chúng, đại tư tế cao nhất của chúng ta không ngại nguy hiểm bị Pharaon phát hiện, liều chết đàm phán với quốc vương Libya, bản thân dâng lên ngôi vị đệ nhị hoàng phi Ai Cập, sau đó có thể âm thầm che giấu những lễ vật mà công chúa Kafura đưa vào hoàng cung, che giấu kín kẽ đến mức chờ quốc vương Libya xuất hiện mới nói ra, ai dà, vì Menfuisu, vì vương quốc mới khiến người sắp đặt chuyện đệ nhị hoàng phi, tất cả đều chuẩn bị xong xuôi mới khiến mọi người kinh ngạc và vui mừng nhỉ, về phần cô gái sông Nile, người cũng đã nói với cô ấy, thân là hoàng phi Ai Cập, phải chấp nhận chuyện này, người xem, ta đã hủy hết đường lui của người rồi, giờ thì người nhận mệnh cưới công chúa Kafura đi...”

“Nữ... nữ hoàng bệ hạ...” Kaputa run rẩy nói không nên lời, “Không, không phải như thế! Xin đừng hiểu nhầm, thần toàn tâm toàn ý vì Ai Cập...”

“Đúng vậy, ta không phủ định ý đồ của người, đều vì Ai Cập, đặc biệt nhờ có công chúa Kafura mà người nhận được biết bao nhiêu vàng, tất cả tương lai của Ai Cập đều bị chìm dưới đồng vàng chói lóa, người phải vô cùng miễn cưỡng, vô cùng khó chịu mới chấp nhận, sau khi xong việc sẽ nhận được vàng hậu hĩ, người thật khổ tâm quá!”

Sắc mặt Menfuisu tối sầm, đã không nghe nổi nữa, rút kiếm ra khỏi vỏ, “Kaputa! Người còn dám nói láo à? Ta sẽ giết người!”

“Không không không, bệ hạ! Sự thật không phải như thế! Ta không có nhận vàng! Ngài có thể hỏi công chúa Kafura, thần thật sự không có mà!”

Nếu hi sinh Kaputa, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hôn sự của bản thân, đương nhiên Kafura không thể không cứu hãn, “Bệ hạ, thiếp không hề giao dịch như vậy với đại tư tế, có lẽ nữ hoàng đã nghe tin tức sai lệch từ ai đó rồi.”

Tử Huyền nhú mày nhìn Kafura. “Công chúa Kafura, nếu những lời ta nói là sự thật, các người là đồng bọn, thì sao lại không có bằng chứng cơ chứ? Được, gọi tiểu tư tế đó vào đây đi.”

Theo tiếng truyền lệnh, một chàng trai mặc y phục tư tế đi vào, mang theo chiếc hộp vàng mà Kafura đã đưa cho Kaputa.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, nữ hoàng.” Giơ lên hộp vàng rực rỡ, chàng trai cung kính quỳ xuống.

34. Chương 73 - 74

Chương 73: Kaputa khóa thân

“Hoàng thượng, nữ hoàng.” Thiếu niên cung kính quỳ dưới đất, giơ cao hộp vàng trong tay.

Lúc nhìn thấy chiếc hộp đó, sắc mặt Kaputa và Kafura tái mét.

“Đây là cái gì?” Menfuisu nhìn hãn.

“Khởi bẩm bệ hạ, đây là một phần tiền đặt cọc của công chúa Kafura đưa cho đại tư tế Kaputa. Được lấy ra từ kho vàng của đại tư tế...”

“Người dám tự tiện đi vào kho vàng của ta?” Nghe thế, Kaputa nổi trận lôi đình, kho vàng đó giống như sinh mệnh của lão, phần nộ đứng bật dậy, muốn hành hung chàng trai trước mặt, lại bị Tử Huyền ngăn chân ngã nhào xuống đất.

Chàng trai kia vẫn bình tĩnh đối mặt với bộ mặt hung thần ác sát của Kaputa, khiến Tử Huyền không khỏi âm thầm tán thưởng. Hắn đặt chiếc hộp xuống dưới đất mở ra, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu rọi một khoảng không.

“Thần có thể chứng minh đại tư tế Kaputa nhận hối lộ của công chúa Kafura. Lúc công chúa và đại tư tế giao dịch, thần đứng sau cây cột đã nghe thấy toàn bộ nội dung. Công chúa nhờ đại tư tế giúp nàng trở thành đệ nhị hoàng phi, sau khi thành công sẽ đem số vàng còn lại tới. Đại tư tế có thói quen thích sưu tập vàng, tất cả các tư tế trong thần điện có thể làm chứng. Hơn nữa chuyện thế này không phải là lần đầu tiên, chỉ cần có người giao vàng, chắc chắn đại tư tế sẽ làm việc mà người đó muốn.”

“Người nói láo!” Mặt Kaputa đỏ bừng, “Hoàng thượng, xin đừng nghe hắn nói bậy! Bình thường lão thần không coi trọng hắn, nên giờ hắn muốn trả thù!”

“Vậy xin hỏi đại tư tế, cả một phòng đầy ắp vàng của ông từ đâu mà có?”

“Ta... kia...”

“Đủ rồi!” Menfuisu không muốn nghe Kaputa nói thêm, ánh mắt liếc nhìn qua công chúa Kafura đang cắn môi đứng phía dưới, “Kaputa! Người thân là đại tư tế cao nhất của Ai Cập, lại lạm dụng chức quyền thu lợi riêng cho bản thân, gạt ta sắp đặt nhiều chuyện như vậy, luôn miệng nói vì Ai Cập ư? Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!”

Nhìn thấy lưỡi kiếm sắp bổ xuống mặt, Kaputa la hét giãy giụa về phía sau, trong miệng vọt ra câu nói có thể cứu mạng bản thân: “Hoàng thượng! Ngài không thể giết thần! Thần là đại tư tế cao nhất, rất nhiều lễ nghi hiến tế chỉ có một mình thần biết!”

Những lời này của hắn khiến Menfuisu do dự một chút, đúng là vậy, đại tư tế nắm giữ rất nhiều nghi thức hiến tế, không phải quan tư tế nào cũng biết...

...

Các đại thần khác cũng vậy lại cầu xin cho hắn, dù sao nghi lễ hiến tế với thần linh cũng không thể hành động qua loa, nếu vì giết đại tư tế mà khiến nghi lễ thất truyền, đúng là đại bất kính với thần linh.

Trong lúc bọn họ đang rối bời, Tử Huyền lại không thèm để ý, chỉ nhìn tới vị quan tư tế trẻ tuổi mang hộp vàng tới.

Lúc đó chọn hắn chỉ vì hắn có thể lên án Kaputa, giờ mới phát hiện ra, chàng trai này không tầm thường.

“Kaputa, ngươi thấy mình ngu chưa?” Tử Huyền lạnh lùng trở lại nhuyển sập, nhàn nhã phe phẩy quạt lông vũ trong tay, “Ở đây có con gái nữ thần sông Nile, nên hiến tế thế nào, chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi biết ư? Hơn nữa, mỗi lần tiến hành nghi lễ người đều cần người phụ giúp, chẳng lẽ số tư tế bên cạnh ngươi nhiều như vậy họp hàng năm lại không biết gì hết sao?”

Tử Huyền có ý ám chỉ vị quan tư tế trẻ kia.

Chàng trai hiểu ý Tử Huyền, lập tức quỳ xuống, “Khởi bẩm hoàng thượng, nữ hoàng, thần bình thường đi theo bên cạnh đại tư tế, về nghi lễ cũng biết được rất nhiều.”

“Tốt lắm!” Tử Huyền vỗ tay, chàng trai này rất có tiền đồ.

Kaputa hoảng hốt cầu xin tha thứ: “Hoàng thượng, nữ hoàng! Bình thường mỗi ngày thần đều cầu phúc vì Ai Cập, xin hãy niệm tình! Cô gái sông Nile, người lương thiện nhất, xin hãy cứu thần, thần biết sai rồi, xin hãy tha thứ cho thần!”

“Ài da, đại tư tế...” Tử Huyền cười cười, “Ta vốn... không có ý định giết ngươi...”

“... Chị?”

...

Vì thế ngày hôm đó, trong hoàng cung Ai Cập xuất hiện một hình ảnh khiến ọi người đều ngỡ ngàng, cung nữ và thị vệ vừa hoảng hốt vừa cố nín cười đến mức bả vai run rẩy. Đại tư tế bình thường luôn vênh vào tự đắc, mỗi lần xuất hiện đều phô trương thanh thế là vậy, nay bị lột hết y phục, chỉ dùng vài miếng vàng lá để che chỗ quan trọng lồ thể trong cung điện. Tầm thân béo núc ních chạy giữa quảng trường, dưới ánh mặt trời chói chang, người Kaputa toát đầy mồ hôi, vừa chạy vừa thở hồng hộc, trên mặt rõ ràng vô cùng xấu hổ.

Đại tư tế Kaputa, chúc mừng ông, ông đã là truyền thuyết của cả Ai Cập.

Ồi không được! Mau lên, mau gọi thêm nhiều người đến xem, nữ hoàng nói, càng nhiều người càng tốt, cứ thoải mái cười, cười đại tư tế khỏa thân!

Gió lạnh thổi qua đại điện, tất cả mọi người đều cảm giác nữ hoàng vui vẻ y như lần trên đùa Jamary. Quả nhiên, đắc tội với ai cũng được nhưng không thể đắc tội với nữ hoàng..

Chỉ có Tử Huyền cười mỉm: “Không phải đại tư tế rất yêu vàng sao? Tốt lắm, ta muốn mọi người ý thức được vàng quan trọng với ông ta thế nào!”

“Khụ,” Menfuisu không khỏi ho khan một tiếng, cơn phẫn nộ với Kaputa giảm đi không ít.

Nhưng vấn đề của Kafura vẫn còn đó, quốc vương Libya sẽ không vì chuyện Kaputa bị trách phạt mà dễ dàng bỏ qua việc này. Quả nhiên, quốc vương Libya ngậm tức giận chuyện Kafura và Kaputa làm việc không cẩn thận, vừa cười khê xoa dịu hòa khí bên trong.

“Hoàng đế Menfuisu, không cần quá tức giận. Tuy rằng Kafura làm như vậy là không đúng, nhưng cũng vì Kafura quá yêu ngài. Con gái ta đã hoàn toàn bị sức hấp dẫn của hoàng đế chinh phục rồi.”

Kafura liền tỉnh táo trở lại, giả vờ e thẹn, liếc mắt đưa tình với Menfuisu ngồi bên trên.

“Hơn nữa, hoàng đế Menfuisu, ta đã công bố với dân chúng rằng ngài muốn cưới Kafura, hiện giờ toàn bộ dân chúng Libya đều mong chờ ngày này mau đến, ta không thể trở về nói với họ rằng, tất cả đều là hiểu nhầm do một viên quan tư tế gây ra được, ha ha.”

“... ”

“... Lão cáo già,” Menfuisu bắt mãn nhỏ giọng chửi thầm, “Đem toàn bộ vấn đề đổ lên đầu Ai Cập ta, bắt ta phải suy nghĩ vì lập trường của lão.”

“Menfuisu...” Carol nhẹ giọng gọi, lo lắng cau mày.

Rốt cuộc Menfuisu cũng phát hiện ra chuyện này có ảnh hưởng đến Carol, vươn tay ôm cô vào lòng.

Tử Huyền không nói gì, mặc kệ hai người bọn họ bày tỏ tình cảm. Thực ra bọn họ còn quá trẻ, chàng trai và cô gái đang tuổi dậy thì yêu nhau say đắm. Phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, nhiều đau khổ như vậy, cũng không dễ dàng...

“Quốc vương Ligosu,” Tử Huyền nhướn mày nhìn quốc vương nước láng giềng đã bộc lộ rõ ý đồ xấu xa.

“Nếu công chúa Kafura của ngài vì yêu hoàng đế Ai Cập chúng ta, nên mới làm chuyện như vậy, chuyện mới xảy ra, chúng ta cũng không tính toán, nhưng... Quốc vương Ligosu, chắc cũng biết hoàng phi cuối cùng mà phụ hoàng Nephenmaat ta cưới chứ, nữ hoàng Hitari của xứ Nubia chứ...”

Menfuisu nghe vậy kinh ngạc nhìn qua, nữ hoàng Hitari... Vì sao chị lại nhắc tới bà ta?

“Phụ hoàng ta yêu thương nữ hoàng Hitari, nên đã cưới bà ta từ Nubia về, vô cùng cưng chiều. Nữ hoàng Hitari cũng biểu lộ rằng bà ta rất yêu phụ hoàng ta. Nhưng lúc đấy chúng ta đều không biết, thứ bà ta muốn.. là ai cập.”

Quốc vương Libya nghe thế, khê rùng mình.

Menfuisu không hiểu Tử Huyền muốn làm gì, chỉ im lặng không nói. Hắn rất yêu phụ hoàng, người rất yêu thương hắn, giao cả giang sơn này lại cho hắn...

“Thương nhân của Nubia rục rịch lên vào kinh thành, tình hình trong nước Nubia có biến động, cuối cùng, vị nữ hoàng lấy danh nghĩa tình yêu gả tới Ai Cập đã đầu độc phụ hoàng ta, còn suýt nữa hại chết Menfuisu. Nếu không phải sớm đề phòng, Ai Cập chúng ta ngày hôm nay đã là của người Nubia.” Tử Huyền ngừng một chút, ánh mắt sắc bén nhìn Kafura. “Tình yêu của công chúa Kafura, e rằng Ai Cập ta không nhận nổi.”

“Nữ hoàng Asisu nói vậy là có ý gì?” Quốc vương Libya hạ giọng nói, “Nghĩ ngờ Libya ta có ý đồ bất lợi với Ai Cập sao? Hai quốc gia chúng ta đã kí hiệp ước liên minh, con gái ta Kafura cũng thật lòng yêu hoàng đế Menfuisu; xin nữ hoàng Asisu hãy cẩn trọng suy nghĩ khi nói ra.”

“Hừ!” Tử Huyền đập bàn, không còn hòa khí nữa, “Chẳng lẽ hành vi của công chúa Kafura không đáng bị ta nghi ngờ sao?”

Một tiếng quát chói tai khiến Kafura sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc Tử Huyền cũng không khống chế được cảm xúc. Nếu không phải ả đàn bà này thì hoàng cung này cũng không đến mức chướng khí mù mịt; nếu không phải tại ả, Jinna cũng không bị bắt cóc chịu hành hạ, để đến bây giờ không biết hồn phách đang ở nơi nào.

Nếu Jinna đến thế giới Hunter, cô ấy sẽ phải sống thế nào, với danh hiệu đội trưởng của lữ đoàn Ryodan... Jinna của ta...

“Công chúa Kafura, người nói người không biết thị nữ Jinna của ta, nhưng lại bị ta tra ra người sử dụng chiến thuyền của hoàng gia Ai Cập để du ngoạn sông Nile, mang Jinna rời khỏi hoàng cung đem tới hòn đảo nơi biên giới, bị người của người tra tấn! Chuyện này người định giải thích thế nào đây?”

“Chỉ là một thị nữ, sao người lại nở ra tay với cô ấy? Là vì cô ấy không phải là một cung nữ bình thường, là người của Asisu ta, nắm giữ rất nhiều cơ mật của Ai Cập, bao gồm cả hệ thống bố trí quân sự! Người muốn thông qua cô ấy để biết những tin tức này sao?”

“Không, ta...” Kafura hoảng hốt đứng lên, “Không phải! Ta không có ý như vậy!”

Menfuisu kinh ngạc, “Công chúa Kafura! Hóa ra đúng là cô bắt cóc Jinna!”

“Thiếp...” Kafura bị Tử Huyền dọa dẫm, thuận miệng phản bác một câu, tương đương với việc thừa nhận đã làm chuyện này. Nhưng tội danh thăm dò bí mật quốc gia hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô ta, khế căn môi đành phải nói ra tình hình thực tế, “Đúng, là thiếp đã bắt cóc Jinna! Nhưng không phải vì cơ mật của Ai Cập! Là vì... cô ta láo toét, luôn xúi giục Mitamun chống đối thiếp! Mitamun là công chúa của Hittite, thiếp không thể làm gì cô ấy, nhưng thị nữ này rõ ràng không coi công chúa lân bang là thiếp ra gì, thường xuyên làm khó thiếp. Nữ hoàng Asisu, đây là thị nữ của ngài, nhưng cô ta đối xử với công chúa nước đồng minh như vậy, ta chỉ thay ngài dạy dỗ cô ta một chút mà thôi!”

“Thị nữ của ta cần người dạy bảo sao?! Công chúa Kafura, người vút nữ hoàng Asisu ta ở xó nào vậy? Với thân phận công chúa nước lân bang tới làm khách mà người dám ra tay với người trong hoàng cung Ai Cập của ta sao?”

Tử Huyền nổi giận đùng đùng, ả đàn bà này không biết trời cao đất rộng là gì, “Cho dù người bắt cóc cô ấy vì tình cảm cá nhân, vậy người có thể giải thích cho ta biết người sắp xếp đông binh lính ở trên đảo như vậy làm gì không?”

Chuyện này ngay cả quốc vương Libya cũng thấy bàng hoàng.

“Chuyện này...”

“Trên hòn đảo đó, có tới mấy trăm thị vệ. Người lên lút tập trung bọn họ ở đó, cũng giống như nữ hoàng Hitari năm đó cho thương nhân lên lút vào Thebes, nhưng cũng chỉ là lên lút mà thôi, công chúa Kafura, người bảo Ai Cập ta làm sao tin tưởng chuyện người thật lòng yêu Menfuisu đây?”

Tử Huyền cười lạnh, “Hiện giờ, mấy trăm thị vệ đã đều đã chết, nhưng ta vẫn còn để một gã sống sót tới đối chứng với người, đang ngờ ngáy ngoài cửa, công chúa Kafura có muốn gặp mặt không?”

Sự việc diễn ra như vậy, ngay cả quốc vương Libya cũng không biết làm sao, chỉ biết cố gắng cứu vãn tình thế. “Hoàng đế Menfuisu, nữ hoàng Asisu, xin hãy tin tưởng Libya ta thật tâm muốn kết đồng minh với Ai Cập. Hành vi của Kafura đúng là sai trái, là ta đã làm hư con bé, nhưng Libya ta tuyệt đối không có ý đồ gì với Ai Cập.”

Sắc mặt Menfuisu cũng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Đương nhiên ta tin Libya muốn chung sống hòa bình với Ai Cập, nhưng chuyện cưới Kafura...”

“Kafura làm việc như vậy, thật sự không thích hợp làm hoàng phi Ai Cập, ta sẽ dẫn con bé về nước dạy dỗ lại. Hi vọng một ngày nào đó, hoàng đế Menfuisu có thể chấp nhận công chúa.”

...

Ra khỏi đại điện, Tử Huyền thở phào một hơi.

Rốt cuộc ả đàn bà khôn kiếp đã cút khỏi Ai Cập.

“...”

... Nhưng trong cung của cô lại xuất hiện phiền phức lớn hơn!

... Che mặt rơi lệ...

Trong cung điện của Asisu

“Irumi, niệm lực của ngươi còn bao nhiêu?”

“... Không nhiều lắm.”

...

“Được rồi, để lại thuốc cho ta, các ngươi lui xuống đi.” Giọng nói của Ari truyền tới, Irumi quay đầu nhìn lại, thấy cô đang cầm một đồng dược liệu đi tới.

Lúc Chrollo được đưa về, Ari sai người đỡ hần về phòng, hiện giờ còn tìm thuốc tự mình xử lý vết thương giúp hần. Trong mắt cô, người bị thương chính là Jinna đã bị mất tích từ lâu, không biết rằng linh hồn đã bị tráo đổi.

Vì thế vừa làm vừa cần nhằn: “Jinna, sao ngươi lại bất cẩn như vậy, sao có thể để công chúa Kafura bắt cóc. Khiến nữ hoàng Asisu lo lắng nhiều ngày như vậy, còn phải bao nhiêu người tìm ngươi, còn lo ngươi bị hoàng đế Ragashu bắt cóc. Nếu không phải tìm thấy khuyên tai của ngươi trên thuyền, bây giờ ngươi vẫn còn phải chịu khổ trên hòn đảo đó.”

Chrollo cũng không trả lời, rõ ràng thân phận của thị nữ này cao hơn thân thể này, hần vẫn chưa rõ tình huống nơi này, chỉ có thể để cô ta dạy dỗ.

Irumi ung dung uống rượu, nhìn hần bị mắng.

“Ngươi là một thị nữ, đừng gây phiền phức cho nữ hoàng, lần này coi như bỏ qua, sau này phải hầu hạ nữ hoàng chu đáo, có thể gặp được một chủ nhân tốt như nữ hoàng Asisu chính là may mắn của ngươi. Đúng rồi, ngươi cũng phải cảm ơn hoàng tử Irumi, là hoàng tử nước Puntie lắng giềng với Ai Cập ta, là nhờ ngài nhặt được khuyên tai, mới phát hiện ra manh mối của ngươi.”

“...”

“Sao? Chẳng lẽ miệng cũng bị thương không thể nói chuyện sao? Để ta xem nào!”

“... Không, ta có thể nói chuyện, đa tạ hoàng tử Irumi!”

“Không cần khách sáo!”

Chrollo nhìn Irumi, tuy rằng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng rõ ràng ánh mắt đang lóe sáng xem kịch hay.

Đúng là đại thiếu gia Zoldyck thích xem trò hay.

“Hoàng tử Irumi, nô tì muốn băng bó vết thương cho cô ấy. Ngài... có thể tránh đi một lúc được chứ?” Rốt cuộc Ari cũng không nhận được nữa, buột miệng hỏi.

“A... Coi như không có ta ở đây, người cứ tiếp tục đi.”

“ ... ”

Chrollo cũng biết, Irumi sẽ không bỏ qua cơ hội xem kịch hay. Ari im lặng không nói gì, khó xử không biết nên xử lý vết thương thế nào. Hắn hơi cong miệng cười cười.

“Nữ hoàng Asisu, người không vào sao?”

Rầm! Tử Huyền trượt chân, vội vàng bám lấy cây cột bên cạnh.

“Hi... ha...” Từ từ lộ mặt khỏi cây cột, “Hi... đang băng bó à.”

Thực ra cô đã sớm quay về, đứng đây đã lâu, nhưng không dám đi vào. Nhất là khi nghe Ari mắng mỏ Chrollo, càng không dám đi vào.

“Đội... Jinna, khỏe hơn rồi chứ?”

Chrollo cười nhẹ, “Cảm ơn nữ hoàng, nô tì khỏe hơn rồi ạ.”

“ ... ”

Tử Huyền muốn khóc quá, cùng một khuôn mặt, mỗi khi Jinna mỉm cười đều thân thiết động lòng người, Chrollo mỉm cười lại khiến người ta âm thầm chột dạ.

Vất vả lắm mới kiềm chế xúc động, đi vò trong.

“Thật à, vậy là tốt rồi... Ari, người lui xuống trước đi.”

“Vâng, thưa bề hạ.”

Đợi khi Ari đã đi xa, Tử Huyền mới cười cười lấy lòng, “Ha ha, đội trưởng, tính tình Ari vốn là vậy, anh đừng so đo với cô ấy, cô ấy thân thiết với Jinna từ rất lâu nên mới nói như vậy.”

“Yên tâm. Thân thể này là thị nữ của cô phải không?”

“Đúng vậy, nhưng đội trưởng yên tâm, tôi làm sao dám để anh hầu hạ tôi, anh cứ nghỉ ngơi, cứ việc nghỉ ngơi!”

“Đúng vậy...” Irumi từ từ mở miệng, “Dù sao cô ta cũng đã có người yêu hầu hạ rồi.”

“Ồ?” Chrollo nhú mày, “Một người chỉ biết chiến đấu như Tử Huyền của chúng ta cũng biết yêu sao...”

“... Ha, thời tiết thật đẹp, đội trưởng uống rượu chứ?”

Chương 74: Lốc xoáy

Từ đó trở đi, Chrollo yên ổn sống trong hoàng cung Ai Cập.

Tử Huyền rất tự giác chuyển tới rất nhiều sách của Ai Cập, cũng chuẩn bị một phiên dịch viên đọc nội dung cho hắn nghe. Dù sao đội trưởng của cô rất thích đọc sách, hơn nữa lại đi tới một nơi hoàn toàn lạ lẫm, thân là một nữ hoàng Ai Cập và là một thành viên trong đội, đương nhiên cô phải giúp hắn.

“Đúng rồi,” Chrollo buông sách xuống, “Tử Huyền, quốc gia này với tộc của Phinks có liên quan gì không nhỉ?”

“Hả?” Tử Huyền ngẩn người nghĩ một lúc mới nhớ ra, Phinks thường xuyên mặc y phục của người Ai Cập...

“Đội trưởng, thế giới này là ba nghìn năm trước, có lẽ Phinks là hậu nhân của quốc gia này trong tương lai. Hu, anh đừng hỏi tôi, mấy chuyện này tôi không có hứng thú đâu...”

Chrollo cũng hiểu tính cô, cười cười không nói gì, tiếp tục cúi đầu đọc sách. Tử Huyền nhìn quyển sách trong tay hắn, “Nhưng đội trưởng à, anh vẫn biến thái như trước, nhanh như vậy đã học được mấy văn tự quái dị đó.”

“Tử Huyền, vừa nói gì đó? Hử?”

“... À! Tôi nói anh thật sự rất giỏi, chỉ số IQ quá cao, nhanh như vậy đã có thể đọc được chữ Ai Cập cổ! Ha ha!”

“Nữ hoàng Asisu.” Ari tới cứu Tử Huyền đúng lúc.

“Khởi bẩm nữ hoàng, đã sai ngự y tới cung của Carol rồi ạ.”

“Ừ.” Tử Huyền gật đầu, dựa theo tình tiết trong tác phẩm, hiện giờ có lẽ Carol đã mang thai, để bọn họ biết sớm một chút, đỡ để cô ta gây chuyện đánh mất đứa bé.

Ari thông báo xong, lại nhìn Chrollo đang ngồi trên nhuyễn sạp đọc sách.

“Jinna, người càng ngày càng to gan, đột vừa rồi vì người bị thương nên bỏ qua, nhưng tính dưỡng lâu như vậy đều có thể xuống giường, sao lại nhàn hạ thế kia. Sao người dám ngồi trước mặt nữ hoàng thế kia?”

“Phụt.” Tử Huyền phun hết ngụm nước trong miệng ra ngoài, “Ari, không có việc gì thì người đừng mắng cô ấy, thân thể cô ấy vẫn chưa khỏe hẳn..”

“Bệ hạ, thị nữ có quy tắc của thị nữ, nàng tới là để hầu hạ người, không phải tới để hưởng phúc. Nô tì biết người thiên vị Jinna, nhưng cũng không thể dung túng như vậy. Hơn nữa, sai chút việc cũng vì muốn tốt cho cô ta, người yên tâm, nô tì không để cô ta chết khô đâu ạ. Jinna, nếu đã có thể đi lại, hãy đi theo ta hái nho.”

Tử Huyền còn muốn ngăn cản, Chrollo đã mỉm cười đứng dậy. “Nữ quan Ari dạy đúng lắm, ta chỉ là một thị nữ, đương nhiên phải chăm sóc nữ hoàng. Nữ hoàng bệ hạ, giờ nô tì phải đi hái nho cho người.”

“Khụ khụ...” Tử Huyền bị sắc nước miếng, lùi lại vài bước, nhìn Chrolli trong thân thể Jinna đang mỉm cười đi theo Ari ra ngoài.

“...”

Ari... Người thật mạnh mẽ...

Từ đó về sau, Chrollo nghiêm túc đảm nhiệm chức vụ thị nữ, đi lại trong cung điện, chuẩn bị bữa ăn cho Tử Huyền, lấy văn kiện, chỉ huy cung nữ làm việc. Suy nghĩ của Chrollo không giống người thường, hẳn cảm thấy thích thú, muốn dùng hoạt động sinh hoạt thường ngày để tìm hiểu về quốc gia thần bí này.

Chỉ có Tử Huyền ai oán than thở với Irumi.

“Irumi, đáng sợ quá! Ngày nào đó hẳn chơi chán, nhớ ra bản thân đường đường là đội trưởng lữ đoàn Ryodan đứng đầu thiên hạ lại đi làm thị nữ ột đoàn viên, hẳn có ngẫm bán tôi đi không? Hu hu, trái tim mềm mại yếu ớt của tôi không chịu nổi áp lực này đâu...”

Irumi lạnh lùng uống rượu, “Yên tâm, nếu hẳn muốn bán cô cũng phải tìm người can đảm dám mua cô.”

“Này!” Tử Huyền gầm lên, “Chẳng lẽ một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, tính tình vui vẻ như tôi lại không có ai muốn sao?”

Irumi quét mắt nhìn qua, vỗ vai an ủi cô, “Không có người muốn cô cũng không sao, ta sẽ đưa cô tới làm người hầu cho nhà Zoldyck ta!”

“...”

Ông trời ơi, thế giới thật đen tối, tôi muốn được cứu vớt...

“Izumin chắc chắn sẽ mua! Tôi để hẳn mua rồi tiếp tục làm nữ hoàng, còn tốt hơn làm người hầu!”

Ánh mắt Irumi tối sầm lại, “Đúng rồi, gã tình nhân quần trước bím sau của cô đâu?”

Mấy ngày nay không thấy Izumin lui tới như bình thường.

“Hắn...” Tử Huyền cũng buồn bực, đột nhiên không thấy tăm hơi, “Chết tiệt, tự nhiên biến mất không thèm nói với tôi một tiếng, gần đây không có hẳn hầu hạ, đúng là không quen...”

“... Vậy à, cô dựa dẫm vào hần quá nhiều rồi.”

“Hử?”

“Không có gì.”

“Nhưng sao hôm nay cũng không thấy đội trưởng xuất hiện nhỉ?”

“... Hử? Đúng rồi, bình thường tầm này hần sẽ mang bữa sáng tới cho cô.”

“...”

Hai người rời nhuyển sập, đi tới phòng Chrollo.

Chắc chắn có tin vịt!

“Đội trưởng, anh ở đâu...”

Bọn họ đẩy cửa ra, nhìn thấy Chrollo đang nằm trên giường.

Dưới ánh mặt trời len qua cửa sổ rọi vào, rải rác quanh căn phòng, trên chiếc giường màu trắng, mái tóc dài rối tung trên gối, che khuất gương mặt tái nhợt.

Chrollo nhếch môi, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đội trưởng... Anh làm sao vậy?” Tử Huyền kinh ngạc nhìn hần, đã xảy ra chuyện gì?

Ngay cả lúc bị thương cũng chưa từng thấy vẻ mặt Chrollo đau đớn như vậy.

Chrollo nghe thấy tiếng cô, hơi hé mắt, yếu ớt mở miệng, “Không sao, đi ra ngoài đi.”

Nói xong, lại không kiềm được, cuộn tròn người, ôm chặt bụng.

Khiến Tử Huyền hoảng hốt: “Đội trưởng, anh trúng độc sao? Hay bị ai ám sát? Mau để tôi xem nào!”

Luống cuống tay chân muốn biết rõ tình hình của Chrollo, nhưng đối phương lại giữ chặt chắn không chịu phối hợp. Irumi cũng nhíu mày, nhìn hai người đang giằng co.

“... Chrollo người chảy máu kìa.”

“Cái gì? Chảy máu?” Tử Huyền kinh ngạc nhìn kĩ.

Sau đó...

Sau đó...

“... Đội trưởng, không phải anh...”

...

“Đến kì kinh nguyệt đấy chứ?”

35. Chương 75 - 76

Chương 75: Tạm biệt

Cả căn phòng im lặng, không tiếng động...

Irumi đứng ở cạnh cửa, tuy không có biểu hiện gì, nhưng ngón tay lại cứ vẽ vài vòng tròn lên mặt bàn; Tử Huyền ngẹn cười, bờ vai run rẩy ngồi cuối giường, sắc mặt Chrollo đen sạm nằm trên giường.

...

“Cười đủ chưa?”

Tử Huyền giật bản mình, giọng nói âm hiểm độc ác ẩn chứa dao găm à nha!

“Đội trưởng, tôi không... phì, không cười! Là một cô gái... đến, khụ, kì sinh lí... phì... là chuyện bình thường!”
Tử Huyền nhanh chóng đứng dậy, vất vả lắm mới nói hết, “Chuyện này, để tôi bảo Ari chuẩn bị thuốc giảm đau và... giấy... cói...”

Tử Huyền cố gắng kiềm chế mà vẫn không kìm được, cứ nghĩ đến giấy cói được người Ai Cập cổ đại dùng làm băng vệ sinh nay dùng trên người Chrollo... Cô chỉ muốn quỳ rạp xuống đất đập đập sàn nhà!

“Tử Huyền, không sao, cô có thể cười ra tiếng.” Nụ cười thâm trầm càng lúc càng hiện rõ trên khuôn mặt tái nhợt của Chrollo.

Irumi thấy tình hình không ổn, lôi Tử Huyền ra ngoài, “A... Tôi gọi Ari tới hầu hạ anh...”

“...”

...

“Ha ha ha ha ha ha!”

Rốt cuộc không kiềm được nữa, cười to không cần kiêng nể, “Phì, ha ha ha, cười chết mất!”

Đám thị nữ cầm bình nước đi ngang qua nghe thấy tiếng cười từ trên đài cao vọng xuống, có lẽ hôm nay tâm tình nữ hoàng rất vui.

“Ha ha ha,” Tử Huyền đập đập vào thành ban công, “Irumi, cười vui không? Trời ạ, đội trưởng Chrollo của bang Ryodan bị đau sinh lí.”

...

“Irumi?” Hồi lâu không có tiếng trả lời, Tử Huyền quay đầu lại.

Irumi nhắm mắt dựa vào ghế, mái tóc dài buông lơ lửng trên bắp vai. Dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ, chiếu rọi lên gương mặt hần, khuôn mặt đẹp trai có chút không chân thực.

Tử Huyền đứng yên nhìn hần, cảm giác buồn cười vì Chrollo dần dần tỉnh lại. Siết chặt lan can một lần nữa, một lúc lâu sau, lại mở miệng gọi một tiếng.

“Irumi.”

Thân thể dưới ánh mặt trời kia khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở mắt, có chút khó hiểu nhìn cô. Tử Huyền cười nhẹ, chậm rãi dựa vào lan can, bóng nước sông Nile xa xa phản chiếu ánh sáng, dường như có thể làm tổn thương ánh mắt của người khác.

“Irumi... phong cảnh nơi này cũng không tệ nhỉ.” Đón gió, mái tóc Tử Huyền tung bay, nơi khóe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Hoàng cung Ai Cập là nơi cao nhất ở đây, đứng ở đây, anh có thể nhìn thấy cả quốc gia tươi đẹp này... Hơi nóng của sa mạc đã bị gió lạnh từ sông Nile thổi mát, mỗi ngày qua đi, ánh mặt trời gay gắt...”

Dòng sông Nile xinh đẹp đã mang phù sa về cho vùng đất này, trên mặt nước là những bông hoa sen bồng bềnh trôi nổi, những cô gái gánh nước bên bờ sông, hát mãi những khúc đồng ca theo năm tháng...”

Giọng của Tử Huyền rất nhẹ, dịu dàng chậm rãi, phẳng phất như đang hòa mình vào gió.

Irumi bị hấp dẫn, cũng ngẩng nhìn phong cảnh được Tử Huyền miêu tả. Thời gian chậm rãi trôi qua, không khí yên tĩnh của buổi trưa hè tràn ngập không gian.

Bọn họ đến từ tương lai, cảnh sắc nơi này thấm đẫm lịch sử, tươi đẹp động lòng người.

“Đúng là rất đẹp.”

“... Irumi, anh đang nhớ thế giới Hunter ư?”

Tầm mắt Irumi chuyển từ phong cảnh kia qua nhìn Tử Huyền đứng cạnh lan can. Tử Huyền mỉm cười, tự hỏi tự trả lời, “Có lẽ đang nhớ... Killua búống bình, cả ngày ở bên cạnh Gon, không biết có phải lại đang

không nghe lời hay không; Scott gia nhập bang lâu như vậy, không biết có bị Pisoga biến thái kia trêu chọc hay không; Milluki có còn đang nghiên cứu nữa không; có gây bất chút nào không; có chế tạo ra vũ khí nào mới không...

Trong nhà không có anh, nhiều nhiệm vụ như vậy phải sắp xếp thế nào, tiền mua áo lông ẹ, tiền mua quần áo cho các em...không biết Milluki có khổng chế cơn thèm ăn không, có phải lại béo ú rồi không...”

“... Còn cô, cô có nhớ nơi đó không?” Thật lâu sau, Irumi mới nói một câu.

“Nhớ chứ, sao có thể không nhớ.” Tử Huyền trả lời, “Nơi đó tuy rằng ngập máu nhưng cuộc sống tự do tự tại, vô cùng thoải mái. Tôi nhớ, ngày trước có một mục tiêu, biến hóa. Không ngừng biến hóa. Không thể nghĩ ngợi gì, ngày nào cũng đắm mình trong trận chiến. Từ cuộc thi Hunter trên tháp cao, đến hòn đảo...”

“Đúng, đánh đến nỗi mọi người cứ thấy cô là bỏ chạy.”

“Ha ha, đương nhiên, nếu không tìm được người đánh nhau tôi lại phải đi chơi xấu anh. Mỗi khi tôi sắp ra tay với mục tiêu, anh thường đứng bên cạnh nhìn, chờ đến khi sắp kết thúc sẽ lại ném đinh ra. Có đôi khi tôi đánh không thắng, anh lại bắt đầu ra giá, phải trả bao nhiêu tiền thì anh mới chịu cứu người.”

Trợn mắt lên án nhìn hần.

“Đúng thế, cho tới bây giờ cô vẫn còn đang kí sổ.”

Nhẹ nhàng nói một câu đá thẳng khí thế của Tử Huyền bay mất.

“Hi hi, không phải bây giờ tôi đang trả nợ sao...” Tử Huyền cười nịnh nọt.

“Irumi vẫn là tốt nhất... trước kia, mỗi lần thực lực không đủ, buồn bực liền rủ anh đi uống rượu, anh không uống, chỉ nhìn tôi, sau đó khiêng tôi về... Tôi không đối phó được gã Pisoga biến thái kia, anh cũng luôn giúp tôi... Thực ra tôi biết, Irumi anh làm sao có thể để người khác nợ anh lâu như vậy, cũng chỉ có thể bám theo tôi như thế... đúng không...”

Có lẽ vì đang nhớ lại, nên vẻ mặt Irumi ôn hòa rất nhiều.

Tử Huyền nhìn hần chằm chằm. “Thực ra... đã đến lúc anh trở về rồi.”

...

Không khí tĩnh lặng, toàn bộ trầm mặc bao trùm xung quanh. Tử Huyền rất đa cảm. Nửa tháng nay, tuy Irumi không có biểu hiện gì, nhưng cô cũng phát hiện ra. Thời gian hần tỉnh táo càng ngày càng ít, thường xuyên đang nói chuyện lại ngủ mất...

“Anh và Chrollo xuyên qua đây nhờ tảng đá đó, nhưng năng lượng của nó có hạn... Đã sắp cạn kiệt rồi.”

“Cô không trở về cùng chúng tôi sao?” Irumi chấp nhận sự thật này.

“... Anh biết đáp án rồi, không phải sao?” Tử Huyền miễn cưỡng mỉm cười, “Tôi tới nơi này không phải vì xuyên qua tảng đá, các anh là ngoài ý muốn, đương nhiên tôi cũng... Tôi muốn giúp chủ nhân thân thể này sống sót, đến già, đến tận lúc chết... cho nên tôi không trở về được...”

“...”

Suy luận một chút, Irumi cũng biết khả năng này, Tử Huyền xuyên không không giống bọn họ nên không bị hạn chế năng lượng... Nhưng vẫn cứ muốn hỏi, dù chỉ là một lần.

“Nhưng hiện giờ tôi cũng không tệ.” Tử Huyền ngồi xuống, “Tôi là nữ hoàng ở nơi này, có người hầu kẻ hạ. Có được niệm lực, có thể bảo đảm an toàn cho người thân của tôi. Tôi sẽ cố gắng sống tốt ở nơi này, sống vui vẻ, thật thoải mái.”

... Tôi cũng sẽ nhớ anh ở trong lòng, hi vọng anh có thể vui vẻ...

“Irumi, nhớ nhà... thì hãy trở về đi.”

Làn gió nhẹ lướt khẽ qua, mang theo hơi nước sông Nile. Ánh mặt trời vẫn nhàn nhàn như trước, ánh sáng lạng lẹ tỏa xuống mặt đất. Tử Huyền nhớ lại, một buổi trưa trước đây từ rất lâu, cô kiên quyết lôi Irumi

ngồi dưới gốc cây, ép hán ăn bánh ngọt do cô tự làm, ánh mặt trời lúc đó cũng rực rỡ như vậy, xuyên qua tán lá cây rải đầy xuống đất thành một bức tranh loang lổ. Bánh quá ngọt khiến cô không ăn được, toàn bộ dồn sang cho hán...

...

Không biết là bao lâu sau, mái tóc dài của Irumi dựa vào vai cô, đã đến lúc hán trả lại thân thể này cho chủ nhân thật sự của nó.

Tử Huyền ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trên bầu trời trong xanh có vài chú chim bay lượn, chớp mắt đã biến mất nơi cuối chân trời.

“Tạm biệt, Irumi.”

Tử Huyền cứ ngồi như vậy, ngồi hết buổi chiều, tận đến khi một bóng người xuất hiện trước mặt.

Người đó nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Tử Huyền, vươn tay nắm lấy tay cô. Bàn tay ấm áp khiến người ta cảm thấy yên tâm.

“... Hán đến lâu rồi, đã đến lúc nên trở về.”

“Đúng.”

...

“Ari, truyền tin cho Zousu nhanh chóng trở về Ai Cập, hộ tống hoàng tử Puntie về nước.

Trong khoảng thời gian này, hoàng tử thích cái gì, thì cũng mang về.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Irumi, kiếp này, không thể gặp lại nhau được nữa rồi...

Chương 76: Cầu hôn

Tử Huyền có chút buồn phiền ngồi uống rượu, bên cạnh là Izumin và Menfuisu đang nâng cốc chúc tụng nhau.

Trong đại sảnh, vũ nữ thướt tha xoay tròn theo tiếng nhạc, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh nến càng thêm mê hoặc động lòng người. Nhưng các đại thần xung quanh không có tâm trạng nào thưởng thức, chia nhau ngồi hai bên hưng phấn thảo luận.

Mấy thị vệ khiêng từng rương đồ đi xuống. Đây là sính lễ được Izumin mang theo từ Hittite đến, trang sức tinh xảo, y phục, trầm hương, tinh dầu, nhiều đến mấy chục chiếc rương.

Không chỉ ở nơi này, cung điện của Tử Huyền cũng chật ních. Nhớ tới căn phòng gần như không còn chỗ đặt chân... Tối nay cô vẫn phải trở về. Nhưng Izumin ra tay cũng thật hào phóng, chỗ châu báu bị Irumi cướp đoạt cũng không bằng một phần tư.

Menfuisu đã sớm nhận ra chị mình không ghét bỏ Izumin, đặc biệt là bọn họ đã chung sống hòa bình một thời gian dài, Izumin vô cùng cưng chiều nữ hoàng, rất có thành ý cầu hôn. Cho nên khi Izumin đến bàn về chuyện hôn lễ, hán vô cùng hoan nghênh, nhanh chóng thảo luận các chi tiết cho hôn lễ.

Tuy Izumin luôn trò chuyện với Menfuisu, nhưng động tác tay cũng không ngừng lại, thường xuyên chọn những món Tử Huyền thích ăn gấp qua, khiến đám thị nữ bưng rượu hầu hạ bên cạnh đều che miệng cười trộm.

Tử Huyền theo thói quen đều nhận lấy, đến lúc ăn đã hơi no, liếc mắt một cái, rồi lén chuồn ra khỏi đại điện.

Vì thế, khi tay Izumin giơ lên giữa không trung, nhìn lại, bên cạnh chỉ còn ánh mắt sáng như sao của chú sói xám nhìn hán.

“...”

Ban đêm ở Ai Cập không nóng như ban ngày, Tử Huyền đứng ở ban công khẽ lắc nhẹ li rượu. Trong đại điện vẫn vắng vắng truyền tới tiếng cười vui vẻ, càng khiến ban đêm thêm yên tĩnh trống trải, gió lạnh thổi qua từng đợt.

Trong lúc Tử Huyền đang thưởng thức ánh trăng sáng như bạc trên sông Nile, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh:

“Cô sẽ gả cho hoàng tử kia sao?”

“Khụ khụ.” Tử Huyền bị sặc, “Đội trưởng, sao anh cứ đột ngột xuất hiện không tiếng động như vậy, ủa, không đúng, anh không nghỉ ngơi sao, còn đau...” Cảm nhận sắc mặt Chrollo khẽ biến đổi, Tử Huyền nuốt nửa câu còn lại vào trong bụng, “Cùng, cùng ngắm sao đi.”

Chrollo cười, “Về Thiên văn học, người Ai Cập am hiểu hơn tôi nhiều. Theo như cô nói, thời đại này cách chúng ta ba nghìn năm, bọn họ ba nghìn năm trước đã biết cách chia một năm thành mười hai tháng, phân loại các chòm sao và vệ tinh, phân biệt sao Hỏa, sao Thổ, sao Mộc, sao Kim và sao Thủy...”

“... Đội trưởng, sao anh đã chuyển sang nghiên cứu lĩnh vực thiên văn học vậy?”

“...”

Ài, quả nhiên không phải người thường.

“Tôi thấy đồng lễ vật trong cung điện kia...” Chrollo không thèm nhìn Tử Huyền, đơn giản nói: “Thân là đội trưởng, tôi cảm tôi cũng nên quan tâm đến thành viên trong đội một chút, dường như cô không phản đối chuyện này. Cho nên... cô vừa mắt gã hoàng tử kia sao? Hắn đánh thắng được cô ư?”

“... Ở thế giới này làm gì có ai đánh thắng được tôi?”

“Ừm, thực ra tôi cũng không rõ lắm... anh ta đối xử với tôi rất tốt, dịu dàng chăm sóc, tôi ở bên anh ta cũng không cảm thấy có gì là không tốt...” Tử Huyền do dự trả lời, cũng không biết diễn tả cảm xúc bản thân như thế nào, không ghét bỏ, nhưng nói đến tình yêu, dường như vẫn còn mơ hồ.

“... Vậy ư? Tôi hiểu rồi.”

“Ừa? Tôi còn không hiểu, sao đội trưởng lại hiểu được?”

Chrollo không trả lời, cười cười nhìn về phía chân trời.

“...”

Đội trưởng không hổ là đội trưởng, vẫn bí hiểm như trước, diện mạo hiên ngang!

Nhưng sau một đêm tĩnh lại, Tử Huyền cảm thấy chỉ số thông minh của bản thân càng lúc càng giảm sút, lại dám nghiền ngẫm tâm tư của Chrollo, đúng là không biết lượng sức, thật ngượng với danh hiệu người trong bang Ryodan!

Một cung nữ do dự lén lút chạy vào bẩm báo với Tử Huyền: “Khởi bẩm nữ hoàng, nữ quan Jinna... dường như có ý đồ quyến rũ hoàng tử Izumin...”

“Phụt!” Tử Huyền phun hết nước trong miệng ra ngoài!

...

Tuy rằng hôm qua uống rượu đến khuya, nhưng hôm nay khi mặt trời vừa lên trên sông Nile, Izumin cũng đã tỉnh lại. Đã lâu không ngắm nhìn ánh mặt trời rực rỡ ở Ai Cập. Đặc biệt tâm tư hắn cũng giống như ánh mặt trời này, đang vô cùng vui vẻ.

Hoàng đế Menfuisu cực kì tán thành hôn sự của hắn và nữ hoàng Asisu, cả Ai Cập đều chúc mừng tin vui này. Nhưng Asisu không phản đối cũng chẳng gặt đầu... Không có sự đồng ý của nàng, càng khiến người ta bất an trong lòng.

Izumin vừa nghĩ vừa bước ra mở cửa phòng, bên ngoài có một bóng dáng thướt tha đứng trước cửa.

Jinna không đội khăn trùm đầu, mái tóc xoắn dài màu nâu buông lơ lửng trên bờ vai, chỉ được buộc lỏng lẻo bằng một sợi dây nhỏ, bên trên còn cài một bông hoa, càng thêm phong tình quyến rũ. Lặng lẽ đứng dưới ánh mặt trời nở nụ cười: “Hoàng tử Izumin, buổi sáng tốt lành.”

Izumin sửng sốt một chút mới nhận ra cô là cung nữ bên cạnh Tử Huyền.

“Ừm, buổi sáng tốt lành.”

“Hoàng tử, tối qua uống rượu với bề hạ cả đêm, chắc mệt lắm.” Trong tay Jinna bưng khay đồ ăn sáng: “Nô tì mang tới cho ngài chút điểm tâm.”

Jinna là nữ quan trong cung điện của Asisu, có quan hệ mật thiết với Asisu. Cho nên Izumin tự hiểu rằng cô phụng lệnh Tử Huyền đưa đồ ăn sáng tới đây. Trong lòng mừng thầm.

“Là nữ hoàng lệnh cho người đưa tới sao? Nàng đã ăn chưa, để ta qua cùng ăn sáng với nàng.”

Jinna vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên môi, “Hoàng tử ăn trước đi ạ, nữ hoàng bề hạ vẫn còn đang ngủ.”

Nói xong, liền đi tới, nghiêng người đi qua vào trong phòng, lúc cô đi ngang qua Izumin còn ngửi thấy một mùi hương tươi mát thanh nhã.

Đồ ăn được đặt trên bàn, “Thực ra, nô tì ngưỡng mộ hoàng tử đã lâu, đồ ăn này đều do nô tì tự tay làm, nếu hoàng tử không thử qua sẽ khiến nô tì rất đau lòng...”

Phì, tự tay làm! Hẳn tự tay làm mấy món này nhưng đến hân cũng không dám ăn, mấy thứ vừa cứng vừa đen kia có thể coi là đồ ăn sao?

Nhưng Chrollo đúng là yêu quái chuyên làm vậy, chuyên giả bộ đàn ông lịch thiệp còn chưa tính, nay còn giả dạng thực nữ quyến rũ người khác... Thế giới này đúng là không chân thực, người không phải là người, không phải là người!

Tử Huyền lén lút nhìn trộm qua cửa sổ, oán thầm hai người trong phòng không ngớt. Thị nữ phía sau lén lút kéo kéo y phục của cô: “Nữ hoàng bề hạ, chúng ta...”

“Suyt!” Tử Huyền nhan chóng ám chỉ cô ta đừng nói nữa, có lẽ Izumin không nghe được âm thanh này nhưng chắc chắn Chrollo có thể nghe thấy.

Quả nhiên, Chrollo đứng trong phòng đang nói chuyện với Izumin đã liếc mắt nhìn qua, cười càng thêm tao nhã. Khiến Tử Huyền run rẩy, không kim được lui về phía sau vài bước.

“Hoàng tử Izumin, nô tì rất háo hức tìm hiểu về vùng đất và người dân ở Hittite, nếu không phiền, xin được hỏi hoàng tử một số chuyện về văn hóa Hittite. Không biết hoàng tử có rảnh không?”

Động tác cầm đồ ăn trong tay Izumin dừng lại: “Không ngờ nữ quan Jinna lại có hứng thú tìm hiểu về Hittite ta như vậy, ta cũng rất vui nếu có thể giúp cô hiểu thêm về cảnh vật Hittite.”

Thái độ đúng mực của hoàng tử Izumin càng khiến hân thêm nhõm nhõm. Jinna cũng không ngừng cố gắng: “Bây giờ là mùa hoa sen nở rộ trên sông Nile, chi bằng chúng ta ngồi thuyền vừa thưởng thức phong cảnh, vừa thảo luận!”

Khốn kiếp! Lại còn muốn ngồi thuyền!

Tử Huyền đứng thẳng người, khiến thị nữ bên cạnh sợ hãi.

“...”

Tuy biết rõ đó là Chrollo trong thân thể Jinna, nhưng nhìn thấy Izumin đi ngắm phong cảnh trao đổi tình cảm với người khác vẫn khiến cô cảm thấy không thoải mái, giống như có cái gì đó vướng mắc trong lòng, đâm vào rất khó chịu, lại hận không thể nhổ ra.

Ý đồ của Chrollo, Tử Huyền có thể đoán được đại khái, có lẽ đến để thử thách Izumin. Nhưng vì sao cô lại thấy khó chịu như vậy...

“Đi, chúng ta trở về.”

“Vâng,” Thị nữ ước gì có thể nhanh chóng chấm dứt hành vi nghe lén này, “Nữ hoàng bề hạ, điểm tâm đã được chuẩn bị xong, xin mời đi hướng này...”

“Không ăn. Tối thần điện.”

...

Trên sông Nile, một con thuyền tinh xảo nhẹ nhàng lướt trên mặt nước, trên chiếc thuyền xa hoa, Chrollo ngồi đối diện với Izumin.

“Vừa nãy ngoài cửa sổ... là Asisu thì phải.” Izumin làm như vô tình buông một câu như vậy.

Đáy mắt Chrollo lóe sáng: “Sức quan sát của hoàng tử Izumin thật đáng nể.”

Chứng minh được là đúng, trong lòng Izumin có chút vui sướng. “Như vậy, nữ quan Jinna được nữ hoàng phái tới thử thách ta sao?”

Nếu đối phương đã nhìn thấy, Chrollo cũng không che giấu nữa, khí tức hắc ám được giấu kỹ nay tỏa ra xung quanh...

“Trong hoàng cung Ai Cập, hoàng tử Izumin rất nổi tiếng, các thị nữ đều nói, hoàng tử anh minh cơ trí, xem ra không sai, đoán đúng một nửa rồi.”

Izumin kinh ngạc, cô gái trước mắt dường như hoàn toàn thay đổi thành người khác, nhất là áp lực bức bách kia...

“Một nửa ư? Nói như vậy, là nữ quan Jinna chủ động tiến hành thử thách. Là không tin tưởng ta sao?”

Chrollo từ chối cho ý kiến, có chút tán thưởng đối phương có thể bình tĩnh suy xét vấn đề khi đối mặt với hấn: “Hoàng tử biết rõ đây là thử thách, nhưng trước mặt nữ hoàng cũng không trực tiếp từ chối nô tì, ngược lại còn đồng ý, là muốn kích thích nữ hoàng.”

“...” Izumin trầm mặc nửa ngày, “Đúng vậy. Ta luôn thật lòng với Asisu, nhưng lại không rõ địa vị của ta trong lòng nàng như thế nào... Thật sự khiến người ta bất an.”

Chrollo nhìn kỹ người đàn ông trước mặt, đúng như lời đồn, sâu sắc cơ trí, phản ứng năng lực và khả năng đối đáp như vậy cũng có thể coi là đủ tư cách. Cũng đủ thông minh, ít nhất là thông minh hơn Tử Huyền gốc nghèo kia. Về phương diện vũ lực, dù sao cũng không đánh thắng được Tử Huyền, thôi đành bỏ qua.

Nhưng hấn có yêu Tử Huyền như hấn nói hay không, còn cần phải quan sát. Dù sao lúc nói chuyện ở trong phòng, cảm giác giống như hấn cũng đang dò hỏi tin tức từ phía bản thân, không thể tin tưởng được...

Sức hấp dẫn của Tử Huyền thế nào, đương nhiên Chrollo biết rõ, tính nết đơn giản khiến một người như Irumi có thể lưu luyến không muốn rời xa, luôn lấy cớ để ở bên cạnh cô ấy là có thể hiểu được.

Nhưng lúc này thân phận hai người không còn đồng nhất, có liên quan tới lợi ích hai quốc gia, không thể đơn giản như vậy.

Quan trọng nhất là... Tử Huyền không phải là người dễ động lòng, cô thích sống phóng khoáng thoải mái, cũng không mấy khi chú ý tiểu tiết. Nếu người trước mặt thật sự có thể khiến cô ấy động lòng, sẽ ngăn chặn được nguy cơ hấn làm tổn thương cô ấy.

...

Hai người trầm mặc hồi lâu, đến lúc Chrollo đứng lên.

“Nô tì phải đi rồi, hoàng tử thích phong cảnh nơi này, vậy cứ ngồi thêm một lát đi.”

Izumin cười, “Nữ quan Jinna không còn hứng thú tìm hiểu phong tục tập quán của Hittite nữa sao?”

Chrollo mỉm cười, “Không cần, trong hoàng cung Ai Cập có rất nhiều sách, bên trong cũng có miêu tả rất nhiều về văn hóa Hittite, nếu có gì không hiểu, nô tì sẽ lại tới hỏi hoàng tử sau.”

Nói xong, đi tới mũi thuyền, bước xuống thuyền nhỏ đã đợi bên cạnh từ lâu. Chỉ còn lại Izumin ngây người ngồi trên dòng sông Nile.

36. Chương 77

Chương 77: Kết thúc

Trong thần điện, bức tượng nữ thần sông Nile vĩ đại đứng sừng sững ở nơi sâu nhất. Làn khói hương trầm lượn lờ trong không khí, mây ngọn đuốc lúc sáng lúc tối, không khí vô cùng thần bí.

Tử Huyền cũng không vì sao lại đột nhiên nghĩ tới nơi này, ngẩng nhìn nữ thần sông Nile gần như nắm giữ cả thế giới Ai Cập cổ đại. Cô dựa vào cột đá bên phải ngẩng nhìn tượng thần, xung quanh tĩnh lặng, đám quan tư tế đã bị nàng lệnh ra ngoài hết.

Cô tin rằng trên đời này có thần linh, nếu không, cô cũng không thể xuyên không qua các thế giới, cũng không thể đứng ở nơi này ngày hôm nay. Nhưng thần linh trong mắt cô vẫn luôn là cậu nhóc không đáng tin cậy trong trí nhớ, không có khí thế trang nghiêm thần thánh như bức tượng này biểu đạt.

Có lẽ nữ thần sông Nile có tồn tại thật, nếu không Carol cũng không thể năm lần bảy lượt bị cưỡng chế quay trở về Ai Cập cổ đại, dù gặp nguy hiểm thế nào đi nữa cũng có thể bình an trở về, thậm chí nguyệt thực thuận miệng tiên đoán cũng có thể trở thành hiện thực.

Và người kia còn có thể qua ba nghìn năm có thể đi vào thông đạo tới thế giới này.

...

Nhưng nếu như thần linh có tồn tại, nếu biết cô làm thay đổi tất cả, sẽ suy nghĩ thế nào, vì sao cứ để mặc cô liên quan, không chút phản ứng, người muốn trừng phạt ta hay là tiếp tục không để ý tới ta...

“Nữ hoàng bề hạ.” Một thị nữ đi tới quỳ bên cạnh.

Tử Huyền khoanh tay dựa vào cột đá, nhắm mắt lại hỏi: “Có chuyện gì?”

“Vừa rồi mỏ vàng phía đông mới gửi bò câu đưa tin tới.”

“Nói đi.”

Thị nữ hiểu rằng nữ hoàng muốn cô tự mình đọc rồi báo cáo, vì thế nhìn thoáng qua tờ giấy: “Khởi bẩm nữ hoàng, là thư của đại tư tế nhiệm Kaputa gửi thư tới.”

Sau lần bị bắt khóa thân, Kaputa đã bị đuổi xuống mỏ vàng làm cu li, có thể nhìn thấy vàng tận mắt mà không làm gì được, có lẽ bây giờ gửi thư về để cầu xin tha thứ đây mà.

Quả nhiên, những lời tiếp theo thị nữ đọc lên đã chứng minh cô đoán đúng.

“Đại tư tế Kaputa nói rằng, ông ta đã hiểu rõ sai lầm của bản thân, mỗi ngày đều quỳ trước mặt trời sám hối, hướng về sông Nile sám hối, nhất định sau này sẽ hối cải làm người hoàn toàn khác, vì muốn tỏ rõ lòng thành, ông ta muốn dâng bảo vật của mình cho nữ hoàng, cầu xin nữ hoàng tha thứ, hi vọng có thể cho ông ta trở về thần điện làm một chức quan tư tế nhỏ.”

“Bảo vật ư? Tất cả tài sản của lão đều đã được sung công, còn lấy đâu ra bảo vật nữa?”

“Trong thư nói rằng, bảo vật được giấu ở trong một tầng hầm bí mật bên dưới thần điện. Đó là một viên đá lục bích cực lớn lấy từ sông Nile từ rất nhiều năm trước, trên đá có khắc nhiều văn tự lạ, ban đêm sẽ tỏa ra những chùm ánh sáng, trong ánh sáng đó có những ảo ảnh kì lạ.”

Rốt cuộc đoạn thư này cũng kích thích lòng hiếu kì của Tử Huyền, cô mở to mắt nhìn lại bức tượng nữ thần sông Nile, lấy từ sông Nile chắc chắn là một thứ rất kì lạ.

Trong nháy mắt đã khôi phục lại bản tính tò mò ưa khám phá.

“Đi thôi, mau dẫn đường, ta muốn xem viên đá đó.”

“Vâng.” Thị nữ trả lời, đứng dậy đi về phía trước. Nóng lòng muốn thử sức, Tử Huyền cũng không nhận ra rằng thị nữ này là một người lạ mặt.

...

“Không hay rồi! Đã xảy ra chuyện rồi! Hoàng tử Izumin!”

Izumin vừa từ thuyền trở về không lâu, li nước vừa cầm lên nhanh chóng đặt xuống, nước trong li bắn tung tóe một ít ra mặt bàn.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nữ, nữ hoàng bệ hạ...” Thị nữ không kịp thở, miễn cưỡng nói được vài từ, trong nháy mắt khiến trái tim Izumin như bị bóp nghẹt.

Thị nữ lập tức quỳ xuống: “Xin hoàng tử hãy mau đi cứu nữ hoàng! Người đang gặp chuyện không may trong mật thất bên dưới thần điện sông Nile.”

Gặp chuyện không may ư?

“Sao lại như vậy được?! Đã thông báo cho hoàng đế Menfuisu chưa? Nhanh đi triệu tập đội thị vệ!”

Izumin vô cùng lo lắng, nhanh chóng chạy về phía thần điện.

“...”

Thị nữ báo tin quỳ trên mặt đất nhìn theo hướng hẩn rời đi, trên mặt không còn biểu hiện lo lắng, dường như người vừa mới không thở nổi khi này không phải là cô.

Cô thầm nhớ lại đoạn đối thoại trước khi hành động.

“Vì sao phải kéo cả hoàng tử Izumin của Hittite vào chuyện này?”

“Bình thường người đâu có hỏi nhiều như vậy.”

“Xin lỗi.”

“... Nghe nói vì công chúa cầu xin quốc vương ra mặt cầu hôn với Hittite, nhưng lại bị từ chối quyết liệt, hơn nữa thư hồi âm của hoàng đế Hittite rất khó nghe, khiến quốc vương rất tức giận.”

“...”

“Nhớ kỹ, không được thất bại.”

“Đã rõ.”

... Thật xin lỗi, hoàng tử.

...

Chắc, bọn họ đúng là không có chút sáng tạo nào cả...

Tử Huyền bình tĩnh đứng trong bóng đêm, đèn đuốc từ sau khi cô bước vào không bao lâu đều bị dập tắt, ngay cả cánh cửa duy nhất cũng bị đóng. Cô thoáng nhận thấy, bốn phía xung quanh có mười mấy người mang vũ khí ẩn nấp trong bóng tối.

Cảnh này và cảnh Menfuisu bị tập kích trong nguyên tác hoàn toàn giống nhau, quả nhiên không thể kì vọng quá cao vào người cổ đại ba nghìn năm trước.

“Nói đi, ai phái các người tới.”

Nơi này không khí lưu thông không nhiều lắm, cảm giác thật oi bức, Tử Huyền phe phẩy quạt lông vũ mở miệng hỏi.

Cô không hề hoảng sợ khi có nhiều sát thủ vây quanh như vậy, trong hoàn cảnh này tại sao có thể bình tĩnh như thế? Bình thường, trong trường hợp như vậy nếu không phải la lên đòi cứu mạng thì cũng phải cảnh giác phòng thủ chứ?

Nhưng nữ hoàng này... lại bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy quý dị. Không có người trả lời Tử Huyền, chỉ có một tiếng đao xé gió chém về phía này.

“ ... ”

Khốn kiếp. Không phải nên nói rõ chân tướng để người bị ám sát hiểu rõ lí do rồi mới đấu võ sao? Đám người này chẳng chuyên nghiệp gì cả.

Tử Huyền khinh bỉ bọn họ, bắt đầu tham chiến. Tuy rằng xung quanh tối đen, nhưng tốc độ và phản ứng của cô vẫn chiếm thế thượng phong, sau này để tránh mũi đao, quạt lông vũ yếu ớt không thể ngăn hết đao kiếm, Tử Huyền trực tiếp đánh thẳng vào mặt bọn họ.

Bất ngờ bị phản kích khiến sát thủ hoảng hốt, muốn tránh cũng không tránh được, hứng trọn một đòn vào mặt, lực đánh mạnh đến mức hất văng hẳn về phía đám đồng đội bên cạnh, mũi bị đâm lệch sang một bên.

“Khốn kiếp!”

Bọn họ đều là những người có thị lực nhìn trong bóng đêm cực cao, nhưng nữ hoàng vừa bước vào trong bóng tối không bao lâu lại có thể né tránh đòn tấn công, lại còn đánh bay hẳn.

“Xông lên cả đi.” Một giọng trầm trầm vang lên, đám sát thủ đồng loạt xông tới. Cùng một lúc, những mũi đao kiếm sắc bén đâm về phía Tử Huyền, thế tấn công mạnh mẽ như vậy có thể khiến đối phương máu chảy thành sông...

Nhưng kết quả...

Đã lâu Tử Huyền không có cảm giác kích thích như vậy, cô hưng phấn né tránh trong bóng tối, đã bá vai người này, đập đầu người nọ vài người liên tục bị đẩy lùi, lại tiếp tục xông lên.

Thực lực bắt đầu được phân rõ, đám sát thủ hung thần ác sát kia cảm nhận sâu sắc rằng bọn chúng đột nhiên rơi vào một trò chơi, chơi trò mèo vờn chuột, nhưng tình hình khác biệt, chuột trong trò chơi này lại chính là bọn chúng!

Một gã sát thủ không cam lòng đâm kiếm vào ngực Tử Huyền, ai ngờ Tử Huyền lại cúi thấp người xuống, ngáng chân qua, rầm một tiếng gã sát thủ kia ngã xuống đất. Phần nộ đâm ngược trở lại, Tử Huyền nhảy lên, đập vào đầu hẳn bay sáng phía bên kia chiến trường.

Chưa đến nửa giờ đồng hồ, đám sát thủ gần như tuyệt vọng. Không bị vết thương đao kiếm, nhưng toàn thân bị đá đến tím bầm, đau đớn vô cùng. Mà đối tượng bị ám sát vẫn còn đang rất vui vẻ, dường như chơi vui tới quên trời đất.

Lần thứ năm bị đá trúng mặt bay ra ngoài, gã sát thủ vô cùng uất ức, chẳng phải hẳn chỉ là kẻ đầu tiên lên sân khấu thôi sao, vì sao lần nào cũng đập vào mặt hẳn?

Một gã vừa bị vấp ngã đứng dậy khởi động thân thể, vỗ vai an ủi hẳn: “Không sao, giờ có xấu xí cũng không quan trọng, người cưới được vợ rồi. Đám anh em chúng ta đã bị đánh cho thê thảm thế này, e rằng sẽ phải sống cô độc cả quãng đời còn lại mất thôi...”

“ ... ”

Đúng lúc Tử Huyền đang vui vẻ, đột nhiên hiện trường lại hỗn loạn, vang lên một tiếng rầm đình tai, cánh cửa nhanh chóng bị dùng sức mở ra, ánh sáng mãnh liệt trong nháy mắt ủa vào.

“Asisu!”

Izumin?

Đã quen với bóng tối, Tử Huyền cảm thấy ánh sáng này quá chói mắt, vội vàng nhấc tay che trước mắt, cảm giác choáng váng.

Đám sát thủ dù sao cũng được huấn luyện chuyên nghiệp, thấy có cơ hội lập tức đâm kiếm chém tới.

“Cẩn thận!” Đứng ở cửa ngược hướng ánh sáng, Izumin hoảng hốt kêu lên, kiếm trong tay cũng đâm tới cản.

Tử Huyền theo phản xạ né sang bên phải, kiếm của Izumin cũng đánh về phía sau, nhưng kiếm khí vẫn lướt qua cánh tay Tử Huyền, đây là vết thương đầu tiên từ lúc cô bước vào mặt thất này.

“ ... ” Izumin, tôi sẽ không để anh yên!

Theo ánh sáng, ánh mắt Tử Huyền đảo qua bốn phía, người kia đã sớm chui vào một góc tối.

Thực ra từ lúc bắt đầu trận chiến đến giờ, vẫn còn một người luôn ẩn mình trong góc, chính là kẻ đầu tiên ra mệnh lệnh cho nhóm sát thủ. Mỗi lần Tử Huyền có ý muốn xông lại gần, là lại có một người chắn trước mặt, hơn nữa bóng tối cũng là trở ngại với cô, cho nên vẫn không tóm được kẻ kia.

“Asisu, nàng không sao chứ?!” Quay đầu lại, Izumin đi tới bên cạnh, cùng cô chống lại sức tấn công của kẻ địch

“... Gặp anh mới xảy ra chuyện!” Tử Huyền cắn răng.

Ánh sáng không được bao lâu, cửa lớn lại bị đóng lại từ bên ngoài, bên trong mật thất lại tối đen một lần nữa.

“...” Bên ngoài có tiếp viện?! Cố ý lừa Izumin vào sao?

Muốn một lần giết cả hai người ư, đúng là đã quá coi thường nữ hoàng Ai Cập kiêm người của bang Ryodan quá!

Đang lúc Tử Huyền chuẩn bị tốc chiến tốc thắng xử lý đám người này, đột nhiên người trong góc đốt cây đuốc lên, ánh lửa không lớn, nhưng cũng đủ để mọi người nhìn thấy rõ hần, thấy rõ ánh mắt hần nhìn chăm chăm Tử Huyền.

Đám sát thủ nhanh chóng dừng tay, lui về bên cạnh người kia, giờ bọn họ chỉ lo phòng thủ.

Tử Huyền nheo mắt lại nhìn hần: “Người là thủ lĩnh của bọn họ?”

Kẻ kia gật đầu, “Nữ hoàng Asisu, không ngờ người lại có thể chiến đấu, lúc đầu muốn giết người, sau đó giết hoàng tử Izumin rồi bọn ta có thể rút lui. Nhưng bây giờ xem ra xác suất rất nhỏ, không còn cách nào khác, bọn ta đành chết chung với các người.”

...

Không gian đột ngột yên tĩnh.

Không phải Tử Huyền phá vỡ bầu không khí, mà lại là đám sát thủ.

“Người anh em.” Gã bị đập vào mặt vỗ vai gã bị ngã: “Xem ra người sẽ không phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại rồi...”

“...”

“Người định chết thế nào?” Tử Huyền không thêm để ý, cứ để hần làm nhân vật phản diện đi.

“... Chết cháy.”

Giọng nói vừa dứt, cây đuốc trong tay hần chạm vào vách tường bên cạnh, trong nháy mắt ngọn lửa bao vây quanh mật thất!

“Nguy rồi!” Tử Huyền hoảng hốt kéo Izumin chạy về phía cửa, lúc này không còn thời gian để đùa giỡn nữa.

“Ngăn bọn họ lại!” Gã đàn ông kia vừa hô lên, đám sát thủ lập tức đuổi theo. Tình thế nguy hiểm, Tử Huyền cũng không quan tâm bọn họ, tùy tay bắn ra mấy hạt nước.

Lúc trước cô đánh nhau với bọn họ, không dùng tới niệm lực vì nghĩ là chơi đùa, một phần cũng vì trong mật thất thiếu không khí, không đủ để dùng, mà lúc này cô không thể tìm ra nơi nào có đủ nguồn nước và không khí để niệm lực hấp thụ.

Thân thể cô cũng không giống thân thể ở thế giới Hunter trước kia, dù nín thở vẫn không kịp chạy tới cánh cửa. Mà hiện giờ, lửa lan mãnh liệt, nếu dùng niệm lực của cô dập tắt lửa, không cần biết sau đó sẽ hôn mê bao lâu, mà trước hết không khí nơi này không đủ sản sinh ra nhiều nước như vậy.

Tử Huyền trốn không thoát, đương nhiên những người này cũng trốn không thoát, hạ quyết tâm muốn tất cả cùng chết.

Rốt cuộc là ai có thâm thù đại hận với cô như thế, không tiếc sai khiến đám sát thủ chết chung cùng cô! Phải ra khỏi đây!

Tử Huyền kéo Izumin nhanh chóng lướt qua bọn họ, ngay lúc sắp đi tới cửa, Izumin cảm nhận được thứ gì đó quay đầu lại, hóa ra gã thủ lĩnh từ đầu tới cuối không ra tay lại cũng đuổi theo, cây kiếm trong tay hắn đâm bổ về phía lưng Tử Huyền.

“!” Nguy rồi!

Izumin trợn mắt, trong chớp mắt, đẩy Tử Huyền sang một bên đỡ lấy lưỡi kiếm kia.

Lưỡi kiếm xẹt qua, máu tươi văng tung tóe khắp nơi...

Cây quạt lông vũ trong tay Tử Huyền rơi xuống, dọc theo những bậc cầu thang...

...

Máu, có rất nhiều máu. Vả lại hắn là một người bình thường. Hắn không biết dùng niệm, nên hắn không thể cầm máu...

Hô hấp dần yếu dần... yếu dần...

Dường như trong vực sâu đen tối, trái tim từ từ đóng băng lại...

Đây là lần đầu tiên tướng quân Libya cảm thấy sợ hãi như vậy, so với chết còn khiến hắn cảm thấy đáng sợ hơn.

Cô gái trước mặt hắn, dường như dần dần tỏa ra áp lực hắc ám, bành trướng, lan tràn, xâm nhập... Tuy rằng xung quanh đều là lửa nóng, nhưng vẫn cảm thấy một cơn lạnh thấu xương tràn qua...

“Người...”

Niệm lực trong tay Tử Huyền dần dần tụ lại thành một quả cầu, to cỡ miệng li, với năng lực của nó phá hủy hoàn toàn cánh cửa nặng nề.

Ánh sáng và không khí dần dần tràn vào.

Cô vẫn cúi đầu, mái tóc dài buông thông xuống che khuất khuôn mặt cô, đám người chỉ thấy khóe môi khẽ nhếch lên..

“Tất cả các người... đều chết hết... cho ta...”

Giống như giọng nói ma quỷ phát ra từ địa ngục sâu thẳm, niệm lực mạnh mẽ vây quanh Tử Huyền dần dần bốc lên, mọi người sợ hãi lùi về phía sau, sau lưng chính là lửa thiêu, phía trước lại là băng lạnh. Thậm chí khi niệm lực bùng nổ tràn ra, trong nháy mắt đánh bật ra bốn phía, mọi người sợ hãi nhắm chặt mắt lại, hình ảnh cuối cùng chúng nhìn thấy là bọt nước mang theo lực gió cực mạnh đánh vào xuyên qua thân thể, dập tắt ngọn lửa, đập vỡ hoàn toàn mật thất.

Rầm một tiếng, tiếng nổ chấn động toàn bộ hoàng cung Ai Cập.

Ở cung điện phía Đông, Chrollo khép quyển sách trên tay, nhìn về phía thần điện, “... Tử Huyền?”

...

Mấy cung nữ gánh nước bên sông cất tiếng hát, tiếng hát như ẩn như hiện phiêu bạt trong không khí.

Khi chòm sao Thiên Lang bắt đầu xuất hiện, thiếu nữ tóc vàng đứng bên bờ sông Nile...

Tử Huyền nằm nghiêng trên nhuyễn sạp, tiện tay cầm chùm nhỏ bên cạnh, ngẩn ngơ lại buông xuống.

“Asisu, sao lại không ăn?”

Nhanh chóng nhìn về phía bên cạnh, dường như có thể nghe thấy giọng nói dịu dàng và ngón tay thon dài của người đó bóc nho giúp cô...

Tiếc thay, lại không ai.

Ari không có ở đây, năng lượng của Chrollo vốn đã bị Irumi dùng gần hết, nhanh chóng trở về. Jinna hôn mê, toàn bộ cung điện đều trống rỗng.

Cung nữ mới bưng đồ ăn lên, theo thói quen cô chờ có người lựa chọn giúp mình... Món này ngon, món kia hơi ngọt...

Bỏ đi, không ăn nữa.

Ánh nắng chiếu ra phù trước sân điện, Tiểu Xám ngồi dưới ánh mặt trời, dùng chân sâu gãi gãi bộ lông. Bộ lông xám dưới ánh mặt trời vàng rực càng thêm chói sáng.

Tử Huyền đi tới, ôm lấy nó. Bộ lông mềm mại dưới ánh mặt trời càng thêm ấm áp. Tiểu Xám xoay đầu, khó hiểu nhìn cô, vươn chân cào nhẹ vào chuối hạt trên đầu cô.

“... Nữ hoàng bệ hạ.” Ari đang cầm một bình oliu mới buồn bã nhìn cô, “Người không tới Thiên điện sao?”

“Không đi...” Tử Huyền quay đầu, ôm Tiểu Xám đứng dậy đi về phía nhuyển sạp, không khí tang thương khi này đã biến thành hư không, “Hừ, ai bảo hắc không biết lượng sức, ai bắt hắc anh hùng cứu mỹ nhân, đáng đời!”

Ari cười khê đặt bình oliu lên tủ: “Nữ hoàng bệ hạ, hoàng tử vì người nên mới bị thương, trong tình huống nguy hiểm, quên mình đỡ cho người một nhát kiếm, sao người lại tức giận chứ?”

Nhất là lúc trị thương, lại không thêm tới nhìn hắc, cứ ở trong phòng lo lắng cảnh tượng hoàng tử qua đời. Nhưng hoàng tử Izumin cũng thật mạnh mẽ, bị đâm một kiếm như vậy vẫn có thể sống sót.

Ari còn nhớ rõ ngày hôm đó khi nhận được tin báo, từ giữa thần điện đổ vỡ, Jinna kéo nữ hoàng đang hôn mê và hoàng tử thân mình đâm máu ra, khiến mọi người đều hoảng hồn.

Tử Huyền thờ ơ ngồi trên chạc Tiểu Xám: “Hắc... hiện giờ thế nào rồi?”

“Dạ, miệng vết thương hình như bị nhiễm trùng, luôn gọi tên nữ hoàng, máu chảy ứ đọng cả chân. Vì người đã hạ lệnh mặc kệ hắc sống chết, nên không ai dám tới báo...”

Một trận gió thoảng qua, Ari ngẩng đầu, trên nhuyển sạp chỉ còn lại có Tiểu Xám.

“...”

Tiểu Xám, người làm thể thân cho nữ hoàng càng ngày càng thuần thực...

Thiên điện.

“A, còn chưa có chết hả?”

Tử Huyền miễn cưỡng dựa vào cửa, nhìn Izumin nằm trên giường bệnh.

“Asisu!”

Ánh mắt Izumin sáng ngời, vô cùng vui mừng. Chăm chú quan sát Tử Huyền, “Nàng không sao, thật tốt quá.”

“...” Nhìn nụ cười yên tâm trên khuôn mặt kia, Tử Huyền không biết nói gì. “... Nói thừa, ta không dễ dàng bị thương như vậy, chỉ có đồ ngốc như anh mới dại dột xông lên.”

“... Cho dù nàng mạnh mẽ thế nào, ta cũng không hi vọng nàng bị thương trước mặt ta.”

“...”

Ánh mắt yêu thương khiến người ta sởn gai ốc, Tử Huyền đi tới bên giường, chọn một loại trái cây cắn cắn. Izumin vẫn nhìn cô chăm chăm.

“Muốn ăn hả? Hoa quả mang tới cho anh, sao anh lại không ăn?”

“...” Lúc này không phải nàng nên dứt cho ta sao...

Izumin thở dài, im lặng, thuận tay bắt đầu bóc vỏ, Tử Huyền ném trái cây trong tay ra chỗ khác, đi tới bên cạnh hắc.

Lắc đầu, “Hết giận rồi sao?”

“Tạm thời bỏ qua.” Ánh mắt cần bản không rời khỏi đồ ăn. Người đàn ông đành phải mỉm cười đưa nho vào miệng cô, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào bên trong, tỏa sáng trên người Tử Huyền.

“Mặt trời trên sông Nile thật đẹp.”

“Ừm.” Tử Huyền trả lời, chậm rãi nhắm nháp quả nho, tha thiết mong chờ hân bóc quả khác. Không hiểu vì sao lại cảm thấy nho được Izumin bóc ngon hơn rất nhiều.

“Thực ra mặt trời ở Hittite cũng rất đẹp, nhưng không có cảm giác giống như nơi này, nàng muốn xem không?”

Ánh mắt Tử Huyền rời khỏi quả nho, “Nhớ nhà sao?”

Đút quả nho trong tay vào miệng cô, “Nhớ. Nhưng, ta vì nàng mà mất nhiều máu như vậy, còn suýt nữa mất mạng, nàng có thể thỏa mãn một điều ước của ta không?”

“... Nói đi.”

“Ta hi vọng... Nàng có thể cùng ta ngắm mặt trời lặn trên tường thành Hittite, nhìn ánh mặt trời trải dài bóng chúng ta, để ánh mặt trời sưởi ấm cuộc đời chúng ta... mỗi một ngày trôi qua cho đến cuối đời, được không?”

...

“Chẳng có chút máu mà đòi đổi lấy cả nửa đời sau của ta ư?”

“Vậy nàng đổi hay không?”

Tử Huyền nhìn Izumin thật lâu, lâu đến mức vài cung nữ đã thay phiên nhau vào đổi thuốc cho Izumin cũng đều đã lui ra ngoài.

Izumin kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô.

Đến lúc gần như không còn nhìn thấy mặt trời nữa, khóe miệng Tử Huyền cong lên, “Lợi cho anh quá.”

Cúi người xuống hôn lên môi Izumin.

“Chấp nhận đổi!”

37. Ngoại Truyện (hết)

Ngoại truyện

Vài năm sau

Vào một ngày nắng chan hòa, trời trong mát mẻ, Izumin và các quan đại thần đang bàn bạc việc triều chính trong phòng nghị sự, trên bàn là một bình hoa được thị nữ hái từ sáng sớm, mùi thơm dịu nhẹ khiến người ta thư thái.

Izumin cảm văn kiện, trong lòng lại nghĩ nếu giải quyết công việc xong sớm, có thể đưa Asisu tới thảo nguyên Moria cưới ngựa. Đạo này con ngựa Junio đi theo từ Ai Cập đến nơi này đã béo lên rất nhiều, cần phải cho nó luyện tập một chút.

“Bệ hạ.” Vị đại thần bên cạnh lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Izumin, “Tháng trước, Wilusa đã đánh lên Tarzi, tuy đã phái binh lính phòng thủ, nhưng lòng dân vẫn bất an, hi vọng có thể phái một vị đại thần nào đó tới trấn an bọn họ, cũng giúp người dân khôi phục sản xuất hàng ngày.”

“Từ sau khi quốc vương mới của Wilusa đăng quang liên tục có hành động gây hấn với chúng ta, bệ hạ, chúng ta không phản kích sao?”

Izumin trầm ngâm một lúc, “Biên giới giữa nước ta và họ có nơi hiểm yếu. Thích hợp để bọn họ đánh lên chứ không tiện cho ta tấn công... Tạm thời cứ trấn thủ đi. Race Lupi, công việc tháng sau của khanh hãy giao cho Tể tướng làm, khanh tới Tarzi xử lý công việc đi.”

“Vâng, thưa bệ hạ.”

Cuộc họp lại chuyển sang vấn đề mới, ngay lúc Izumin cầm phần văn kiện cuối cùng, một gã thị vệ đột ngột chạy vào.

“Khởi bẩm bệ hạ, sứ giả của Wilusa mang theo rất nhiều xe cống phẩm tiến vào lãnh thổ nước ta, có lẽ buổi chiều sẽ tới hoàng cung, bọn họ gửi thư cầu hòa...”

Cầu hòa?

Tất cả các đại thần đều ngạc nhiên, Wilusa đã từng đánh lên rất nhiều lần, quan hệ giữa hai nước rất căng thẳng, binh đao bốn phía. Vừa rồi còn thảo luận chuyện vùng Tarzi, sao bọn họ đã tới cầu hòa rồi?

Có âm mưu gì chăng?

Hay là...

Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Izumin.

“...” Izumin thở dài, “Gần nay hoàng phi Asisu... có đi ra ngoài không?”

Một thị nữ bên cạnh nghe thấy, vội vàng trả lời: “Mười ngày trước khi bệ hạ tới thần điện làm lễ tế, hoàng phi có đi ra ngoài ạ.”

Mọi người thở dài. Hết cách rồi, vị hoàng phi này thường xuyên ra tay với các quốc gia địch quốc, tất cả các tiểu quốc sau khi bị đánh đều tới cầu xin tha thứ, yên ổn từ lâu. Chỉ có Wilusa ý vào địa hình hiểm trở, hơn nữa quốc vương trẻ mới lên ngôi khí thế sung mãn, nên mới có thể kiêu ngạo như vậy.

May mắn thay, bọn họ không phải đối địch với vị hoàng phi này.

Vậy là có thể kết luận, quốc vương Wilusa bị hoàng phi Asisu gây sức ép, chưa đầy mười ngày sau đã phải đầu hàng...

“Xem ra nếu không phải do hoàng phi, chưa chắc Wilusa đã tới cầu hòa?”

“Bệ hạ, không biết bọn họ có âm mưu nào khác hay không?”

“Đúng, vẫn phải điều tra cho cẩn thận.”

Thị vệ đứng bên cạnh bị làm lơ này giờ nói nốt nửa câu cuối: “Sứ giả Wilusa nói, xin gửi lời xin lỗi chân thành vì mất mười ngày mới chuẩn bị xong lễ vật, hi vọng hoàng phi Asisu không trách tội.”

“...”

Lúc này trong hậu cung lại vô cùng ồn ào.

Ari đang bôi dầu ô liu lên tóc Tử Huyền, một thị nữ đẩy cửa đi vào thông báo, “Khởi bẩm hoàng phi! Tối hôm qua đội nữ cận vệ trong cung bắt được một gián điệp ạ.”

Đội nữ cận vệ trong cung được tuyển chọn từ các thị nữ trong hoàng cung. Mặc dù hoàng cung có rất nhiều thị vệ tuần tra, nhưng xét thấy các thị vệ đều là đàn ông, nên vấn đề an toàn cho hậu cung có rất nhiều lỗ hổng, vì thế hoàng phi Asisu đã sắp xếp một đội nữ cận vệ, các thị nữ trong hậu cung đều được rèn luyện mỗi ngày, cách thi đấu, để lúc gặp nguy hiểm đều có thể tự lực cánh sinh, cũng có thể cùng giúp thị vệ ngăn chặn kẻ thù bên ngoài xâm nhập. Đám thị nữ biết được trách nhiệm của mình rất quan trọng, nên dưới sự chỉ bảo của hoàng phi đã vô cùng cố gắng, rốt cuộc tối hôm qua đã bắt được một gián điệp, hoàng phi Asisu nghe được tin này rất vui mừng, mỉm cười cổ vũ đội nữ cận vệ, hi vọng bọn họ sẽ lập được nhiều chiến công hiển hách.

↑ Đây là phần ghi chép lại của nữ quan.

Mà hiện giờ, người đang mỉm cười cổ vũ đã đứng bật dậy: “Thật sao? Thật sự có gián điệp ư? Mau lên, chúng ta đi xem xem!”

“Hoàng phi, tóc của người còn chưa chải xong.”

“Trời ơi, hoàng phi! Vương miện! Còn chưa đeo vương miện!”

“Hoàng phi, xin nhanh lên, đây chính là chiến thắng đầu tiên của đội nữ cận vệ!”

Đoàn người vội vã đi về phía cửa, nhưng vừa đến cửa đã bị chặn lại.

Jinna nhẹ nhàng đi vào, “Hoàng phi, không cần đi nữa đâu ạ, phạm nhân nghe nói nữ hoàng Asisu muốn đích thân thăm vấn, đã ngắt rồi.”

“...”

Tử Huyền đứng yên không nói gì, đám người phía sau vội vàng đi tới kể lại sự tình cho cô nghe, họ theo cô đã lâu, đã sớm luyện thành thói quen lại bắt tay vào làm việc.

Một bé trai đi theo Jinna từ phía sau bước vào, “Cung điện của mẫu hậu vẫn náo nhiệt như vậy.”

“Aris...” Tử Huyền chuyển hướng, cúi người ôm tiểu hoàng tử, cọ cọ má con trai.

“... Người lại làm sao vậy?”

“Cuộc sống quá nhàm chán, chẳng có gì thú vị. Con giúp ta tính toán xem có nơi nào vui vẻ để đi chơi đi.”

Tiểu hoàng tử thản nhiên lui bước về phía sau, đi đến bên cửa sổ ngồi xuống, tiếp tục xem sách của mình.

“Mẫu hậu đại nhân, mười ngày trước người vừa đe dọa quốc vương và hoàng hậu Wilusa, còn lôi dạ minh châu quốc bảo của người ta ra chơi rồi làm mất, cuộc sống của người đúng là không thú vị nhỉ!”

Khóe miệng Tử Huyền giật giật. Đứa con này ngoài trừ mái tóc đen ra thì không giống cô một chút nào, chỉ thích xem mấy loại sách kì quái, trong khi cô luôn tìm thú vui để tiêu khiển thì nó suốt ngày âm trầm như người già.

“Aris à... vậy mẫu hậu cho các chị cung nữ ôm con một chút nha...”

Tiểu hoàng tử vừa nghe thế dờ người ra, các cung nữ đang bận rộn trong phòng vội vàng dừng tay lại, đôi mắt tỏa sáng.

Bởi vì khuôn mặt rất đáng yêu, nên nhóc thường xuyên bị các cung nữ cưỡng ôm. Trước kia thì không sao, cái ôm rất ấm áp thoải mái, nhưng gần đây các cung nữ đều tham gia rèn luyện trong đội cận vệ gì đó, lực ôm mạnh hẳn lên, ôm nhóc chặt đến mức không thở nổi...

Hu hu, hậu cung các quốc gia khác đều là nhuyển ngọc ôn hương, các cung nữ mềm mại nhu mì xinh đẹp, vì sao cung điện của nhóc lại toàn cung nữ mạnh mẽ dữ dội như vậy chứ...

“Mẫu, mẫu hậu, vừa rồi nhi thần không nói gì hết, người đang buồn sao, nhi thần sẽ đi tìm quốc gia nào đó thích hợp cho người đi thám hiểm.”

“Ừ, vậy thì tốt... Aris rất ngoan...”

“Nhưng mẫu hậu, các quốc gia đối địch gần như đã dẹp hết, người muốn đi đâu nữa?”

“Hay là, chúng ta tới Libya chơi đi? Ả Kafura không biết trời cao đất rộng là gì, trước kia cả gan dám ám sát ta, sao có thể dễ dàng buông tha cho ả chứ?”

“Người đã đi hơn mười lần rồi, vị công chúa đó đến bây giờ vẫn chưa thể gả ra ngoài...”

“Hóa ra là có Aris đứng đằng sau giật dây...” Giọng nói âm trầm của Izumin vang lên phía sau lưng bọn họ.

“Xoẹt.” Tiểu hoàng tử khép sách lại, bám vào thành cửa sổ, “Nhi thần nhớ ra rồi, nhi thần để quên quyển sách ngoài hồ, nhi thần đi lấy về.”

Nói xong muốn nhảy xuống, Izumin vươn tay giữ nhóc lại, “Không cần, để cung nữ đi lấy giúp con đi, hiện giờ chúng ta cùng thảo luận về quyết sách vĩ đại của con một chút chứ nhỉ?”

“Phụ hoàng, chuyện này không thể trách nhi thần, là mẫu hậu ép nhi thần!”

“Aris, con không thể không có nghĩa khí như vậy.” Tử Huyền đá nhóc một cái, lại quay lại đối mặt với Izumin, “Không sao mà, bọn chúng quá kiêu ngạo, dạy ột bài học sẽ ngoan hơn.”

Izumin bắt đầu dĩ nói. “Đây là chuyện giữa hai quốc gia, không phải nàng cứ xối tung nóc nhà đối phương là xong. Rất nhiều mâu thuẫn sâu sắc không được giải quyết triệt để, ta chỉ sợ họ ôm hận sai người tới ám sát, làm nàng bị thương thì sao đây?”

“...” Tử Huyền im lặng một lát, “Sao chàng biết ta đập hỏng nóc nhà họ rồi?”

“...”

Lúc này ngoài cửa sổ vang lên một tiếng hú, một cung nữ kêu lên: “Ai da, đã tới giờ tản bộ của Tiểu Tiểu Xám rồi!”

Theo tiếng hú, một con sói xám xông vào. Bây giờ Tiểu Tiểu Xám đã cao lớn dũng mãnh, đi vài bước đã tới bên Tử Huyền, đẩy Izumin ra: “Hú hú.”

Đi theo Tiểu Tiểu Xám là một đám sói vui vẻ theo vào, nhìn chăm chăm vào bữa sáng của Tử Huyền trên bàn, trong nháy mắt đã bao vây xung quanh.

“Này, đó là bữa sáng của tao, không cho phép tụi mày ăn vụng!”

Tử Huyền vừa mới kêu lên, ngoài cửa lại chen vào hai con ngựa tình chàng ý thiếp âu yếm nhau. Jinuo đang thở phì phì không ngừng vào mặt một con ngựa cái, cùng nhau bước vào.

“Jinuo, mày lại béo lên rồi! Mày béo sắp thành heo tới nơi rồi, đồ giai cấp tư sản bại hoại, suốt ngày chỉ hết ăn lại ngủ, giờ còn tán gái!”

Mỗi ngày như thường lệ, thời gian sủng vật tản bộ, chúng đều kiên quyết xâm nhập vào cung điện của hoàng phi.

Khung cảnh bây giờ tràn ngập tiếng sói tru ngựa hí, vô cùng hỗn loạn.

Tiểu hoàng tử vỗ nhẹ tay Izumin..

“Phụ hoàng, nhi thần rất đồng cảm với người, thật đấy.”

Tử Huyền gõ đầu hai con ngựa đen, “Izumin, ta muốn về nhà mẹ đẻ, kéo cả con ngựa béo này trở về, ta không tin nó không gây đi!”

Về nhà mẹ đẻ, câu này rốt cuộc cũng khiến Izumin đang hóa đá này giờ tỉnh táo trở lại:

“Muốn về Ai Cập ư? Để ta cùng nàng... Không được, hiện giờ trong nước vẫn còn rất nhiều việc, sứ giả Wilusa còn chưa tiếp đãi...”

Tử Huyền lại gần lắc lắc tay hắn. “Ta tự mình trở về, chàng ở nhà đi.”

Nhìn sắc mặt Izumin, lại nói tiếp “Không thì chàng đi cùng ta, mọi việc cứ để các quan đại thần làm đi, vương quốc nuôi bọn họ cũng để dùng vào việc này mà!”

Izumin có chút khó xử, Tử Huyền thuận miệng gọi tiểu hoàng tử đang định lén lút chuồn ra ngoài.

“Aris, con không muốn nhìn cậu nhóc ngớ ngẩn của Carol sao?”

“Là em bé trắng trắng đó sao?”

↑ Nữ quan chú thích, sự nhân từ của vua cha Izumin đã không có hiệu quả ngăn cản sự dạy bảo từ tình thương của mẫu hậu Asisu, phần lớn thời gian tiểu hoàng tử đều nhớ tới người em họ, con trai của hoàng đế Menfuisu.

Tiểu hoàng tử xoay người lại, vươn tay giữ chặt áo choàng của Izumin, nhìn vua cha bằng đôi mắt tròn xoe cực kì thuần khiết như chú nai con..

“Phụ hoàng...”

Tử Huyền lực công kích 10000 lực phòng thủ 10000.

Tiểu hoàng tử lực công kích 6000 lực phòng thủ 3000.

Izumin lực công kích 0 lực phòng thủ 0.

Chúc mừng Izumin hoàn toàn thất thủ.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại .com/ - gác nhỏ cho người yêu sách.]

“Được rồi... Chờ ta viết thư tới Ai Cập nhắc nhở họ...”

Cố gắng bảo trọng...

Ari mỉm cười nhìn gia đình nhỏ này đang vô cùng vui vẻ, Jinna đi tới cửa sổ vén rèm cửa lên, ánh nắng sớm mạnh mẽ chiếu vào trong phòng.

Một ngày mới đã bắt đầu...

“Mẫu hậu, vì sao lại đặt cho nhi thần cái tên này?”

“Rất có ý nghĩa.”

“Aristotle... Có ý nghĩa gì chứ?”

“... Đương nhiên là có ý nghĩa, nhưng ta quên mất rồi.”

“...”

HẾT

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác sách:

Xù Risan - Lam Sa - H.y

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/asisu-noi-loan>